

ПАТРИША КОРНУЕЛ СКАРПЕТА

Част 16 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Асен Георгиев, 2010

chitanka.info

На Рут (1920–2007)

И както винаги с благодарност на Стейси.

„Психическото състояние на лудия може да бъде описано като сомнамбулен и разстроен сън.“

Монтегю Ломакс,
„Преживелиците на
психиатричния лекар“,
1921 г.

1.

Мозъчна тъкан лепнеше подобно на мокра сива марля по ръкавите на хирургическата престилка на д-р Кей Скарпета, а предницата ѝ беше опръскана с кръв. Електрическите триони виеха, течашата вода барабанеше, а костният прах се носеше из въздуха като брашно. Масите бяха пълни. Още трупове бяха на път. Беше вторник, 1 януари, Нова година.

Нямаше нужда да припира токсикологията, за да разбере, че пациентът ѝ е пил, преди да натисне спусъка на пушката с палеца на крака си. Още щом го отвори, усети отвратителната остра миризма на пиячка, която се разлага в тялото. Когато преди години беше съдебномедицински патолог и на практика живееше в болницата, се питаше дали ако на злоупотребяващите с различни вещества се организират обиколки из моргата, това няма да ги стресне и да се откажат. Ако им покаже глава, отворена като яйчена черупка, ако им позволи да доловят вонята на следсмъртното шампанско, може би ще минат на минерална вода. Де да беше така.

Погледна как заместникът ѝ Джак Филдинг вади проблясващия куп вътрешни органи от гръдната кухня на студентка, ограбена и застреляна пред банкомат. Чакаше го да избухне. На сутрешното съвещание бе подхвърлил гневно, че жертвата е на годините на дъщеря му, учели заедно в медицински колеж. Нищо хубаво не се получаваше, когато Филдинг приемаше някой случай лично.

— А бе никой ли не ги точи тия ножове? — изкрещя той.

Помощникът в моргата тъкмо отваряше един череп и изрева в отговор над воя на електрическия трион:

— Да не би да стоя със скръстени ръце?

Филдинг запрати хирургическия нож на медицинската количка с трясък.

— Мамка му, как да свърша нещо тука, а?

— Божичко, намерете му диазепам или нещо подобно — викна помощникът.

Скарпета постави белия дроб върху теглилката и записа резултата в електронния бележник с електронния молив. Тук нямаше химикалки, тефтери и листове. Единственото, което трябваше да направи, когато се качи горе, беше да свали в компютъра онова, което е записала и нарисувала на чувствителния екран на бележника. Технологията обаче не разполагаше с лек за мислите ѝ и те продължаваха да я тормозят и след като свършеше и свалеше ръкавиците. Службата за съдебна медицина бе модернизирана с неща, смятани за съществени в един свят, който Скарпета вече не познаваше. Свят, в който обществото вярваше на всичко „съдебномедицинско“, което виждаше по телевизията, свят, в който насилието вече не беше обществен проблем, а истинска война.

Тя започна да разрязва дроба, като отбеляза наум, че е с типична форма, лъскава висцерална плевра и тъмночервен паренхим заради ателектаза. Минимално количество розова пяна. От другата страна нямаше големи отделни наранявания, а пулмоналната васкулатура беше без забележки. Спря и се обърна, понеже влезе административният ѝ помощник Брайс. На младежкото му лице бяха изписани презрение и неприемане. Не му се гадеше от това, което се правеше тук, но се чувстваше обиден по една от безбройните причини, каращи човек да се чувства така. Брайс изтегли няколко хартиени кърпи от разпределителя и хвана с тях слушалката на черния стенен телефон.

— Ало, Бентън, чуваш ли ме сега? Тя е тук до мен и е стиснала един много голям нож. Сигурен съм, че ти е изредила днешните специалитети! Студентката от „Тъфтс“ е най-зле. Животът ѝ е струвал само двеста гущера. Кървавите или Хрупкавите — някое лайно от тия банди. Може да се види на записите на охранителните камери. Показаха го по новините. Джак не би трябвало да се занимава с тоя случай, но пита ли ме някой? Ще вземе да спуска някой аневризъм. Да, и самоубиецът. Прибира се от Ирак без драскотина. Съвсем добре е. А, да — честита Нова година.

Скарпета вдигна визъора, свали кървавите ръкавици, пусна ги в кошчето за опасни биоотпадъци и изтърка ръцете си в дълбоката стоманена мивка.

— И отвън, и отвътре времето е кофти — бърбореше Брайс с Бентън, който всъщност мразеше бърборенето. — Всички са тук.

Споменах ли за раздразнителната депресия на Джак? Може би трябва да направим нещо. Например да избягаме за края на седмицата в твоята харвардска болница? Може би ще успеем да се класираме за някое семейно намаление.

Скарпета взе слушалката от ръката му, махна хартиените салфетки, хвърли ги в кошчето и каза:

— Престани да се заяждаш с Джак.

— Мисля, че отново е минал на стероиди и затова е толкова раздразнителен.

Тя му обърна гръб — заедно с него и на всичко останало — и попита Бентън:

— Какво се е случило?

Бяха разговаряли на съмване. Обаждането му сега, само след няколко часа, докато тя още беше в залата за аутопсии, не предвещаваше нищо добро.

— Страхувам се, че сме изправени пред затруднение — отговори той. Беше се изразил по същия начин снощи, когато се беше прибрала от местопрестъплението при банкомата и го завари да си слага палтото и да тръгва за „Лоугън“, за да хване самолета. Нюйоркското полицейско управление имаше затруднение и имаше нужда от него веднага. — Джейми Бъргър пита дали можеш да дойдеш тук.

Винаги щом чуеше това име, Скарпета се дразнеше, усещаше в гърдите стягане, което нямаше нищо общо — лично — с нюйоркската прокурорка. Бъргър щеше да остане завинаги свързана с едно минало, което Скарпета предпочиташе да забрави.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Може би с полета в един? — продължи Бентън.

Стенният часовник показваше почти десет. Трябваше да довърши случая, да вземе душ, да се преоблече и ѝ се искаше първо да се отбие вкъщи. „Храна“, помисли си. Домашна моцарела, супа от нахут, кюфтета, хляб. Какво още? Извара с пресен босилек, Бентън много я обичаше върху домашната пица. Вчера беше приготвила всичко това и още неща, без да има представа, че ще прекара новогодишната нощ сама. В нюйоркския им апартамент нямаше да има нищо за ядене. Когато беше сам, Бентън си купуваше готова храна за вкъщи.

— Ела направо в „Белвю“ — каза той. — Можеш да оставиш нещата си в моя кабинет. Вече съм приготвил куфарчето за

съдебномедицински експертизи, чака те.

Тя едва го чуваше от ритмичното стържене — дълги агресивни тласъци: помощникът точеше ножа. Звънецът на товарната платформа започна да звъни и на екрана на видеонаблюдението се видя как ръка в черен ръкав се е подала от прозореца на бял микробус: служителят на куриерската служба натискаше звънеца.

— Някой да види какво има пък сега! — извика Скарпета колкото ѝ глас държи.

От етажа за затворници на модерния медицински център „Белвю“ тънкият кабел на слушалката свързваше Бентън с жена му, която беше на 240 километра.

Той обясни, че снощи в съдебномедицинската психиатрична клиника е приет мъж, и подчерта:

— Бъргър иска да го поемеш ти.

— В какво е обвинен? — попита Скарпета.

Като фон Бентън чуваше неясни гласове, шума в моргата, която шеговито наричаше „пунктът за разфасоване“.

— Засега в нищо. Снощи е извършено убийство. Необикновено убийство.

Натисна клавиша със стрелката надолу, за да прехвърли нещата, които бяха на екрана на компютъра.

— Искаш да кажеш, че няма съдебна заповед за прегледа? — Гласът на Скарпета се движеше със скоростта на светлината.

— Още не, но той трябва да бъде прегледан бързо.

— Трябвало е да бъде прегледан още като са го приели. Досега всякакви следи от уликите са се загубили или са замърсени.

Бентън продължи да прелиства изписаното на екрана: чудеше се как да ѝ го каже. От тона ѝ съдеше, че не знае, и много се надяваше, че няма до го чуе първо от някой друг. Луси Фаринели, племенницата ѝ, беше направила добре, че се съгласи той да се оправя с това. Макар че засега не се справяше кой знае колко добре.

Когато му се обади само преди няколко минути, Джейми Бъргър беше самата деловитост и от това той заключи, че не знае за скапаните клюки в интернет. Не беше сигурен защо не ѝ каза, докато още имаше възможност. Не го беше направил, а трябваше. Трябваше да е честен с

Бъргър много по-отдавна. Трябваше да ѝ обясни всичко още преди почти половин година.

— Раните му са повърхностни — обясни Бентън на Скарпета. — Изолиран е, не иска да говори и не иска да сътрудничи, докато не дойдеш. Бъргър пък не иска никой да го принуждава за нищо и реши, че прегледът може да почака, докато не дойдеш. След като той държи на това.

— Откога има значение на какво държи затворникът?

— Въпрос на пиар и политическа коректност, а и той не е затворник: никой в затворническата болница не се смята за затворник, след като е приет. Те са пациенти. — Дори той се усещаше, че говори нервно. — Както вече казах, не е обвинен в никакво престъпление. Няма съдебно разпореждане, няма нищо. На практика е приет като най-обикновен гражданин. Не можем да го накараме да остане минималните седемдесет и два часа, защото не е подписал формуляр за съгласие, и както вече ти казах, не е обвинен в престъпление. Поне засега. Може би това ще се промени, след като го видиш. Но в момента може да си тръгне, когато поиска.

— Очакваш от мен да намеря нещо, което да даде на полицията възможна причина да го обвини в убийство? И какво искаш да кажеш с това, че не е подписал... Обясни по-подробно. Този пациент се е съгласил да влезе в затворническата болница с условието да си тръгне, когато поиска?

— Ще ти обясня, като се видим. Не че очаквам да откриеш нещо. Нямам никакви очаквания, Кей. Просто искам да дойдеш, защото положението е много сложно. А и Бъргър иска да дойдеш, и то много.

— Дори ако вече си е тръгнал, когато пристигна?

Бентън усети въпроса, който тя нямаше да зададе. Той не действаше като хладнокръвния съдебномедицински психолог, когото тя познаваше от двадесет години, но Кей нямаше да го каже на глас. Беше в моргата и не беше сама. Нямаше да го попита какво не е наред.

— Определено няма да си тръгне, преди да дойдеш.

— Не мога да разбера защо изобщо е там.

Тя явно нямаше да остави тази работа така.

— Не сме напълно сигурни, но накратко, когато полицаите пристигат на местопрестъплението, той настоява да бъде откаран в „Белвю“...

— Как се казва?

— Оскар Бейн. Казал, че единственият човек, на когото ще разреши да проведе психологическата оценка, съм аз. Затова ме повикаха и както знаеш, тръгнах веднага. Страхува се от лекари. Получава панически пристъпи.

— Откъде те познава?

— Защото познава теб.

— Мен ли?

— Дрехите му са у полицаите, но той казва, че ако искат да се вземат улики от него физически, а няма съдебно разпореждане, както отново подчертавам, ти трябва да си тази, която ще го направи. Надявахме се, че се е успокоил и ще позволи на местния съдебен медик, но няма да се получи. Бейн става още по-непреклонен. Казва, че го е страх от лекари. Страдал от одиофобия и дисхабилофобия.

— Страхува се от болки и от това да се съблече пред някого?

— И калигинефобия. Страх от красиви жени.

— Аха, тоест няма да се притеснява от мен.

— Това явно беше шега. Смята те за красива и определено не се страхува от теб. Аз съм този, който би трябвало да се страхува.

Това беше истина. Бентън не искаше тя да ходи там. Точно сега дори не искаше да е в Ню Йорк.

— Чакай да видим дали съм разбрала. Джейми Бъргър иска да взема самолета в тази снежна буря, за да прегледам в затворническата болница пациент, който не е обвинен в престъпление...

— Ако можеш да се измъкнеш от Бостън, времето тук е хубаво. Само дето е студено. — Бентън погледна през прозореца и не видя нищо, освен сивота.

— Остави ме да свърша с армейския запасен сержант, който е станал жертва в Ирак, но не го е разбрал, докато не се е върнал у дома. Ще се видим към три следобед — каза тя.

— Хубав полет. Обичам те.

Бентън затвори и отново започна да почуква стрелката надолу и след това другата нагоре, за да чете и препрочита, сякаш ако изчетеше достатъчно пъти колонката с клюки, тя нямаше вече да е толкова обидна, грозна и пълна с омраза. Дума дупка не прави, често повтаряше Скарпета. Може и да беше вярно, но пък думите могат да

нараняват. Какво чудовище би написало подобно нещо? И как беше разбрало?

Той посегна към телефон.

Докато Брайс я караше към международното летище „Лоугън“, Скарпета не му обръщаше много внимание. Той всъщност не бе млъквал, откакто я взе от къщи.

Основно се оплакваше от д-р Джак Филдинг: обясняваше ѝ за хиляден път, че връщането към миналото е все едно куче да се върне към собствената си повърня. Или като жената на Лот, която се обърнала да погледне назад и се превърнала в стълб от сол. Библейските му сравнения бяха безкрайни и дразнещи, и нямаха нищо общо с религиозните му вярвания, ако изобщо имаше такива. По-скоро представляваха оцелели бисери от разработена в университета тема на тема „Библията като литература“.

Онова, което всъщност искаше да каже нейният административен помощник, беше: човек не наема хора от миналото си. Филдинг беше от миналото на Скарпета. Беше имал проблеми, но кой ги няма? Когато прие поста тук и започна да се оглежда за заместник, тя се запита какво ли прави Филдинг, издири го и разбра, че не прави кой знае какво.

Преценката на Бентън беше необичайно незаядлива и може би дори покровителствена, но сега тя вече я разбираше по-добре. Той ѝ бе казал, че тя търси стабилност и че когато са затруднени от промяната, хората често се връщат назад, а не вървят напред. Разбираемо било да искаш да наемеш човек, когото познаваш от началото на кариерата си. Обаче — добави — опасността от гледането назад била, че виждаме само онова, което искаме да видим. Онова, което ни кара да се чувстваме в безопасност.

Онова, което избегна да ѝ каже, беше на първо място въпросът защо не се чувства в безопасност. Не навлезе в подробности за това как се чувства в семейния живот с него, живот хаотичен и нехармоничен, какъвто бе открай време. Връзката им беше започнала с изневяра преди повече от петнадесет години и никога не бяха живели на едно и също място, не познаваха значението на ежедневната съвместност чак до миналото лято. Бракосъчетанието им беше много простичко и се

проведе в градината зад конюшните на къщата ѝ в Чарлстън, Южна Каролина, където току-що бе създавала частна практика, от която беше принудена да се откаже.

След сватбата се преместиха в Белмонт, Масачузетс, за да са близо до неговата психиатрична болница „Маклийн“ и нейната нова централа в Уотъртаун, където беше приела поста на главен съдебен лекар на североизточния район на Общността^[1]. Поради близостта им до Ню Йорк Кей реши, че е добра идея да приемат поканата на колежа за криминално правосъдие „Джон Джей“ да работят като гостуващи преподаватели, което включваше безплатни консултации на Нюйоркското полицейско управление, нюйоркската съдебномедицинска служба и съдебнопсихиатричните отделения като това в „Белвю“.

— Зная, че не ги гледаш тия неща и че изобщо не им обръщаш внимание, но с риск да те ядосам, ще ти го кажа — проникна през мислите ѝ гласът на Брайс.

— На кое не обръщам внимание? — попита тя.

— О, нищо. Не ми обръщай внимание. Просто си говоря сам.

— Върни записа, ако обичаш.

— Не казах нищо след съвещанието, защото не исках да ти отвличам вниманието от всичките простотии, които се случваха тази сутрин. Реших, че ще почакам, докато свършиш, и после можем да си поговорим от сърце на четири очи. И след като никой не ми каза нищо, смятам, че не са го видели. Което е хубаво, нали? Все едно Джак не е достатъчно ядосан тази сутрин. От друга страна, той винаги е ядосан, точно затова има екзема и оплешивява. Между другото забеляза ли корясалия участък зад дясното му ухо? У дома за почивните дни. Това прави чудеса с нервите.

— Колко кафета изпи тая сутрин?

— Защо все аз съм виновен? Убий вестителя, така ли? Ти изключваш, докато онова, което се опитвам да ти кажа, натрупа критична маса, и след това — бууум! — аз съм лошият и сбогом на вестителя. Ако ще прекараш в Ню Йорк повече от една нощ, моля те, кажи ми колкото може по-скоро, за да мога да осигуря заместник. Да уредя ли няколко сеанса с онзи треньор, дето го харесваш толкова много? Как се казваше...

Опря пръст на устните си и се замисли.

— Кит — отговори си сам. — Може би през един от дните, когато ще имаш нужда от мен като Петкан в Ню Йорк, той ще може да се заеме с мен и дръжките на амфората.

Потупа се по кръста и продължи:

— Макар че се говори, че липосукцията е единственото, което помага, когато минеш тридесетака. Та дойде ли времето за серума на истината?

Погледна я; ръцете му ръкомахаха, сякаш бяха нещо живо и съвсем отделно от него.

— Разтърсих се за него в интернет — призна откровено. — Изненадан съм, че Бентън изобщо го пуска да се доближи до теб. Напомня ми за оня от гей сериала „Няма нищо по-странно от хората“. Оня бе, футболната звезда. Дето караше хамър и мразеше педалите, докато не се лепна за Емет, дето казват, че приличал на мен или обратното, след като той е известният. Е, ти сигурно не го гледаш.

— За какво да убивам вестителя? — попита Скарпета. — И моля те, дръж поне с една ръка волана, още повече че пътуваме в снежна буря. Колко кафета взе от „Старбъкс“ тази сутрин? Видях две големи на бюрото ти. Да се надяваме, че не са и двете от тази сутрин. Нали не си забравил, че говорихме за кофеина? Той е наркотик и води до пристрастяване.

— Понеже го заемаш цялото, нали разбираш? — продължи Брайс. — А това никога досега не е ставало. Наистина е странно. Обикновено не е само една известна личност, нали така? Защото който и да води рубриката, той броди из града като някакъв тъп агент под прикритие и се изсира върху няколко известни личности едновременно. Миналата седмица беше Блумбърг и... ъъ... как се казваше онази бе? Манекенката, дето винаги хвърля по хората каквото ѝ падне? Е, този път нея я изхвърлили от „При Илейн“, защото казала нещо неприлично на Чарли Роуз. Не, я чакай малко... Барбара Уолтърс? Не. Бъркам го с нещо, което съм гледал в „Гледна точка“. Или може би, уф бе, как се казваше тая, е нападнала онзи певец от „Американски идол“. Не, той беше в шоуто „Елън“, а не в „При Илейн“. И не Клей Айкън или Кели Кларксън. Кой беше другият бе? Това записващо видео направо ме убива. Все едно сърфираш по каналите, а всъщност не си докосвал нищо.

Снегът, който биеше по предното стъкло, приличаше на рояк бели комари. Чистачките бяха хипнотизиращо безполезни. Движението беше бавно, но постоянно, летището беше само на няколко минути път.

— Брайс? — каза Скарпета с тона, който използваше, когато му казваше да млъкне и да отговори на въпроса ѝ. — На кое не обръщам внимание?

— Не оная отвратителна клюкарска колонка „Готам те пипна!“.

Кей беше виждала реклами по автобусите и покривите на такситата в Ню Йорк. Анонимният колумнист бе прословуто зъл. Догадките кой е се колебаеха от някой никой до името на печелил „Пулицър“ журналист, който се забавлявал страхотно да прави злобни пакости и да печели пари.

— От-вра-ти-тел-но — натърти Брайс. — Да де, редно е да си е гадничко, обаче този път е *адски* гадно. Не че чета тия боклуци, но по очевидни причини съм те инсталирал като сигнал за тревога в Гугъл. Снимката пък е най-злостната част. Хич не е ласкателна, да ти кажа.

---

[1] Кентъки, Масачузетс, Пенсилвания и Вирджиния — англ. дума *commonwealth* (общо богатство, добруване на обществото) в случая има значението на по-старото название на република. — Б.пр. ↑

2.

Бентън се облегна на стола, взря се през прозореца в грозната гледка от червени тухли в безцветния зимен ден и каза в слушалката:

— Като те слушам, май си настинала.

— Може би наистина съм малко настинала и затова не ти се обадох по-рано. Ужасна нощ. Джералд направо не може да стане от леглото. Съвсем сериозно — каза д-р Томас.

Тя беше колежка на Бентън в „Маклийн“. И освен това беше психиатърка. В това нямаше нищо необикновено. Както обичаше да казва родената във въгледобивния хинтерланд на Западна Вирджиния д-р Томас: „Болниците са по-кръвосмесителни и от планинските селца“. Лекарите се лекуваха едни други и лекуваха семействата и приятелите си. Предписваха си лекарства едни на други и на семействата и приятелите си. Чукаха се едни други, но да се надяваме, не и семействата и приятелите си. От време на време се женеха. Д-р Томас се беше омъжила за един радиолог от „Маклийн“, който сканира племенницата на Скарпета в лабораторията за ядрено-магнитен резонанс, където се намираще кабинетът на Бентън. Д-р Томас познаваше работата на Бентън или почти всичко в нея. Тя беше първият човек, за когото се сети преди няколко месеца, когато осъзна, че трябва да говори с някого.

— Отвори ли връзката, която ти пуснах по имейла? — попита Бентън.

— Да. И истинският въпрос е за кого се тревожиш повече? Аз мисля, че отговорът е — за себе си. Ти как мислиш?

— Че това би ме накарало да се чувствам невероятно себелюбив — отговори той.

— Нормално би било да се чувстваш рогоносец и унизен — каза тя.

— Забравих, че на младини си била шекспирова актриса — подхвърли Бентън. — Не мога да си спомня кога за последен път съм чувал някой да спомене за друг, че е рогоносец, но това не отговаря на

истината. Кей не е напускала гнездото, а е била грабната от него. Ако се налага да се чувствам рогоносец, е трябвало да го направя, когато се случи. Но не го направих, защото бях прекалено разтревожен за нея. Не казвай „дамата се зарича твърде много“^[1].

— Това, което ще кажа, е, че когато се е случило, не е имало публика — отбеляза д-р Томас. — Може би става по-действително, когато всички знаят? Каза ли й какво има в интернет? Или вече го е видяла?

— Не съм й казвал и съм сигурен, че не го е видяла. Иначе щеше да ми се обади, за да ме предупреди. Странното е, че това е типично за нея.

— Да. Кей и нейните крехки герои с глинени крака. Защо не й каза?

— Избор на точния момент.

— За нея или за теб?

— Тя беше в моргата — обясни той. — Искях да изчакам, за да й го кажа лично.

— Хайде да се върнем малко назад, Бентън. Предполагам, че си говорил с нея на разсъмване. Нали си говорите по телефона, когато не сте заедно?

— Да, разговаряхме днес рано сутринта.

— Значи, когато си говорил сутринта с нея, вече си знаел какво има в интернет, защото Луси ти се е обадила... кога? — попита д-р Томас. — В един през нощта, нали, понеже твоята вманиачена доведена племенница е програмираше компютъра си така, че да я буди като пожарникар, когато някоя от търсачките й намери нещо важно в Мрежата.

Д-р Томас не се шегуваше. Луси наистина имаше аларми, които й подаваха сигнал, когато търсачките откриваха нещо, което трябваше да знае.

— Всъщност обади ми се в полунощ — уточни той. — Когато са го качили това проклето нещо.

— Но не се е обадила на Кей, нали?

— За нейна чест, не го е направила и се съгласи, като й казах, че аз ще се оправя с това.

— Но не си го направил — подхвърли д-р Томас. — И се връщаме отново към началото. Тази сутрин си разговарял с Кей, когато

вече от много часове си знаел какво има в интернет. Но не си й казал нищо. И досега също не си й казал нищо. Не мисля, че става въпрос да й го кажеш лично. За съжаление има голяма вероятност да научи от някого другото, а не от теб, ако вече не се е случило.

Бентън си пое тихо и дълбоко дъх. Стисна устни и се запита кога точно е започнал да губи вяра в себе си и в способността си да разчита околната среда правилно и да действа според това. Защото откакто се помнеше, притежаваше способността да оценява хората с един поглед или с малко слушане. Скарпета го наричаше неговия „номер на приемите“. Ще се запознае с някого или ще чуе част от разговор и — готово. Рядко се случваше да сбърка.

Но този път напълно беше пропуснал опасността на прага и все още не можеше да разбере напълно как е могъл да бъде толкова унищожително глупав. С течение на годините наблюдаваше как гневът и неудовлетворението на Пийт Марино нарастват. Знаеше много добре, че е само въпрос на време автоомразата и яростта да достигнат точката на избухване. Но Бентън не се страхуваше. Не приемаше Пийт Марино за съвсем истински, за да се страхува. Не беше сигурен, че някога си е представял, че Марино има пишка, преди тя да се превърне в оръжие.

В ретроспекция това нямаше смисъл. За всички останали беше невъзможно да подминат грубо издяланото мъжкарство на Марино и неговата избухливост. Точно с това съчетание Бентън си изкарваше прехраната. Сексуалното насилие, независимо от неговия причинител, осигуряваше работа за съдебномедицинските психолози.

— Имам убийствени мисли за него — каза Бентън на д-р Томас. — Разбира се, няма да ги осъществя. Само си мисля. Много мисли ми минават. Смятах, че съм му простил, и се чувствах горд със себе си, наистина горд заради начина, по който се справих с това. Къде щеше да е той, ако не бях аз? Всичко направих за него, а сега искам да го убия. Подсещането от тази сутрин не ми помогна и сега вече всички знаят. Така нещата се случват повторно.

— Или може би за първи път, защото сега ти се струва действително.

— О, винаги ми се е струвало действително — отговори Бентън.

— Обаче, когато прочетеш за това в интернет и знаеш, че милиони други хора също са го прочели, е различно. Това е различно равнище на действителност. Сега най-сетне имаш емоционална

реакция. Преди това си реагирал интелектуално. От чувство за самозащита си го преработил в главата си, Бентън, мисля, че това е голям пробив. Но много неприятен. Съжалявам.

— Той не знае, че Луси е в Ню Йорк и че ако го види... — Бентън се поправи: — Не, не е вярно. Тя не би си помислила да го убие, защото вече е минала по този път. Това вече е в миналото. Тя не би го убила и ти го знаеш.

Бентън наблюдаваше как сивото небе едва доловимо променя червенината на старите тухли пред прозореца. Завъртя се със стола, потърка брадичката си и усети мъжкия си мирис и наболата си брада, която Скарпета винаги казваше, че приличала много на пясък. Беше будувал цяла нощ и не бе излизал от болницата. Трябваше да вземе душ и да се избърсне. Да се наяде и да се наспи.

— Понякога сам се изненадвам от себе си — каза той. — Когато казвам такива неща за Луси. Това всъщност си е напомняне какъв извратен живот водя. Единственият човек, който никога не е искал да го убива, беше Кей. Тя все още смята, че по някакъв начин сама си е виновна, и това ме ядосва. Невероятно ме ядосва. Аз напълно избягвам тази тема с нея и може би заради това не казах нищо. Целият проклет свят чете за станалото в шибания интернет. Уморен съм. Цяла нощ бях с човек, за когото не мога да ти кажа, но той ще се окаже голям проблем.

Той замълча и пак се загледа през прозореца, без да вижда нищо.

— Ето че стигаме до нещо — каза д-р Томас. — Чудех се кога най-после ще зарежеш глупостите какъв светец си. Страшно си ядосан и изобщо не си светец. Между другото, светци няма.

— Да, страшно ядосан. Направо ужасно ядосан.

— На нея.

— Да, наистина на нея — потвърди Бентън и това признание го уплаши. — Зная, че не е честно. Боже мили, та тя е човекът, който пострада. Разбира се, че не си го е търсила. Работила е с него през половината си живот, така че защо да не го пусне в къщата си, макар да е пиян и почти полудял? Нали затова са приятелите. Въпреки че знаеше какво изпитва той към нея, това не я прави виновна.

— Той я желае сексуално още от първата им среща — вметна д-р Томас. — Точно както и ти. Влюбва се в нея, точно както и ти. Чудя се

кой ли се е влюбил първи в нея? Срещнали сте я по едно и също време. През деветдесет и девета, нали?

— Желанието му. Да, това продължаваше от дълго време. Чувствата му и как тя ги заобикаляше. Желанието ѝ да не нарани чувствата му. Мога да седя и да го анализирам, колкото си искам, но честно?

Бентън отново гледаше през прозореца и говореше на тухлите.

— Не би могла да направи нещо друго — каза той. — Онова, което ѝ направи той, изобщо не е нейна вина. По много начини не беше и негова вина. В трезво състояние никога не би направил подобно нещо. Изобщо не би му минало през ума.

— Изглеждаш доста убеден — подхвърли д-р Томас.

Бентън се извърна от прозореца и се вторачи в онова, което беше на компютърния екран. След това отново погледна навън, сякаш стоманеносивото студено небе беше съобщение до него, един вид метафора. Махна кламера от страницата на списанието, което оглеждаше, и го затвори, обзет от неочакван пристъп на гняв. Американската асоциация по психология сигурно нямаше да приеме още една статия за изследване на емоционалните реакции от членове на социални аутгрупи^[2]. Някой от Принстън бе публикувал на практика същото, което Бентън смяташе да предложи за печат. Започна да изправя кламера. Предизвикателството беше да го изправиш така, че извивките изобщо да не си личат. Обаче накрая винаги се чупеха.

— От всички хора тъкмо аз да се окажа толкова неразумен — каза той. — Толкова без връзка с действителността. Да, бях точно такъв. Още от първия ден. Неразумен за всичко и сега ще си платя за това.

— *Tu* ще си платиш, защото сега другите ще знаят какво ѝ е направил твоят приятел Пийт Марино?

— Той не ми е приятел.

— Мислех, че ти е. Мислех, че го смяташе за приятел — каза д-р Томас.

— Никога не сме били близки. Нямаме нищо общо. Боулинг, риболов, мотоциклети, гледане на футбол и пиене на бира. Е, не на бира. Това е Марино, не съм аз. Сега, като се замисля, не си спомням да сме излизали заедно да вечеряме. Само ние двамата. Нито веднъж за

двадесет години. Нямаме нищо общо. Никога няма да имаме нищо общо.

— Защото той не е от елитно семейство от Нова Англия? Не е учил в частно училище, никога не е правил профили за ФБР? Не е сред преподавателското тяло на Харвардското училище по медицина? Това ли имаш предвид?

— Не се опитвам да бъда сноб — защити се Бентън.

— Изглежда, че общото между двама ви е Кей.

— Не по такъв начин. Той не е стигнал толкова далеч.

— Колко далеч е трябвало да стигне?

— Тя ми каза, че не се е стигнало до там. Направил е други неща. Когато най-накрая се съблече пред мен, видях какво е направил. Ден или два измисляше разни извинения. Знаех много добре, че не е затворила багажника на колата върху китките си.

Бентън си спомни охлузванията, тъмни като буреносен облак и с такава форма, сякаш някой ѝ е извил ръцете зад гърба и я е притиснал в стената. Тя не даде никакви обяснения, когато най-накрая видя и гърдите ѝ. Никой не ѝ беше причинявал нещо подобно преди и той не беше виждал нищо подобно, освен в някои случаи, по които работеше. Когато седна на леглото и я загледа, имаше чувството, че някакъв чудовищен кретен е смазал крилата на гълъб или е смачкал нежната плът на дете. Представи си, че Марино се е опитал да я изяде.

— Някога състезавал ли си се с него? — Гласът на д-р Томас беше далечен; Бентън си представяше клейма, които не искаше да си спомня.

Чу се да казва:

— Най-лошото е, че никога не съм изпитвал нищо към него.

— Той е прекарвал много повече време с Кей от теб. Това може да накара някои хора да се почувстват изложени на конкуренция, заплашени.

— Кей никога не е била привлечена от него. Дори да беше последният мъж на планетата, пак нямаше да е.

— Е, няма как да научим отговора на това, докато не останат сами на планетата. Но в такъв случай ние двамата с теб пак няма да разберем.

— Трябваше да я защитя по-добре — каза Бентън. — Това е нещо, което зная как да правя. Да защитавам хора. Онези, които

обичам, себе си също, или хора, които не познавам. Няма значение. Аз съм специалист в това — иначе отдавна щях да съм мъртъв. Много хора щяха да са мъртви.

— Да, господин Бонд, но тази вечер не си си бил вкъщи. Беше тук.

Със същия успех можеше да го удари. Бентън го понесе мълчаливо, макар едва да си поемаше дъх. Започна да сгъва и изправя кламера, докато той се счупи.

— Бентън, себе си ли обвиняваш?

— Вече сме говорили за това — отговори той. — Уморен съм. Не съм мигнал цяла нощ.

— Да, разговаряли сме за най-различни факти и възможности. Като това, че ти така и не си позволи възможността да почувстваш лична обида от онова, което Марино направи на Кей, а набързо се ожени за нея. Може би твърде бързо? Защото си смятал, че трябва да опазиш всичко непокътнато, особено след като не си я защитил, не си го предотвратил? Няма съществена разлика от това как работиш по криминалните случаи. Поемаш разследването, работиш по него, управляваш го, държиш го на безопасно разстояние от психиката си. Обаче същите правила не подхождат за личния ни живот. Казваш ми, че имаш убийствени мисли за Марино, и през последните ни няколко разговора ние се ровихме из онова, което наричаш сексуалното си актьорство с Кей, макар тя може би да не го осъзнава. Това още ли е вярно? Нито осъзнава, че ти възприемаш други жени по начин, който нарушава равновесието ти. И това ли е още вярно?

— Когато са привлечени, нормалните мъже не могат да направят нищо.

— Само мъжете ли го правят? — попита д-р Томас.

— Знаеш какво имам предвид.

— Какво осъзнава Кей?

— Опитвам се да бъда добър съпруг — каза Бентън. — Обичам я. Влюбен съм в нея.

— Притесняваш ли се, че можеш да имаш връзка, да изневериш?

— Не, съвсем не. Никога не бих го направил.

— Не, не никога. Ти изневери на Кони. Остави я заради Кей. Но това беше много отдавна, нали?

— Никога не съм обичал друга повече от Кей — каза Бентън. — Никога не бих си простил.

— Въпросът ми е: имаш ли пълно доверие в себе си?

— Не знам.

— А на нея имаш ли й пълно доверие? Тя е много привлекателна и сега сигурно има много почитатели заради Си Ен Ен. Една силна жена с хубав външен вид може да избира. Какво ще кажеш за треньора й? Каза, че не можеш да понесеш мисълта, че я докосва.

— Радвам се, че се грижи за себе си, а и треньорите са полезни. Предпазват хората да не се наранят, когато работят с гири и не са вече на двадесет години.

— Мисля, че се казва Кит.

Бентън не харесваше Кит. И винаги си намираше оправдания да не използва гимнастическата зала в тяхната кооперация, когато Кит тренираше със Скарпета.

— Истината е — каза д-р Томас, — че независимо дали й имаш доверие, или не, това няма да промени държането й. Това е нейната сила, а не твоята. Повече ме интересува дали имаш доверие на себе си.

— Защо продължаваш да ме притискаш за това? — попита Бентън.

— След като се ожени, сексуалният ти модел се промени. Или поне това ми каза, когато разговаряхме за първи път. Намираш си извинения да не правиш секс, когато има възможност, и след това го искаш, когато, цитирам, „не трябва“. Ти ми го каза. Още ли е така?

— Вероятно — отговори Бентън.

— Това е един вид начин да й го върнеш.

— Не й връщам за Марино. Исусе Христе! Тя не е направила нищо лошо! — Бентън се опита да не го каже гневно.

— Не — отговори д-р Томас. — Мисля, че по-скоро й го връщаш заради това, че е твоя жена. Ти не искаш съпруга. Никога не си искал и не в това си се влюбил. Ти си се влюбил в една силна жена, не в съпруга. Ти си сексуално привлечен към Кей Скарпета, но не към съпругата.

— Тя е Кей Скарпета и моя съпруга. Фактически тя по много начини е по-силна от когато и да било в живота си.

— Бентън, не ние се нуждаем от убеждаване.

Д-р Томас прилагаше спрямо него специално лечение, което означаваше, че е по-нападателна и конфликтна, отколкото с другите си пациенти. С Бентън споделяха общи характеристики, които надхвърляха терапевтичната им връзка. И двамата разбираха как другият обработва информацията и д-р Томас можеше да вижда право през словесната маскировка. Отричането, измъкването и пасивното общуване просто не бяха възможни. Дълги сеанси на мълчаливо вторачване, докато психиатърът очаква пациентът да започне да разказва откровено какво го притеснява, при тях не вървяха. Една минута мълчание и тя щеше да притисне Бентън, както го бе направила последния път: „За да се люблювам на връзката ти «Ермес» ли си дошъл? Или имаш да ми кажеш нещо? Може би трябва да започнем оттам, където спряхме миналия път. И така, как е либидото ти?“.

— А Марино? Ще говориш ли с него?

— Вероятно не — отговори Бентън.

— Явно имаш доста хора, с които да не говориш, така че аз ще се сбогувам и ще те оставя с малката си чудата теория, че на определено равнище ние планираме всичко, което правим. За това е важно да победим намеренията си, преди те да ни победят. Джералд ме чака. Задълженията също. Довечера ще имаме гости за вечеря, която ни трябва като дупка в главата.

Това беше нейният начин да каже „стига толкова“.

Бентън трябваше да обработи разговора. Стана от бюрото, изправи се пред прозореца и се загледа в оловния зимен следобед. Деветнадесет етажа под него болничната градина беше гола, а фонтанът ѝ — сух.

---

[1] Цитат от „Хамлет“. Превод В. Петров. — Б.пр. ↑

[2] Понятие в социологията на междуличностните отношения, с което се описват групи, към които лицето не иска да принадлежи, за разлика от ингрупите. — Б.пр. ↑

3.

„ГОТАМ ТЕ ПИПНА!

Честита Нова година на всички!

Моят анализ е изцяло за вас — какво ще ви грабне наистина. И докато обмислях този въпрос... Нали знаете как превъртат обратно годината? Как ни припомнят всяко ужасно нещо, което се е случило, така че да можем да се депресираме отново? Я отгатнете, кой изпълни 58-инчовия екран на моя любим плазмен телевизор с висока резолюция «Самсунг»?

Хубавицата, за която си заслужава да умреш: д-р Кей Скарпета.

Изкачва стълбите в поредната съдебна палата, за да даде показания в друг сензационен процес за убийство. След нея крачи нейният партньор следовател Пийт Марино — това означава, че процесът е бил преди шест-седем месеца, нали? Защото всички знаем, че бедната тлъста муха вече не е неин партньор. Някой да го е виждал? Да не би да е в някой космически затвор? (Представете си, че работите за примадона на съдебната медицина като Скарпета. Ако бях аз, щях да се самоубия и да се надявам, че не тя ще извърши аутопсията.)

Както и да е, нека се върнем при нея, докато изкачва стълбите на съдебната палата. Навсякъде камери, вестници, кандидати за славата и пълно със зяпачи. Защото тя е специалистът, нали? Викат я чак в Италия, защото кой е по-добър от нея? Така че си налях още една чаша «Мейкърс Марк» и я погледах малко как дава показания на онзи патологически език, който малцина от нас разбират, но все пак схващат, че става дума за малко момиче,

изнасилено от носа до кърмата, семенна течност е открита дори в ухото му (макар че това може да се случи само при телефонен секс), главата му е блъскана в плочките на пода, а до леталния изход е довела контузна травма, причинена от тъп предмет. Тогава ми хрумна: коя, по дяволите, е Скарпета?

Ако махнеш шумотевицата, ще остане ли изобщо нещо?

Заех се да направя малко проучване. Да започнем с това, че тя е политически активна. Не се поддавайте на глупостите за нея от рода на това, че е защитничка на справедливостта, глас на онези, които вече не могат да говорят, лекарката, която се е заклела на първо място да не вреди. (Сигурни ли сме, че старовремската думичка за лицемер хипокрит не произлиза от Хипократ?) Факт е, че по Си Ен Ен Скарпета ни манипулира, за да повярваме, че служи на алтруистична социална кауза, макар да служи единствено на себе си...“

На Скарпета ѝ беше достатъчно и тя прибра „Блекбери“-то в дамската си чанта, отвратена, че Брайс е могъл да я накара да погледне такъв боклук. Беше му ядосана почти толкова, колкото ако беше автор на колонката. Освен това можеше да мине и без критиката срещу снимката, която придружаваше колонката. Макар екранът на нейното „Блекбери“ да беше малък, бе видяла достатъчно, за да добие пълна представа какво е имал предвид, когато каза, че снимката „не е ласкателна“.

Приличаше на самия дявол в кървава операционна престилка, с визьор и кепе за еднократна употреба, което напомняше на банска шапка. Устата ѝ беше отворена, уловена по средата на някое изречение, а ръката сочеше с кървав скалпел, сякаш се заканва някому. Черният гумен хронограф, който носеше, беше подарък от Луси през 2005. Това означаваше, че снимката е била заснета през последните три и половина години.

Заснета къде?

Не знаеше. Фонът беше избелен.

— Тридесет и четири долара и двадесет цента — високо каза шофьорът, когато таксито рязко спря.

Тя погледна през страничното стъкло към затворените железни врати на главния вход на някогашната психиатрична клиника „Белвю“ — будеща лоши предчувствия червена тухлена сграда на почти два века, която не беше виждала пациенти от десетилетия. Нямаше светлини, автомобили, хора. Будката на охраната беше празна.

— Не тук — каза тя високо през плексигласовата разделителна стена. — Не това „Белвю“.

Повтори адреса, който му беше казала още на летище „Ла Гуардия“, но колкото повече обясняваше, той ставаше все по-настойтелен и ѝ сочеше входа, където в гранита беше издълбано „Психиатрична клиника Белвю“. Тя се наведе напред и му посочи няколко преки напред, където в сивотата се издигаха високи здания. Той обаче заплашително ѝ заяви на лош английски, че няма да я кара никъде повече и че трябва веднага да слезе от таксито. Може би той наистина не знаеше, че болничният център „Белвю“ не е този зловещ стар ужас, който имаше вид на нещо изскочило от „Полет над кукувиче гнездо“. Вероятно си мислеше, че пътничката му е психиатричен пациент, дори криминално проявена, попаднала в релапс. Защо иначе ще носи багаж?

Скарпета реши, че по-скоро ще извърви пеша останалата част от пътя сред артистичните пристъпи на вятъра, отколкото да се разправя с него. Плати сметката, слезе от таксито, праметна през раменете си двете чанти и задърпа по тротоара куфара, пълен с домашно приготвена храна. Натисна бутона на безжичната слушалка.

— Почти пристигнах... — започна тя да казва на Бентън. — По дяволите!

Куфарът ѝ подскочи и се килна, сякаш някой беше стрелял по него.

— Кей? Къде си?

— Току-що ме изхвърлиха от таксито...

— Какво? Откъде са те изхвърлили? Прекъсваш... — каза той точно преди батерията ѝ да падне.

Почувства се като бездомна с куфара, който се преобръщаше на всеки няколко минути, а щом се наведеше да го оправи, чантите се изхлузваха от раменете ѝ. Измръзнала и раздразнена извървя пътя до

модерната „Белвю“ на Първо авеню и Източна 27-а, многопрофилен медицински център със стъклен атриум, градина, травматично и интензивно отделение и съдебномедицински етаж за пациенти от мъжки пол, чиито престъпления варираха от прескачане на турникет до убийството на Джон Ленън.

Телефонът на писалището започна да звъни само няколко минути след като връзката със Скарпета прекъсна. Бентън беше сигурен, че е тя и че се опитва да се свърже отново.

— Какво стана?

— И аз щях да те питам същото. — Беше гласът на Джейми Бъргър.

— Извинявай. Мислех, че се обажда Кей. Тя има някакъв проблем...

— И аз мисля така. Много мило от твоя страна, че го спомена, когато разговаряхме преди малко. Шест-седем часа вече. Защо не каза поне нещо?

Бъргър явно беше прочела „Готам те пипна!“.

— Сложно е — отговори той.

— Сигурна съм, че е сложно. А имаме да се оправяме и с няколко усложнения. На две минути от болницата съм. Чакай ме в кафето.

Едностаиният апартамент на Пийт Марино в кооперацията без асансьор беше достатъчно близо до ресторанта „Храна за душата при Мана“, за да живее и да диша пържени пилета и ребърца. Много нечестно към човек, чието лишаване от храна и пиене е създавало ненаситен апетит за всичко, което не може да има.

Импровизираната му трапезария се състоеше от шкаф за телевизор и стол с права облегалка, който гледаше към никога несекващото движение по Пето авеню. Марино сложи пуешкото от деликатесния магазин върху парче пълнозърнест хляб, сгъна го на две и го топна в купчинката горчица „Натанс Кони Айланд“ върху картонената чиния. Надигна безалкохолната бира „Шарпс“ и на две глътки изпразни една трета. След като бе избягал от Чарлстън, бе свалил двадесет и два килограма и определени части от самоличността

си. Куп кашони рокерски дрехи включително една впечатляваща сбирка кожени „Харли Дейвидсън“ стигнаха до базара на 116-а улица, където в замяна получи три костюма, един блейзър, официални обувки, както и набор ризи и вратовръзки, всичките китайски имитации.

Вече не носеше диамантената обица и в мекото на ухото му бе останала малка дупчица, на кофти място, която някак си символизираше неговия беден и необичаен живот. Беше престанал да си бръсне главата, която ставаше гладка като топка за боулинг, и онази част от косата, която не го бе изоставила, обикаляше черепа му като потъмнял сребърен ореол, закрепен на ушите. Обеща си, че се отказва от жените, докато не стане готов, а мотоциклетът и камионетката бяха безсмислени, след като нямаше място, където да ги паркира, така че се отказа и от тях. Нанси, терапевтката му в Лечебния център, му помогна да разбере важността на самоконтрола в ежедневните му взаимодействия с други хора, независимо какво не им е в ред или какво ги прихваща.

По своя описателен начин тя каза, че алкохолът бил кибритената клечка, запалила големия пожар на неговия гняв, и след това продължи и му обясни, че неговото пиене било смъртоносно заболяване, с което най-почтено се е сдобил от своя необразован и пропаднал баща, общ работник, който се напивал и буйствал на всяка заплата. Накратко, Марино бил наследил това смъртоносно заболяване и като се вземела предвид оживената търговия във всеки бар или магазин за спиртни напитки, то имало формата на епидемия. Марино реши, че тая епидемия е от времето на Райската градина и че змията е дала на Ева не ябълка, а бутилка бърбън, която тя на свой ред е споделила с Адам, а това е довело до секс и изгонването им от рая само по едно смокиново листо.

Нанси го предупреди, че ако не ходи редовно на събиранията на Анонимните алкохолици, ще стане сух алкохолик, което означава човек, който става гневен, зъл, натрапчив и губи контрол, ако не се е възползвал от удоволствието да изгълта десетина бирички. Най-близкото място за срещи на АА-тата, както ги наричаше Марино, беше една църква недалеч от Центъра за сплитане на африкански прически и поради това доста удобно за него. Но той не стана нито редовен, нито нередовен. Когато се нанесе тук, ходи три пъти три последователни

дни, чувстваше се ужасно неудобно, когато участниците, подозрително мили и дружелюбни, обикаляха из стаята, представяха му се и не му оставиха никакъв избор, освен тържествено да се закълне, сякаш е пред съд:

— Аз съм Пийт и съм алкохолик.

— Здравей, Пийт.

Той написа на Нанси имейл, в който обясняваше, че е срещу природата и обучението на едно ченге да признава каквото и да било, особено в помещение, пълно с непознати, всеки от които би могъл да се окаже сух пияница боклук, когото някой ден може да му се наложи да затвори. Между другото му трябваша само три дни, за да изпълни всички дванадесет стъпки^[1], макар че реши да не прави списък с лица, които е наранил, и да не се извинява. Оправданието му беше стъпка девета, в която се казва, че човек не бива да се извинява, ако ще нарани допълнително хората, на които е навредил, и той реши, че това включва всички.

Десета стъпка беше по-лесна и той напълни цяло тефтерче с онези, които бяха постъпили лошо с него през живота му. Не включи Скарпета в нито един от двата списъка, докато не се случи едно странно произшествие. Намери апартамента, където живееше сега, и се спазари с наемодателя за поносим наем в замяна на услуги като оправяне с изваждане на наематели, и откри, че жилището е съвсем близо до офиса на бившия президент Бил Клинтън в четиринадесететажната сграда, край която често минаваше на път за спирката на метрото на 125-а улица и „Ленъкс“. Като се замисли за Бил Клинтън, се сети и за Хилъри Клинтън и това го накара да се замисли за жени, които са достатъчно силни, за да са президенти или друг вид световни водачи. А това доведе до мисли за Скарпета.

Стигна дотам, че едва не обърка двете в мечтите си. Виждаше Хилари по Си Ен Ен, след това Скарпета по Си Ен Ен и когато накрая сменяше каналите в отчаян опит да отклони вниманието си с някой мач или платен филм, беше потиснат. Сърцето го болеше като зъб с абсцес. Обземаха го мисли за Скарпета и за списъците, в които тя не беше. Надраскваше името ѝ в единия, след това го зачертаваше и я вписваше в другия. Фантазираше си какво ли би било, ако тя е президент. Изведнъж щеше да се озове в списъка със заплахите за

безопасността на Тайните служби и щеше да му се наложи да бяга в Канада.

Или може би в Мексико. Беше прекарал няколко години в Южна Флорида и се оправяше по-добре с испаноговорещите, отколкото с онези, които говореха френски. Никога не беше разбирал французите и не харесваше храната им. Какво говори за една страна фактът, че няма национална бира като „Будвайзер“, „Корона“, „Дос Екис“, „Хайнекен“ или „Ред Страйп“?

Изяде второ парче навито на руло пуешко и отпи глътка „Шарпс“. Наблюдаваше хората, чиито единствени амбиции бяха западноиндийски ресторанти за вкъщи, бутици, барове за плодови сокове, шивачници или може би намиращият се наблизо театър „Аполо“, шумотевницата от автомобили, камиони и пешеходци — рязък оркестър, който изобщо не му пречеше. При топло време държеше прозореца отворен, докато не можеше повече да понася праха. Онова, което избягваше, беше тишината. Беше му писнало от нея по време на рехабилитацията, където не му позволяваха да слуша музика или да гледа телевизия, защото главата му трябваше да е пълна само с признанията на пияници и наркомани, и неговите собствени натрапчиви мисли и спомените за откровени до неудобство разговори с Нанси.

Стана от стола и вдигна напоената с мазнина и горчица картонена чиния, салфетката и празната бутилка „Шарпс“. Кухнята беше само на шест крачки, малкият прозорец над умивалника му разкриваше изглед към бетон, покрит с изкуствена трева, алуминиеви маси и столове, заобиколени с телена ограда — това се рекламираше като задния двор на кооперацията.

Компютърът му стоеше на плота и той прочете клюкарската колонка от сутринта — беше я запазил на десктопа, решен да открие кой стои зад нея и след това да направи нещо на кучия син или кучката, нещо, което да промени подредбата на телесните им части за постоянно.

Нито един инструмент за разследване, който познаваше, не свърши работа обаче. Можеше да рови из Гугъл за „Готам те пипна!“ до припадък, но нищо от нещата, които изскачаха, не му казваше нещо, което вече не знаеше. Беше безполезно да се опитва да намери колумниста чрез рекламните агенции, които плащаха да се пробутват

храни, алкохол, книги, електроника, филми и телевизионни предавания. Нямахте модел, а само потвърждението, че милиони фенове са зависими от една шибана колонка с клюки, която тази сутрин бе поставила най-лошата случка в живота на Марино на централно място.

Телефонът му иззвъня.

Беше детектив Майк Моралес.

— Какво има? — попита Марино.

— Копаене на данни, брато — отговори Моралес по своя бавен мързелив начин.

— Не съм ти брато. Не си хаби лайнните рапърски приказки по мен.

На Моралес номерът в живота беше да се представя за полузаспал, отегчен и надрусан с успокоителни или обезболяващи, в което Марино се съмняваше, но от друга страна не знаеше със сигурност. Зад неопределеността на Моралес се криеше всъщност снобско копеле, учило в „Дартмът“, а след това в „Джон Хопкинс“, където беше завършил медицинското училище, но бе решил, че предпочита да е един от най-добрите нюйоркски полицаи, което Марино не приемаше за чиста монета. Никой, който би могъл да е лекар, няма да се натиска да става ченге, нали така?

Между другото Моралес се правеше на артистче и пускаше в обръщение какви ли не идиотски истории за себе си и се скъсваше от смях, когато другите ченгета му вярваха. Президентът на Боливия му бил братовчед, а баща му се преместил в Америка, защото вярвал в капитализма и му било писнало да пасе ламы. Самият Моралес бил израснал в Чикаго, в общинските жилища, където бил приятел с Барак Обама, докато не се намесила политиката, което изглеждаше логично на онези, които не го познаваха. Никой кандидат за президент не би искал да другарува с човек, който използва думички като „брато“ и прилича на член на квартална банда с всички подробности като полусмъкнати торбести джинси, дебели златни ланци и коса, сплетена на ситни плитчици.

— Цял ден задавам въпроси, брато, на разни обратни — каза Моралес.

— Нямам представа за какво говориш, мамка му.

— Обратни? Забравих, че нямаш чувство за хумор и че си завършил гимназия с клизма. Търся обичайните модели, тенденции, начин на действие, оплаквания от тук чак до на майната си и мисля, че се натъкнах на нещо.

— На какво, освен на Бъргър?

— Какво да кажеш за жени като нея и Кей Скарпета? Може да си заслужава да умра, но да почувствам ръцете ѝ по тялото ми. По дяволите! Можеш ли да си представиш едновременно да чукаш нея и Бъргър? О, на кого ги разправям тия? Разбира се, че можеш.

Неприязната на Марино към Моралес на секундата се превърна в омраза. Моралес винаги се ебаваше с него и го унижаваше, и единствената причина той да не го ебава, и то по-яко, беше самоналоженото изпитание. Бентън беше поискал услуга от Бъргър. Ако не се беше съгласила, Марино щеше да е един господ знае къде. Вероятно диспечер в някое полицейско управление на малък лайнън град. Или пияница в приют за бездомни. Или труп.

— Възможно е нашият убиец вече да е нападал — каза Моралес. — Открих две убийства, които са донякъде подобни. Не в Ню Йорк, но не забравяй, че Оскар е самонает и не ходи, цитирам, „в офиса“. Има кола. Има пари за харчене, защото получава необлагаем с данъци чек от семейството за всеки рожден ден и точно сега вдигнаха горната граница на дванадесет хилки — това е техният начин да не се чувстват виновни за своя син откачалник. Няма си никой, който да се грижи за него, сам-самичък е. Така че нямаме представа колко пътува и какво прави, нали? Докато се занимавам с това, може и да изясним нещо от старите убийства.

Марино отвори хладилника, извади друга „Шарпс“, отвинти капачката, метна я в мивката и тя изтрака там като сачма, размазваща се в падаща мишена на панаирджийско стрелбище. После попита:

— Какви две други убийства?

— Попаднах на две възможни в нашата база данни. Както казах, не са нюйоркски случаи, затова не се сецваме за тях. И двете са през лятото на 2003, като между тях има два месеца. Четиринадесетгодишно дете, зависимо от окси^[2]. Намерено е голо, ръцете и краката завързани, удушено с нещо тънко, което не е открито на местопрестъплението. От добро семейство в Гринич, Кънектикът.

Тялото е захвърлено до представителството на „Бугати“. Случаят не е решен, заподозрени няма.

— Къде е бил Оскар през лятото на 2003?

— На същото място, където е сега. Същата работа, живее прецакания си живот в същия апартамент. Това означава, че може да е бил навсякъде.

— Не виждам връзката. Детето прави какво? Духа за наркотици и е било качено от лош чичко? Така го виждам аз. Нямах причини да смяташ, че Оскар Бейн си пада по малки момчета.

— Забелязвал ли си, че не забелязваме по какво си падат хората, докато не започнат да изнасилват и убиват и всичко не излезе наяве? Може и да е бил Оскар. Както казах, той шофира. Може да си позволи да се вози из околността и разполага с достатъчно време. Силен е като бик. Не трябва да го пренебрегваме.

— А другият случай? Друго детенце?

— Жена.

— Добре, разкажи ми коя е и защо Оскар може да я е убил — подкани го Марино.

— Опа... — Моралес звучно се прозя. — Ровя из документите си. Всичко е толкова разбъркано, майчице мила. Първо нея, след това детето. Красива, на двадесет и една, току-що се преместила в Балтимор от провинциално градче в Северна Каролина, намерила си някаква никаква работа в радиото, надявала се да влезе в телевизията, но вместо това се забъркала в извънкласни занимания, за да може да си купува оксито. Затова е била уязвима за качване. Гола, с вързани ръце и удушена с нещо тънко, което не е намерено на местопрестъплението. Трупът е открит в контейнер за боклук близо до пристанището.

— ДНК в двата случая? — попита Марино.

— Нищо използваемо, не е имало следи на сексуално насилие. Не е имало семенна течност.

— Все още чакам връзката — подхвърли Марино. — Убийства, в които хората вероятно вършат услуги срещу наркотици и свършват завързани, удушени и изхвърлени, са по пет за лев.

— Знаеш ли, че Тери Бриджис е имала златна верижка на левия си глезен? Никой не знае откъде се е появила. Малко странно, че не е носила никакви други бижута. Когато притиснах Оскар за верижката на глезена, той каза, че никога не я бил виждал.

— И?

— Има още два подобни случая. Никакви бижута, освен златната гривничка на левия глезен. От същата страна като сърцето, нали? Подобно на пранга, нали? На „ти си моята сексуална робиня“? Или роб. Може да е подписът на убиеца. Може да е подписът на Оскар. Започвам да събирам папките по случаите. Ще вдигна по тревога обичайните заподозрени, включително отряда от миналото ти.

— Какъв отряд от миналото ми? — Мислите на Марино от мрачни станаха черни.

Направо не можеше да вижда от буреносните облаци в главата си.

— Бентън Уесли. И онова готиното ченге — или каквото е там, което за съжаление е недосегаемо за теб тук, ако може да се вярва на слуховете. Разбира се, твоето малко откритие — лаптопите, когато днес се появи на сцената без мое разрешение, само й осигури кокал.

— Нямам нужда от твоето разрешение. Не си ми майка пазителка.

— Прав си, не съм. Майката ще е Бъргър. Може би трябва да я попиташ кой командва.

— Ако трябва, ще го направя. Точно в момента си върша работата. Разследвам това убийство точно както очаква от мен.

Докачи бирата и чу звън на стъкло, когато опипом затърси друга. Според неговите изчисления, ако всяка бутилка имаше 0,3 процента алкохол, би могъл да постигне първия намек за напиване, ако излочи поне дванадесет бързо една след друга, което всъщност беше опитвал, но не почувства нищо, освен силна нужда да пикае.

— Тя държи онази фирма за съдебномедицински експертизи на компютри, която Бъргър много иска да използва — каза Моралес. — И е племенница на Кей Скарпета.

— Зная коя е.

Марино знаеше и за фирмата на Луси във Вилидж и че Скарпета и Бентън имат работа в „Джон Джей“. Знаеше много неща, които предпочиташе да не обсъжда нито с Моралес, нито с никого. Онова, което не знаеше, беше, че Луси, Бентън и Скарпета са замесени в случая на Тери Бриджис, или че Скарпета и Бентън в момента са тук в града.

Нахалният глас на Моралес:

— Може да ти олекне, като разбереш, но мисля, че Кей няма да е тук достатъчно време, за да ти се случат неловки срещи.

Не можеше да има съмнение. Моралес беше прочел шибаната клюкарска колонка.

— Тук е да прегледа Оскар — подхвърли Моралес.

— За чий?

— Изглежда, е специалната гозба в менюто му. Той настоял за нея, а Бъргър дава на малкото момченце всичко, за което се разхленчи.

Марино не можеше да понесе мисълта за Скарпета насаме с Оскар Бейн. Разстрои го, че Оскар я е поискал специално, защото това можеше да означава само едно: че е много по-добре осведомен за нея, отколкото би трябвало.

— Подхвърляш идеята, че може да е сериен убиец. Тогава какво ще прави с докторката? Не мога да повярвам, че Бъргър или който и да е друг ѝ е скроил такъв номер. Особено след като той може да излезе всеки миг. Божичко!

Закрачи из апартамента. Всъщност само с десетина стъпки можеше да го обиколи целия.

— Щом свърши, ще отбърмчи обратно в Масачузетс, така че няма защо да се тревожиш — каза Моралес. — Кое е хубаво, нали? След като има доста неща, за които да се тревожиш.

— Така ли? Защо не ми ги кажеш?

— Припомням ти, че това е деликатен случай и ти не се справи много добре, когато миналия месец Оскар Бейн изля сърцето си пред теб.

— Направих всичко като по учебник.

— Има нещо странно. На никой не му пука, след като има проблем. Що се отнася до бившата ти шефка Кей, препоръчвам да я избягваш. Нямах причина да си в нейната компания или да се появяваш неочаквано в „Белвю“. Например.

Марино се ядоса, че я нарича Кей. Той никога не я беше наричал така, а беше работил рамо до рамо с нея. Беше прекарал поне десет хиляди часа с нея в моргата, в нейния офис, в колата, на местопрестъпленията, у тях, включително по време на отпуските, и дори на чаша или две в хотелската ѝ стая, когато работеха по случай в друг град. Щом той не я наричаше Кей, за какъв, по дяволите, се смяташе Моралес?

— Съветът ми към теб е да се покриеш, докато Кей не се върне в Масачузетс — продължи Моралес. — Тя няма нужда от допълнителен стрес. Чуваш ли ме, брато? Не искам, когато следващия път ѝ се обадим за помощ, да откаже заради теб. Нямаме нужда да подава оставка от поста си на консултант в „Джон Джей“ заради теб. Тогава Бентън също ще напусне, ако иска да направи булката щастлива. Тоест заради теб можем да загубим и двамата. Планирам да прекарам дълги години в съвместна работа с тях и да станем тримата мускетари.

— Не ги познаваш. — Марино беше толкова ядосан, че сърцето му блъскаше в гърлото.

— Напуснат ли, това ще влезе в новините — каза Моралес. — А ти знаеш как нещата се предават по командната верига. Скандал, защото ще е на първата страница на „Поуст“ — заглавие с трисантиметрови букви, че Джейми Бъргър, прокурорката по сексуални престъпления, е наела сексуален престъпник и може би ще я уволнят. Човече, направо не е за вярване как можеш да разрушиш къщичката от карти. Както и да е, вече трябва да затварям. А за онова, което е в интернет и какво се е случило между теб и Кей, изобщо няма да питам.

— Ами не питай, мамка му — озъби се Марино.

---

[1] Анонимните алкохолици имат програма от 12 стъпки. Повече на aa-bg.dir.bg. — Б.пр. ↑

[2] Обезболяващото оксиконтин. — Б.пр. ↑

4.

Окованите неокосмени крака на Оскар Бейн висяха от ръба на една от масите за прегледи в първата от няколко амбулатории в психиатричното затворническо отделение. Очите му, едното синьо, а другото зелено, предизвикаха у Скарпета тревожното усещане, че в нея са се вторачили двама души.

Пазач от Затворническата служба стоеше до стената мълчалив и могъщ като Скалистите планини: оставяше й място за работа, но беше достатъчно близо, за да може да се намеси, ако Оскар започне да буйства, което изглеждаше малко вероятно. Оскар беше уплашен. Беше плакал. Тя не усещаше нищо агресивно в него, както си седеше на масата, стеснителен, с тънък памучен халат, който му беше дълъг и от време на време се отваряше под възела на кръста му. Веригите тихичко подрънкваха, когато преместеше окованите си крака или ръцете в белезници, за да се закрие.

Оскар беше дребен — почти джудже. Но докато крайниците и пръстите му бяха несъразмерно къси, тънкият халат разкриваше, че е добре развит на други места. Човек би могъл да каже, че Бог го е свръхвъзмездил за онова, което Скарпета подозираше, че е ахондроплазия, причинена от внезапна мутация на гена, отговарящ за растежа на костите: болестта се съсредоточаваше най-вече върху дългите кости на ръцете и краката. Торсът и главата на Оскар бяха несъразмерно големи за крайниците му, късите му дебели пръсти се разделяха между средния и безименния и придаваха на ръката му вид на триъбец. Извън това изглеждаше анатомично нормален, като се изключи онова, което си беше причинил с цената на много страдания и разходи. Удивително белите му зъби бяха или запълнени, или избелени, може би с коронки, а късата му коса беше боядисана жълто-златиста. Ноктите му бяха полирани и маникюрирани съвършено квадратни и макар да не можеше да се закълне, Скарпета отдаваше това спокойно чело на инжекции с „Ботокс“. Тялото му беше най-забележителното: имаше вид, сякаш е скулптирано от бежов карарски

мрамор, със синкавосивите жилки на вените. Съвършено нормално в мускулатурата, то беше почти напълно лишено от косми. Цялостното въздействие на външния му вид, с напрегнатите различни очи и аполоновското му излъчване, беше твърде сюрреалистично и чудато и тя сметна казаното от Бентън за фобиите на Оскар твърде странно. Той не би могъл да изглежда така, без да обожава болката и лекарите, които я причиняват.

Усещаше как втораченият синьо-зелен поглед я проучва, докато отваряше куфарчето за съдебномедицински експертизи, което Бентън държеше в кабинета си за нея. За разлика от онези, чиито професии не изискват форцепси, пликосеки за веществени доказателства, торбички и съдини или екипировка за фотоапарати, съдебномедицински източници на светлина, остри режещи инструменти и всичко останало, Скарпета беше принудена да живее живот на недоимък. Щом бутилираната вода не успяваше да премине през летищната охрана, куфарчето за съдебномедицински експертизи със сигурност не би успяло да мине, а развяването на картата ѝ на съдебен медик само привличаше нежелано внимание.

Беше се опитала веднъж на „Лоугън“ и попадна в помещение, където я разпитаха, претърсиха и подложиха на други инвазии, за да се установи дали не е терористка. Накрая на служителя от Администрацията по транспортна сигурност все пак му се наложи да признае, че е това е бълващата огън патоложка от Си Ен Ен. Но все пак не ѝ разрешиха да вземе куфарчето в самолета и след като отказа да го даде на багаж, се наложи да шофира. Сега се бе снабдила с дубликати на всички заплахи за сигурността на полетите в Манхатън.

Тя се обърна към Оскар.

— Разбираш ли предназначението на тези проби и защо не си задължен да ги даваш?

Той я гледаше как подрежда пликосеки, форцепси и рулетка на покритата с бяла хартия маса за съдебномедицински експертизи. После отмести глава и се вторачи в стената.

— Оскар, гледай лекарката, когато говори с теб — нареди пазачът.

Оскар — продължаваше да гледа стената — попита с напрегнат тенор:

— Доктор Скарпета, бихте ли повторили онова, което казахте?

— Подписал си отказ от права, тоест съгласил си се, че мога да ти взема биологически проби — каза тя. — Искам да се уверя, че разбираш научната информация, която могат да предоставят тези проби, и че никой не ти ги е поискал.

Оскар още не беше обвинен в престъпление. Скарпета са запита дали Бентън, Бъргър и полицията смятат, че щом се преструва на болен, той всяка минута ще признае убийство, за което тя не знае нищо. Това я поставяше в деликатно положение. След като той не беше арестуван, тя не би могла да разкрие нищо, което той открие пред нея, освен ако не наруши тайната между лекар и пациент. Единственият отказ, който Оскар беше подписал досега, бе този, разрешаващ ѝ да вземе биологически проби.

Оскар я погледна и каза:

— Зная за какво са. ДНК. Зная за какво ви трябва моята коса.

— Пробите ще бъдат анализирани и лабораторията ще има твоя ДНК профил. Косата ти може да ни разкрие дали злоупотребяваш хронично с определени вещества. Има и други неща, които полицията и учените търсят. Веществени доказателства...

— Зная какво е това.

— Искам да се уверя, че разбираш.

— Не взимам наркотици и със сигурност не злоупотребявам с каквито и да било вещества — каза той малко несигурно, отново извърнал лице към стената. — А моето ДНК и пръстовите ми отпечатъци са из целия ѝ апартамент. Кръвта ми е там. Порязах си палеца.

Показа ѝ десния си палец. На втората става имаше лейкопласт.

— Позволих им да вземат пръстовите ми отпечатъци, когато ме доведоха — продължи Оскар. — Мен ме няма в никоя база данни. Ще видят, че никога не съм извършвал престъпление. Не получавам глоби за неправилно паркиране, не се забърквам в неприятности.

Вторачи се във форцепса в ръцете ѝ и в различните му очи се появи страх.

— Няма нужда от това. Сам ще го направя.

— Къпал ли си се, откакто те доведоха? — попита тя и остави форцепса.

— Не. Казах, че няма, докато не ме прегледате.

— Ми ли си ръцете?

— Не. Докосвах колкото може по-малко неща, главно молива, който вашият мъж ме накара да използвам по време на едни психологически тестове. Проективни рисунки на фигури^[1]. Отказах да се храня. Исках тялото ми да си остане същото, докато не ме прегледате. Страх ме е от лекари. Не обичам болката.

Тя разкъса един пакет тампони и апликатори. Той я гледаше така, сякаш всеки момент ще направи нещо, от което да го заболи.

— Искам да взема проба под ноктите ти — обясни тя. — Само ако си съгласен. Можем да открием веществени доказателства, ДНК, под ноктите на ръцете и краката.

— Зная за какво се прави. Няма да откриете нищо, което да показва, че съм й направил нещо. Ако откриете нейното ДНК, това не означава нищо. А моето ДНК е из целия апартамент.

Седеше съвсем неподвижно, докато тя вземаше пробите с пластмасова стъргалка, и Скарпета усещаше вторачения му поглед. Усещаше синьо-зелените му очи като топла светлина, огряваща главата ѝ и други части от тялото ѝ, сякаш той преглеждаше нея, докато тя преглеждаше него. Когато свърши с чегъртането и го погледна, той гледаше към стената. Помоли я да не гледа, докато си скубеше косми от главата — тя му помогна да ги сложи в пликче, а след това и пубисни косми, които влязоха в друго пликче. За човек, който толкова мрази болката, Оскар дори не трепна, но лицето му беше напрегнато, а челото покрито с пот.

Тя отвори една клечка за устна намазка и той я прекара по вътрешната страна на бузата си; ръцете му затрепераха.

— А сега, моля, кажете му да излезе. — Имаше предвид пазача. — Нямаме нужда от него. Няма да говоря, ако е тук.

— Няма да стане — каза пазачът. — Това не зависи от теб.

Оскар млъкна и се вторачи в стената. Полицаят погледна Скарпета.

— Знаете ли — каза тя, — смятам, че няма да има проблеми.

— Докторе, на ваше място не бих го направил. Той е доста възбуден.

Оскар не изглеждаше възбуден, но тя не каза нищо. По-скоро изглеждаше объркан и разстроен, на ръба на истерията.

— Всъщност искаш да кажеш окован във вериги като фокусника Худини — подхвърли Оскар. — Да не съм побъркан сериен убиец?

Изненадан съм, че не ме навряхте в клетка като някакъв Ханибал Лектър. Тук очевидно не знаете, че механичните ограничители в психиатричните болници са премахнати още в средата на деветнадесети век. Какво съм направил, за да заслужи това? — Вдигна окованите си в белезници ръце. Пръскаше слюнки, толкова беше ядосан. — Защото невежи хора като вас си мислят, че аз съм някакъв цирков изрод.

— Ей, Оскар — отговори пазачът, — чуй една актуална новина. Ти не си в обикновена психиатрична болница. Това е затворническото отделение, в което постъпи сам. — Обърна се към Скарпета: — Докторе, предпочитам да остана.

— Изрод. Това си мислят невежите хора като теб — повтори Оскар.

— Всичко е наред. Излезте — каза Скарпета на пазача. Вече разбираше защо Бъргър проявява такава предпазливост.

Оскар беше бърз в посочването на всичко, което възприемаше като несправедливо. Бързо припомняше на всички, че е дребен, макар всъщност това да не беше първото, което хората вероятно забелязваха у него — освен ако не беше прав. Със сигурност не това беше привлякло нейното внимание в мига, когато влезе. Различните му по цвят очи проблеснаха към нея в удивителен зелено-син контраст със светлите му зъби и коса, и макар чертите му да не бяха съвършени, начинът, по който се съчетаваха, я подтикна пак да се вторачи в него. На какво ѝ напомняше Оскар Бейн? Може би на изображение върху древна златна монета.

— Ще съм пред вратата — каза пазачът.

После излезе и затвори вратата, която като всички врати в отделението, нямаше дръжка отвътре.

Скарпета взе рулетката.

— Искам да измеря дължината на ръцете и краката ти, за да установя точната ти височина и тегло.

— Висок съм един и двадесет и четири — заяви той. — Тежа четиридесет и девет килограма и половина. Нося обувки номер тридесет и седем, а понякога тридесет и пет и половина. Или тридесет и осем и половина, ако е дамска. Понякога тридесет и седем и половина. Зависи от обувката. Ходилото ми е широко.

— Лявата ръка от гленохумералната става до върха на средния пръст. Ако обичаш, дръж ръцете си колкото може по изпънати. Така е добре. Четиридесет сантиметра и шейсет и четири милиметра. Четиридесет и един сантиметра и петнадесет милиметра. Това не е необичайно. На повечето хора ръцете не са с точно еднаква дължина. Сега краката ти, ако можеш да ги изпънеш хубаво. Ще меря от ацетабулума ти, ставната ти ямка.

Тя я напипа през памука на халата и измери дължината на крака от върха на пръстите му; веригите на прангите тихичко подрънкваха, а мускулите на краката му се издуваха, докато се движеше. Краката му бяха само с пет сантиметра по-дълги от ръцете и леко изкривени. Тя записа мерките, след това взе още документи от струпаните на плота и каза:

— Да повторим онова, което ми дадох, когато дойдох тук. Ти си на тридесет и четири и бащиното ти име е Лорънс. Роден си на...

— Няма ли да ме попиташ защо поисках да дойдеш? — прекъсна я той. — Защо настоях за това? Защо се погрижих Джейми Бъргър да научи, че няма да сътруднича, ако не дойдеш? Майната й! — Очите му сълзяха, а гласът му трепереше. — Тери още щеше да е жива, ако не беше тя.

Обърна глава надясно и се загледа в стената.

— Лошо ли ме чуваш, Оскар? — попита Скарпета.

— С дясното ухо — отговори той с пресекващ глас и сменящи се октави.

— Но с лявото ме чуваш добре?

— Глух съм с дясното от дете. Хронична инфекция на ухото.

— Познаваш ли Джейми Бъргър?

— Тя е безчувствена и не дава пет пари за никого. Ти не си като нея. Грижа те е за жертвите. Аз съм жертва. Трябва да се погрижиш за мен. Ти си всичко, което имам.

— В какъв смисъл си жертва? — попита Скарпета, докато слагаше етикетчета на пликовете.

— Животът ми е съсипан. Човека, който означаваше най-много за мен, вече го няма. Нищо не ми остана. Не ме интересува дали ще умра. Зная коя си и какво правиш. Щях да знам дори да не беше известна. Известна или не, щях да зная коя си и каква си. Трябваше да мисля бързо, много бързо. След като намерих... намерих Тери —

гласът му се пречупи и той запремигва, за да спре сълзите си, — казах на полицията да ме доведе тук. Тук съм в безопасност.

— В безопасност от какво?

— Казах, че мога да съм опасен за самия себе си. А те попитаха: „А за другите?“. Отговорих им, не, само за мен самия. Поисках да ме затворят сам, защото не мога да бъда сред останалите затворници. Тук ме наричат джуджето убиец. Смят ми се. Полицията не разполага с правдоподобна причина да ме арестува, но си мислят, че съм умопобъркан, и ги е страх да не изчезна, защото имам пари и паспорт, тъй като съм от добро семейство в Кънектикът, въпреки че родителите ми не са особено мили. Не ме е грижа дали ще умра. В главите на полицията и Джейми Бъргър аз съм виновен.

— Те са направили, каквото могат, за да ти угодят. Тук си. Срегна се с доктор Уесли. Ето ме и мен — напомни му Скарпета.

— Те просто те използват. Изобщо не им пука за мен.

— Обещавам ти да не позволя на никого да ме използва.

— Вече го правят, за да им пазиш гърба. Вече са ме обвинили и не търсят истинския убиец. А той е някъде навън. Аз знам кой съм. Някой ще е следващият. Който го е направил, ще го направи пак. Те имат мотив, кауза и аз бях предупреден, но не знаех, че имат предвид Тери. Никога не ми е хрумвало, че възнамеряват да наранят Тери.

— Предупреден?

— Те общуват с мен. Пазя съобщенията.

— Каза ли това на полицията?

— Ако не знаеш кои са, трябва да внимаваш на кого казваш. Преди месец се опитах да предупредя Джейми Бъргър колко опасно е да разкрия онова, което знам. Обаче изобщо не ми е минавало през ума, че излагам Тери на опасност. Те никога не са общували с мен за Тери. Заради това не знаех. За опасността, която я грози.

Той изтри сълзите си с опакото на ръцете, белезниците и веригата леко звъннаха.

— Как предупреди Джейми Бъргър? Или се опита да я предупредиш?

— Обадох се в службата ѝ. Тя ще ти каже. Накарай я да ти каже какво коравосърдечно човешко същество е. Накарай я да ти каже колко ѝ пука. Истината е, че не ѝ дреме. — По лицето му се стичаха сълзи. — А сега Тери я няма. Знаех, че ще се случи нещо лошо, но не знаех, че

на нея. А ти се чудиш защо. Ами не знам. Може би мразят малките хора и искат да ни изтрият от лицето на земята. Както нацистите са направили с евреите, педерастите и циганите, инвалидите и психически болните. Всеки, който е заплашвал господарската раса на Хитлер, е свършил в пещите. По някакъв начин са откраднали самоличността ми и мислите ми и знаят всичко за мен. Аз го съобщих, но Бъргър не я беше грижа. Настоявах за справедливост на съзнанието, но тя дори не искаше да говори по телефона с мен.

— Каж ми за справедливостта на съзнанието.

— Когато съзнанието ти е откраднато, справедливостта ти го връща. Вината е нейна. Тя можеше да го спре. Не съм си получил съзнанието обратно. Нямам Тери. Единственото, което имам, си ти. Моля, помогни ми.

Скарпета пъхна ръцете си в латексови ръкавици в джобовете на престилката и почувства как затъва още по-дълбоко в неприятности. Не искаше да е лекар на Оскар Бейн. Би трябвало още сега да му каже направо, че не желае никакви бъдещи отношения с него. Би трябвало да излезе през тази боядисана бежово стоманена врата, без да се обръща.

— Те я убиха. Зная, че са те — каза Оскар.

— Кой смяташ, че са те?

— Не зная. Но ме преследват. Някаква специализирана група, която подкрепя някаква кауза. Аз съм тяхната мишена. Това продължава вече месеци. Най-малко. Как може да я няма? Може би представлявам опасност за себе си. Може би искам да умра.

Той се разплака.

— Обичах я повече от всичко... в живота си. Продължавам да си мисля, че ще се събудя. Че не е истина. Че не може да е истина. Че не съм тук в действителност. Мразя Джейми Бъргър. Може би ще убият някого, когото тя обича. Да види какво е. Да преживее този ад. Надявам се, че ще стане така. Надявам се повече от всичко в живота си някой да убие човека, когото тя най-много обича.

— Би ли искал ти да убиеш някого, когото тя обича? — попита Скарпета и напъха няколко хартиени кърпички в окованите му ръце. Сълзите му капеха и носът му течеше.

— Не зная кои са — каза той. — Ако съм навън, пак ще тръгнат след мен. Те знаят къде съм точно в тази минута. Опитват се да ме

контролират чрез страх. Чрез тормоз.

— Как го правят? Имаш ли причина да смяташ, че някой те преследва?

— Модерна електроника. Има безброй незасекретени устройства, които можеш да поръчаш по интернет. Глас, предаван с микровълни в черепа. Безшумен звук. Радар, действащ през стената. Имам всички основания да вярвам, че съм избран като обект за контролиране на разума, и ако ти не смяташ, че подобни неща се случват, спомни си за опитите с радиация върху хора, проведени от правителствата след края на Втората световна война. Тези хора тайно са хранени с радиоактивни материали, били са им инжекции с плутоний, с цел изследване на ядрената война. Не си измислям тези неща.

— Зная за опитите с радиацията — каза Скарпета. — Не може да се отрича, че това се е случило.

— Не зная какво искат от мен — продължи той. — Вината е на Бъргър. Тя е виновна за всичко.

— Обясни ми.

— Службата на районния прокурор разследва кражбите на самоличност, преследването, тормоза и аз се обадох и поисках да говоря с нея. Те не ми позволиха. Казах ти вече. Прехвърлиха ме по телефона на онзи задник ченгето. Разбира се, той си помисли, че съм луд, и никой не направи нищо. Нямахме разследване. На никой не му пука. На тебе ти имам доверие. Зная, че те е грижа за хората. Виждам съм го с очите си. Моля те, помогни ми. Моля те. Аз съм абсолютно незащитен. Тук нямам екрани. Нямам защита.

Тя провери плитките ожулвания от лявата страна на врата му. Коричката изглеждаше сравнително прясна.

— Защо ми имаш доверие?

— Не мога да повярвам, че го казваш точно ти. Искаш да ме манипулираш ли?

— Никога не манипулирам хората. Нямам намерение да те манипулирам.

Той изучаваше лицето ѝ, докато тя оглеждаше ожулванията.

— Окей — каза накрая. — Разбирам, че трябва да внимаваш какво казваш. Няма значение. Аз те уважавах още преди всичко това да се случи. Ти също не знаеш кои са те и също трябва да си внимателна.

— Преди кое всичко да се случи?

— Ти така смело обсъждаше убийството на Бхуто. С Тери те гледахме по Си Ен Ен. Прекара много време в Си Ен Ен, когато говори за това, и беше толкова състрадателна и изпълнена с уважение към тази ужасна трагедия. Също и смела и делова, но аз знаех какво изпитваш в сърцето си. Сигурен съм, че беше също толкова съсипана, колкото бяхме и ние. Ти беше покрусена и това не беше шоу. Полагаше големи усилия, за да го прикриеш. Знаех, че мога да ти се доверя. Разбрах. Разбира се, и Тери разбра. Обаче беше и разочароващо. Казах ѝ, че трябва да мисли за това от твоя гледна точка. Защото знаех, че мога да ти се доверя.

— Не съм сигурна как това, че си ме видял по телевизията, те кара да си мислиш, че можеш да ми се доверяваш.

Скарпета извади от куфарчето фотоапарат.

Той не ѝ отговори и тя попита:

— А защо Тери е била разочарована?

— Знаеш защо и е напълно разбираемо. Ти уважавах хората — обясни Оскар. — Съчувствах им. Помагаш им. Аз стоя настрана от лекарите дотогава, докато нямам избор. Не мога да понасям болката. Казвам им да ме приспят, да ми сложат инжекция демерол. Да направят нещо, ако ще боли. Признавам го. Страхувам се от лекарите. Страхувам се от болката. Не мога да гледам иглата, когато ми слагат инжекция. Не мога да я погледна, защото ще припадна. Казвам им да ми закрийт очите или да ми я бият там, където не мога да я видя. Нали няма да ми причиниш болка? Няма да ми биеш инжекция?

— Не. Нищо от онова, което трябва да направя, няма да е болезнено — отговори тя, докато проверяваше ожулванията под лявото му ухо. Бяха плитки, без признаци на епително възстановяване по ръбовете. Коричката тук също беше прясна. Оскар изглеждаше успокоен от думите ѝ и утешен от докосването ѝ.

— Който и да ме преследва и шпионира... — заговори той отново. — Може да е правителство, но чие правителство? Може да е някаква ядка на омразата или някакъв култ, или група, иначе нямаше да говориш за нещата, които вършиш, по телевизията. Тери каза същото. Ти беше нейната героиня. Само ако можеше да знае, че седя в една стая с теб и говорим за нея. Може би знае. Вярваш ли в задгробния живот? Че духът на любимия човек не те напуска?

Кървясалите му очи се извъртяха към тавана, сякаш търсеше Тери.

— Не знам какво ще направя — въздъхна той.

— Искам да се уверя, че разбираш положението правилно — каза Скарпета, дръпна един пластмасов стол и седна срещу него. — Аз не знам нищо за случая. Не зная, какво се предполага, че си извършил или не си. Не зная коя е Тери.

На лицето му се изписа шок.

— Какво?!

— Повикаха ме да прегледам нараняванията ти и се съгласих да го направя. И вероятно не съм аз човекът, с когото трябва да говориш. Твоето добруване е моята най-голяма грижа, така че съм задължена да ти кажа, че колкото повече говориш за Тери и за случилото се, толкова по-голяма е опасността.

— Ти си единствената, с която би трябвало да говоря. — Избърса си очите и носа и се вторачи в нея, сякаш се опитваше да проумее нещо много важно, после заключи: — Ти си имаш свои си причини. Може би знаеш нещо.

— Би трябвало да имаш адвокат. Тогава всяка дума, която казваш, е защитена напълно от тайната между адвоката и неговия клиент.

— Ти си лекарка. Всичко, което говорим, е защитено от лекарската тайна. Не можеш да позволяваш на полицията да се бърка в лечението ми и те нямат право на никаква информация, освен ако аз не позволя или няма съдебно решение. Ти трябва да защитаваш моето достойнство. Такъв е законът.

— Обаче законът гласи, че ако бъдеш обвинен в престъпление, моите записки могат да бъдат призовани като доказателство от обвинението или защитата. Трябва да обмислиш това, преди да продължиш да говориш с мен за Тери и какво се е случило снощи. Всичко, което кажеш, може да бъде изискано от съда.

— Джейми Бъргър имаше възможност да говори с мен. Тя изобщо не прилича на теб. Заслужава да я уволнят. Заслужава да страда така, както страдам аз, и да изгуби онова, което изгубих аз. Вината е нейна.

— Искаш ли да нараниш Джейми Бъргър? — попита Скарпета.

— Никога не бих наранил никого. Обаче тя сама се нарани. Вината е нейна. Вселената го връща по някакъв начин. Ако тя изгуби човек, когото обича, вината ще си е нейна.

— Ще се опитам да ти обясня пак. Ако бъдеш обвинен, ще ме призоват и няма да имам друга възможност, освен да разкажа онова, което съм видяла и знам. Джейми Бъргър може да ме призове. Разбираш ли?

Различните му очи бяха вторачени в нея, тялото му се бе сковало от гняв. Скарпетата за миг съжали, че пазачът не е тук.

— Няма да намерят никаква оправдана причина да ми лепнат това — заяви Оскар. — Не им попречих да ми вземат дрехите, колата. Дадох съгласие да влязат в апартамента ми, защото нямам какво да крия, а ти сама можеш да видиш по какъв начини съм принуден да живея. Искам да го видиш. Настоявам да го видиш. Казах, че трябва да го видиш, за да могат да влязат. Няма никакви доказателства, че някога съм наранил Тери, освен ако не ги изфабрикуват. Може би ще го направят. Обаче ти ще ме защитиш, защото си моят свидетел. Ти ще се грижиш за мен независимо къде съм и ако нещо ми се случи, ще знаеш, че е част от план. И не можеш да кажеш на никого нещо, което не искам да знаят. Точно сега по закон не можеш да разкриеш нищо от онова, което става между нас. Дори и на своя съпруг. Позволих му да направи психологическата ми оценка и той ще ти каже от преценката на психическото ми здраве, че не съм луд. Имам доверие на експертната му оценка. Нещо по-важно, зная, че той може да те повика.

— Каза ли му това, което казваш на мен?

— Позволих му да направи оценката, само това. Казах му, че той може да проучи съзнанието ми, а ти останалото от мен. Иначе няма да сътруднича. Ти не можеш да му кажеш онова, което ти казвам. Дори на него не можеш. Ако това се промени и ме обвинят лъжливо, ще те призоват. Дотогава обаче ти вече ще ми вярваш и бездруго ще се бориш за мен. Трябва да ми вярваш. Не може да не си чувала никога за мен.

— Защо смяташ, че не може да не съм чувала за теб?

— Аха. — Втораченият му поглед беше яростен. — Получила си инструкции да не говориш. Чудесно. Не обичам тази игра. Но както и

да е. Хубаво. Единственото, което искам, е да ме изслушаш и да не ме предадеш. Да не нарушиш дадената от теб клетва.

Скарпета знаеше, че би трябвало да спре и да се откаже, обаче мислеше за Бъргър. Оскар не беше заплашил Бъргър. Още не. Ако не го направеше, Скарпета не можеше да разкрие и дума, казана от него, но това не можеше да ѝ попречи да се тревожи за Бъргър и за близките ѝ хора. Искаше ѝ се да го каже направо и ясно: че представлява опасност за Бъргър или за някого другиго. После никаква поверителност, а той щеше да бъде арестуван най-малкото за отправяне на заплаха.

— Ще си вода бележки, които ще сложа в папка за обсъждане — каза Скарпета.

— Да, бележки. Искам запис на истината в твоите ръце, ако се случи нещо.

Тя извади от джоба си молив и бележник.

— Имам предвид, ако умра — поясни той. — Защото сигурно ще умра. Те сто на сто ще ме пипнат. Това сигурно ще е последната ми Нова година. Не че ми пука.

— Защо говориш така?

— Каквото и да правя, където и да отида, те знаят.

— И в момента?

— Може би. — Той погледна към вратата. — Обаче стоманата е доста дебела. Не съм сигурен дали могат да я преодолеят, но ще внимавам какво казвам и какво мисля. Трябва да слушаш внимателно. Трябва да се опиташ да отгатнеш какво си мисля, докато можеш. Накрая те напълно ще контролират онова, което е останало от свободната ми воля и *моите* си мисли. Може би онова, което правят, са упражнения. Нали трябва да се упражняват върху някого. Знаем, че ЦРУ от половин век има тайни невроелектромагнитни програми за променяне на поведението — върху кого мислиш се упражняват? И какво смяташ, че става, ако случайно отидеш в полицията? По тайнствен начин случаят не се регистрира. Същото стана, когато реших да го докладвам на Бъргър. Не ми обърнаха внимание. А сега Тери е мъртва. Аз не съм параноик. Не страдам от някакво шизофренично психиатрично разстройство. Нямам разстройство на личността. Не мисля, че Бандата с въздушния стан^[2] ме преследва със своята адска машина, но човек би трябвало да се запита за политиците

и дали не воюваме заради това в Близкия изток. Шегувам се, разбира се, макар че малко неща биха могли да ме изненадат.

— Май си доста начетен в психологията и историята на психиатрията.

— Имам докторат. Преподавам история на психиатрията в колежа „Готам“.

Тя никога не беше чувала за този колеж и попита къде се намира.

— Никъде — отговори Оскар.

---

[1] В психологията метод за изследване на личността. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Тили Матюс постъпва в лудницата Бедлам през 1797 и се смята за първия изцяло документиран случай на параноична шизофрения. Той смята, че е преследван от въпросната банда, която го измъчва с лъчи от въздушния стан. — Б.пр. ↑

5.

Потребителското ѝ име беше Зла жена, защото съпругът ѝ я наричаше така. Не че винаги го казваше като обида. Понякога беше израз на привързаност.

— По дяволите, не бъди толкова зла — казваше, когато тя се оплакваше от гадните му пури или от това, че вечно разхвърля всичко.

— Хайде, скъпа моя малка зла жено, да пийнем по едно. — Което обикновено означаваше, че е пет следобед и че той е в относително добро настроение и иска да гледа новините.

Тя донасяше питиета и купата с кашу, а той потупваше мястото до себе си на светлокафявия тапициран с рипсено кадифе диван. След половин час с новините, които, това няма защо да се отбелязва, никога не бяха добри, той се умълчаваше, повече не я наричаше зла жена и вечеряха мълчаливо, след което той се оттегляше в спалнята и четеше. Един ден излезе за някакви покупки и така и не се върна.

Тя не си правеше илюзии какво би казал, ако все още беше тук. Нямахше да одобри, че тя е анонимният системен администратор на интернет страницата „Готам те пипна!“. Щеше да нарече онова, което прави, отвратителен детрит^[1], предназначен грубо да експлоатира и навлича болести на хората. Щеше да нарече лудост да работи с абсолютно непознати, без да знае дори имената им. Щеше да каже, че е страшно подозрително, че Злата жена не знае кой е анонимният автор на колонката.

Най-слисан щеше да е от това, че я е наел по телефона агент, който дори не е американец. Агентът ѝ обясни, че живее в Англия, но и да беше така, явно бе имигрант. Накара я да подпише множество правни документи, без да ги прегледа първо нейният адвокат. След като Злата жена направи всичко, което поискаха от нея, ѝ дадоха един месец изпитателен срок. Без заплащане. В края на този срок никой не ѝ се обади, за да каже каква великолепна работа е свършила и колко възхитен е Шефа (така Злата жена наричаше наум неизвестния колумнист), че се е присъединила към екипа. Тя никога не чу и дума.

Но не я отрязаха и на всеки две седмици превеждаха по банковата ѝ сметка добри пари. От тях не се удържаха данъци, тя не получаваше социални придобивки, нито пък ѝ възстановяваха разходите, които можеше да се наложи да прави, както когато преди няколко месеца се оказа, че ѝ трябва нов компютър и усилвател на обхвата за безжичния интернет. Не получаваше болнични или платена отпуска, не ѝ се заплащаше удълженото работно време, но както ѝ беше обяснил агентът, това беше част от длъжностната характеристика „да бъдеш на разположение двадесет и четири часа седем дни седмично“.

Злата жена беше работила на истински длъжности в действителни компании, като последното ѝ място беше маркетинг управител на базата данни на консултантска фирма. Не беше невежа и много добре знаеше, че изискванията, поставяни от новите ѝ работодатели, са неразумни и че има причини да съди фирмата — стига да знаеше за кого работи. Но не би си и помислила да се оплаква. Плащаха достатъчно добре, а и беше чест да работиш за анонимната звезда, чиято колонка беше най-обсъжданата в Ню Йорк, ако не и в цялата страна.

За Злата жена празниците бяха особено натоварено време. Не поради лични причини, защото не ѝ беше разрешено да има каквито и да било лични причини. Трафикът на интернет страницата неизменно се увеличаваше и банерът на нея беше огромно предизвикателство. Злата жена беше умна, но често казано, не беше особено надарен график.

През това време на годината програмата на Шефа също се съгъстяваше. Вместо три колонки седмично той увеличаваше скоростта, за да достави удоволствие на привържениците и спонсорите, и ги възнаграждаваше за това, че са били вярна, въодушевена и доходоносна публика цяла година. От навечерието на Коледа Злата жена трябваше да качва на страницата по една колонка дневно. От време на време вадеше късмет да получава по няколко наведнъж и оправяше настройките, докато те чакаха ред за автоматично публикуване. Тогаваше получаваше малко почивка и можеше да свърши някои дребни покупки или да си направи фризура, или да иде на разходка. Шефа никога не се замисляше за неудобствата на Злата жена; истината беше, че нещата може би бяха много по-печални.

Злата жена беше сигурна, че Шефа преднамерено подрежда нещата така, без съмнение с помощта на програмиране, че колоните да идват по една на ден, макар някои да бяха приготвени предварително и да чакаха реда си по няколко дни. Онова, което подсказваше подобно нещо, бяха две важни разузнавателни сведения.

Първо, за разлика от Злата жена, Шефа имаше своя живот, затова натрупваше работа, така че да може да върши други неща — може би да пътува или да прекара време със семейството и приятелите, или просто да си почине. Второ, Шефа държеше да напомня редовно на Злата жена, че е дребна и маловажна и че е притежавана и управлявана от анонимната звезда, която и да е тя.

Злата жена беше несъществуваща и нямаше право да получава и ден, да не говорим за два почивка, след като работата е свършена и няма нужда да мисли за нея. Не, тя трябваше да чака Шефа и да служи на желанията му. Шефа отговаряше или не на молитвите на Злата жена, но най-често беше с пръста на мишката и курсора върху „изпращане“.

Това вече наистина беше късмет, понеже иначе Злата жена би изпаднала в ужас от празниците, ако ѝ беше дадена възможност да им се наслади, защото те не бяха нещо повече от празен кораб, който я отнасяше от една година в друга, подсещайки я за онова, което няма, и другото, което не предстои, и че биологията не е любезна и върти пакостливи номера на съзнанието. Не си спомняше процесът да е бил постепенен, както логиката винаги ѝ беше казвала, че ще бъде — малко бели косми тук, бръчка или скована става там.

Струваше ѝ се, че един ден погледна в огледалото и не откри там тридесетгодишната, която беше отвътре, нито позна развалината, която я гледаше оттам. Сложеше ли си очилата, виждаше отпусната набръчкана кожа. Пигментирали петна, подобно на незаконно настанили се, бяха осеяли цялото ѝ тяло, а космите, като бурени в градина, се бяха разпространили от там, където им беше мястото, в райони значително извън градината. Нямаше представа защо са ѝ толкова вени, освен да пренасят кръв към клетки, които измираха без някаква особена причина.

Беше ѝ удобно, че по време на безрадостното пътуване между Бъдни вечер и Нова година няма нито миг за себе си, и беше на разположение за следващата колонка, без значение колко вече са се

натрупали, като инерцията нарастваше и стигна до кресчендо в новогодишния ден, когато Шефа изпрати две. Те, естествено, бяха най-сензационните.

Злата жена беше получила втората преди малко и беше озадачена от нея. Шефа никога не извеждаше два пъти последователно една и съща обществена фигура, особено за днешния дубъл, а тази втора колонка, подобно на първата, беше изцяло посветена на д-р Кей Скарпета. Нямахше съмнение, че ще бъде голям успех, защото отговаряше на основните изисквания: секс, насилие и оплюване на католическата църква.

Злата жена очакваше рояк коментари от почитателите и още една желана награда „Отровно перо“, която да накара отново всички да гадаят, както последния път, когато никой не се появи, за да я получи. Обаче не можеше да спре да се чуди, и то доста нервно. С какво беше ядосала толкова Шефа уважаваната съдебна медичка?

Злата жена грижливо препрочете новата колонка, за да се увери, че няма печатни и правописни грешки, които може да е пропуснала. Доизпипа формата, докато се чудеше откъде за бога Шефа е намерил тази съвсем лична информация, която както обикновено беше обозначила в червено с ННПИ (никога непубликуваната информация беше най-желаната). С редки изключения тя и всички клюки идваха от случки, срещи, слухове и измислици, изпратени от почитателите: Злата жена ги пресяваше и ги прехвърляше в електронен файл, та Шефа да ги проучи. Но никоя от ННПИ за Скарпета не беше нещо, което Злата жена беше пресявала или избирала.

Откъде ли беше изровил Шефа тази информация? Ако се приемеше, че това е истина, д-р Кей Скарпета бе израснала в бедно италианско семейство: сестра, която се чукала още преди пубертета, тъпа крава за майка и още по-тъп баща, на когото малката Кей помагала в семейната бакалийка. Години наред тя играела ролята на лекар, докато той умираше в спалнята си от рак, като това може би обясняваше по-късната ѝ пристрастеност към смъртта. Енорийският свещеник я съжалил и се погрижил за стипендия в едно училище в Маями, където тя се проявила като грубиянка, сплетница и мрънкало. Разбираемо е, че другите момичета я мразели. На това място Шефа преминаваше към белетризирано изложение, което всъщност беше най-силното място.

„... Този следобед малката флоридска сладурана Кей била сама в химическата лаборатория и работела по проект за допълнителни точки. Изведнъж се появила сестра Поли — прелетяла през празното помещение с черния си скапуларий^[2] и забила строгите си набожни очи в малката Кей.

— Кей, какво ни учи нашият Отец за прошката? — попитала настоятелно сестра Поли с ръце на девствения си кръст.

— Да прощаваме на другите, както Той прощава нам.

— А ти послуша ли Неговото слово? Какво ще кажеш?

— Не го послушах.

— Защото си одумвала.

— Сестро Поли, решавах една задача по геометрия, моливите ми бяха на чина и Сара ги счупи на две. Трябваше да купя други, а Сара знае, че семейството ми е бедно...

— Пак одумваш. — Сестра Поли си бръкнала в джоба и продължила: — Бог вярва в обезщетението. — Пъхнала двадесет и пет цента в ръката на малката Кей и после я зашлевила.

Наредила ѝ да се моли за своите врагове и да им прости, и строго я нахокала, че е грешница с мелещ език. Казала, че трябва недвусмислено да ѝ напомни, че Бог не гледа милостиво на сплетниците.

В тоалетната от другата страна на коридора сестра Поли заключила вратата, свалила черния си кожен колан и наредила на малката Кей да съблече карираното си сако, ученическата си блуза и изобщо всичко, да хване коленете си с ръце и да се надупи...“

Доволна, че колонката е готова да заживее свой живот, Злата жена набра паролата си на системен администратор и я вкара в интернет страницата. Имаше лоши предчувствия.

Дали напоследък д-р Скарпета не бе направила нещо, което да е ядосало нейния Шеф, който и да беше той?

Злата жена хвърли поглед през прозореца. През целия ден от другата страна на улицата, пред облицованата с червеникавокафяв пясъчник кооперация имаше паркирана полицейска кола. Може би наскоро там се беше нанесъл полицаи, макар Злата жена да не можеше да си представи, че средно ченге може да си позволи да плаща наемите в Мъри Хил. Но пък полицаят можеше да провежда наблюдение. Да дебне някой престъпник или луд. Мислите ѝ се върнаха на очевидното намерение на Шефа да съсипе Новата година на съдебната медичка, на която винаги се беше възхищавала.

Последния път, когато беше видяла д-р Скарпета по телевизията, беше няколко дни след Коледа, когато беше убита Беназир Бхуто: Скарпета обясняваше подробно и изискано какви увреждания може да нанесат куршуми, шрапнел или нараняване от твърд предмет в зависимост от това коя част на мозъка или гръбнака е увредена. Можеше ли това да има нещо общо с първата колонка на Шефа от тази сутрин и сега с допълнителната? Може би д-р Скарпета бе докоснала някакъв нерв на краен предразсъдък? Ако бе така, за какъв човек работеше Злата жена? За човек, който мразеше пакистанците, исляма или демокрацията, човешките права или жените на ръководни постове? А може би съпадението по време беше пълна случайност и нямаше никаква връзка.

Обаче по някаква причина Злата жена не мислеше така и интуицията ѝ даде ход на възникването на едно ужасно предположение. Дали пък не работеше за терористична организация, която използваше срамната и високодоходна клюкарска колонка в интернет, за да общува тайно с привърженици на екстремизма, да разпространява пропаганда и най-важното — да финансира терористични заговори?

Злата жена не знаеше. Обаче, ако това бе вярно, беше само въпрос на време някой да дойде да я потърси. Или от Агенцията за национална сигурност, или от същата терористична секта, която стоеше зад много тайнствената и откровено подозрителна работа на Злата жена. И за която никога не беше споменавала и дума на никого.

Доколкото ѝ беше известно, единствените хора, които знаеха, че тя работи за „Готам те пипна!“, бяха италианският агент, който я нае по

телефона (човек, когото никога не беше виждала и чието име не знаеше), и анонимната звезда, която пишеше колонките и ѝ ги изпращаше по електронната поща за лека коректура и форматиране. След това Злата жена ги качваше в системата, тя свършваше останалото и колонките излизаха в Мрежата минута след полунощ. Ако бяха набъркани терористи, значи д-р Скарпета беше мишена. Значи се опитваха да я унищожат професионално и лично, и може би животът ѝ беше в опасност.

Злата жена трябваше да я предупреди.

Как би могла да го направи, без да признае, че е системният администратор на анонимната интернет страница?

Нямаше как.

Обмисляше тези възможности, докато седеше пред компютъра и гледаше полицейската кола отсреща, и се питаше дали има начин да ѝ изпрати анонимно съобщение?

И докато бе потънала в тези параноични и определено неприятни мисли, някой заблъска по вратата и я стресна. Може би беше онзи странен млад мъж от апартамента срещу нейния? Но като повечето хора, които имат грижовни семейства, той беше заминал за празниците. Може би обаче се беше върнал и му трябваше нещо?

Тя надникна през шпионката и се стресна, понеже видя огромно покрито с бръчки лице, плешива глава и старомодни очила с телени рамки.

Боже господи!

Злата жена грабна телефона и набра 112.

Бентън Уесли и Джейми Бъргър се бяха уединили в едно розово сепаре в дъното на кафето на „Белвю“. Всички обаче веднага забелязваха Бъргър, дори онези, които изобщо не я познаваха.

Тя изглеждаше невероятно добре: средна на ръст, слаба, с тъмносини очи и лъскава черна коса. И винаги беше елегантно облечена. Днес носеше черен кашмирен блейзър, черна закопчана догоре тънка жилетка, черна пола с цепка отзад и черни обувки с високи токчета и малки сребърни токи отстрани. Не беше предизвикателна, но не се притесняваше да изглежда като жена. Беше всеизвестно, че когато вниманието на адвокатите, полицаите или

насилниците започнеша да се отклонява към физическите дадености, тя се навеждаше към тях, посочваше очите си и казваше:

— Тук, тук гледайте, когато говоря с вас.

Напомняше му на Скарпета. Същият нисък тембър, който приковаваше вниманието, без тя да го търси, подобни по миловидност черти, а за тялото да не говорим — прости линии, които водеха до щедри извивки. Бентън имаше своите фетиши. Признаваше го. Обаче, както беше подчертал пред д-р Томас преди малко, беше верен на Скарпета и винаги щеше да ѝ е верен. Дори във въображението си ѝ беше верен и веднага сменяше каналите, когато фантазиите му се плъзгаха към еротични преживявания, в които тя не участваше. Никога нямаше да я измами. Никога.

Поведението му невинаги беше толкова добродетелно. Онова, което каза д-р Томас, беше истина. Беше мамил първата си жена, Кони, и ако трябваше да е честен по този въпрос, измяната беше започнала още рано, когато реши, че е напълно приемливо и всъщност здравословно да се наслаждава на същите списания и филми, на които се кефеха останалите мъже, особено по време на четиримесечния си подобен на монашество престой в Академията на ФБР, където вечер нямаше какво да прави, освен да изпие няколко бири в кафето, а след това да си ляга, та поне за кратко да се освободи от стреса и да избяга от напрегнатия живот.

Беше поддържал тази тайна, но здравословна сексуална рутина по време на деликатния си брак, докато не се оказа, че със Скарпета са работили по един случай в повече и завършиха вечерта в „Травел Изи Мотел“. Той изгуби жена си и половината от едно значително наследство, а трите им дъщери продължаваха да нямат нищо общо с него. До ден-днешен някои от бившите му колеги от ФБР все още не бяха възвърнали уважението си към него или най-малкото го обвиняваха за липсата на морал. Не му пукаше.

По-лошо от това, че не му пукаше, и от празнотата на мястото, където трябваше да има искрица съжаление, беше съзнанието, че би направил всичко това отново, стига да можеше. И често го правеше в мислите си. Повтаряше сцената в стаята на мотела: целият в порезни рани, които имаха нужда от шевове, и как Скарпета се грижеше за него. Едва успя да го превърже, преди да започне да я съблича. Станалото надхвърляше всички мечти.

Онова, което винаги го поразяваше, когато поглеждаше в миналото, беше как е успял да работи до нея почти цели пет години и да не се предаде по-рано. Колкото повече прелистваше назад страниците на своя живот по време на разговора с д-р Томас, толкова повече се удивяваше от какви ли не неща, не на последно място от неотзивчивостта на Скарпета. Тя често не бе знаела как се чувства той; много по-добре бе осъзнавала какво изпитва самата тя. Поне това му каза, след като ѝ сподели, че всеки път, когато го е виждала с чанта в скута, е криел ерекцията си.

— Включително първия път, когато се срещнахме?

— Вероятно.

— В моргата?

— Да.

— При преглеждането на случаи в ужасната ви съвещателна зала в Куантико, преравянето на доклади, снимки, по времето на тези безмилостни, безкрайни сериозни разговори?

— Особено тогава. След това, когато те изпращах до колата ти, това беше единственото, което можех да направя, за да не започна и...

— Само да знаех — каза му Скарпета една вечер, докато пиеха много вино, — щях да те прельстя веднага, вместо да пея соло пет шибани години.

— Соло? Да не искаш да кажеш...

— Това, че работя около и с мъртви, не значи, че и аз съм умряла.

— Това е основната причина защо няма да го направя — тъкмо казваше Джейми Бъргър. — Политическа коректност. Политическа чувствителност. Ти изобщо слушаш ли ме?

— Да. Ако изглеждам малко безжизнен, то е, защото не съм спал.

— Последното, което искам, е усещане за предразсъдъци. Особено сега, когато проблемите на джуджетата с неразбирането и стереотипите, с които исторически са свързвани, имат толкова силен обществен отзвук. Например тазсутрешният „Поуст“. Огромно заглавие: „ДЖУДЖЕ УБИЕЦ“. Ужасно. Точно онова, което не искаме, и очаквам враждебна реакция, когато и другите медии подеват историята и настане ад. — Очите ѝ биха впити в неговите. — За съжаление не мога да контролирам печата повече от теб.

Каза го така, сякаш има предвид нещо друго.

Онова друго, което Бентън очакваше. Знаеше много добре, че случаят Тери Бриджис не е единствената точка в плана на Бъргър. Беше допуснал тактическа грешка. Трябваше да донесе колонката „Готам те пипна!“, докато още имаше възможност.

— Радостите на съвременната журналистика — продължи тя. — Никога не сме сигурни кое е истина.

Канеше се да го обвини в лъжа чрез пропускане. Обаче технически той не го беше направил, защото Пийт Марино технически не бе извършил престъпление. Бентън не се беше намирал в къщата на Скарпета и никога нямаше да узнае нюансите на онова, което Марино й беше направил в топлата влажна майска вечер в Чарлстън. Пиянското гадно поведение на Марино беше останало недокладвано и до голяма степен необсъждано. Защото ако Бентън беше направил и най-малкия намек, това щеше да е предателство спрямо Скарпета — и при тези обстоятелства и спрямо Марино — и фактически щеше да си е жива клюка, което при други обстоятелства Бъргър никога не би търпяла.

— За съжаление същите неща се разказват из отделението и другите пациенти наричат Оскар с обидни имена.

— Водевили, карнавали и „Магьосникът от Оз“ — подхвърли Бъргър и посегна към кафето си.

Както всеки път, когато раздвижваше ръце, Бентън забелязваше отсъствието на диамантения годежен пръстен с голям карат и подходящата му халка. Миналото лято едва не я попита, след като не я беше виждал няколко години, но се отказа, когато стана очевидно, че тя никога не споменава своя съпруг мултимилионер и доведените деца. Тя всъщност никога не споменаваше нищо за личния си живот. Дори ченгетата не говореха за него.

Може би нямаше нищо за споменаване. Може би бракът й си беше наред. Може да беше развила алергия към метали или да е започнала да се тревожи да не я оберат. Обаче ако ставаше дума за последното, трябваше да си помисли добре и за часовника „Бланкпен“, който носеше. Бентън смяташе, че е от ограничена номерирана серия и струва някъде към сто хиляди долара.

— Отрицателно отражение в медиите, в развлекателната индустрия — продължи Бъргър. — Глупаци, тъпанари, филмът „Не поглеждай сега“. Джуджета от приказките, джуджета в императорските

дворове. И най-вече вездесъщото джудже, което вижда всичко от триумфа на Юлий Цезар до откриването на Моисей сред камъша. Оскар Бейн е бил свидетел на нещо и същевременно обвинява другите, че са свидетели на всичко. Твърди, че го следят и тормозят, че е подложен на някакъв вид електронен тормоз и че може да е замесено ЦРУ, което го измъчва с електронни и антиличностни оръжия като част от някакъв опит или преследване.

— Не навлезе в такива подробности пред мен — каза Бентън.

— Това е казал обаче, когато се обади в моя кабинет преди месец, и отново ще се върна на него. Каква е оценката ти за душевното му състояние?

— Смайващо противоречива. Многофазната личностна инвентаризация №2 сочи следи на социална интровертност. При теста на Роршах показва възприятия на сгради, цветя, езера и планини, но не и на хора. Същото важи и за тематично оценъчния тест. Гора с очи и лица между листата, което говори за откъснат от хората човек, за дълбоко тревожна и параноична личност. Самота, безпокойство и страх. Рисунките на проективните фигури бяха на зрял човек, но без човешки фигури. Само лица с празни очи. Отново параноя и чувството, че те наблюдават. Обаче нищо не сочи, че параноята му е отдавнашна. Това е противоречието. Това е смуцаващото. Той е параноичен — повтори Бентън, — но не смятам, че параноята му е отдавнашна.

— Страхува се от нещо в момента. Нещо, което за него е истинско.

— По мое мнение да. Той е уплашен и потиснат.

— Според твоя опит — попита Бъргър — и времето, което си прекарал с него, смяташ ли, че параноята му е наследствена? Че води началото си от детството му? Не е ли бил винаги параноичен заради това, че е малък човек? Защото е бил подложен на подигравки, тормоз и дискриминация?

— Изглежда, че до голяма степен няма подобни преживявания. Освен с полицията. На няколко пъти ми каза, че мрази полицията. Теб също те мрази.

— Въпреки това обаче оказва съдействие на полицията. Напълно. Нека да се опитам да отгатна. Пълното му сътрудничество

няма да донесе плодове. — Сякаш не беше чула думите му за омразата на Оскар срещу нея.

— Надявам се, че ще имаш възможност да говориш с него — вметна Бентън.

Разправяха, че ако жертвата била счупен прозорец, Бъргър можела да накара камъка да си признае.

— Впечатлена съм от сътрудничеството му с хора, на които няма доверие — продължи тя. — Въпреки това ни даде свобода на действие. Биологически улики и заявлението за отказ, стига Кей да ги вземе. Дрехите му, колата и апартаментът, стига Кей да участва. Защо?

— Като се имат предвид страховете му ли? — отговори Бентън. — Бих се осмелил да твърдя, че иска да докаже, че няма доказателства, които да го свързват с убийството на Тери Бриджис. И най-вече да го докаже на Кей.

— Трябва повече да го е грижа да го докаже на мен.

— Той не ти се доверява. Вярва на Кей. Вярва ирационално и това доста ме тревожи. Но да се върнем на душевното му състояние. Исква да й докаже, че е добър. Че не е направил нищо лошо. Докато тя му вярва, той е в безопасност. Физически и в това как гледа на себе си. В този момент той има нужда от нейното одобрение. Без нея е на прага да не знае кой е всъщност.

— Знаеш ли какво? Всъщност ние не знаем какъв е той и какво може да е извършил.

— Трябва да разбереш, че този страх от контрола върху съзнанието е действителен за хиляди хора, които смятат, че са жертва на оръжия срещу съзнанието. Че правителството ги шпионира, препрограмира, контролира мислите им, целия им живот чрез филми, компютърни игри, химикали, микровълни, импланти. Тези страхове са нараснали значително през последните осем години. Неотдавна минавах през Сентръл Парк и видях един човек, който си говореше с катеричките. Гледах го известно време и той се обърна и ми сподели, че е жертва на нещата, за които говорим. Един от начините да се справя с положението бил да идва при катеричките. Ако успеел да ги накара да ядат фъстъци от ръцете му, значи още бил наред.

— Е, все пак сме в Ню Йорк. Тук и гълъбите имат джипиеси.

— А вълните на Тесла се използват, за да промиват мозъците на кълвачите — подметна Бентън.

— Че тук има ли кълвачи? — Бъргър се намръщи.

— Питай Луси за напредъка на технологиите. За експерименти, които звучат като лошите сънища на шизофреници. Само че тези неща са истина. Не се съмнявам, че Оскар ги смята за действителни.

— Не мисля, че някой се съмнява в това. Просто си мислят, че е луд. И се тревожат, че лудостта му го е подтикнала да убие приятелката си. Позовах се на някои твърде необичайни защитни средства. Пластмасов щит, залепен за гърба на мобилния му телефон. Друг пластмасов щит в задния джоб на джинсите му. Монтирана върху магнит външна антена на джипа му, без някакво определено предназначение. Детектив Моралес, още не си се запознал с него, твърди, че става дума за антирадиационно устройство. Било, момент, как беше... електромагнитен измервател.

— За откриване на електрически полета, натоварени с честоти в диапазона на крайно ниските равнища около 3 херца и ниските честоти от 3 до 30 херца. С една дума: детектор. Инструмент за измерване на електромагнитните вълни — обясни Бентън. — Държиш го в средата на помещението и можеш да установиш дали някой те наблюдава по електронен път.

— Действа ли?

— Популярен е сред ловците на духове — отговори Бентън.

---

[1] Неживи части от органични материали. — Б.пр. ↑

[2] Наметало, което се носи върху расото. — Б.пр. ↑

6.

За трети път детектив П. Р. Марино отказа чай, кафе, газирана вода и дори вода. Тя реши да е по-настоятелна и повтори стария лаф на съпруга си:

— Вече е почти пет. Какво ще кажете за един пръст бърбън?

— Не, благодаря — отговори детективът.

— Сигурен ли сте? Няма проблем. Аз също ще си сипя.

— Благодаря, не.

Нищо не можеше да направи, затова си наля щедра доза. Ледът започна да потраква, когато остави чашата на подложката за сервиране.

— Обикновено не пия денем — каза, след като седна на тапицирания с рипсено кадифе диван. — Не съм пияница.

— Не съдя никого — отговори детектив Марино; очите му бяха вторачени в питието като в красива жена.

— Понякога човек има нужда от нещо за нервите — продължи тя. — Ще е нечестно, ако кажа, че не ме изплашихте.

Цялата се беше разтреперила дали наистина е от полицията. Показването на полицейска значка пред шпионката беше номер, който беше гледала безброй пъти в разни криминални филми, и ако операторът от 112 не беше останал на линията, за да я увери, че човекът пред вратата е легитимен, и остана и дори след като тя го пусна да влезе, детектив Марино сега нямаше да седи в хола ѝ.

Беше едър, с обветрено лице и с червеникав тен, който я навеждаше на мисълта за високо кръвно. Почти напълно плешив, с венче нещастни сиви кичури над ушите, той имаше вида и поведението на човек, който прави всичко по трудния начин, очевидно не слушаше никого и със сигурност не беше човек, с когото да си играеш игрички. Тя беше съвсем сигурна, че може да вдигне двама бандити за вратовете и да ги запрати едновременно в другия край на стаята, сякаш са сламени чучела. Предположи, че като млад е имал впечатляващо тяло. Също така реши, че в момента е сам — за него щеше да е по-добре да е, защото, ако имаше любима и тя го пуснеше

да излезе от вратата във вида, в който беше, значи или не я беше грижа за него, или ѝ липсваше нужното домашно възпитание.

О, с какво удоволствие би му дала няколко съвета как да се облича. Ако мъжът е с едър кокал, правилото е, че евтините, особено икономично ушитите черни костюми с памучна риза без вратовръзка, плюс черни обувки с връзки и гумени подметки, го правят да прилича на Франкенщайн. Обаче тя нямаше да му предложи съвет от страх, че може да реагира по същия начин като нейния съпруг, така че внимаваше да не го оглежда прекалено внимателно.

Вместо това продължи да сипе нервни забележки, да посяга към питието си и докато отпиваше, да го пита дали не иска нещо, преди да остави чашата на подложката. Колкото повече говореше и често-често посягаше към питието, толкова повече той потъваше в мълчание, настанен върху любимото кожено кресло с падаща облегалка на съпруга ѝ.

Инспектор Марино още не ѝ беше казал причината за посещението си, така че тя най-сетне каза:

— Е, стига толкова за мен. Сигурна съм, че сте много зает човек. Какъв детектив казахте, че сте? Предполагам, че се занимавате с взломни кражби. Сега им е сезонът. Ако имах възможност, със сигурност щях да живея в затворен комплекс с портиер. Онова, което се случи от другата страна на улицата. Предполагам, че затова сте тук.

— Ще оценя високо всичко, което можете да ми кажете за случая — каза детектив Марино и огромното му присъствие в креслото сякаш се сви до запазения в съзнанието ѝ образ на нейния съпруг, седнал там. — От „Поуст“ ли научихте, или някой от съседите каза нещо?

— Нито едното, нито другото.

— Любопитен съм, защото в новините се появиха наистина много малко неща. Ние си имаме причини да не даваме подробности. Колкото по-малко се знае този път, толкова по-добре. Разбирате логиката на това, нали? Ето, ние двамата си водим този малък частен разговор. Без да се казва нещо нито на съседите, нито на никого. Аз съм специален детектив от службата на районния прокурор. Това означава съдебни дела. Сигурен съм, че не искате да направите нещо, което може да провали едно дело в съда. Чували ли сте за Джейми Бъргър?

— Да, разбира се — отговори Злата жена; вече съжеляваше, че му е внушила, че знае нещо, и се зачуди какви ли неприятности си е навлякла току-що. — Цена нейната защита на правата на животните.

Той я загледа в мълчание. Тя също го загледа мълчаливо, но накрая вече не можеше да издържа.

— Нещо не на място ли казах? — И пак посегна към чашата си.

Докато се бе мотал из апартамента ѝ, сякаш търсеше нещо скрито или изгубено, очилата му проблясваха като насочено фенерче. Изглеждаше особено заинтересуван от голямата ѝ колекция порцеланови и стъклени кучета и снимките ѝ с нейния съпруг и различните кучета, които бяха гледали през съвместния си живот. Тя обичаше кучета. Обичаше ги много повече от децата си.

Сега детективът се вторачи в стария килим на жълто-кафяви и сини карета под старата черешова маса за кафе и попита:

— Имате ли куче?

Очевидно беше забелязал малките черно-бели косми. Сама си беше виновна. Не беше успяла да ги засмуче с прахосмукачката, а не ѝ се клякаше на колене да ги маха един по един с ръка. Още повече, че продължаваше да жали за ненавременната смърт на Айви.

— Не съм лоша домакиня — оправда се Злата жена. — Кучешките косми обаче вечно се набиват къде ли не и е страшно трудно да ги извадиш. По същия начин, както самите кучета стигат до сърцето ти. Пробиват си път. Не зная какво точно става, но смятам, че е работа на Господ и че всеки, който казва, че те са просто животни, няма душа. Кучетата са паднали ангели, а котките не живеят в този свят. Тук са само на гости. Всъщност кучешките косми могат да ти се забият в краката като трески, ако ходиш бос. Винаги съм имала кучета. Точно в момента обаче нямам. Участвате ли в кръстоносния поход на госпожа Бъргър срещу жестокостта към животните? Ох, бърбънът май ме хвана.

— Какво разбирате под животни? — попита той; може би се опитваше да разсее напрежението, но тя не можеше да е сигурна. — За четирикраки или за двукраки говорите?

Тя реши, че е най-добре да го вземе на сериозно, така че отговори:

— Сигурна съм, че се справяте с вашия дял двуноги, но в моя кодекс това е ужасна грешка. Животните нямат студени сърца и

жестоко въображение. Те искат просто да бъдат обичани — освен ако не са болни от бяс, не им е наред нещо друго или не става въпрос за хранителната верига. Дори тогава не ограбват и не убиват невинни хора. Не влизат с взлом в жилищата на хората, докато те са на почивка. Направо не мога да си представя какво е да се прибереш у дома и да завариш нещо толкова ужасно. Ако питате мен, повечето кооперации наоколо са лесни мишени. Няма портиери, няма охрана, а алармените системи срещу крадци се броят на пръсти. Сигурна съм, че не е убягнало от вашето внимание, че аз също нямам. Да сте наблюдателен е част от работата ви, от обучението ви, а според външния ви вид не се занимавате отскоро с това. Всъщност имах предвид четирикраките.

— Какви четирикраки? — Детектив Марино, изглежда, се готвеше да се усмихне, сякаш му се беше сторила забавна.

Вероятно причината беше въображението й. И уискито.

— Простете нелогичния ми извод — отговори тя. — Чела съм статии за Джейми Бъргър. Чудесна жена. Според мен всеки, който защитава животните, е достоен човек. Все пак тя разчисти някои от онези ужасни магазини за домашни любимци, които продават болни и генетично увредени създания, и вие може би сте й помогнали в това. Ако е така, ви благодаря от все сърце. Имах кученце от един такъв магазин.

Той я слушаше без различима реакция. И колкото повече я слушаше, толкова повече тя говореше и току посягаше към бърбъна, обикновено по три пъти, преди да вдигне чашата и да отпие. Беше превключила от мисълта, че я смята за интересна, на идеята, че я подозира в нещо. И всичко това за минута, най-много две.

— Бостънски териер, казваше се Айви — каза тя и досмачка хартиената кърпичка в скута си.

— Попитах за куче — каза той, — защото се чудех дали излизате често. Както се прави, когато човек разхожда куче. Чудех се дали не сте наблюдавали какво става в квартала. Хората, които разхождат кучета, забелязват онова, което става около тях, повече от онези с бебешките колички. Това е малко известен факт. — Очилата му сякаш я осветяваха. — Обръщали ли сте някога внимание колко много хора пресичат улиците и бутат количката пред себе си? Кое понася първия удар? Собствениците на кучета са по-внимателни.

— Точно така — потвърди тя, изпълнена с гордост, че не е единствената, забелязала малоумния начин, по който хората бутат количката под колите, когато пресичат оживените нийоркски улици. — Не, в момента нямам.

Проточи се още едно дълго мълчание, но този път го наруши той.

— Какво стана с Айви?

— Умря. Беше от онзи зоомагазин на ъгъла — „Дворецът на домашните любимци“. „Където към домашните любимци се отнасят царски“. Което трябва да бъде перифразирано на: „Където към ветеринарите се отнасят царски“, защото ветеринарите в квартала живеят главно от работата, която им осигурява тази... тази бърлога. Та на жената отсреща ѝ я подарили, но тя не можела да я гледа и ми я даде на мен. По-малко от седмица след това Айви почина от парвовирус. Беше много отдавна, около Деня на благодарността.

— Коя жена отсреща по-точно?

Злата жена го погледна смаяно.

— Само не ми казвайте, че са обрали Тери! Не би ми хрумнало, след като е единствената, която отсреща си е вкъщи, а и лампите ѝ светят. И насън не би ми хрумнало, че някой ще нахлуе в къща, когато стопанинът си у дома. — Посегна към чашата и ръката ѝ спря. — А може би снощи е излязла да празнува Нова година... — Злата жена отпи повече от малка глътка и продължи: — Изобщо не би ми хрумнало. Лично аз никога не излизам, лягам си да спя. Не чакам да удари дванайсет. Наистина не ме интересува. Дните са си едни и същи.

— Снощи по кое време си легнахте? — попита детектив Марино.

Сигурна беше, че пита, понеже си мисли, че тя подмята, че не е видяла нищо, и че изобщо не ѝ вярва.

— А, разбирам накъде клоните — каза тя. — Въпросът не е кога съм си легнала да спя. Въпросът е, че не съм седяла пред компютъра.

Който беше точно пред прозореца, от който се разкриваше съвършена гледка към апартамента на Тери на първия етаж.

— Не че час по час зяпам през прозореца — продължи Злата жена. — Хапнах в кухнята по обичайното време — шест. Роба тон, запекох си я в йенската тенджерата. След това почетох малко в спалнята, там завесите винаги са спуснати.

— Какво четете?

— Виждам, че ме изпитвате, сякаш си измислям. „Чезилският бряг“ на Иън Макюън. За трети път я чета. Продължавам да се надявам, че накрая двамата ще успеят да се намерят. Правили ли сте го някога? Да четете книга или да гледате филм и да си мислите, че ще свърши, както вие искате?

— Освен ако не е реалити телевизия, всичко свършва така, както свършва. Досуц като престъпленията или трагедиите. Мога да говоря за това сто години, но хората ще продължават да бъдат ограбвани, ще загиват в ужасни катастрофи и най-лошото — ще бъдат убивани.

Злата жена стана от дивана.

— Ще си долея. Сигурен ли сте, че не искате? — И докато вървеше към малката кухничка, която не беше обновявана от четиридесет години, гласът му я последва:

— Значи сте сигурна, че никой не си е бил вкъщи снощи, нито във вашата сграда, нито в тази от другата страна на улицата? Всички обитатели, с изключение на вас са заминали за празниците и то още преди Коледа?

Сигурно беше направил проверки. И сега знаеше всичко за всички, включително за нея, помисли си тя, докато си наливаше още „Мейкърс Марк“. Майната му на леда. Е, и сега какво? Съпругът ѝ беше уважаван счетоводител и никой от двамата не се беше забърквал в разни неприятности и не беше поддържал връзки с разни противни люде. Ако се изключеше тайният ѝ професионален живот, за който дори един полицейски детектив не можеше да знае. Злата жена нямаше какво да крие.

— Много е важно да си помислите хубаво — продължи той, когато тя се върна на дивана. — Има ли нещо, което сте видели или чули вчера, независимо по кое време, което може да се окаже интересно за нас? Може би човек в района, който е привлякъл вниманието ви? Или през последните дни и седмици? Човек, който да е събудил у вас някакви подозрения? Или да е предизвикал у вас особено усещане... Разбирате ли за какво говоря? Усещане ето тук.

И посочи корема си, който според нея трябваше да е бил много по-голям, отколкото сега. Злата жена основаваше предположенията си на увисналата кожа около брадичката на детектива. Да, личеше му, че преди е бил по-дебел.

— Не — отговори тя. — Това е тиха улица. В този квартал не идват лоши типове. Младият човек от другия апартамент на етажа ми е лекар в „Белвю“. Пуши марихуана и все трябва да си я намира отнякъде, но в никакъв случай не я купува някъде наблизко. Повероятно някъде около болницата — тя не е в най-хубавия район. Жената в апартамента под моя, чийто прозорец естествено също гледа натам...

— Никой от двамата не си е бил снощи вкъщи.

— Тя не е дружелюбна и точно се готвех да кажа, че има приятел, с когото много се карат. Но той наминава вече от почти година, така че се съмнявам, че е престъпник.

— А работници, сервизни техници и така нататък?

— От време на време хората от кабелната телевизия. — Тя кимна към прозореца. — На покрива има сателитна чиния и от време на време идват да ѝ оправят нещо, не знам какво.

Детективът стана и погледна нагоре към плоския покрив на сградата, пред която беше паркирана полицейската кола. Раменете му изпъваха сакото, макар да не беше закопчано. Без да се обръща, попита:

— Онази стара противопожарна стълба. По нея ли се качват хората на кабеларката? Виждали ли сте някога някой да се качва по нея? Не виждам как можеш да качиш сателитна чиния по тази стълба. Божичко, това не е работа за мен. Не бих се съгласил за никакви пари.

Гледаше през прозореца в мрака. По това време на годината дневната светлина изчезваше в четири.

— Не зная за стълбата — отговори тя. — Не си спомням да съм виждала някой да се качва по нея. Трябва да има някакъв друг достъп до покрива. Смятате, че крадецът е влязъл през покрива? Ако е така... ами нашата сграда?

И погледна към гипсовия таван, сякаш се питаше какво ли може да има от другата му страна.

— Все пак съм на втория етаж и това със сигурност ще ме направи уязвима, ако някой се вмъкне в сградата. Трябва да заключват вратите. — И добави възбудено: — Нали разбирате, че нашата сграда също има стара противопожарна стълба.

— Разкажете ми за жената, която ви даде кученцето.

Детективът се отпусна тежко на креслото и то изскърца, сякаш щеше да се сцепи.

— Зная само малкото й име: Тери. Много е лесна за описване и коректният начин е да се каже, че е малък човек. Не джудже. Научих се вече да не използвам тази дума. Има предавания за малките хора, гледам ги с голям интерес, откакто живея срещу такъв човек. Нейният приятел също е малък човек. Рус, красив, добре сложен, макар и много нисък, разбира се. Наскоро се връщах от супера и го видях отблизо, когато слезе от джипа си. Казах му „здравейте“ и той ми отговори същото. Носеше една-единствена жълта роза с дълго стебло. Спомням си го много живо. И знаете ли защо?

Едрото лице и очилата на детектива зачакаха.

— Жълтото говори за чувствителност. Не вечната стара изтъркана червена роза. Много мило, наистина. Беше почти същото жълто като косата му. Сякаш казваше, че също така е неин приятел, а не само гадже, ако схващате какво искам да кажа. Трогнах се. Никога не са ми подарявали жълта роза. Нито веднъж. На свети Валентин бих предпочела жълти рози, не червени. И не розови, нали разбирате. Розовото е анемично. Жълтото е силно. Когато видях жълта роза, сърцето ми се изпълва със слънчева светлина.

— Кога точно беше това?

Тя се замисли усилено.

— Бях си купила двеста грама нарязано пуешко с медена глазура. Искате ли да ви потърся рецептата? Човек трудно се отказва от старите си навици. Съпругът ми беше счетоводител.

— Опитайте се да си спомните, става ли?

— Разбира се. Той идва да я вижда в съботите, сигурна съм в това. Значи трябва да е било миналата събота, късно следобед. Макар да ми се струва, че съм го виждала и в други дни.

— Имате предвид с колата или пеша? Сам?

— Сам. Виждала съм го да минава с колата. Няколко пъти през последния месец. Излизам поне веднъж дневно, за да се пораздвижа и да направя някои покупки. Стига времето да не е ужасно, просто трябва да изляза. Сигурен ли сте, че не искате нещо?

И двамата едновременно впериха очи в нейното питие.

— Помните ли последния път, когато го видяхте в района? — попита детективът.

— Коледа беше във вторник. Мисля, че го видях тогава. И няколко дни преди това. Всъщност, като се замисля, забелязвала съм го три или четири пъти през последния месец да минава с колата. Може да е минавал и повече пъти, нали разбирате, когато не съм го виждала. Не, това беше лошо казано. Искам да кажа, че...

— Оглеждаше ли сградата? Намаляваше ли скоростта? Спирал ли е някъде? И да, разбрах. Щом сте го видели веднъж, може да е бил тук още двадесет пъти, когато не сте го видели.

— Караше бавно. И да — тя отпи, — както казахте, точно това имах предвид.

Детективът беше много по-умен, отколкото изглеждаше. Злата жена не би искала да се забърква в неприятности с него. Той беше от онзи вид хора, които те пипват, без изобщо да се усетиш, и тя отново се изплаши. Ами ако беше агент, разследващ финансирането на терористите или кой знае какво?

— В колко часа? — попита той.

— По различно време.

— Били сте си вкъщи по време на празниците. А близките ви?

Начинът, по който го каза, я накара да заподозре, че вече знае, че има две дъщери и че живеят в Средния запад. И двете бяха заети и неискрени, когато ѝ се обаждаха или се срещаха.

— Двете ми деца предпочитат аз да им ходя на гости, но не обичам да пътувам и със сигурност не и по това време на годината. Те пък не обичат да харчат пари, за да дойдат в Ню Йорк. А сега съвсем. Никога не съм си мислила, че ще доживея деня да видя канадския долар по-скъп от нашия. Някога си правехме шеги с канадците. Подозирам, че сега те се шегуват за наша сметка. Мисля, че споменах, че съпругът ми беше счетоводител. Радвам се, че вече не е. Това щеше да му разбие сърцето.

— Казвате ми, че почти не се виждате с дъщерите ви.

Още не беше казал нищо по повод нейните коментари за съпруга ѝ. Обаче тя беше сигурна, че знае и за него. Беше въпрос на официални документи. Въпрос на архиви.

— Искам да кажа, че не пътувам — продължи тя. — Виждаме се от време на време. През две-три години идват за по няколко дни. През лятото. Отсядат в „Шелбърн“.

— Хотелът близо до Емпайър Стейт Билдинг?

— Да. Хотелът с очарователен европейски вид на Трийсет и седма улица. Съвсем близо е, дори пеша. Никога не съм отседала там.

— Защо не пътувате?

— Просто така.

— И сте права. В днешно време е страшно скъпо, а и самолетите винаги закъсняват или отменят полетите. Да не говорим да ви спрат на пистата и пред тоалетната да се подреди опашка. Случвало ли ви се е? Защото на мен ми се случи.

Беше разкъсала смачканата хартиена кърпичка и се почувства глупаво, че си мисли за „Шелбърн“ и как си е представяла, че ще е прекрасно да отседне там. Не и сега обаче. Не можеше да се откъсне от работата си. А и защо да си усложнява живота?

— Просто не пътувам.

— Да, това го разбрах.

— Обичам да си стоя тук. Вие обаче започвате да ме карате да се чувствам неудобно, сякаш ме обвинявате в нещо. И се правите на дружелюбен, за да ме пречупите, сякаш имам някаква информация. Но аз нямам. Никаква информация нямам. Ох, не трябваше да пия, докато говоря с вас.

— Ако ви обвинявах в нещо, какво би могло да е? — попита той. Очилата му се бяха втренчили право в нея.

— Питайте съпруга ми. — Тя кимна към креслото с падаща облегалка, сякаш съпругът ѝ беше с тях. — Той щеше да ви погледне честно в очите и най-сериозно да попита дали мърморенето е престъпление. И ако е така, щеше да ви каже да ме затворите и да хвърлите ключа.

— Е — столът изпука, когато той се наведе малко напред, — вие не приличате на мърморана. По-скоро на мила дама, която не би трябвало да е сама по празниците. На умна жена, която не пропуска възможностите си.

По някаква причина ѝ се доплака и тя си спомни малкия русокос човек с жълтата дългостеблена роза. Но от мисълта за това ѝ стана още по-зле.

— Не зная как се казва — каза тя. — Приятелят ѝ. Обаче сигурно е луд по нея. Той всъщност ѝ дал кученцето, което тя после даде на мен. Очевидно е искал да я изненада, но тя не искала куче, а от магазина не искали да си го вземат. Малко странна постъпка всъщност.

Човек, с когото от време на време разменяш по някоя дума на тротоара, неочаквано ти цъфва на вратата с кошница, покрита с хавлия, сякаш ми носи сладкиш, който току-що е опекла, в което също няма смисъл, след като, както казах, на практика не се познавахме и тя не беше правила никакви опити за сближаване с мен. Каза, че трябвало да намери дом за едно малко кученце и се питала дали няма да ми е приятно да го взема. Знаела, че живея сама и че си работя вкъщи, а нямало към кого другото да се обърне.

— Кога стана това?

— Около Деня на благодарността. После ѝ казах, че е умряло. Беше след седмица, срещнах я случайно на улицата. Тя се разстрои много и почна да се извинява, като дори настоя да ми купи друго, стига сама да съм си го изберяла. Каза, че щяла да ми даде парите, което според мен беше твърде безучастно. Мога да видя как колелцата се въртят в главата ви. Чудите се дали някога съм била в апартамента ѝ — не, не съм. Никога не съм влизала и в сградата и нямам и най-малката представа какво може да е търсил крадецът. Например бижута. Не си спомням да е носила скъпи бижута. Всъщност не си спомням изобщо да носи никакви бижута. Попитах я защо да искам друго кученце, с или без гаранция, от същия магазин, откъдето нейното гадже е купило Айви? Тя каза, че няма никаква гаранция и че нямала намерение да купува нещо от този магазин, но да не съм прибързвала с оценките си. Не всички магазини били толкова лоши като онзи ужасен „Дворец на домашните любимци“. Например, каза ми, веригата „Сърца и опашки“ била прекрасна и тя щяла се радва да ми даде пари, ако искам да взема кученце от някой от магазините им тук в Ню Джърси или в Ню Йорк. Прочетох хубави неща за „Сърца и опашки“ и сериозно се замислих дали да не опитам отново. Честна дума, в светлината на случилото се, бих го направила. Животинче, което да лае и да ръмжи. Крадците не влизат, ако в жилището има куче.

— Обаче ще ви се наложи да го извеждате — подхвърли детектив Марино. — Включително по тъмно. Което отваря възможности да ви окрадат или някой да влезе в сградата и право във вашия апартамент.

— Не съм наивна за безопасността — възрази Злата жена. — Ако кучето е от малките, няма нужда да се извежда. Подложките за пишкане са много добри. Навремето имах един йоркширски териер и

го научих да използва леген с бентонит. Побираше се в ръката ми, но как лаеше... И хапеше за глезените. Винаги, когато се качвахме в асансьор или идваха хора, трябваше да го гушкам. Не се съмнявам, че Айви вече е била заразена с парвовируса, когато гаджето ѝ я е купило от онзи ужасен „Дворец на любимците“.

— Кое ви прави толкова сигурна, че тъкмо нейното гадже ѝ е купило кученцето?

— Боже мили — възкликна Злата жена, обхвана чашата си с две ръце и се замисли какво ли означава този въпрос.

Той чакаше.

— Да, прибързвам със заключенията — каза тя. — Абсолютно сте прав.

— Ще ви посъветвам нещо. Казвам го на всеки свидетел, с когото говоря.

— Свидетел?!

— Вие я познавате. Живеете срещу тях.

„Свидетел на какво?“, запита се тя, докато късаше парчетата хартиена носна кърпа и гледаше тавана. Надяваше се да няма врата към покрива.

— Престорете се, че пишете сценарий — продължи той. — Имате химикалка и лист, нали? Тери ви дава малката Айви. Опишете сцената. Аз ще седя тук, докато пишете, а после ще ми я прочетете.

7.

След 11.IX. градът реши да построи на съдебномедицинската служба петнадесететажна ДНК сграда, която приличаше на офис сграда с тъмните си стъкла. Технологиите, които включваха КТП^[1], ЕНП^[2] и ниско екземплярно ДНК профилиране, бяха толкова напреднали, че учените можеха да изследват проба с големината на седемнадесет човешки клетки. И всичко ставаше бързо. Ако на Бъргър й трябваша ДНК резултати за случай с висока степен на обществен интерес, на практика можеше да ги има след няколко часа.

— Няма необорими доказателства — каза Бъргър.

Подаде на Бентън копие от доклада, докато келнерката им доливаше кафе.

— Само твърде очевидни намеци. Вагиналните намазки на Тери Бриджис са най-объркващите от всички случаи, които ми хрумват. Няма семенна течност, а ДНК-то е от множество донори. Говорих за това с доктор Лестър, обаче разговорът не се оказа полезен. Нямам търпение да чуя мнението на Кей по въпроса.

— Прекарахте ли всички профили през КОДИС^[3]?

— Едно попадение. И става още по-странно — на жена.

— И по каква причина е в базата данни? — попита Бентън, докато плъзгаше поглед по страниците на доклада. Той не му казваше повече от това, че д-р Лестър е предала намазки. Следваха резултатите, които Бъргър коментираше.

— Непредумишлено убийство в резултат на катастрофа през две хиляди и втора — обясни Бъргър. — Заспала на волана и блъснала дете с велосипед. Осъдена условно. Не тук, където нямаше да бъдат толкова любезни, макар да е възрастна и по време на произшествието да е била трезва като краставичка. Станало е в Палм Бийч, Флорида, макар че тук притежава апартамент на Парк авеню и е тук, докато разговаряме. Но снощи по времето, когато са убили Тери Бриджис, е била на новогодишно празненство. Не че имам някаква причина дори за наносекунда да я заподозра, че има нещо общо. Друга причина защо

съдията в Палм Бийч е бил толкова снизходителен? Счупила си е гръбнака, когато блъснала детето с велосипеда. И така, имаш ли някаква блестяща идея защо ДНК-то на една седемдесет и осем годишна парализирана от кръста надолу жена е във вагината на Тери Бриджис заедно с тази на множество други люде?

— Не и ако няма някаква фантастична грешка в пробата или анализа.

— Казаха ми, че такава възможност не съществува. Фактически, за да сме сигурни, след като всички изпитваме толкова голямо уважение към способностите на доктор Лестър... Боже, защо трябваше точно тя да направи тази проклета аутопсия?

— Моралес ми даде някои неща. Видях предварителния доклад. Знаеш какво изпитвам към нея.

— А ти знаеш какво изпитва тя към мен. Възможно ли е жена да е женомразка? Защото смятам, че истински мрази жените.

— Завист или усещането, че другите жени могат да накърнят положението ѝ. С други думи — да. Жените могат да бъдат женомразки. Този политически сезон видяхме достатъчно примери.

— Лабораторията започна да проверява ДНК-то на всички случаи, аутопсирани тази сутрин, за да се провери възможността намазките на Тери да са били замърсени или по някакъв начин погрешно обозначени — каза Бъргър. — Дори са стигнали дотам да ги сравняват с всички, които работят в съдебната медицина, включително началникът и разбира се, полицаите, които са били на местопрестъплението. Всички тези хора са вече в базата данни, за да могат да бъдат изключени. Отрицателни за хората в моргата, с изключение на отзовалия се лекар и на Моралес и двамата мъже, които са превозили тялото дотук, също. ДНК тестовете вече са толкова чувствителни, че дори само ако дишаш на местопрестъплението, вероятността ДНК-то ти да изскочи, е наистина много голяма.

— Някой попита ли тази дама от Палм Бийч дали познава Оскар Бейн и има ли някаква връзка с него? — поинтересува се Бентън.

— Аз свърших неприятната работа и лично ѝ звъннах — отговори Бъргър. — Не била чувала за него, преди да прочете „Поуст“. За да се изразя дипломатично, беше възмутена и нещастна заради внушенията, че може по някакъв начин да е свързана с него. Каза,

цитирам по памет, че дори да е в една чакалня с джудже, тя не говори с него и не го поглежда от страх то да не се почувства неловко.

— Знае ли защо ни е хрумнало да я свързваме с Оскар? Спомена ли ѝ за ДНК-то?

— Не. Казах само, че името ѝ е изскочило. И тя побърза да заключи, че родителите на шестнадесетгодишната Игъл Скаут, която тя, без да иска, е сгазила със своето „Бентли“, непрекъснато се опитват да ѝ създават затруднения. Нали разбираш, стряскащи прояви на агресия като дела за плащане на медицински такси, които не са покрити от застраховката, но защо вината за това да е нейна? Освен това се оплака и от съзливите истории в медиите. Предположи, че без съмнение родителите са чули за това, цитирам, „джудже убиец“ и са решили да ѝ причинят още обществени затруднения.

— Наистина гадна кучка.

— Лично аз все още смятам, че става въпрос за замърсяване — каза Бъргър. — Не мога да видя друго обяснение за ДНК-то. Може би Кей ще стигне до някакви данни, които поне досега ми убягват. А утре, да се надяваме, ще имаме и ДНК-то на Оскар. Но пък нали очакваме то да е навсякъде. Положителният резултат няма да е от полза.

— Как стои въпросът с неговия имейл? С негово съгласие или без, ти имаш достъп до него, нали? Предполагам, че е пращал имейли на Тери.

— Можем да си осигурим достъп и ще го направим. И никой няма да му каже. Като теглим чертата, се надявам, че сме го установили недвусмислено: той не е толкова готов да сътрудничи, колкото може би изглежда. Докато не намерим правдоподобна причина да го арестуваме, това няма да се промени. Много трудно положение за мен. Трябва да съм още по-внимателна, но все пак искам да разбера какво знае Кей. Той ѝ разказва нещо горе в амбулаторията. Нещо, което не ни казва и което при сегашните обстоятелства тя няма право да разкрива. Сигурна съм, че няма защо да питам, но тя не се е занимавала и преди с Оскар Бейн, нали?

— И да го е правила, не знае или не го помни, защото иначе щеше да каже нещо в мига щом споменах името му, когато ѝ се обадох — каза Бентън. — Но няма да разберем, ако Оскар не бъде арестуван или доброволно не се откаже от поверителността на отношенията

между лекар и пациент. Познавам Кей. Тя няма да каже нещо неуместно.

— А някаква връзка с Тери Бриджис? Възможно ли е?

— Не мога да си представя. Ако Оскар обсъжда Тери с нея и тя осъзнае, че има връзка, веднага ще се оттегли или поне ще ни уведоми, така че да можем да решим какво да правим.

— Това, на което я подложихме, не е забавно — отбеляза Бъргър.
— Всъщност не е забавно и за двама ви. Предполагам, че не сте свикнали на подобно нещо. Професионалните обсъждания са разговорите ви на вечеря. Това са вашите диалози в края на седмицата и по време на почивките. Вероятно са и източници на караници. — Очите ѝ се бяха впили в неговите. — Нищо забранено, освен ако не сте свидетели — специалисти за двете различни страни, а това почти никога не се случва. Винаги професионално неразделни. А сега лично разделение. Надявам се да мине безболезнено.

— Да, наистина не е забавно. — Не му харесаха личните забележки. — Щеше да е по-лесно, ако Оскар беше обвинен в убийството на приятелката си. Ужасно е човек да се надява на такова нещо, нали?

— Ние се надяваме на много неща, които не си признаваме. Но пък ако е убил Тери Бриджис, няма да търсим друг човек, нали?

Спомняше си сняг, който жилеше като коприва. Беше останала без кафе, но не ѝ се излизаше в такова време. Като цяло, нямаше нищо хубаво, което би могла да каже за този ден.

Имаше по-големи затруднения от обикновено с една колонка, която трябваше да качи в интернет. Беше особено гадна: казваше се „Списък на бившите“ и изреждаше звезди, чиито почитатели се бяха обърнали срещу тях и защо. Явно беше, че трябва да изпусне тази част, докато описваше сцената на детектив Марино. Например не можеше да му разкаже за ужаса си, когато звънецът почна да звъни и тя пусна Тери да влезе, без да се сети, че интернет страницата на „Готам те пипна!“ е на 24-инчовия екран на компютъра ѝ.

Тери постави кошницата на масичката за кафе и тръгна право към бюрото и когато си помисли за това, докато пишеше, Злата жена пропусна в текста онова, което ѝ се въртеше в главата.

Тери загледа екрана и Злата жена се опита да измисли как да обясни присъствието на нещо, което беше очевидно — колонката „Готам те пипна!“, форматирана и приведена в програмния език.

— Какво е това? — Тери беше толкова ниска, че очите ѝ бяха на едно равнище с компютърния екран.

— Чета „Готам те пипна!“

— Но защо изглежда така? Ти програмист ли си? Не знаех, че работиш.

— Включила съм кодове, защото не мога да се оправям. Заповядай, седни. — Злата жена почти я изблъска от пътя си, за да може да излезе от програмата. — Не, не работя — побърза да изчисти този въпрос.

Тери седна на дивана и краката ѝ щръкнаха право напред, защото бяха спрели растежа си. Каза, че ползвала електронната поща, но като се изключело това, била компютърно неграмотна. Разбира се, че знаела какво е „Готам те пипна!“, защото навсякъде виждаше реклами за нея и непрекъснато чувала да я споменават, но не я четяла. Университетът не ѝ оставял време да чете за удоволствие, макар че така или иначе не би чела клюкарска колонка. Не си падала по това. Всъщност била чула, че е мръсотия за нискочели. И поиска да узнае дали и Злата жена мисли така.

— Не зная как да напиша сценарий — каза Злата жена на детектив Марино. — Мисля, че за сценариите си има специален език и формат. Фактически хората, които ги пишат, използват специална програма. Когато следвах в колежа „Васар“, се бях записала в курса по театър и прочетох няколко сценария за пиеси и мюзикъли, така че знам много добре, че сценариите не се пишат за четене. Създадени са да бъдат поставени, изиграни, изпети и т.н. Надявам се, че няма да се обидите, но е по-добре да се придържам към обикновената проза. Дайте сега да ви прочета това.

Усети сърбеж в гърлото. Спомените и уискито я бяха разчувствали. Усети и че детектив Марино не би седял тук, ако имаше някаква по-важна работа. Значи нямаше по-важна работа. Молбата да напише сценарий и всичко останало подсказваха, че онова, което се е случило от другата страна на улицата, е част от по-голям и заплашителен проблем. Единственото друго обяснение щеше да е най-лошото от всички. Той беше таен агент, може би работеше за

федералното правителство, и смяташе, че е забъркана с терористи заради необичайните банкови преводи от Обединеното кралство и факта, че не си плаща данъците, след като на хартия излиза, че единствените ѝ приходи са пенсията и други дребни суми, които получава капка по капка.

Тя зачете от листа:

„Тери остави кошницата на масата за кафе и се покатери на дивана много пъргаво и без колебание. Беше очевидно, че е свикнала да импровизира, за да компенсира късите крака и ръце. Направи го без усилие, но тъй като не я бях виждала да седи, малко се изненадах, че краката ѝ стърчат над ръба на възглавницата като на героиня от рисуван филм или петгодишно дете. Важно е да добавя, че независимо от това, което говореше или правеше, от мига, когато ѝ отворих вратата, знаех, че е страшно тъжна. Всъщност изглеждаше безмълвно неистова и държеше кошницата по начин, който ми подсказа, че вътре има нещо необичайно, нещо, което изобщо не е искала и с което не се чувства спокойно.

Трябва да спомена как беше облечена, защото това също е част от сцената. Носеше сини джинси и боти до глезена, тъмносини чорапи и тъмносиня памучна риза. Нямаше горна дреха, но на ръцете имаше сини ръкавици за миене на съдове — явно беше изхвърчала от апартамента си на пожар. Няма съмнение, че се намираше по средата на истинска криза.

— За бога, какво се е случило? — попитах я и ѝ предложих нещо освежително, но тя отказа.

— Зная, че обичаш животни и особено кучета — каза тя, гледаше кристалните и порцелановите кучета, разположени из апартамента ми — подаръци от моя съпруг.

— Вярно е, но откъде може да знаеш? Не съм имала куче, откакто се нанесе отсреща.

— Когато бърбим на тротоари, ти винаги забелязваш хората, които разхождат кучета, и им се радваш.

Съжалявам, но не зная към кого другичо да се обърна.

Дръпнах хавлията и изпитах чувството, че сърцето ми ще се пръсне. Айви беше съвсем мъничка и така отпусната, че в първия миг си помислих, че е мъртва. Тери каза, че била подарък и че не можела да я задържи, че приятелят ѝ се опитал да накара хората от магазина да я вземат обратно, но те отказали. Айви не изглеждаше добре и веднага разбрах, че няма да оцелее. Не помръдна, докато не я взех и не я притиснах към сърцето си, а тя опря малката си глава на шията ми. Нарекох я Айви^[4], защото се вкопчи в мен като бръшлян...“

Злата жена подсуши очите си с хартиена кърпичка и след малко каза на детектив Марино:

— Не мога. Съжалявам. Само дотук стигнах. Прекалено болезнено е. И все още съм много ядосана. Защо ме разстройвате така? Ако си играете с мен, ще подам оплакване в службата на Джейми Бъргър. Не ме е грижа дали сте от полицията. И така да е, пак ще се оплача. А ако сте таен правителствен агент, кажете го и да свършваме.

— Не си играя с вас и със сигурност не съм таен агент — каза той и тя усети известна добрина в иначе суровия му тон. — Уверявам ви, че не бих ровил във всичко това, ако не беше важно. Очевидно това, че Тери е донесла болното кученце тук, е нещо, което трябваше да зная, защото е несъвместимо с други неща, които вече научих. Днес бях в нейния апартамент. Отидох там, след като говорих с родителите ѝ. Те живеят в Аризона. Може би знаете това.

— Не, не знаех. Не мога да си представя каква ли бъркотия е в апартамента ѝ.

— Казахте ми, че никога не сте влизали там.

— Никога.

— Нека да го формулирам така. Тя не е човек, който си пада по домашни любимци. В апартамента ѝ човек може да се храни направо от пода, а никой, който е толкова загрижен да е чисто и подредено, не би искал домашно животно. Мога да го кажа със сигурност, след като видях апартамента и всички антибактериални сапуни и останалото, звъннах на родителите ѝ втори път и зададох още някои въпроси.

Тогава стана дума за домашните любимци. Те казаха, че дори като дете не е имала животно и не е искала да има нищо общо с животинките на другите хора. Не докосвала куче или котка и се страхувала от тях. Ужасно мразела птиците. Може би, ако се замислите за сцената, която току-що ми описахте, ще се вгледате в някои от подробностите и ще ги видите в друга светлина. Била е без палто, но с домакински ръкавици. Вие предположихте, че е миела чинии, когато някой е дошъл с болното кученце като подарък и тя в паника е пребягала през улицата, за да дойде при вас.

— Да.

— Попитахте ли я защо е с домакински ръкавици?

— Да. Тя като че ли се притесни, свали ги и ми ги даде да ги изхвърля.

— Докосна ли кучето, след като ги свали?

— Не. Свали ги, докато си тръгваше. После веднага излезе.

— Носела е ръкавиците, защото я е било страх от микроби. Не е носела палто, защото не е искала микробите от болното кученце и от вашия апартамент да полепнат по него, а е много по-лесно да изпереш риза, отколкото палто. Обзалагам се, че е оставила кошницата и хавлията във вашето жилище.

— Точно така.

— Знаела е много добре, че кученцето е болно и умира.

— Нали ви казах. Бях ужасно ядосана.

— Права сте била. Знаела е, че кученцето ще умре, затова ви го е стоварила. Отвратителна постъпка. Особено към човек, който обича животните. Възползвала се е от вас, защото имате добро сърце, особено когато става дума за кучета. Обаче големият въпрос е откъде е взела Айви? Разбирате ли какво имам предвид?

— Напълно — отговори Злата жена. Още малко и щеше да се пръсне от яд.

Няколкото дни с Айви бяха ад на земята. Единственото, което правеше Злата жена, беше да плаче, докато гушка Айви и се мъчи да я накара да пийне вода и да хапне. Когато я занесе при ветеринаря, вече беше твърде късно.

— Никой, който е познавал Тери, не би й дал кученце, убеден, че върши нещо хубаво — отбеляза детектив Марино. — Още повече болно. Не мога да си представя, че нейният приятел би направил това,

освен ако не е долен кучи син и не го е направил, за да я нарани, да я накара да страда.

— Да, тя определено беше нещастна. Направо сломена.

— Това ми напомня гадните номерца, които малките момченца въртят на малките момиченца в училище. Помните ли? Да ги уплашат с паяк, змия в кутия за обувки. Всичко, което може да накара малкото момиченце да се разпищи. Тери се е страхувала. Испитвала е ужас от микроби и мръсотия, от болест и смърт. Било е извратено да ѝ подариш болно кученце.

— Ако онова, което казвате, е истина, си е направо сатанинско.

— От колко време сте съседни с Тери Бриджис? — попита той и столът изскърца, когато си протегна краката.

— Нанесе се преди около две години. Никога не съм знаела фамилията ѝ. Не сме приятелки. Трябва да подчертая това. Само сме се срещали случайно. Обикновено на улицата, макар че трябва да призная, не зная дали излиза често. Не мисля, че има кола. Ходи пеша като мен. Срещала съм я и на други места. Веднъж в „Ландс Енд“ — оказа се, че и двете харесваме обувките им. Тя си купуваше туристически, „Мери Джейн“. Помня това. Веднъж я срещнах в „Гугенхайм“. Мисля, че това беше последният път, когато ходих в музея. На една изложба на Джаксън Полък. Срещнахме се на тротоара и спряхме да поговорим.

— Ходила е в музея?

— Не мисля. Смятам, че просто се разхождаше. Но си спомням, че лицето ѝ изглеждаше доста зачервено и подпухнало, беше с шапка и слънчеви очила, макар че имаше облаци. Запитах се дали не е алергична към нещо — или може би е плакала. Не попитах. Не обичам да си пъхам носа в чуждите работи.

— Фамилното ѝ име е Бриджис — повтори той отново. — Беше в днешния „Поуст“. Значи никой не го е споменавал.

— Не чета този вестник. Всички новини, които ме интересуват, намирам в интернет. — И веднага съжали, че го е казала.

Последното, което искаше, беше този мъж да започне да се интересува какво прави в Мрежата.

— Да, и най-вече от телевизията — добави тя. — Ако ми позволите да попитам, колко тежък е? Грабежът? Полицейската кола беше там цял ден и вие сте ходили отсреща, а нея не я видях. Сигурна

съм, че е отишла при семейството си или може би при приятеля си. Не бих мигнала и за секунда след нещо подобно. Забелязах, че няколко пъти използвахте минало време, сякаш вече не е отсреща. И сте разговаряли със семейството ѝ. Затова предполагам, че е бил тежък. Не разбирам какво общо може да има семейството ѝ в Аризона с... За какво трябва да разговаряте с тях? Наистина е лоша работа, а?

— Страхувам се, че не може да бъде по-лоша — отговори той.

Нещо потрепери в стомаха ѝ, подобно на пръсти, които се готвят да го стиснат.

Кожата изскърца силно, когато той се облегна по-удобно в креслото, което не беше предназначено за него, и я попита:

— Откъде ви хрумна, че става дума за кражба с взлом?

— Ами... Не знам. Какво друго?

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но не е кражба с взлом. Снощи вашата съседка е била убита. Малко трудно е за вярване, че не сте забелязали цялата суматоха отсреща. Патрулките, микробуса на съдебната медицина...

Злата жена си помисли за д-р Скарпета.

— Много премигващи светлини, блъскане на автомобилни врати и човешки гласове. А вие нито сте чули, нито сте видели нещо.

— Доктор Скарпета идвала ли е на местопрестъплението? — попита тя с блъскащо сърце и избърса очите си.

Изражението му беше, сякаш току-що му е показала среден пръст.

— Какво искате да кажете, по дяволите? — попита той недружелюбно.

Тя го осъзна твърде късно. Не беше направила връзката, или поне не съзнателно, преди този миг. Как беше възможно? П. Р. Марино. Като Пийт Марино — същото име в колонката, която бе редактирала, форматирала и качила в интернет. Не можеше да е същият човек. Онзи Марино живееше в Южна Каролина, нали? Не работеше за Джейми Бъргър, не, със сигурност не. Жена като госпожа Бъргър не би наела мъж като него, нали? Злата жена беше на крачка да се паникьоса, сърцето ѝ блъскаше така, че чак гърдите я боляха. Ако този Марино беше същият, за който Шефа току-що беше писал, значи нямаше работа да седи в нейната гостна в креслото с падаща облегалка на

съпруга ѝ. По всичко личеше, че той е маниакът, убил беззащитната малка Тери от другата страна на улицата.

Точно по такъв начин Бостънския удушвач намирал жертвите си. Преструвал се на дружелюбен и отговорен човек. Пиел чай и водел приятен разговор точно преди...

— Защо Скарпета? — Детектив Марино гледаше Злата жена, сякаш го беше обидила смъртно.

— Тревожа се за нея — отговори Злата жена колкото можеше спокойно; ръцете ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да сплете пръсти в скута си. — Тревожа се за цялата разгласа, която получава, и за природата на онова, за което... въъ... говори. То се харесва на онези, които вършат нещата, за които говори тя.

Пое си дълбоко дъх. Беше казала нещата както трябва. Онова, което не биваше да прави, бе да намекне, че е чела нещо за д-р Скарпета в интернет, особено онези колонки, които беше качила днес.

— Имам усещането, че мислите за нещо определено — каза той. — Защо не свалите картите?

— Мисля, че може да е в опасност — повтори Злата жена. — Просто предчувствие.

— Основаващо се на какво? — Той я погледна студено.

— Терористи — отговори тя.

— Терористи? — Вече не изглеждаше толкова хладен. — Какви терористи? — Не изглеждаше и обиден.

— Ами нали терористите са най-голямата заплаха напоследък.

— Вижте какво. — Пийт Марино се изправи и се извиси като гигант над нея. — Ще ви оставя визитката си и искам хубаво да си помислите. Ако ви хрумне нещо, дори да ви се стори маловажно, обадете ми се веднага. Няма значение колко е часът.

— Не мога да си представя кой би направил подобно нещо. — Тя стана да го изпрати до вратата.

— Винаги са онези, за които не може да си представите — отговори той. — Било защото са познавали жертвата, било защото не са.

---

[1] Кратки тандемни повторения. — Б.пр. ↑

[2] Единичен нуклеотиден полиморфизъм. — Б.пр. ↑

[3] База данни с ДНК проби, финансирана от ФБР. — Б.пр. ↑

[4] Бръшлян (англ.). — Б.пр. ↑

8.

Киберпространството — съвършеното място да се скриеш от присмеха. Готам беше онлайн университет, където студентите виждаха талантите и интелигентността на д-р Оскар Бейн, а не смаления съд, който ги съдържаше.

— Не би могъл да е студент или група студенти — каза той на Скарпета. — Те не ме познават. Адресът ми и телефонния ми номер ги няма в указателя. Няма физически колеж, където да ходят студентите. Преподавателското тяло се среща няколко пъти годишно в Аризона. И мнозина от нас се виждат само тогава.

— А адресът на електронната ти поща?

— Има го на интернет страницата на колежа. Вероятно така е започнало. Интернет. Най-лесният начин да ти откраднат самоличността. Казах го в районната прокуратура. Обясних, че вероятно така са си осигурили достъп до мен. Моите предположения нямаха значение. Не ми повярваха и осъзнах, че може да са част от краденето на разсъдъка. Да, точно това е. Те се опитват да ми откраднат разума.

Скарпета стана от стола, прибра бележника и молива в джоба на престилката си и каза:

— Отивам от другата страна на масата, за да ти огледам гърба. Но сигурно излизаш поне малко, нали?

— До супера, до банкомата, за бензин, при лекаря и зъболекаря, на театър, в ресторанти. Когато започна, тръгнах да си сменям стереотипа. Различни места, различни часове, различни дни.

— А гимнастическият салон?

Тя развърза халата му и внимателно го свали до кръста.

— Тренирам в апартамента, но бързото ходене го правя навън. Шест до осем километра на ден шест дни в седмицата.

В нараняванията му имаше определен модел, който не я караше да изпитва по-добри чувства към него.

— Невинаги по един маршрут и по едно и също време. Смесвам нещата — добави той.

— Групи, клубове, организации, в които членуваш или с които си свързан?

— Малките хора на Америка. Онова, което се случва, няма нищо общо с МХА. В никакъв случай. Както казах, електронният тормоз започна преди три месеца. Доколкото знам.

— Нещо необичайно да се е случило преди три месеца? Нещо да се е променило в живота ти?

— Тери. Започнах да се срещам с Тери. И те започнаха да ме следят. Имам доказателство. Върху един компактдиск, скрит в апартамента ми. Ако влязат с взлом, няма да го намерят. Искам да го вземеш, когато отидеш там.

Тя измерваше ожулванията в долната част на гърба.

— Когато отидеш — повтори той. — Дадох писмено съгласие на онзи детектив. Не го харесвам. Но той ме помоли и аз дадох съгласието си, ключовете, информация за алармата срещу крадци, защото нямам какво да крия, и искам ти също да отидеш. Казах му, че искам да идеш с него. Направи го веднага, преди да са влезли. Може би вече са влезли.

— Полицията?

— Не, другите.

Когато пръстите ѝ го докоснаха, тялото му се отпусна.

— Способни са на всичко — продължи той. — Но дори да са влезли, няма да го намерят. Не може да го намерят. Не е възможно. Дискът е скрит в една книга. „Преживелиците на психиатричния лекар“ от Литълтън Уинслоу. Публикувана през 1874 година в Лондон. Четвърта лавица във втората библиотека. Вляво от вратата в спалнята за гости. Ти си единственият човек, който знае.

— Разказа ли на Тери, че те следят и шпионират? Тя знаеше ли за диска?

— Наскоро. Не исках да се тревожи. Тя има проблеми с безпокойството. Нямах избор. Трябваше да ѝ кажа преди няколко седмици, когато поиска да види апартамента ми, а аз не се съгласявах. Започна да ме обвинява, че крия нещо от нея, така че трябваше да ѝ кажа. Трябваше да се погрижа да ѝ стане ясно, че за мен не е

безопасно да я заведа в моя апартамент, защото съм подложен на електронен тормоз.

— А дискът?

— Не й казах къде е, а само какво има на него.

— Тя разтревожи ли се, че нейното познанство с теб може да я изложи на опасност, независимо от това къде се виждате?

— Очевидно е, че те никога не са ме проследявали до нейния апартамент.

— От какво е очевидно?

— Казват ми къде ме следят. Ще видиш. Обясних на Тери, че те знаят за нея и че тя е в безопасност.

— Тя повярва ли ти?

— Беше разстроена, но не уплашена.

— Изглежда малко необичайно за човек, който страда от безпокойство — отбеляза Скарпета. — Изненадана съм, че не се е уплашила.

— Съобщенията от тях престанаха. Минаха седмици и те спряха. Започнах да се надявам, че вече не ги интересувам. Разбира се, те просто ме подготвяха за най-жестокото от всички неща.

— Какви са тези съобщения?

— Електронни писма.

— Ако са спрели, след като си казал на Тери за тях, може ли това да подсказва вероятността, че са били от нея? Че тя ти е изпращала тези имейли, които те карат да се чувстваш тормозен и че те шпионират? И когато си казал нещо за това, тя е престанала да ги изпраща?

— В никакъв случай. Тя никога не би направила нещо толкова отвратително. Особено на мен. Това е невъзможно.

— Как може да си толкова сигурен?

— Просто не би могла да го направи. Откъде би могла да знае, че направих отклонение, докато ходех бързо, и стигнах до Кълъмбъс Съркъл например, след като никога не съм й казвал? Как би могла да знае, че отидох в магазина за сметанки за кафето, след като никога не съм й го споменавал?

— Има ли някаква причина, заради която може да е наела човек, който да те следи?

— Не би направила подобно нещо. И след станалото няма никакъв смисъл да мислим, че е имала нещо общо с това. Тя е мъртва! Те са я убили!

Стоманената врата леко помръдна и очите на пазача се показаха в отвора.

— Добре ли сте?

— Всичко е наред — отговори Скарпета.

Очите изчезнаха.

— Обаче имейлите са спрели — каза тя на Оскар.

— Той подслушва!

— Оскар, ти повиши тон. Трябва да останеш спокоен, защото иначе ще се върне и ще стои при нас.

— Направих копие от вече получените и изчистих всичко от моя компютър, така че да не могат да влязат и да ги изтрият или променят, за да изглежда сякаш лъжа. Единственият запис на оригиналните имейли е на диска в книгата. „Преживелиците на психиатричния лекар“ от Литълтън Уинслоу. Аз събирам стари книги и документи.

Скарпета направи снимки на ожулванията и следите от нокти в дясната долна част на гърба.

— Основно психиатрия и теми свързани с нея — продължи той. — Много книги, включително една за „Белвю“. Аз зная повече за това място, отколкото хората, които работят тук. Моята колекция за „Белвю“ ще ти се стори много интересна, и на съпруга ти също. Може би някой ден ще ти я покажа. Можеш да я вземеш назаем. Тери много се интересуваше от историята на психиатрията, беше омаяна от хората. От малка се е интересувала от хората и защо правят онова, което правят. Казваше, че може да седи на летище или в парка цял ден и да гледа какво правят хората. Защо носиш ръкавици? Хондродистрофията не е заразна.

— Заради твоята безопасност.

Това беше и не беше така. Тя искаше латексова преграда между своята и неговата кожа. Той вече беше пресякъл границата между тях. Още преди да го беше видяла, вече я беше прекосил.

— Те знаят къде отивам, местата, на които съм бил, къде живея — каза той. — Но не и апартамента. Не и жилището от червеникавокафяви тухли на Тери. Не и Мъри Хил. Никога не съм имал никаква причина да смятам, че знаят нещо за нея. Никога не са

показвали това място, когато са ми позволявали да разбера къде съм бил в определения ден. Защо не го показваха? Та аз ходя там всяка събота.

— Винаги по едно и също време?

— В пет.

— Къде в Мъри Хил?

— Недалече оттук. Може да се иде и пеша. Близо до театър „Лоу“. Понякога ходехме на кино и хапвахме хотдог и картопки със сирене.

Гърбът му потреперваше, когато го докосваше. От него бликаше тъга.

— Никога не съм имал основание да смятам, че са ме проследили до Мъри Хил или до друго място, където сме били заедно — обясни той. — Нямах представа. Иначе щях да направя нещо, за да я защитя. Може би щях да успея да я убедя да напусне града. Не го направих. Никога не бих я наранил. Тя е любовта на моя живот.

— Имах намерение да попитам. — Хитрото хубаво лице на Бъргър изучаваше Бентън. — Щом Кей е леля на Луси, това прави ли те неин вуйчо? Или чичо, както е прието да се казва сега? Тя казва ли ти „чичо Бентън“?

— Луси не слуша нито чичо си, нито леля си. Надявам се, че теб ще те послуша. — Бентън много добре знаеше какво прави Бъргър.

Мушкаше го и го предизвикваше. Искаше да повдигне въпроса за тази проклета клюкарска колонка, да си признае и да се остави на милостта на нейния съд. Но той беше взел решение. Нямахше да направи нищо доброволно, защото не беше сторил нищо лошо. Когато му дойдеше времето, с лекота би могъл да се защити. Можеше да обясни мълчанието си и да го оправдае, като й припомни, че от правна гледна точка Марино нито е следствен, нито му е повдигнато обвинение. И че самият той не може да нарушава личната сфера на Кей.

— Луси получи ли лаптопите?

— Още не, но ще ги получи. И щом установи подробностите за имейл абонаментите, ще идем при доставчиците и ще вземем

паролите, включително паролата на Оскар. Когато се срещнете с нея, за да обсъдите какво възнамерява да...

— Още не съм се срещала с нея — прекъсна го Бъргър. — Само говорихме за кратко по телефона. Изненадана съм, че така и не спомена, че се е преместила в града. Но като се замисля, не би трябвало да съм изненадана. — Посегна към кафето. — Трябваше да науча от други източници, че наскоро се е преместила тук и е създавала своя собствена фирма. Тя много бързо си изгради име, така че реших да я помоля да помогне в този особен случай.

Отпи глътка кафе и остави голямата чаша на масата; движенията ѝ бяха обмислени и преднамерени.

— Трябва да разбереш, че с него не контактуваме често — каза тя.

Имаше предвид Марино. Кръстосаният разпит беше започнал.

— След като зная, каквото зная — продължи тя, — не мога да си представя, че Луси му е казала, че е тук, или че изобщо е имала някакъв контакт с него. Дори, че изобщо знае, че той е тук. Ти защо не ѝ каза? Или правя непочтено предположение? Каза ли ѝ?

— Не.

— Невероятно. Тя се премества в Ню Йорк и ти изобщо не ѝ казваш, че той е тук. Жив и добре в моя прокурорски екип. И може би тайната му щеше да остане запазена малко по-дълго, ако нямаше нещастieto да се окаже човекът, приел обаждането на Оскар миналия месец.

— Луси все още е в процес на подготовка и не е участвала в много случаи — обясни Бентън. — Няколко в Бронкс и Куинс. Този ще ѝ е първият в Манхатън или казано другояче, с твоята служба. Разбира се, в даден момент двамата с Марино щяха да научат един за друг. Очаквах това да стане естествено и професионално.

— Бентън, нищо подобно не си очаквал. Ти напълно отхвърляш действителността. Взел си погрешни и отчаяни решения и не си обмислил неизбежните последици. И сега твоите две успоредни линии започват да се събират. Трябва да е неописуемо чувство да местиш хората като пешки само за да се събудиш един ден и да осъзнаеш, че заради една банална клюкарска колонка сега твоите пешки са предопределени да се сблъскат и вероятно да се елиминират една друга от шахматната ти дъска. Нека се опитам да обобща какво се е случило.

С леко мръдване на пръстите каза „не“ на келнерката, която понечи да ѝ долее кафе.

— Първоначалният ти план не е включвал местожителство в Ню Йорк — започна Бъргър.

— Не знаех, че „Джон Джей“ ще...

— Ще поиска и двамата да станете консултанти и хонорувани преподаватели? Обзалагам се, че си се опитал да разубедиш Кей.

— Сметнах, че е неразумно.

— Разбира се, че си се опитал.

— Тя току-що беше наета като началник и промени цялото си съществуване. Посъветвах я да не поема още работа и допълнителен стрес. Казах ѝ да не го прави.

— Естествено.

— Тя настояваше. Каза, че би било добре да помогнем, ако можем. И че не иска да бъде ограничавана.

— Такава е Кей — съгласи се Бъргър. — Винаги гледа да помогне където може и да се разположи съответно. Светът е нейната сцена. Не би могъл да я свиеш в някой ъгъл на Масачузетс и не си могъл да настояваш твърде много, защото тогава щеше да се наложи да ѝ кажеш защо не я искаш в Ню Йорк. И така си се оказал със затруднение на врата. Вече си преместил Марино в Ню Йорк, а мен убеди да го наема. А сега Кей ще идва и ще заминава от Ню Йорк и вероятно ще се окаже заета да помага в случаи на моята служба. След като и двамата ще идвате и ще си заминавате от Ню Йорк, защо не? Луси също се премества в големия град на възможностите. Какво похубаво място на света от Гринич Вилидж? Как си могъл да предположиш това, когато си измислил великия си план? А след като не си очаквал това, не си очаквал и че ще открия истинската причина защо паркира Марино в моята служба.

— Няма да кажа, че никога не съм се тревожил за това — отговори Бентън. — Просто се надявах, че няма да се случи твърде скоро. И не беше моя работа да обсъждам...

— Не си казал на Марино, нали? За „Джон Джей“ и за вашия апартамент тук? — прекъсна го тя.

— Не съм му казал, че Кей често идва в Ню Йорк. Не му казах и че Луси ще се премести тук.

— С една дума, не си.

— Не мога да си спомня последния път, когато разговаряхме, и нямам представа какво може да открие сам. Обаче ти си права. Не очаквах да се случи нещо подобно, когато ти препоръчах да го наемеш. Обаче не беше моя работа да разгласявам...

— Да разгласяваш? Ти разгласи достатъчно, но не цялата истина — отново го прекъсна тя.

— Това щяха да са слухове...

— Неговата история беше толкова тъжна. И каквато съм схватлива прокурорка, се хванах на нея без никакво съмнение. Марино и неговият проблем с алкохола. Напуска работата си, защото не може да преживее твоя годеж с Кей, изпада в депресия и се държи саморазрушително. Месец в център за лечение на алкохолизъм, става като нов и след това аз го вземам на работа. В края на краищата е започнал кариерата си в Нюйоркското полицейско управление, а и го познавах. Мисля, че думата, която използва ти, беше „взаимноизгодно“.

— Той е много добър детектив. Поне за това ми отдай дължимото.

— Наистина ли си смятал, дори за минутка, че никога няма да разбере? Че Кей и Луси никога няма да научат? Всеки момент Кей може да бъде извикана да прегледа доклад от аутопсия, с която Марино има нещо общо, и това вероятно ще се случи. Тя идва в моргата като консултант. Всяка втора седмица е по Си Ен Ен.

— Той знае, че участва в предаването чрез студиото в Бостън и сателитна връзка.

— О, я стига! Все пак Марино не е бил подложен на лоботомия, откакто сте се виждали за последен път. Обаче започвам да се чудя дали ти не си.

— Виж — започна Бентън, — надявах се, че ако мине достатъчно време... Добре де, не се справихме с това. И аз не разпространявам евтини истории, които, ако сме честни, са си чиста проба слухове.

— Глупости. Онова, което си искал да избегнеш, е да се оправяш с действителността — и затова се е получила цялата тази бъркотия.

— Отлагах нещата. Да, така е.

— Отлагал си? Докога? До следващия живот?

— Докато измисля какво да правя. Изгубих контрол върху станалото.

— Сега се доближаваме до фактите на случая. Не става дума за слухове и ти го знаеш. По-скоро проблемът е, че главата ти е в пясъка — каза тя.

— Джейми, единственото, което исках, е да възстановя малко добри обноски. Да продължа напред и да го направя без злоба и непоправими щети.

— По магически начин отново да направиш всички приятели. Да възстановиш миналото, доброто старо време. И след това щастие и рози. Заблуди, приказки. Мисля, че Луси го мрази. Вероятно Кей не, защото не е от типа, който мрази.

— По дяволите, не знам какво ще направи Луси, когато го види. А че ще го види, това е сигурно. И тогава какво? Това ми е голяма грижа и съвсем не е смешно.

— Не се смея.

— Виждала си я в действие. Тогава нещата загрубават.

— Мисля, че е надраснала убиването на хора при изпълнение на онова, което смята за дълг.

— Най-накрая ще го види или поне ще научи, че е тук — отбеляза Бентън. — След като ти реши да се възползваш от съдебномедицинските й компютърни умения.

— За които между другото научих от окръжния прокурор в Куинс Каунти и неколцина полицаи. Не от теб. Защото не искаше да зная, че е тук, защото се надяваше, че няма да я използвам — много добър чичо си. Защото можеше някой ден да реша да я използвам и представи си с кого се сблъсква в прокуратурата?

— Когато говори с нея по телефона, това ли стана? — попита Бентън. — Спомена ли нещо за Марино?

— Доколкото мога да преценя, не знае за него. Засега. Защото не съм го споменавала. Бях прекалено заета да се тревожа за жената, която беше убита снощи, какво има на нейните преносими компютри и какво би могла да направи Луси, за да помогне. Бях твърде заета да си мисля за последния път, когато видях Луси в моя апартамент, след връщането ѝ от Полша. И двамата знаем какво е правила там. Блестяща, безочлива. Доброволец без никакво уважение към границите. А сега е основала тази фирма за криминологични

проучвания на компютри. „Кънектшънс“. Интересно название, помислих си, от „връзки“ и „следващото“? А всички знаем, че каквото и да следва, Луси ще бъде там първа. И какво облекчение! Променила се е. Показва по-малко нужда да подчинява и впечатлява, по-сериозна е и по-склонна към размисъл. Винаги си е падала по акроними, помниш ли? Беше вундеркиндът на Куантико, когато си караше практиката там. КМИИ. Криминална мрежа за изкуствен интелект. Изгради подобна система още когато беше в гимназията, нали? Не е за чудене, че беше толкова противна, толкова непоследователна и неразумна. И без приятели. Може би наистина се е променила. Когато говорих с нея, вярно, само по телефона, а не лично, ми се стори зряла, не толкова надута и погълната от себе си. Оцени това, че аз първа ѝ протегнах ръка. Да, със сигурност не е старата Луси.

Бентън беше доста удивен, че Бъргър помни толкова за старата Луси и е така омаяна от новата.

— Та тези неща ми минаха през главата, плюс, че програмата, която е написала преди, сега е остаряла като Ноевия ковчег и че ще се смая от това, което е възможно днес — продължи Бъргър. — Не, не споменах Марино. Не мисля, че има представа, че той в момента е придаден към екипа ми за сексуални престъпления и активно работи по същия случай, за който току-що я помолих да помогне. Очевидно не знае. Иначе щеше да реагира, да каже нещо. Е, скоро ще научи. Ще трябва да ѝ кажа.

— И това продължава да е добра идея? Да я включаеш?

— Вероятно не. Но имам малко затруднение, ако не съм го казала достатъчно ясно. Нямам намерение да се откажа от помощта ѝ точно в този момент, защото честно казано, ако способностите ѝ са такива, каквито подсказваха, че ще бъдат, имам нужда от нея. Престъпленията в интернет са един от най-големите ни проблеми и не можем да се оправим с тях. Изправени сме срещу свят от невидими престъпници, които в много случаи сякаш не оставят следи и ако го правят, те са преднамерено заблуждаващи. Няма да позволя Марино или някаква клюкарска колонка, или твоята несигурност и брачни затруднения да провалят онова, което съм планирала. Точка.

— Познавам способностите на Луси. Наистина ще е глупаво да не се възползваш от нея — подхвърли Бентън.

— Да. Трябва да се възползвам от нея. Общинският бюджет не може да си позволи някой като нея.

— Тя вероятно ще го направи безплатно. Няма нужда от парите.

— Бентън, нищо не е безплатно.

— Вярно е, тя се е променила. Не е същият човек, както когато си я видяла за последно и си могла да я обви...

— Нека не говорим за онова, което съм могла да направя. Каквото и да ми е признала онази нощ преди пет години, не си го спомням. Тя така и не ми разказа останалото. Що се отнася до мен, никога не е ходила в Полша. Обаче се надявам подобно нещо да не се повтори. Сигурно е, че не искам да изпадам в положението на ФБР и Бюрото за тютюн, алкохол, оръжия и експлозиви.

В началото на кариерата си Луси на практика беше уволнена и от двете служби.

— Кога ще й закарате преносимите компютри? — попита Бентън.

— Скоро. Имам съдебна заповед да прегледам съдържанието им и всичко ще стане организирано.

— Малко съм изненадан, че не се зае с това още снощи — каза той. — Нещо в лаптопите може да се окаже точно онова, което ни трябва.

— Отговорът е прост. Снощи не разполагахме с машините. Не бяха намерени при първото претърсване. Марино попадна на тях при повторен оглед днес късно сутринта.

— Това е ново за мен. Не знаех, че Марино е толкова замесен.

— А аз не разбрах, че Оскар е същият човек, с когото Марино е разговарял миналия месец, докато Моралес вече не си беше тръгнал от местопрестъплението. Когато свързах нещата, звъннах на Марино. Казах, че искам да се включи, защото вече е замесен.

— И защото ти трябва, за да ти прикрива гърба — отбеляза Бентън. — Хората ще възприемат, че преди месец Оскар се е обадил в прокуратурата за помощ и ти си го отрязала. Марино го е отрязал. Никой няма да работи по-усърдно, за да ти пази гърба, от човека, който трябва да пази своя собствен. Цинично решение. Но ти си късметлийка. Той също не пропуска често целта. Фактически Марино вероятно е най-добрият в целия ти проклет екип. Просто още не си го осъзнала, защото е лесен за подценяване, а сега си пристрастна. Мога

да изкажа едно предположение. Той е поел доброволно да огледа местопрестъплението още веднъж и е открил онова, което може да се окаже най-важното доказателство. Нейните преносими компютри. Къде по дяволите са били? Под дюшемето?

— Прибрани в чанта в килера ѝ за дрехи. Очевидно е имала намерение да ги вземе на самолета, с който е трябвало да излети тази сутрин за Финикс. Тях и още един приготвен куфар.

— Кой откри, че е възнамерявала днес сутринта да лети за Финикс?

— Снощи Оскар нищо ли не ти каза за това?

— Снощи той не ми каза нищо за каквото и да било. Сътрудничи за оценката, и толкоз, както вече казах. Значи нейните планове да пътува не са били известни снощи? Ако е така, кой ги е открил и как?

— Марино. Той наистина е добър детектив и като започне, няма спиране. Вярно е. Освен това е самотен воин, защото е бил толкова време на улицата, че знае, че не бива да се разкрива информация само защото другият е ченге или дори прокурор или съдия. Хората в криминалното правораздаване са най-големите клюкари и най-малко готови да си държат езика зад зъбите, когато трябва. Ти си прав за него и това ще му създаде някои врагове. Виждам това в бъдеще и това е още една причина изскочилото на бял свят за него да е толкова злополучно. Очевидно е открил родителите на Тери в Скотсдейл преди всички останали, включително Моралес, и им е съобщил за смъртта ѝ. Те споменали, че тя възнамерявала да вземе самолета, за да прекара няколко дни при тях. Това го накарало да иде в апартамента.

— Да видим — каза Бентън. — В жилището не е имало самолетен билет, който снощи би могъл да подсказе на полицаите за пътуването. Защото днес всичко се прави по електронен път.

— Точно така.

— Затова не видях багаж на снимките от местопрестъплението, които ми даде Моралес.

— Тези снимки са от първото претърсване. Мога да разбера защо чантата за ръчен багаж е била пропусната. Не казвам, че това е хубаво, но мога да разбера.

— Подозираш, че някой ги е скрил нарочно?

— Имаш предвид някой като Оскар?

— Няма кой знае колко смисъл в това. — Бентън се замисли за тази възможност. — Ако се е притеснявал за компютрите, защо не ги е взел? Защо му е да ги крие в килера?

— Хората правят много безсмислени неща, независимо колко щателно планират престъплението.

— Тогава той е доста неорганизиран. Ако е убиецът — вметна Бентън. — На основата на снимките от нейния апартамент, които видях, Тери не е била неорганизирана. Напротив, била е крайно подредена. Възможна теория? Може да си е приготвила багажа за пътуването и сама да го е прибрала, защото е имала гости. Мисля, че би било прибързано да предполагаме, че Оскар е планирал някакво престъпление. Не съм готов да предположа, че той е убил момичето.

— Бентън, нали знаеш старата поговорка. Не търси еднорози, а започни с понитата. Оскар е първото пони в моя списък. Най-очевидното. Проблемът е, че нямаме доказателства. Нищо засега.

— Оскар поне не може да реагира, когато става въпрос за онова, което може да е в нейните компютри. Те не са при него, а в отделението няма интернет — каза Бентън.

— Изборът беше негов. Няма защо да е там. И това продължава да ми се струва крайно подозрително и предизвиква силна загриженост за психическото му равновесие. Независимо дали е намерил преносимите компютри или не, трябва да знае, че ще получим достъп до електронната ѝ поща, щом установим потребителското или потребителските ѝ имена и нейния доставчик. А това ще ни отведе при неговия имейл, защото не мога да си представя, че с Тери не са си писали редовно. Обаче на него сякаш не му пука. Ако не беше тук в изолация, щеше да има възможност да хукне вкъщи и да започне да ги подправя. Но не се опита да направи това. Защо?

— Може би не го смята за нужно, защото не е направил нищо лошо. Или може би не е толкова компютърно грамотен, за да се опита да ги подправи и да не бъде открит. Или ако той е убиецът и е планирал престъплението предварително, вече е подправил пощата.

— Отлично предположение. Предварително планиране от някой, който смята, че е по-умен от нас. Подправя преди това, след това постъпва в „Белвю“, защото уж се страхува, че той ще е следващият, когото убиецът ще докопа. С други думи, манипулира всички. И вероятно се забавлява, докато го прави.

— Просто представям обективно различни възможности — отбеляза Бентън. — Ето и друга. Той не е убиецът, но знае, че всички ще подозират, че е, и когато постъпва в „Белвю“, си спечелва правото да се види с мен, да се види с Кей и може да успее да убеди някой, който е важен, че е невинен и в опасност.

— Не ми казвай, че наистина го вярваш.

— Вярвам, че той смята Кей за свое убежище. Без значение какво е или не е направил.

— Да, той иска нея, защото не може да ми се довери. Смятам, че новият ми прякор ще е Суперкучката. — Бъргър се усмихна. — Поне се надявам да е нов най-малкото в частта „супер“.

— В съзнанието си ти си го омаловажила.

— Имаш предвид миналия месец, когато се е обадил в прокуратурата, както правят всеки ден градските откачалници? Да, така е. Не поисках да говоря с него. В това няма нищо необикновено. За много обаждания изобщо не чувам, да не говорим за провеждане на разговор. Той ме нарекъл „суперкучка“ и добавил, че ако се случи нещо лошо, виновната ще съм аз.

— И на кого е казал това? — попита Бентън. — На Марино? По време на телефонния им разговор миналия месец?

— Има запис.

— Това със сигурност няма да помогне, защото се случи нещо лошо. Настина много, много лошо. Няма съмнение, че трябва да сме внимателни с Оскар Бейн. Обикновено щях да съм много по-деен с някой в неговото положение. Между другото, подозирам, че е убил приятелката си. Това е най-разумното предположение. И прави параноята му ситуационна, защото го е страх, че ще го хванат.

Тя взе чантата си и докато избутваше стола назад, полата ѝ се вдигна достатъчно, за да се видят стройните ѝ бедра.

— Без доказателства не бива да отхвърляме онова, което казва Оскар — отбеляза Бентън. — Възможно е да са го следили. Не знаем със сигурност, че не е така.

— Не знаем това, не знаем и за Неси и Йети. Всичко е възможно. На мен ми се струва, че независимо от всичко, в службата ми тиктака пиар бомба или правна бомба, защото не сме му обърнали внимание, когато се е обадил. И онова, което не искам да се случва, е Малките хора на Америка да демонстрират на площад „Хоугън“ № 1.

Определено не искам друг проблем. Изглежда, делът ми е достатъчно голям. Това ми напомня нещо, което просто трябва да кажа.

Тя спря да говори, докато взимаше палтото си. После тръгнаха през пълното с хора кафе.

— Ако избухне скандал, трябва ли да се притеснявам, че Кей ще го обсъжда по Си Ен Ен? Може ли това да е причината, поради която Оскар не ни остави избор, освен да я извикаме тук? Че иска да се появи в новините?

Бентън спря пред касата, за да плати сметката, и чак после, когато излязоха, каза:

— Тя никога не би ти причинила това.

— Трябваше да попитам.

— Дори да беше такъв човек, не би могла да го направи — повтори Бентън. — Тя или е негов лекар, или ще стане твой свидетел.

— Не е сигурно, че Оскар е помислил за това, когато пожела да му дойде на домашно посещение. Може би си е мислил, че ще й даде едно велико предварително интервю.

— Не зная какво си е мислил, но не трябваше да я навивам да го прави. Не трябваше да позволявам на никого да я навива.

— Говориш като съпруг. А под „никого“ очевидно имаш предвид мен.

Той не отговори.

Токчетата ѝ почукваха по полирания гранит.

— Ако и когато Оскар бъде обвинен — продължи тя, — може да се окаже, че онова, което казва на Кей, е единствената информация, която някога ще получим и която е донякъде сигурна. Хубаво е, че го преглежда. Това е добре по различни причини. Искаме да е доволен. Искаме към него да се отнасят много добре. Искаме да е в безопасност и хората около него също да са в безопасност... Когато Марино е разговарял с него по телефона, Оскар започнал да размахва термина „престъпление от омраза“. Казал, че е малък човек, подчертал го няколко пъти пред Марино, който естествено не разбрал за какъв малък човек става дума. Попитал го и Оскар, който вече бил много развълнуван, отговорил: „Шибано джудже“. Казал, че затова бил следен и тормозен. Че се извършва престъпление от омраза...

Мобилният телефон на Бъргър започна да звъни.

— Трябва да се каже на Кей, че Марино е тук — подхвърли тя, докато си слагаше безжичната слушалка. Послуша няколко секунди и лицето ѝ се разкриви от гняв. — Ще видим. Това е напълно неприемливо. Дали съм го очаквала? Е, това сега се превърна в модел, но се надявах, че... Не, не, не мога. Със сигурност не и в този случай. Да. Наистина бих предпочела да не... Да, тя е, но поради определени обстоятелства се колебае... Да, видях я. Кой по дяволите не я е виждал? — Погледна към Бентън. — Тогава може би разбираш защо не искам да правя това... Да, чувам те. Разбрах недвусмислено още първия път, когато го каза. Предполагам, че мога да разбера дали е склонна да ти звънне. Но не бих я обвинявала, ако иска да се махне колкото може по-скоро оттук и да хване последния самолет за „Лоугън“...

И затвори.

Бяха на тротоара пред болницата. Беше почти четири, много студено и започваше да се стъмва. Дъхът им беше гъст като пушек.

— Марино не иска да наранява хората — почувства се длъжен да каже Бентън. — Не е искал да се случи онова, което стана.

— Казваш, че не е искал да го прави, когато е насилил Кей. — Бъргър делово си сложи сиви огледални очила, които скриха очите ѝ. — Или онова, което днес е в интернет, е невярно? Ще ми се да го беше пратил в друга служба, а не в моята. Той е изцяло зает с този шибан случай и не можем дълго да ги държим далеч един от друг. Трябва да говоря с нея.

— Онова нещо в клюкарската колонка създава погрешно впечатление.

— Съдебномедицински езиковед ще си има цял ден работа с това изявление. Но аз ще го приема на доверие. Написаното в интернет е пълна измислица. Радвам се да го чуя.

Сложи си ръкавиците от ярешка кожа и вдигна яката на късото си визонено палто.

— Не съм казал, че е напълно невярно — възрази Бентън и се загледа в далечния Емпайър Стейт Билдинг, осветен в червено и зелено за празниците. Предупредителният маяк просветваше на върха му да подсеща самолетите да стоят настрана.

Бъргър сложи ръка на рамото му.

— Виж — започна с по-мил тон, — трябваше да ми кажеш, че истинската причина Марино да напусне Чарлстън и Кей е онова, което й е направил. Разбирам какво ти е причинило това. От всички хора аз би трябвало да зная най-добре.

— Ще се оправя.

— Бентън, нищо няма да оправиш. Онова, което трябва да направиш, е да продължиш напред. Всички трябва да продължаваме напред и да мислим при всяка крачка, която правим.

Дръпна ръката си от рамото му и той почувства жеста като отхвърляне.

— Удивителното е, че си готов да направиш всичко, за да му помогнеш — добави Бъргър. — Трябва да призная, че се държиш наистина приятелски с него. Но ако говорим за мотива? Моето предположение? Ти си се надявал, че като му помогнеш, като го прикриеш, онова, което е направил, ще стане недействително. Обаче сега светът знае. Искаш ли да се опиташ да отгатнеш колко обаждания имах днес заради тази шибана колонка?

— Би трябвало да го попиташ. Бил е пиан. Не го уволнявай.

— Всеки изнасилвач, когото съм вкарала зад решетките, е бил пиан, надрусан или и двете, или е било по взаимно съгласие, или тя е започнала, или не се е случвало. Няма да го уволня, освен ако сам не си го изпроси. Реших, че това е битката на Кей. Не твоя, не на Луси. Обаче се страхувам, че не е много вероятно Луси да погледна на нещата така.

— Кей се справи със станалото.

Пъхнала ръце в джобовете си, за да се предпази от студа, Бъргър поклати глава.

— Така ли? Тогава защо е това голямо криене от нея, че той работи за мен? Защо е това пазене на тайна? Смятах, че е заради това, че си е зарязал работата, защото така се е отървал от теб и Кей, тъй като е ревнувал — което винаги е било толкова явно, колкото Емпайър Стейт Билдинг, върху който явно си се съсредоточил в момента. Решил е, че е време да се освободи от нея и да продължи нататък. Каква глупачка съм била. Така и не звъннах на Кей за потвърждение на онова, което ми каза. Не поисках препоръки, защото ти имах доверие.

— Той е измъчен. Измъчен е по-тежко от всеки, когото познавам. Това поне трябва да е очевидно за теб. Ти си до него. Трябва да го

попиташ. Нека ти разкаже какво е направил — каза Бентън.

— За протокола, ти ме излъга.

Тя се оглеждаше за такси.

— За протокола, не съм те лъгал. И той не я е изнасилил.

— Ти там ли беше?

— Тя каза, че не е. Не повдигна обвинение. За нея това е личен въпрос. Не е моя работа да говоря за това нито с теб, нито с никого. Отначало тя дори не ми каза. Да, права си. Самозаблуда, главата в пясъка. Вероятно лоша преценка. Но онова, което тази сутрин се съдържа в клюкарската колонка, е изопачено. Давай и попитай Марино. Предполагам, че го е видял. Или съвсем скоро ще го види.

— А Луси? Дори да е така, зная какво трябва да очаквам.

— Разбира се, че е видяла колонката — отговори той. — Нали тя ми звънна за нея.

— Изненадана съм, че не го е убила на място, както обожава леля си Кей.

— Насмалко да го направи.

Едно такси кривна опасно към тях и се плъзна, преди да спре.

— Искам Кей тази вечер да се отбие в моргата — каза Бъргър. — Ти си най-подходящ да я помолиш. — Тя се настани в таксито и добави: — Телефонното обаждане преди няколко минути. Кей трябва да прегледа тялото, ако е съгласна. Страхувам се, че доктор Лестър играе обичайните си игрички с мен. Търсим я, намираме я. Ще дойде в моргата колкото може по-бързо и ще ни сътрудничи, ако се обадя на кмета.

Затвори вратата. Бентън остана на студа. Гледаше как жълтото такси бързо се отдалечава — засече два други автомобила, което предизвика какофония от сърдити клаксони.

9.

Докато Скарпета оглеждаше дългите плитки охлузвания в горната част на гърба на Оскар, той доброволно реши да разкаже как ги е получил.

— Той вече беше вътре и ме нападна. Избяга и аз я намерих. От полицията не ми повярваха. Видях го по лицата им. Те си мислят, че съм се наранил, докато съм се борил с нея. Ти можеш да кажеш, нали? Че не съм се борил с нея?

— Ще ми помогне, ако ми разкажеш с какво беше облечен снощи — отговори тя.

— Можеш да кажеш, че тези наранявания не са от борбата ми с нея. Няма да намерят мое ДНК под ноктите ѝ. Тя не ме е драскала. Не се е карала с мен. Ние никога не се карахме. Може би от време на време сме спорили. Тя вече беше мъртва...

Скарпета го остави да се наплаче и когато се поуспокои, му зададе въпроса отново.

— Снощи. С какво беше облечен, когато се сборичка с...

— Не можах да го видя добре.

— Но си сигурен, че беше мъж.

— Да.

— По кое време беше това?

— В пет часа.

— Точно?

— Никога не закъснявам. Всички лампи бяха изгасени. Дори фенерите пред входа не светеха. Всички прозорци бяха тъмни. Нямаше смисъл. Тя ме чакаше. Колата ѝ беше на улицата. Паркирах зад нея. Имаше много празни места — нали е Нова година и много хора са заминали. Свалих си палтото и го оставих на пътническата седалка. Бях по фланелка и джинси. Тя обича... обичаше да нося тесни тениски, потници всъщност. Обичаше тялото ми. Работя по него, защото тя го обичаше и бях готов да направя всичко, за да ѝ доставя

удоволствие. Тя обичаше секса. Не бих могъл да съм с жена, която не си пада по секса.

— Редовен секс, груб секс, творчески секс? — попита Скарпета.

— Аз съм много внимателен и нежен. Налага ми се. Заради моите размери.

— А какво ще кажеш за фантазиите? Например връзването. Важно е, затова питам.

— Никога, никога!

— Това не е обвинение. Много хора правят най-различни неща и в това няма нищо лошо, стига да харесва и на двамата.

Той замълча колебливо. Скарпета усещаше, че има различен отговор от онзи, който възнамерява да даде.

— Честна дума, в това няма никакво осъждане — увери го тя. — Опитвам се да помогна. Няма значение какво правят възрастни хора по взаимно съгласие, стига да се харесва и на двамата.

— Обичаше да властвам над нея. Нищо болезнено, просто да я държа здраво. Да я поваля. Обичаше да съм силен.

— Как точно да я държиш здраво? Питам, защото всяка информация може да ни помогне да изясним какво се е случило.

— Просто да държа ръцете ѝ притиснати към леглото. Никога не съм ѝ причинявал болка. Никога не съм ѝ правил синини.

— Използвали ли сте някакви средства за връзване? Например белезници? Нещо подобно? Просто искам да изясня.

— Ами... бельото ѝ. Тя обичаше луксозното бельо и да се облича по много секси начин. Но когато връзвах ръцете ѝ със сутиена например, винаги го правех хлабаво, за да не я нараня. Просто идея, фантазия, никога не беше наистина. Никога не съм я пляскал, душил или нещо подобно. Само се преструвахме.

— А ти? Тя правила ли е тези неща с теб?

— Не, аз ги правех на нея. Да съм силен и властен. Тя харесваше това — да се възползваш от нея, но само представата, не наистина. Беше много, много секси и възбуждаща, и ми казваше точно какво иска, аз го правех и винаги беше удивително. Винаги имахме удивителен секс.

— Прави ли секс снощи? Важно е, затова питам.

— Как бих могъл? Тя си беше отишла. Беше толкова ужасно, когато влязох и я намерих... О, боже! О, боже!

— Съжалявам, че трябва да задавам тези въпроси. Разбираш ли защо са важни?

Той кимна и си избърса очите и носа.

— Снощи беше студено. Защо ти беше да оставяш палтото си в колата? Особено след като всички лампи са били изгасени и си бил загрижен.

— Свалих си палтото, за да я изненадам.

— Да я изненадаш?

— Тя ме харесваше по тесни потници. Вече ти казах. Дори си мислех дали да не го сваля, докато тя ми отваря. Бял потник. Исках да отвори вратата и да ме види по потника.

Твърде много обяснения. Палтото му беше в колата по друга причина. Оскар лъжеше и го правеше лошо.

— Имам ключ от вратата на сградата. Влязох и звъннах на вратата на апартамента.

— Имаш ли ключ за апартамента или само за входната врата на кооперацията?

— Имам и за двете врати, обаче винаги звъня. Не влизам направо. Позвъних и изведнъж вратата се отвори широко, онзи човек се нахвърли върху мен, дръпна ме вътре и тресна вратата. Той я е убил. Същият човек, който ме следеше, шпионираше и тормозеше. Или един от тях.

Промеждутъкът от двадесет и четири часа съответстваше на раните му. Обаче това не означаваше, че Оскар казва истината.

— Къде е сега палтото ти? — попита Скарпета.

Той гледаше вторачено в стената.

— Оскар?

Той гледаше стената.

— Оскар?

Той отговори, без да отмества очи от стената:

— Където са го занесли. Полицията. Казах, че могат да вземат колата ми, да я претърсят, да правят, каквото поискат. Но не позволих да ме докоснат. Казах им, че трябва да те докарат тук. Никога не бих я наранил.

— Разкажи ми повече за човека, който е бил в жилището.

— Бяхме близо до вратата и беше пълна тъмница. Той ме удряше с пластмасово фенерче. Скъса ми потника. Целият е накъсан и кървав.

— Каза, че било пълна тъмница. Откъде тогава знаеш, че е било фенерче?

— Когато отвори, ми светна с него в очите, заслепи ме и след това ме нападна. Започнахме да се боричкаме.

— Той каза ли нещо?

— Чувах само тежкото му дишане. След това той побягна. Носеше широко кожено палто и кожени ръкавици. Вероятно няма никакви наранявания. Хитър мръсник.

Оскар беше хитрият, след като предлагаше обяснения на незададени въпроси. И лъжеше.

— Затворих вратата и я заключих, после запалих всички лампи. Започнах да викам Тери. Усещах врата си така, сякаш ме е драла котка. Надявам се, че няма да получа възпаление. Може би трябва да ми дадеш антибиотик. Радвам се, че си тук. Трябваше да си тук. Казах им. Всичко стана толкова бързо, беше толкова тъмно... — Той отново започна да хълца. — Виках Тери...

— Фенерчето — подсети го Скарпета. — Светеше ли по време на боричкането?

Той се поколеба, сякаш това изобщо не му беше хрумвало.

— Сигурно го е изгасил. Или се е счупило, докато ме удряше. Може би той е част от някаква група на смъртта. Не знам. Не ме интересува колко са умни. Няма съвършено престъпление. Ти винаги цитираш Оскар Уайлд: „Никой не извършва престъпление, без да направи нещо глупаво“. С изключение на теб. Ти би могла да се измъкнеш. Само някой като теб може да извърши съвършеното престъпление. Казваш го непрекъснато.

Тя не можа да си спомни някога да е цитирала Оскар Уайлд, а и никога не беше казвала, че може да извърши съвършеното престъпление. Би било глупаво и много възмутително да каже подобно нещо. Огледа няколко следи от нокти по мускулестото му ляво рамо. Приличаха на лунни сърпчета.

— Той е направил грешка. Трябва да е направил поне една. Зная, че можеш да я откриеш. Винаги казваш, че можеш всичко да откриеш.

Това също не беше казвала никога.

— Може би е гласът ти или начинът, по който се изразяваш. Липсата на преструвка у теб. Ти си красива. — Той сви юмруци в скута си. — Сега, когато те виждам лично, мога да кажа, че това не е в

резултат от работата на гримьори или съвършения ъгъл на камерата. — Различните му очи се впиха в лицето ѝ. — Малко като Катрин Хепбърн, само че ти си руса и не толкова висока.

Свитите му в юмруци ръце потрепераха, сякаш се опитваше с все сили да не направи нещо с тях.

— Изглеждаш много добре по джинси, също като нея. Всъщност тя носеше панталони. Има ли разлика? Нямам предвид нищо неприлично. Не те свалям. Бих искал да ме прегърнеш. Имам нужда да ме прегърнеш!

— Не мога да те прегърна. Нали разбираш защо не мога?

— Винаги казваш, че си много мила с мъртвите. Че си много внимателна и че ги докосваш, сякаш са живи, говориш с тях, като че ли могат да те почувстват и чуят. Че когато са мъртви, хората още могат да бъдат привлекателни и желани, затова некрофилията не е толкова трудна за разбиране, както смята обществото, особено ако тялото е още топло. Ако можеш да докосваш мъртъвци, защо не можеш да докоснеш мен? Защо не можеш да ме прегърнеш?

Никога не беше казвала, че докосва труповете, сякаш са живи, или че говори с тях все едно могат да я усетят и чуят. Никога не беше споменавала, че мъртвите тела може да са желани или че некрофилията е разбираема. За какво говореше Оскар, по дяволите?

— Човекът, който те нападна, опита ли се да те души? — попита Скарпета.

Отпечатъците от нокти по гърба му бяха вертикални. Съвършено вертикални.

— В един момент склучи ръце около врата ми и си заби ноктите, докато аз се търкалях по земята. Успях да се освободя — обясни Оскар. — Защото съм силен. Не зная какво щеше да се случи, ако не бях толкова як.

— Каза, че шпионирането е започнало, когато си завързал връзка с Тери. Как се запознахте?

— Онлайн. Тя беше една от студентките ми. Била е следена. Зная. Ти обаче не можеш да говориш за това.

— Моля?

— Не си прави труда. Съгласен съм — каза той. — Беше се записала в моя курс по история на психиатрията. Искаше да стане криминологичен психолог. Това отделение е пълно с красиви млади

дипломантки от „Джон Джей“. Не би ли очаквала жените, особено красивите, да се страхуват от тукашните пациенти?

Скарпета започна да преглежда широките му неокосмени гърди, измерваше още плитки охлузвания. Докато ги докосваше, той държеше ръцете си в белезници в скута, но различните му очи бяха като малки ръце, които се опитваха да проникнат под престилката, за да видят какво има отдолу.

— Не ти ли се струва, че жените би трябвало да се страхуват да работят на място като това? — повтори той. — Тебе страх ли те е?

Когато преди година и половина на Злата жена ѝ се случи тайнственото телефонно обаждане, тя не знаеше колко много ще промени живота ѝ.

Говорещият като италианец мъж се представи като агент на английска попечителска фирма и каза, че бил получил името ѝ непряко, покрай консултантската фирма, в която била маркетингов мениджър на базата данни. Обясни ѝ, че искал да прати по електронната поща една длъжностна характеристика. Злата жена я разпечата и все още я държеше залепена с безцветно тиксо на хладилника, за да ѝ напомня за едновременността на живота:

„Автор на интернет страница: трябва да е способен да поема инициативата, да работи самостоятелно от дома си, да има умения за общуване и чувство за драматичното. Изискват се ограничени технически умения. Пълна дискретност. Другите изисквания подлежат на обсъждане. Добро заплащане!“

Тя веднага отговори, че е силно заинтересувана, но иска още малко подробности. В отговор на съответните нейни въпроси агентът обясни, че умения за общуване означава, че Злата жена трябва да се интересува от хората, и толкова. Не ѝ било разрешено да говори с тях, но трябвало да знае какво „събужда техните най-първични инстинкти“, което, както тя скоро разбра, беше да воайорстват и изпитват огромно удоволствие от унижението и крайното неудобство на други хора.

Изпратеното по имейла съгласие на Злата жена беше оформено по съвсем същия начин както длъжностната характеристика и също беше залепено на хладилника:

„Съгласна съм с всички условия, за мен е чест. Мога да започна още тази минута и нямам проблеми да работя, когато трябва, включително през почивните дни и празниците.“

По някакъв начин Злата жена се беше превърнала в анонимна киберверсия чрез заместване на комедийната актриса, която обожаваше — Кейти Грифин, чиито предавания и изпълнения гледаше пристрастно и винаги си отбелязваше как да филетира богатите и известните и да ги сервира на ненаситната публика, която нарастваше експоненциално с разрастването на кризата. Хората отчаяно искаха да се смеят. Отчаяно искаха да намерят отдушник за своята неудовлетвореност, негодувание и гняв в златните жертви, както Злата жена мислеше за привилегированите и недосегаемите, които може и да са ядосани и раздразнени, но никога истински наранени от примките и стрелите на пренебрежението и подигравката.

В края на краищата каква вреда може да бъде нанесена на една Парис Хилтън или Марта Стюарт?

Ключките, дивашките намеци, разкритията и дори затворът само подпомагаха техните кариери и караха хората да им завиждат и да ги обичат още повече.

Най-жестокото наказание би било да бъдат пренебрегвани, забравени, накарани да се почувстват несъществуващи или невидими, точно както Злата жена се беше почувствала, когато десетки места за компютърна поддръжка и маркетингов мениджмънт, включително нейното, бяха прехвърлени за икономия в Индия. Изхвърлиха я зад борда без предизвестие и без парашут. Никога нямаше да забрави как си събра нещата и ги изнесе в кашон точно като по филмите. Като по чудо по времето, когато се страхуваше, че вече няма да може да живее в Мъри Хил, и разпитваше за жилище, което да може да си позволи и което да не е в бордеите, звънна разположеният във Великобритания италиански агент на Шефа.

Ако сега Злата жена имаше някакви хронични оплаквания, това беше самотата, която неочаквано доведе до прозрение за вътрешния свят на серийните и наемните убийци и я караше да изпитва леко съжаление към тези хора. Колко беше уморително и изолиращо да пазиш тайна, когато залозите са толкова високи, и какво ли биха направили хората, ако знаеха, че госпожата до тях на опашката в супера е до голяма степен отговорна за най-популярната клюкарска колонка в интернет за всички времена?

Но тя не можеше да каже на никого, дори на детектива, който току-що си беше тръгнал. Не можеше да се похвали. Не можеше да има приятели и да рискува да се изпусне. Добре че не се доверяваше на дъщерите си и че нямаше много връзки с тях. Вероятно беше мъдро да не излиза по срещи и повече да не се омъжва. Дори да напуснеше интернет страницата, не можеше да каже и дума за анонимната си кариера. Беше подписала достатъчно споразумения за неразкриване и поверителност, които можеха да я изпратят в затвора до живот, да я пратят в приют за бедни или дори — а може би беше започнала да оглупява! — да ѝ докарат неестествена смърт, ако направи и най-малкото нарушение. Обаче какво можеше да разкрие тя?

Не знаеше кой е „Готам те пипна!“. Колумнистът можеше да е мъж, жена, млад или стар, американец или не. Или пък този интернет феномен можеше да е сбор от различни хора, може би група умници от Масачузетския технологичен институт или шпиони от Китай, или малка групичка генийчета в някоя от големите технологични фирми в интернет.

Злата жена беше достатъчно добре платена и изпитваше огромна гордост, че е анонимна звезда по заместване, обаче договореното беше започнало сериозно да я изхабява, и то по начин, който не беше очаквала. Беше започнала да се съмнява в причината да съществува, което вероятно имаше нещо общо с това, че се държа като пълна глупачка пред детектив Марино.

Беше закопняла за контакти с хора от плът и кръв, за разговори, потвърждение и внимание, и беше забравила изкуството да водиш съдържателен диалог с присъстващо човешко същество. За нея беше необикновено преживяване жива душа да седи в нейната гостна и да забележи забитите в килима кучешки косми, дори да я види облечена с червеното домашно костюмче, на места осеяно с розови петна в

резултат на лош късмет при използването на белина. Испита съжаление, когато Марино си тръгна, и същевременно облекчение, но най-вече съжаление, колкото повече мислеше за това. Не беше имала представа в колко окаяно състояние е. Сега вече знаеше и можеше да види защо. Наистина можеше. И кой не би го направил?

Невидимите пари, превеждани всеки две седмици по банковата ѝ сметка, безличните и неблагодарни забележки и указания, които получаваше от време на време по електронната поща, можеха със същия успех да идват от Господ, когото Злата жена не беше срещала, нито бе виждала негова снимка и чието истинско име беше спорно. Дори Злата жена да се нуждаеше от окуражаване, похвала, благодарност или подарък за рождения ден и може би повишение на заплатата, Шефа и Господ не ги беше грижа. И двамата оставаха безмълвни и невидими.

Би могла все пак да прости на Господ, който имаше цяла вселена служители и ученици, за които да се грижи. Обаче изпитваше по-малко снизхождение към Шефа, който имаше само нея. Нещо свързано с днешното посещение на детектив Марино доведе до тази яснота. Макар че Злата жена беше готова да признае, че всъщност Шефа я е създал, и че изпитваше благодарност към него, същевременно беше сърдита. Беше се подписала за унищожаването на живота си. Нямаше ни куче, нито приятели, не смееше да пътува или да се включва в откровени разговори и нямаше гости — освен неканени. Единствената жена, която би могла да нарече позната, беше убита снощи.

При какви ужасни условия беше приела да живее живота си. А той беше къс. Можеше да свърши, и то по ужасен начин, само за миг. Шефа беше себичен използвач, безсърдечен и напълно непочтен. Без Злата жена Шефа нямаше да може да пълни интернет страницата с онова, което тя избираше от хилядите клюкарски имейли, снимки, чудати груби коментари и злостните подмятания, изпращани от почитателите. Злата жена вършеше цялата работа, а Шефа получаваше похвалите, макар почитателите да не знаеха кой е той.

Злата жена седеше пред компютъра, пердетата бяха дръпнати, така че да не трябва да гледа сградата от другата страна на улицата и да мисли за ужаса, който се е случил там. Не искаше да вижда полицейската кола, която все още беше паркирана пред кооперацията на Тери, и полицаия в нея да докладва на детектив Марино, че

свидетелката, с която е разговарял, шпионира през прозореца. Макар че щеше да се зарадва на още едно посещение, не можеше да си го позволи. Марино вече я подозираше. Беше сигурна, че смята, че е видяла нещо миналата вечер, и след като проведе едно малко търсене в интернет, вече разбираше защо.

Смъртта на Тери беше твърде голяма мистерия, при това много грозна. Никой не казваше как е умряла, само споменаваха, че русият мъж с жълтата роза, на когото не много отдавна Злата жена беше казала „здравей“, е затворен в „Белвю“ също като Сина на Сам^[1], когато го хванаха, а съдебният лекар, който беше провел аутопсията на Тери, не даваше никакви подробности. Сигурно бяха ужасяващи. Случаят вероятно имаше огромно значение, защото д-р Кей Скарпета наистина беше повикана да помогне. Така се смяташе, защото днес следобед била видяна на летищата „Лоугън“ и „Ла Гуардия“, след това била зърната в „Белвю“: теглела куфар с едно клатушкащо се колелце, очевидно на път да се срещне със своя съпруг, съдебномедицински психолог в затворническото отделение, където държаха гаджето на Тери.

Нямаше съмнение, че Шефа ще извлече още една колонка от д-р Скарпета, а това беше много лошо. Навсякъде блогове отговаряха на пуснатите днес в интернет две колонки и мненията драматично се различаваха. Докато доста голямо число хора смятаха за позор разкриването на сексуалното насилие срещу Скарпета, независимо дали от детектив Марино или сестра Поли, имаше и доста други, които искаха още:

„Подробности! Подробности!

Защо някой ще счупи моливите на малко дете?

Жени като нея направо си го просят. Затова са привлечени от престъпленията.

Изненадан съм от детектива, но не и от монахинята.“

След тръгването на детектив Марино Злата жена се оказа необичайно немотивирана и беше по-добре да зареже това и да се захваща да пресява най-скорошната информация и снимки, изпратени от почитателите, със слабата надежда, че ще има нещо важно, което

може да качи в интернет или да премести в папката на Шефа за проучване.

Отвори страницата и започна да трие десетките изтъркани клюкарски случки, предполагаеми срещи, снимки, направени с мобилни телефони, докато не стигна до мейл, изпратен преди няколко часа. Начаса се развълнува от заглавието, но въпреки това изпитваше съмнения: „НЕВИЖДАНА СНИМКА! МЕРИЛИН МОНРО В МОРГАТА!“.

Нямаше съобщение, а само едно приложение. Злата жена свали снимката и докато тя се появяваше на екрана, почувства тръпка, която я накара да разбере какво имат предвид хората, когато казват, че настръхват целите.

— Боже мили! — промърмори тя. — Майчице Божия!

Голото тяло на Мерилин Монро беше проснато като парцалена кукла върху лъскавата стоманена маса за аутопсии, русата ѝ коса беше залепнала на мокри кичури около мъртвото лице, леко подпухнало, но разпознаваемо. Злата жена започна да щрака като луда с мишката, за да увеличава всеки детайл, точно както щяха да правят почитателите. Зяпаше, после увеличаваше, после позяпа още сбръчкването и сплескването на някога прекрасните гърди на филмовата богиня, предизвикано от ужасните следи на шевовете, които вървяха от ключиците до вдлъбнатината между гърдите и след това надолу по някога разкошното ѝ тяло покрай стари хирургически белези и сред пубисните косми. Прочутите ѝ устни и сините ѝ очи бяха затворени. А при най-голямото увеличение, което нейната програма можеше да предложи, Злата жена попадна на истината, която светът винаги беше искал и със сигурност заслужаваше.

Разбра го и можеше да го докаже.

Не можеше да е по-очевидно.

Подробностите бяха пред очите ѝ. Доказателство: наскоро боядисаната руса коса, без да има дори намек за черни корени. Съвършено оскубаните вежди. Маникюрът на ноктите на ръцете и краката, гладко избръснатите крака. И беше слаба, нямаше нито един излишен грам.

Мерилин вискателно се бе грижила за тялото си и до последния си трагичен дъх не бе изпускала теглото си от ревностния си поглед. А силно потиснатите хора не правят подобно нещо. Снимката беше

недвусмислено доказателство за онова, което Злата жена винаги беше подозирала.

Тя развълнувано написа текста под снимката. Трябваше да е кратък. Шефа беше писателят, не Злата жена, и на нея не ѝ се позволяваше да напише повече от петнадесетина думи за заглавие или текст под снимка или текст в същинската страница:

„МЕРИЛИН МОНРО Е УБИТА!

(Препоръчва се предпазливост при разглеждането.)

Удивителна невиждана снимка от аутопсията доказва без капка съмнение, че богинята на киното Мерилин Монро не е била в депресия по време на смъртта си и не е извършила самоубийство.

Ясно видимите подробности от аутопсията, извършена на 5 август 1962 г. в Лос Анджелис, са необоримо доказателство, че зло е прекратило живота на Мерилин Монро, а не произшествие или самоубийство.“

Би трябвало да спре дотук, за бога. Шейсет и осем думи! Почти пет пъти повече от разрешения брой. Обаче в този случай Шефа сигурно щеше да направи изключение и вместо това щеше да даде за пръв път на Злата жена премия и дори да я похвали.

Тя се прехвърли в прозореца за търсене и с лекота намери онова, което претендираше да е прочутият доклад от аутопсията и лабораторните изследвания на известния д-р Томас Ногучи. Изчете го внимателно, без да е сигурна какво означават много от думите и изреченията. Потърси „устойчиво кръвонасядане“ и „област на лека ехимоза“, „няма наличие на рефрактивни кристали в стомаха и дуоденума“. Провери доста неща и постепенно се изпълни с негодувание.

Как една групичка жадни за власт себични женкари бяха посмели да сторят това на Мерилин? Е, добре, сега светът можеше да спре да се чуди какво е станало. Пръстите на Злата жена полетяха по клавиатурата.

„Строго засекретената информация от доклада на съдебния лекар съвпада напълно с онова, което се вижда на тази забележителна снимка. Мерилин Монро гола и безпомощна е била насилствено притисната върху леглото ѝ (което обяснява натъртванията на левия хълбок и долната част на гърба), докато нейните убийци са ѝ направили клизма с алкохол и голямо количество сънотворно.

Тя със сигурност не е умряла от самоубийствена свръхдоза нембутал, защото тогава в стомаха и дванадесетопръстника ѝ щеше да има поне следа от капсулите на хапчетата и жълтеникава утайка, а такива няма. Към това трябва да се добави откритието, че дебелото черво е обезцветено и разширено, както може да се очаква при слагането на отровна клизма!

И между другото, ако сама си е направила клизмата, без участието на други лица, къде са празните капсули от хапчетата, къде е празният иригатор или помпичка?

След като отровата вече била вкарана в системата ѝ, със сигурност не е могла да изскочи от къщата си, за да се отърве от доказателствата, и след това да се прибере, да си свали дрехите и да легне отново, подпъхвайки грижливо завивките под брадичката си. След подобна клизма тя щеше да е извън строя, в безсъзнание и скоро след това мъртва. Всъщност дори не е успяла да стигне до тоалетната! В момента на смъртта нейният пикочен мехур е бил пълен! Докладът от аутопсията твърди това!

Мерилин е убита, защото е нямало да си затваря устата, независимо кой е издал заповедта!“

---

[1] Дейвид Берковиц — прословут сериен убиец и подпалвач. — Б.пр. ↑

10.

Гледката, която се разкриваше от прозореца в кабинета на Джейми Бъргър на осмия етаж, бяха яростните лъвове, гравирани върху барелефа на срещуположната сграда.

По случайност гледаше през него, когато полет № 11 на „Американ Еърлайнс“ изрева ненормално силно и ниско и се заби в северната кула на Световния търговски център. Осемнадесет минути по-късно вторият самолет удари южната кула. Тя гледаше невярващо как символите на могъществото, които беше познавала през по-голямата част от живота си, горят и рухват, как засипват Долен Манхатън с пепел и отломки. Беше сигурна, че е настъпил краят на света.

След това се питаше какво ли щеше да е различно, ако в този вторник сутринта не беше в Ню Йорк, седнала в същия кабинет, и не разговаряше с Грег по телефона. Той беше в Буенос Айрес без нея, защото тя имаше друг голям процес, за който сега трудно можеше да се сети.

Винаги бяха крайно важни, а по-късно трудни за спомняне, големи процеси, които изискваха тя да остава в града, докато Грег придружаваше двете си деца от предишния си брак до приказни места по света. Реши, че Лондон му харесва най-много, и си купи апартамент там, а после излезе, че онова, което в действителност си е взел там, е любовница. Млада английска адвокатка, която беше срещнал няколко години по-рано, когато тя прекара няколко седмици в службата на Бъргър по време на един крайно потискащ процес.

На Бъргър никога не ѝ бяха минавали никакви съмнения, когато младата адвокатка и Грег вечеряха заедно, докато тя работеше по малките часове. Остана в състояние на брачна неосъзнатост, докато миналата зима Грег не се отби в кабинета ѝ, без да се обажда, за да я заведе на обяд. Отидоха пеша до „Форлини“, любимото място за фактори в криминалното правосъдие и политици, седнаха един срещу друг, заобиколени от тъмни ламперии и тежки маслени картини от „Старата

родина“. Той не ѝ каза, че има връзка и че това продължава вече години, а само че иска да се разделят и в този момент, от всички възможни неща, мислите на Бъргър кривнаха към Кей Скарпета. За това имаше логична причина всъщност. Форлини наименуваше сепарета на влиятелни клиенти и това, в което седяха Бъргър и Грег, по случайност носеше името на Никола Скопета, в момента пълномощник по пожарната безопасност. Като видя фамилията Скопета на стената, Бъргър се замисли за Скарпета, която, сигурна беше, щеше да стане от проклетото сумрачно тапицирано с розова кожа сепаре и да излезе с решителни крачки от ресторанта, вместо да изтърпи, не, по-скоро да окуражава безсрамните лъжи и унижението.

Обаче Бъргър не помръдна, нито възрази. Беше своето обичайно уравновесено аз, докато слушаше Грег да излага малоумно глупавия довод, че вече не я обича. Бил престанал да я обича след 11.IX., вероятно защото страдал от посттравматично разстройство, макар и двамата много добре да знаеха, че не беше в страната по времето на терористичното нападение.

Каза ѝ, че онова, което се е случило на Америка и което продължаваше да случва, особено на инвестициите му в недвижими имоти и обезценката на долара, е непоносимо травмиращо и заради това се мести в Лондон. Искаше дискретен развод, защото така било по-добре за всички. Бъргър попита дали някоя друга жена няма дискретно нещо общо с това само за да види дали ще има куража да бъде честен. Грег отговори, че въпросът е без значение, щом една двойка вече не се обича, след което отпрати не толкова изтънченото обвинение, че Джейми има други интереси, и добави, че няма предвид професионалните. Тя не възрази, не спори, не предложи доказателства, че никога не е нарушавала условията на предбрачния им договор.

Сега Бъргър беше дискретно разведена, дискретно богата и дискретно самотна. Този късен следобед етажът на прокуратурата беше празен — в края на краищата беше празник или тежък ден в зависимост от това как човек е посрещнал Новата година. Обаче Бъргър нямаше стимул да си стои вкъщи. Винаги имаше работа за вършене. Затова след като съпругът ѝ беше оттатък океана, децата му бяха пораснали, а тя нямаше свои собствени, беше сама в тази студена сграда в стил ар деко, сграда недалече от Кота нула, и нямаше дори кой да вдига телефона.

Когато звънна точно в пет часа, точно двадесет и четири часа след като Оскар Бейн беше казал, че е спрял пред кооперацията от червеникавокафяви тухли на Тери Бриджис, Бъргър вдигна слушалката веднага. Знаеше кой се обажда.

— Не. Не в конферентната зала — каза на Луси. — Само ние двете. В моя кабинет.

Оскар се вторачи във вградения в пластмасова кутия часовник на стената и след миг покри лицето си с окованите си в белезници ръце. По това време вчера следобед Тери трябваше да му отвори вратата — и вероятно го беше направила. А може би вече е била мъртва. Минутната стрелка на часовника на стената трепна към пет и една.

— Тери имаше ли някакви приятели? — попита Скарпета.

— Онлайн — отговори Оскар. — Така се свързваше с хората. Там се научи да им се доверява. Или да осъзнае, че не може. Ти знаеш това. Защо го правиш обаче? Защо не можеш да го признаеш? Кой те спира?

— Не зная какво искаш да призная.

— Била си инструктирана.

— Кое те кара да мислиш, че съм инструктирана? Инструктирана да направя какво?

— Добре, чудесно — отговори Оскар сухо. — Тази игра започна да ми омръзва. Но все пак ще ти кажа. Трябва да повярвам, че ме защитаваш. Трябва да повярвам, че заради това си толкова уклончива. Ще го приема и ще отговоря на въпроса ти. Тери се срещаше с хората онлайн. Когато си малък човек и жена, си много по-уязвим.

— В кой момент вие двамата се събрахте и започнахте да се виждате?

— След година размяна на имейли. Открихме, че и двамата отиваме на една среща на едно и също място по едно и също време. Орландо. Малките хора на Америка. Там осъзнахме, че и двамата имаме ахондроплазия. След Орландо започнахме да се срещаме. Казах ти. Преди три месеца.

— Защо още от самото начало в нейния апартамент?

— Тя обичаше да е в жилището си. Беше много спретната, натрапчиво спретната и чиста.

— Притеснявала се е, че твоят апартамент може да е мръсен?

— Притесняваше се, че повечето места са мръсни.

— Маниакално ли се държеше? Фобия от микроби?

— Излизахме ли някъде, когато се връщахме у тях, тя искаше и двамата да вземем душ. В началото си мислех, че причината е в секса, което беше чудесно. Да се къпем заедно. После осъзнах, че става дума за чистотата. Всичко трябваше да е много чисто. Преди имах дълга коса, но тя ме накара да я подстрижа, защото късата се поддържа по-лесно чиста. Каза, че косата и космите събират мръсотия и бактерии. Съгласих се, но казах, че има едно място, където ще запазя телесните си косми. Никой няма да ми ги пипа там долу.

— Къде ти махат космите?

— Една дерматоложка на Източна седемдесет и девета. С лазер. С другите болезнени неща повече никога няма да се занимавам.

— А Тери? Тя при същата дерматоложка ли ходеше?

— Тя ме препоръча. Доктор Елизабет Стюарт. Има голяма практика и е много уважавана. Тери ходеше при нея от години.

Скарпета си записа името и попита за други лекари или терапевти, при които Тери е ходила, но Оскар каза, че не знае или не си спомня, но бил сигурен, че подобна информация ще е записана някъде в апартамента на Тери. Тя била безупречно добре организирана, така каза.

— Никога не хвърляше нещо, което би могло да е важно, всичко си имаше точно място. Ако хвърлях ризата си на някой стол, тя я взимаше и я закачаше. Едва успях да се нахраня и чиниите се озоваваха в съдомиялната. Тя мразеше безпорядъка. Мразеше нещата да не са си на мястото. Портмонето, дъждобранът или шушоните, каквото ще да е, прибираще го да не се вижда дори ако щеше да го ползва след пет минути. Смятам, че това не е нормално.

— Прическата ѝ също ли беше толкова къса като твоята?

— Винаги забравям, че не си я виждала.

— Съжалявам, не съм.

— Не, не си подстрига косата къса, но винаги я поддържаше много чиста. Щом отидеше някъде, в минутата, когато се прибереше, взимаше душ и си измиваше косата. Никога вана, защото седиш в мръсна вода. Това го повтаряше непрекъснато. Използваше кърпата веднъж и след това отиваше в коша за пране. Зная, че не е нормално.

Казах ѝ, че може би трябва да поговори с някого, че е маниакално натрапчива, не много, но има някои от симптомите. Все пак не си миеше ръцете по сто пъти на ден, не прескачаше фугите между плочките на тротоара, не отказваше храна за вкъщи. Никакви такива.

— А когато правехте секс? Някакви специални мерки заради нейното бдително отношение към чистотата?

— Само аз да съм чист. След това се къпехме заедно, миехме си взаимно косите и обикновено правехме отново секс под душа. Тя обичаше да прави секс под душа. Наричаше го „чист секс“. Искях да се срещаме повече от веднъж седмично, но толкоз. Веднъж седмично. Винаги в един и същи ден, по точно същото време. Събота в пет часа. Хапвахме и правехме любов. Понякога правехме любов в мига, когато влизах. Не спях там. Тя обичаше да се буди сама и да започва работа. Моето ДНК е из цялото жилище.

— Но снощи не си правил секс с нея.

— Вече ме пита за това! — Той сви юмруци и вените на мускулестите му ръце се издуха. — Как бих могъл!

— Просто искам да съм сигурна. Разбираш защо трябва да питам.

— Винаги използвам презервативи. Ще ги намерите в чекмеджето до леглото ѝ. Слюнката ми сигурно е по нея.

— Защо?

— Защото я държах. Опитах уста в уста. Когато разбрах, че вече я няма, целунах лицето ѝ. Докоснах я. Прегърнах я. Моето ДНК е по нея.

— Това и това. — Скарпета докосна натъртванията по гръдната му кост. — От ударите с фенерчето ли са?

— Някои. Може би и от падането на пода. Не знам.

С времето натъртванията променят цвета си. Освен това могат да подскажат формата на предмета, който ги е причинил. Неговите бяха червеникаворозови. Имаше две на гръдния кош, едно на лявото бедро. Всички бяха около пет сантиметра широки и леко извити. Най-много, което Скарпета можеше да каже, беше, че съответстват на ръба на фенерче и че той е ударен с нещо, което може да се определи като умерена сила, по същото време, когато е получил другите наранявания.

Направи снимки в близък план, като осъзнаваше колко лесно можеше да я удари в гръкляна с лакът. Нямахше да може дори да извика. След минути щеше да е мъртва.

Почувства как тялото му се разгорещява. Подуши го. След това въздухът между двамата отново изстина, когато тя отстъпи назад и към плота и започна да документира нараняванията и да записва други бележки, докато той ѝ гледаше гърба. Усещаше различните му очи, само че не бяха толкова топли. Чувстваше ги като хладни капки вода. Неговата всеотдайност, неговата идеализация започваха да предизвикват у нея тръпки. За него тя не беше по-голяма от образа си по Си Ен Ен. Беше жена, действителен човек, който го разочароваше и предаваше. Да, така се обожествяват героите — защото никога не си ги виждал очи в очи.

— Нищо не се е подобрило отпреди хиляди години — каза Оскар на гърба ѝ. — Борбите, грозотата, лъжите, омразата. Хората не се променят.

— Щом вярваш в това — попита тя, — защо си поискал да се занимаваш с психология?

— Ако искаш да разбереш откъде идва злото, трябва да го последваш там, където отива — отговори Оскар. — Свършва ли в раната от нож? Свършва ли в отрязаната глава на турист? Каква част от твоя мозък остава примитивна в свят, където буйната агресия и омразата са противоположани на оцеляването? Защо не можем да извадим това от генетичния си код, както вадим гени на мишките? Зная какво прави твоят съпруг. — Говореше бързо, със суров тон, докато тя вадеше пистолета за силикон и тубата с поливинилсилоксан от куфарчето за съдебномедицински експертизи. — Провежда изследвания в тази област. В харвардската болница „Маклийн“. Използва образите, получени с магнитен резонанс. Функционален магнитен резонанс. Близко ли сме вече до решението? Или ще продължим да изтезваме, измъчваме, изнасилваме и убиваме, да започваме войни и да извършваме геноцид и да решаваме, че някои хора не заслужават основните човешки права?

Скарпета нагласи тубата, свали червеното капаче, натисна спусъка и започна да изкарва бялата маса и безцветния катализатор върху хартиена салфетка, докато струята не стана равномерна. След това сложи смесителя на върха и се върна при масата, като му

обясняваше, че ще използва силикона върху върховете на пръстите и раните му.

— Това е много добър материал за сваляне на отпечатьци от груби и гладки повърхности като ноктите на пръстите ти и дори възглавничките с пръстовите отпечатьци. Няма вредни странични ефекти и не дразни кожата. Драскотините и следите от нокти имат коричка и силиконът няма да им навреди, но ако в даден момент искаш да спра, трябва само да ми кажеш. Потвърждавам, че имам твоето съгласие да направя това.

— Да — отвърна той.

И застина неподвижен, докато тя докосваше ръцете му, като внимаваше с наранения палец.

— Ще почистя много внимателно нараняванията и ноктите ти с изопропил алкохол — каза Скарпета. — Така че телесните ти секрети да не пречат на оздравителния процес. Не би трябвало да боли. Най-много малко да пари. Кажи ми, ако искаш да спра.

Той се умълча. Гледаше как почиства ръцете му пръст по пръст.

— Откъде обаче си запознат с изследването на доктор Уесли в „Маклийн“ — продължи тя, — след като той още нищо не е публикувал? Но набирането на обекти продължава от доста време и беше силно рекламирано, много се писа за него. Предполагам, че това е отговорът, нали?

— Няма значение — отговори Оскар, вторачен в ръцете си. — Нищо не се променя. Хората знаят защо са изпълнени с омраза, но това не променя нищо. Не може да промениш чувствата. Цялата наука на света няма да промени чувствата.

— Не съм съгласна — възрази тя. — Ние сме склонни да мразим онова, от което се страхуваме. Мразим не толкова силно, когато се страхуваме по-малко.

Започна да изстискава сместа без мирис върху връхчетата на пръстите му; при всяко натискане спусъкът щракваше.

— Да се надяваме, че колкото по-просветени сме, толкова по-малко ще се страхуваме и съответно не толкова ще мразим. Покривам пръстите ти до първата става и когато сместа изсъхне, ще може да бъде свалена като онези гумени пръсти, които касиерите използват за броене на банкноти. Този материал е отличен за микроскопска оценка.

Започна да разнася и изглажда с дървена шпатула и когато свърши с покриването на многобройните ожулвания, сместа по пръстите му вече започваше да изсъхва. Беше интересно, че не я попита защо иска отливки от връхчетата на пръстите и особено от ноктите му, както и от одраскванията и следите от нокти, оставени от непознатия, който уж го бил нападнал. Не попита, защото вероятно знаеше. Тя всъщност нямаше истинска нужда от тези отливки, но беше важно той да види, че ги прави.

— Готово. Сега вдигни ръце към мен — каза тя.

Срещна вторачения му синьо-зелен поглед.

— Тук е доста хладно. Ще ти вдигна халата, за да ти е по-удобно.

Подуши острата миризма на страх и затвор. Подуши немити зъби и следа от одеколон. Запита се дали един мъж би си губил времето с одеколон, ако възнамерява да убие любовницата си.

11.

Луси закачи коженото си яке на закачалката, без покана премести един стол до Бъргър и отвори своя „Мак Бук Еър“.

— Извинявай — обади се прокурорката, — но съм свикнала хората да седят от другата страна на масата.

— Трябва да ти покажа нещо — обясни Луси. — Изглеждаш добре. Не си се променила. — Огледа я преценяващо и тръсна глава. — Не, бъркам. Изглеждаш по-добре, може би по-добре от първия път преди осем години, когато се срещнахме и на няколко преки оттук имаше още два небостъргача. Когато летя с хеликоптера и се покажат очертанията на града, все още изглежда така, сякаш някой му е избил предните зъби. След това летя покрай Хъдсън и над Кота нула, която все още е празна дупка.

— Не е нещо, към което да се отнасяш пренебрежително — отговори Бъргър.

— В никакъв случай не се отнасям пренебрежително. Просто бих искала да се промени. Нали разбираш, за да нямам усещането, че лошите са спечелили.

Бъргър не можеше да си спомни да е виждала някога Луси в нещо различно от тактическо облекло: под тесните овехтели джинси и черната тениска нямаше къде да се крие оръжие. Начинът, по който беше облечена, не скриваше нищо и най-малко, че има пари. Широкият колан беше от крокодилска кожа, а токата „Уинстън“ от скъпоценни метали и камъни беше ръчна изработка. Дебелата верижка около врата с висулка череп от тюркоаз беше също от „Уинстън“. Тези неща се водеха изящно изкуство и съответно бяха скъпи. Беше в забележителна форма и силна, а махагоновата ѝ коса с отсенки в розово и златисто беше подстригана много късо. Лесно можеше да мине за красиво момче манекен, ако не бяха гърдите ѝ.

— Лаптопите на Тери Бриджис — каза Бъргър и посочи към масата близо до затворената врата и пакета, завит в кафява амбалажна

хартия, спретнато овързан с червената лента за веществени доказателства.

Луси стрелна с поглед пакета, сякаш присъствието му би могло да е по-очевидно, и каза:

— Предполагам, че си взела съдебна заповед. Проверявал ли е някой вече какво има на твърдите дискове?

— Не, изцяло са твои.

— Когато открия какви имейл абонаменти има, ще ни трябва съдебна заповед и за достъпа до тях. Бързо. И вероятно за други в зависимост от това с кого е била замесена. Освен гаджетото ѝ в „Белвю“.

— Разбира се.

— Щом определя нейния интернет доставчик и кой хоства личния ѝ адрес и проверя историята ѝ, ще имам нужда от паролите.

— Вярваш или не, зная си урока.

— Освен ако не искаш да ги хакна. — Луси започна да набира нещо.

— Моля те, нека избягваме употребата на тази дума. Всъщност дори не съм те чула да я употребяваш.

Луси се усмихна лекичко — пъргавите ѝ пръсти бяха по клавиатурата — и започна едно „Пауър поинт“ представяне.

Кънекстшънс — Решения за невронната мрежа.

— Боже мили, нали няма да правиш това? Имаш ли представа колко подобни виждам?

— Това никога не си го виждала. — Луси поклати глава и натисна един клавиш. — Имаш ли представа какво е компютърна неврология? Технологията, която се основава на невронните мрежи. Връзки, които обработват информация така, както го прави мозъкът.

Показалецът на Луси с огромен сребърен пръстен потропваше по клавишите. Носеше часовник, чиято марка Бъргър не можа да познае, но изглеждаше военен с черния си циферблат, фосфоресциращи стрелки и гумена каишка.

Луси забеляза, че го гледа, и попита:

— Може би си запозната с технологията на осветяването? Газообразен тритий, радиоактивен изотоп, който се разлага и кара числата и стрелките да светят, така че лесно да се различават в тъмнината. Сама си го купих. Ти сама ли купи своя „Бланкпен“, или ти е подарък?

— Подарък от мен за мен. Да не забравям, че времето е ценно.

— А моят ми напомня, че трябва да оползотворим онова, от което другите хора се страхуват, защото човек се страхува от нещо само ако е могъщо.

— Не се чувствам принудена да нося радиоактивен часовник, за да подчертая главното — отбеляза Бъргър.

— Общо най-много двадесет и пет миликюри или излагане в течение на една година на радиация от нула точка един микросиверта. Същото човек получава от нормалната радиация. С други думи, безопасно. Добър пример за това как хората избягват нещо, защото са невежи.

— Хората ме наричат много неща, но не и невежа — отвърна Бъргър. — По-добре да се заемем с преносимите компютри.

— Изкуствената система, която разработих... всъщност разработвам — поправи се Луси, — защото възможностите са безкрайни, а когато човек се замисли за безкрайността, трябва да се запита дали със своята природа всъщност не превръща онова, което е изкуствено, в нещо действително. Защото за мен изкуственото има край. От това за мен следва, че безкрайното вече няма да е изкуствено.

— Трябва да влезем в лаптопите на жертвата — напомни й Бъргър.

— Трябва да разбереш онова, което правим — настоя Луси. Зелените й очи се впиха в Бъргър. — Защото ти ще трябва да обясниш всичко в съда, не аз.

Започна да се придвижва из представянето и този път Бъргър не я прекъсна.

— Мокро съзнание — това е друг жаргонен израз, който не знаеш — каза Луси. — Това е начинът, по който нашият мозък разпознава гласове, лица, предмети, определя тяхното местоположение в контекст, който е важен, разкриващ, поучителен, предсказуем и мога да кажа, че ти изобщо не гледаш и не слушаш това, което ти казвам.

Вдигна ръце от клавиатурата и загледа изпитателно Бъргър, сякаш тя беше въпрос, който се нуждае от отговор.

— Онова, което искам от теб, е нещо просто — каза Бъргър. — Да прегледаш имейлите и всички файлове, да възстановиш всички изтрити, да разпознаеш и най-слабия модел, който би могъл да ни каже кой, какво, кога, къде. Ако е била убита от човек, когото познава,

вероятността вътре да има нещо е голяма. — И кимна към опакованите доказателства върху масата до вратата. — Дори ако убийството е извършено от непознат, може да има нещо, което тя някъде споменава и което може да ни подсказва следа къде може да се е срещнала с него или той с нея. Знаеш как става. Детектив си от повече години, на колкото си.

— Е, не е точно така.

Бъргър се изправи и каза:

— Ще ти направя разписка за машините. Как стигна тук?

— След като нямате хеликоптерна площадка, взех такси.

Луси беше затворила вратата на кабинета, когато влезе. Сега стояха пред нея.

— Предположих, че някой от твоите хора ще ме закара обратно във Вилидж и ще ме качи по стълбите право в моя кабинет — каза Луси. — Ще подпиша всички нужни документи. Проформа, за да се запази веригата на доказателствата. Всичко това научих в самотата на полицейската школа.

— Ще се погрижа за формалностите — каза Бъргър, обади се по телефона и когато затвори, добави: — Остава ние двете да обсъдим още нещо.

Луси се облегна на вратата, с ръце в джобовете на джинсите.

— Нека отгатна. Ключарската колонка. Много постно програмиране, бих добавила. Вярваш ли в Златното правило? Не прави на другите онова, което...

— Не говоря точно за „Готам те пипна!“ — отговори Бъргър. — Но тя повдига важен въпрос, за който трябва да говоря с теб. Марино работи за мен. Приемам за даденост, че можеш и ще се справиш с това.

Луси си облече якето.

— Имам нужда от уверението ти — настоя Бъргър.

— И ми казваш това сега?

— До ранния следобед не знаех, че има причина да провеждам този разговор. Дотогава вече се бяхме уговорили да се видим. Такава е технологията на нещата. Затова повдигам въпроса точно сега.

— Надявам се, че ще проверяваш другите си кандидати за работа по-добре, отколкото си проверила него — подхвърли Луси.

— Това е тема за разговор между теб и Бентън, понеже тъкмо той миналото лято ми препоръча Марино. След онова, което прочетох

днес, за първи път разбрах защо Марино всъщност е напуснал Чарлстън. Луси, ще повторя онова, което има най-голямо значение. Ти трябва да се справиш с положението.

— Това е лесно. Не възнамерявам да си имам работа с него.

— Това не е по твой избор — продължи Бъргър. — Ако искаш да работиш за мен, трябва да се справиш с това. Той има приоритет в сравнение с теб, защото...

— Радвам се да науча твоето определение за справедливост — прекъсна я Луси. — След като не аз съм човекът, който умишлено е нападнал жена и е започнал работа с измама.

— Това не е нито правна, нито буквална истина и не искам да споря по въпроса. Факт е, че Марино е изцяло намесен в това разследване и не мога да го отстраня без последици. Факт е, че не искам да остави случая по различни причини, след като е замесен от по-рано в него, тъй като е приел оплакване от приятеля на жертвата преди месец. Няма да махна Марино заради теб. Има и други криминалогични компютърни специалисти. Само за да си наясно как стоят нещата.

— Няма друг, който може да направи онова, което мога аз. Само за да си наясно. Май по-добре да се откажа, преди да съм започнала, ако това е, което искаш.

— Не искам това.

— Той знае ли, че леля ми е тук?

— За да използвам твоя авиационен речник, изглежда, сега съм диспечер на въздушния трафик — каза Бъргър. — Правя всичко възможно нещата да вървят, без хората да се сблъскват помежду си. Моята цел са стратегически меки кацания.

— От това, което казваш, излиза, че той знае, че е тук.

— Не съм казала това. Не съм говорила с него по въпроса, но това не означава, че други не са го направили. Особено след като изведнъж се оказва гореща новина. Най-малкото в интернет. Може да е знаел от дълго време, че Кей идва и си заминава от Ню Йорк, но в светлината на тяхното опетнено минало не ме изненадва, че никога не е споменавал пред мен нещо за нея.

— А ти никога не си му казвала нещо за нея. — Очите на Луси бяха потъмнели от гняв. — Как е Кей? Харесва ли й да работи за Си Ен

Ен? Как ѝ се отразява брачният живот? Трябва наистина да пием по едно кафе с нея, когато отново дойде в града.

— С Марино не си бърбим. Никога не съм имала желанието да съм неговата нова Скарпета. Не съм Батман и нямам нужда от Робин. С това не искам да обидя Кей, разбира се.

— Имаш късмет, че вече знаеш какво е направил Робин на Батман.

— Не съм напълно сигурна какво се случило — отговори Бъргър. Телефонът ѝ иззвъня. — Мисля, че колата ти е тук.

Скарпета обели втвърдения силикон и го сложи в найлонови торбички за улики. После в единия шкаф намери антисептични марли и антибактериален крем, развърза халата на Оскар откъм гърба и отново го смъкна до кръста му.

— Сигурен ли си, че бяха пластмасови белезници?

— Виждаш го всеки ден по телевизията — отговори Оскар. — Полицията и военните ги използват, за да връзват хората като чували с боклук.

— Стой спокойно. Няма да боли.

И започна отново да почиства раните му и да нанася мехлема. Оскар не помръдна.

— Те нямаха право да я докосват — заговори изведнъж. — Аз вече ги държах, така че каква разлика щеше да има, ако аз я бях сложил на носилката? Вместо онези задници, които я пипаха навсякъде. Свалиха хавлиената кърпа от нея. Защо? Знаеш защо. Защото искаха да я видят.

— Гледали са за доказателства. За наранявания.

Тя внимателно вдигна халата му и го завърза.

— Нямаше нужда да вдигат хавлията — настоя той. — Казах им, че няма никаква кръв, като се изключат драскотините по краката. Изглежда, я е ударил с нещо. Може би с дъска. Не знам откъде той или те може да са взели дъска. Не видях нищо, което може да е причинило тези драскотини по краката ѝ. Лицето ѝ беше тъмночервено. На шията си имаше черта. Изглежда, е била удушена с връв или нещо подобно. Каквото и да е било, вече го нямаше около врата ѝ. Полицията нямаше нужда да маха хавлията, за да види това, да ѝ премери пулса или да

погледне китките. Щом я погледнеше човек, веднага виждаше, че е мъртва. Студено ми е. Дали има одеяло тук?

Тъй като не можа да намери, Скарпета свали престилката си и я праметна около раменете му. Той трепереше, зъбите му тракаха.

— Седях на пода до нея, галех я по косата, по лицето и й говорех... Обадох се на сто и дванадесет. Помня краката им. Черни обувки и тъмни панталони, влизат през вратата. Бях я завил с хавлията и я държах. — Той се вторачи в стената. — Казаха ми да се дръпна от нея. Сграбчиха ме. Започнах да викам, че няма да я оставя. Обаче те ме принудиха. Не ми позволиха да я видя поне още веднъж. Нейното семейство живее в Аризона и ще я откарат там, а аз няма да я видя никога вече.

— Каза, че твоят онлайн колеж се намира в Аризона.

— Баща й е деканът — каза той на стената. — Тя затова се записа там. Наричат го Готам Колидж, сякаш е тук в Ню Йорк, но него го няма никъде, с изключение на една сграда в Скотсдейл вероятно, защото е хубаво място за живеене. Там е много по-евтино да се живее. Родителите й имат голяма къща близо до планината Кемълбак. Така и не отидохме заедно в Скотсдейл, защото следващата среща е чак през март. Тя не беше във факултета, но щеше да дойде... да, трябваше да лети рано тази сутрин, за да прекара няколко дена в Скотсдейл.

— Когато беше в апартамента й, видя ли куфари? Беше ли си събрала багажа?

— Тери не оставя нищо отвънка, освен ако не се кани да го използва. А и знае, че ме разстройва, като видя куфара й, а няма да ходя с нея. Това можеше да ни развали вечерта.

— Тя не те ли покани да идете заедно в Скотсдейл?

— Искаше да има възможност първо да им каже за мен.

— След три месеца те не са знаели, че се виждате?

— Те са много... покровителствени спрямо нея. Задушаваш контрол. — Продължаваше да стои с лице към стената, сякаш разговаряше с нея. — Не искаше да им казва, докато не бъде сигурна. Казах й, че не е за чудене, че е натрапчиво маниакална. Че причината са те.

— За какво смяташе, че трябва да е сигурна?

— В мен. Че връзката й е сериозна. Аз си падах повече по нея, отколкото тя по мен.

Продължаваше да смесва глаголните времена, както често правят хората, когато неочаквано е умрял някой, когото обичат.

— Веднага разбрах какво искам, но родителите й... Ако не се получеше, тя не искаше да се налага да обяснява. Винаги се е страхувала от тях, от неодобрението им. Това, че накрая се е изнесла, говори много за нея. Те имат още две деца, които не са малки хора, следвали са в университета и правят каквото си искат. Но не и Тери. Тя е най-умната в семейството. И един от най-умните хора, които познавам. Не и тя. Държали я вкъщи, докато не станала на двадесет и пет, докато повече не можела да търпи, защото искала да означава нещо. Скарала се с тях и заминала.

— Как е могла да си позволи да живее в Ню Йорк?

— Това е било, преди да се запозная с нея, но ми каза, че имала спестени пари, а те продължили да й помагат — не много, но й помагали. Тя се сдобрила с тях и мисля, че веднъж са идвали да я видят и не харесали мястото, където живее. Увеличили онова, което й давали, и тя се преместила в сегашния апартамент. Това ми разказа. Трябва да им се признае, че я подкрепяха поне финансово.

Лицето му бе зачервено от гняв, късата му златиста коса изглеждаше блестяща като метал.

— С такива хора винаги има уловки — отбеляза той. — Подозирам, че са започнали да я контролират от разстояние. Виждах, че нейното натрапчиво маниакално държане се влошава. Забелязах нарастващо загрижени отсенки в имейлите й. Дори още преди да се бяхме срещнали. А през последните месеци нещата се влошаваха все повече и повече. Не знам защо. Нищо не мога да направя. Трябва да я видя. Моля те, позволи ми да я видя. Трябва да й кажа сбогом. Мразя полицията. Майната им. — Избърса очите си с окованите си в белезници ръце. — Защо трябва да са толкова безсърдечни? Да крещят и да блъскат? И тия радиостанции... Не можех да разбера какво става. Мразя го онзи детектив...

— Онзи, когото си поканил да огледа апартамента ти?

— Няма да ги избирам я! Той крещеше, нареждаше ми да го гледам, когато ми говори, и се опитах да му обясня, че не мога да го чувам, когато гледам към него. В хола ме питаше за разни неща и настояваше за отговори. Погледни ме, погледни ме! Отначало се опитвах да помогна. Казах, че някой трябва да е влязъл през вратата

долу, натиснал е звънеца и тя е помислила, че съм аз. Може би си е помислила, че съм подранил и съм си забравил ключовете. Трябва да има причина защо е решила, че е безопасно да пусне човека да влезе.

— Ти ми каза колко прибрана е била. Беше ли и необикновено предпазлива?

— Това е Ню Йорк и хората не отварят вратите си ей така. А и тя винаги е била невероятно предпазлива. Хората с размери като нашите са предпазливи. Това е и причината защо нейните родители са толкова покровителствени и на практика са я държали затворена въкъщи. Не би отворила вратата, докато не се почувства в безопасност.

— Какво смяташ, че означава това? Как нападателят е влязъл и защо някой ще иска да нарани Тери?

— Те си имат свои мотиви — отговори той.

— Когато беше в жилището, забеляза ли някакви следи от грабеж? Може това да бил мотивът?

— Не забелязах нещо да липсва. Но и не съм гледал.

— Бижута? Тя носеше ли пръстен, колие, нещо, което е липсвало?

— Не исках да я оставя. Те нямаха право да ме накарат да я оставя и да седя в колата на този детектив, сякаш съм убиец. Той прилича повече от мен на убиец с тия бандитски дрехи и сплетена коса. Отказах да говоря.

— Току-що каза, че си говорил. Вътре в къщата.

— Вече бяха влезли. Мразя полицията. Винаги съм ги мразил. Возят се в патрулките си, говорят, смеят се, зяпат. Някой беше издрал колата ми с ключ и бе строшил всичките стъкла. Бях на шестнадесет. И ченгето казва: „Значи си имаме малък проблем?“. Седна в колата ми, сложи краката си върху удължените педали, а те щръкнаха отстрани край волана, а другото ченге се хилеше. Майната им.

— Други хора държали ли са се зле с теб? Подигравали ли са се с теб?

— Аз израснах в малък град, където всички ме познаваха. Имах приятели. Участвах в отбора по борба и получавах добри оценки. През последната година в гимназията бях председател на класа. Аз съм реалист. Не поемам глупави рискове. Обичам хората. Повечето хора са добри.

— Обаче си избрал кариера, при която можеш да ги избягваш.

— Предполага се, че в бъдеще повечето студенти ще посещават университета онлайн. Полицията смята, че всеки е виновен в нещо. Ако изглеждаш различен или имаш някакъв недъг. От другата страна на улицата, точно срещу нас, имаше момче със синдрома на Даун. Ченгетата винаги го подозираха в нещо, винаги предполагаха, че ще изнасили всяко момиче в района.

Скарпета започна да прибира нещата си в куфарчето за съдебномедицинска експертиза. Беше свършила с него. Сравняването на силиконовите отпечатьци на ноктите и драскотините и белезите от нокти щеше само да потвърди онова, което вече знаеше. Той вече трябваше да е осъзнал това, но тя искаше да е сигурна.

— Оскар, ти разбираш какво мога да кажа в резултат на всички неща, които направих тук — каза тя. — Силиконовите отпечатьци от ноктите и раните ти. Снимките и точните измервания.

Той гледаше вторачено стената.

Тя продължи леко да блъфира:

— Можем да проучим тези отпечатьци под микроскоп.

— Зная какво можете да направите — отговори той. — Зная защо направи силиконовите отливки. Да, зная, че ще ги огледаш под микроскоп.

— Ще оставя на полицейските лаборатории да го направят. Няма нужда аз да го правя. Мисля, че вече имам информацията, която ми трябва — каза тя. — Сам ли го направи, Оскар? Драскотините, натъртванията? Те всички са в твоя обсег. Всички с наклона, с който биха били, ако са самонанесени.

Той не отговори.

— Ако наистина имаш тази митична идея, че мога да разреши съвършеното убийство, не ти ли мина през ума, че ще се сетя, че си се наранил сам?

Нищо. Продължаваше да гледа стената.

— Защо? — попита тя. — Това ли ти беше намерението? Да дойда тук и да определя, че сам си си ги причинил?

— На никого не можеш да кажеш. Не можеш да кажеш на съпруга си. Не можеш да кажеш на детектив Моралес. Не можеш да кажеш на Бъргър или на онзи задник от нейната служба, който миналия месец не ми повярва.

— При сегашните обстоятелства това, което стана между нас, е поверително. Обаче нещата може да се променят — напомни му тя.

— Това е единственият начин, по който можех да те докарам тук. Трябваше да бъда ранен.

— А нападателят зад нейната врата?

— Нямаше. Когато стигнах там, лампите бяха угасени. Вратата беше отключена. Втурнах се вътре, виках я. Намерих я в банята. Там лампата светеше, сякаш искаше да изпадна в шок. От мястото, където паркирах, не можеш да видиш тази светлина, защото банята е в задната част. Свалих пластмасовите белезници с кухненската ножица. Тогава си порязах палеца. Малък срез, не съм сигурен как е станало, но посегнах да грабна ножицата, блокът с ножовете падна и един от тях трябва да ме е мушнал, така че навих хартиена кърпа около палеца си и изтичах навън, за да хвърля палтото си в колата. Седях с нея на пода на банята и раздрах ризата си и се нараних сам. На ризата има кръв. Обадох се на полицията.

— Фенерчето? Сам ли си нанесе удари с него?

— Намерих го в кухненското чекмедже. Избърсах го и го оставих на пода във всекидневната. Близо до вратата.

— Защо си си дал труда да го бършеш, след като твоите отпечатащи и ДНК са из цялата къща?

— Защото така можех да кажа на полицията, че нападателят е бил с ръкавици. Това щеше да потвърди историята ми. Ръкавиците са изчистили всички отпечатащи по фенерчето. Казах им кожени ръкавици.

— А ножицата от кухнята? Какво направи с нея, след като срязва пластмасовите белезници?

Лицето му трепна и тя почти можеше да види как пресъздава тази сцена. Оскар задиша тежко, люлееше се напред-назад.

— Ръцете ѝ бяха толкова ужасно синьо-червени... — Гласът му трепна. — Ноктите ѝ бяха сини. Започнах да търкам китките и ръцете ѝ, за да възстановя кръвообращението. Опитах се с търкане да махна дълбоките отпечатащи, тези дълбоки белези...

— Какво направи с ножицата?

— Пластмасовите белезници бяха толкова стегнати... Няма как да не е боляло. Ножицата ли? Оставих я на пода в банята.

— Кога реши да се самонараниш, защото, както ми каза, било единственият начин да ме докараш тук?

— Бях на пода в банята с нея. Знаех, че ще обвинят мен. Знаех, че ако мога да стигна до твоя съпруг, ще мога да стигна до теб. Вярвам ти, а и ти си единствената, която я беше грижа за нея.

— Но аз не я познавам — отговори Скарпета.

— Не ме лъжи! — изкрещя той.

12.

Злата жена пак си беше наляла „Мейкърс Марк“, същото уиски, което пиеше Шефа. Пълна чаша уиски с лед, така, както го пиеше Шефа.

Взе дистанционното за четиридесетинчовия плазмен телевизор „Самсунг“, както бе правил Шефа: според клюкарските колонки вече не го правел, защото се бил сдобил с нов петдесет и осем инчов „Панасоник“. Освен ако това не беше просто поредната платена скрита реклама. Беше трудно да разбереш кое е истина и кое направено за пари, защото търговската част на „Готам те пипна!“ бе също толкова скрита от Злата жена, колкото всичко останало.

„Терористи“, помисли си тя.

Ами ако парите отиваха там? Може би терористи бяха убили съседката отсреща, а може би бяха объркали сградите и всъщност търсеха нея, защото усещаха, че е против тях? Ами ако бяха правителствените агенти, които преследват терористите? Ако бяха проследили интернет страницата до нея и бяха объркали апартамента? Апартаментът на Злата жена и на Тери бяха точно един срещу друг през улицата, но нейният беше един етаж по-високо. Правителствата непрекъснато елиминираха хора и Мерилин Монро беше една от тях, защото е знаела твърде много.

Може би и тя знаеше прекалено много или погрешните хора смятаха така... Докара се до такава степен на паника, че взе визитката, оставена от детектив Пийт Марино. Гледаше я, пиеше бърбън и беше на сантиметри от това да му се обади. Обаче какво щеше да му каже? Между другото не беше сигурна какво мисли за него. Ако онова, което Шефа беше написал за Марино, бе истина, той беше измъкнал се от наказание сексуален маниак, а последното, което ѝ трябваше в момента, беше сексуален маниак в апартамента.

Подпря дръжката на външната врата с облегалката на един кухненски стол, както беше виждала във филмите. Увери се, че всички прозорци са затворени и че на противопожарната стълба няма никого.

Провери в телевизионната програма дали може да намери добра комедия, не успя и затова пусна любимия си диск с Кейти Грифин.

Седна пред компютъра, отпи от бърбъна с лед и използва паролата, за да влезе в администраторската част на интернет страницата или — както тя го наричаше — „под качулката“.

Беше удивена от онова, което намери, и в първия момент изобщо не повярва.

Снимката на Мерилин Монро и сензационната история на Злата жена вече бяха получили шестстотин хиляди попадения. За по-малко от час! Спомни си видеофилма за подигравките и обесването на Саддам Хюсеин, но не. Той не бе получил и половината от тези попадения след първия час. Удивлението ѝ премина в гордост, въпреки че беше и леко изплашена. Какво ли щеше да направи Шефа?

Но пък тя щеше да оправдае гражданското си и литературно неподчинение, като посочи, че ако не беше написала историята за убийството на Мерилин, светът нямаше да знае истината. Това беше правилна и морална постъпка. Между другото Шефа никога не пускаше актуалните новини, така че защо да му пука, че Злата жена го е направила? Шефа не се интересуваше от пускането на каквито и да било новини, освен от разбиването на човека, който в момента беше на мушката.

Злата жена излезе от страницата и започна да сърфира по телевизионните канали, уверена, че сигурно някой е научил за смайващото разкритие. Очакваше да види по Си Ен Ен д-р Кей Скарпета да говори за това с Андерсън Купър, Улф Блицър или Кити Пилгрим. Обаче от известната съдебна медичка, която Шефа, изглежда, мразеше, нямаше и следа и никой не споменаваше Мерилин Монро. Беше още рано. Тя си наля още и след петнадесет минути влезе отново в страницата. И се втрещи. Почти един милион души бяха кликнули върху снимката на Мерилин Монро. Злата жена не беше виждала нищо подобно. Излезе от администраторския достъп, влезе в действителната страница и възкликна:

— Боже мили!

Имаше чувството, че сърцето ѝ ще спре.

Интернет страницата имаше вид на обсебена от демон. Буквите, образуващи „Готам те пипна!“, непрекъснато се преподреждаха в „матог ет анпип!“, а фонът — силуетът на Ню Йорк — беше потъмнял

и зад нето се стелеше кървавочервена мъгла. По някакъв начин коледната елха от Рокфелер Сентър се беше озовала в Сентръл Парк с върха надолу, в ресторанта „Боутхаус“ танцуваха кънкъори, а посетителите се хранеха на маси върху леда на Уолмън Ринк. След това започна да вали силен сняг, чу се тътен на гръмотевица, блесналите светкавици осветиха ужасна дъждовна буря, която се изля в магазин за играчки от веригата „Шоарц“, преди да премине в слънчев летен полет покрай река Хъдсън; Статуята на свободата изведнъж изпълни екрана и се разпадна, сякаш пилотът се беше блъснал в нея.

И отново и отново банерът правеше някакви луди лупинги, които Злата жена не успяваше да спре. Това виждаха милиони почитатели и тя не можеше да излезе с едно кликуване от ставащото. Иконите не отговаряха — бяха мъртви. Когато се опитваше да влезе в тазсутрешната колонка или по-скоро качената допълнителна колонка, или някоя от архивираните, в отговор получаваше страховитото въртящо се цветно колело, генериращо цветове за уебдизайнерите. Не можеше да изпрати имейл към страницата, нито да влезе в „Готамски клюки“, където почитателите си чатеха, сплетничеха и казваха ужасни неща за хора, които не познаваха.

Не можеше да влезе нито в „Таблото с обявите“, нито в „Чуто по върховете“, „Фоторазмяна“ и дори в „Тъмната стаичка“, където можеха да се видят „Гадни снимки“ и „Разголени звезди“ или ужасно обичаните „Готамски некролози“, където Злата жена качваше снимки, направени след смъртта, включително наскоро получената на Мерилин.

Как бе възможно стотици хиляди фенове да отворят тази снимка и придружаващата история от Злата жена, когато уебстраницата беше блокирана и не работеше? „Заговор“, помисли си тя. „Мафията“, мина ѝ с ужас през главата, когато се сети за тайнствения италиански агент, който я беше наел по телефона. „Правителството!“ Злата жена беше изтърсила всичко и сега ЦРУ или ФБР и Агенцията за национална сигурност бяха саботирали страницата, така че светът да не узнае истината. А може би наистина всичко беше заради терористите.

Трескаво защрака по всяка иконка, но нищо не ставаше, а банерът продължаваше несекващите си лупинги. „Готам те пипна!“ не спираше да се преподрежда по различни начини: „Готам те пипна! ет анпип матоГ! Готам те пипна!“.

Бентън чакаше пред амбулаторията. През процепа на затварящата се врата различните очи на Оскар се бяха вторачили в Скарпета, преди да изчезнат зад бежовата стомана. Тя чу щракането на резетата.

— Ела — каза Бентън и я докосна по ръката. — Ще говорим в моя кабинет.

Висок и слаб, той сякаш властваше над всяко пространство, в което пребиваваше, но сега изглеждаше уморен, сякаш се готвеше да легне болен. Красивото му лице беше напрегнато, сребрилата коса чорлава и беше облечен като служител на лудница, със скучен сив костюм, бяла риза и невзрачна синя вратовръзка. На китката му имаше евтин пластмасов спортен часовник, на пръста — платинената брачна халка. Всеки знак на охолство щеше да е не на място в затворническото отделение, където средният престой беше по-малко от три седмици. Не беше необичайно Бентън да направи оценка на пациент в „Белвю“ и след месец да види същия човек на улицата да рови из боклука, за да намери нещо за ядене.

Той взе от нея куфарчето за съдебномедицински експертизи, а тя задържа пликовете с улики и каза, че трябва да ги предаде срещу разписка на полицията.

— Ще помоля някой да се отбие в кабинета ми, преди да тръгнем — успокой я Бентън.

— Трябва да отидат в лабораторията веднага, да анализират ДНК-то на Оскар и да влязат колкото може по-бързо в базата данни.

— Ще звънна на Бъргър.

Две колички със спално бельо минаха покрай тях, вдигаха шум като влак, решетъчна врата се затръшна; минаваха покрай килии, които щяха да са просторни според затворническите стандарти, ако не бяха натъпкани с по шест легла. Повечето мъже бяха по пижами, които не им ставаха, и водеха високи разговори. Някои гледаха през замрежените прозорци черната празнота на Ийст Ривър, други гледаха към отделението през решетките. Един от пациентите реши, че сега е най-подходящият момент да използва металната тоалетна чиния, и докато пикаеше, почна да обяснява на Скарпета каква голяма история

щяла да излезе от него. Съкилийниците му започнаха да спорят кой ще изглежда по-добре по телевизията.

Бентън и Скарпета спряха на първата решетъчна врата, която никога не се отваряше достатъчно бързо. Пазачът от другата страна в контролната зала беше зает с ритъма на отварянето и затварянето на вратите. Бентън каза високо, че искат да излязат, и те зачакаха. Един мъж миеше коридора, който водеше към залата за игри, където имаше маси и столове, няколко игри за маса и стар тренажор без свалящи се части.

Отвъд нея бяха помещенията за разпити и групова терапия, правната библиотека с двете пишещи машини, които подобно на телевизорите и стенните часовници бяха в пластмасови калъфи, за да попречат на пациентите да свалят някоя част, която би могла да се превърне в оръжие. Скарпета беше минала през тази процедура още първия път, когато дойде тук. Беше сигурно, че нищо не се е променило.

Най-накрая боядисаната в бяло метална врата с решетки се плъзна настрани, за да минат, а след това с трясък се затвори зад тях. След това се отвори втората, за да ги пропусне нататък. Пазачът в контролната зала ѝ върна шофьорската книжка, а в замяна тя му подаде посетителския пропуск, като размяната се осъществи мълчаливо през дебелиите метални решетки, докато пазачи въвеждаха най-новия пациент, който носеше яркооранжевия гащеризон на Райкърс Айлънд^[1]. Затворници като него се водеха тук само временно, ако се нуждаят от медицински грижи. Скарпета никога не преставаше да се учудва какво ли не са готови да си причинят симулантите само за да си осигурят кратък престой в „Белвю“.

— Един от нашите чести посетители — каза Бентън, когато стоманената врата се блъсна. — Гълтач. При последното му идване бяха батерии. Три А или две А. Не мога да си спомня. Осем парчета. Преди това камъни и винтове. Веднъж паста за зъби, имам предвид заедно с тубата.

Скарпета се чувстваше така, сякаш душата ѝ е свалена като хастар с цип. Не можеше да бъде онази, която е, да показва чувства, не можеше да сподели мислите си за Оскар или за някоя подробност, която ѝ беше казал за себе си или за Тери. Беше угнетена от крайната професионална сдържаност на Бентън. Откакто Марино се беше напил

толкова, че изгуби контрол, Бентън беше в тиха, но постоянна паника, която отказваше да признае. За него всеки мъж беше потенциален звяр, който искаше да я отнесе в своята бърлога, и нищо от онова, което тя казваше или правеше, не го успокояваше.

— Смятам да напусна Си Ен Ен — каза тя, докато вървяха към кабинета му.

— Разбирам положението, в което те постави Оскар — отвърна Бентън. — Ти нямаш никаква вина.

— Искаш да кажеш, положението, в което ти току-що ме постави.

— Бъргър държеше да дойдеш.

— Обаче ти ме помоли.

— Ако зависеше от мен — каза той, — все още щеше да си в Масачузетс. Обаче той не искаше да говори, ако не си тук.

— Само се надявам да не съм аз причината той да е тук.

— Каквато и да е причината, не можеш да обвиняваш себе си.

— Цялата тази история страшно не ми харесва — отговори Скарпета.

Минаваха покрай затворени кабинети. Нямаше никого. Бяха само двамата и нямаше защо да прикриват напрегнатия си тон.

— Надявам се, не намекваш, че някой вманиачен почитател е разиграл ужасен номер само за да получи публика чрез мен — продължи Скарпета. — Надявам се, че не го намекваш.

— Една жена е мъртва и това не е номер — отговори Бентън.

Тя не можеше да говори с него за убеждението на Оскар, че са го шпионирали и че който го е правел, е убиецът на Тери Бриджис. Може би Бентън вече знаеше, но тя не можеше да пита. Не можеше да разкрие, че Оскар сам си е нанесъл раните, че е излъгал полицията и всички останали за начина, по който ги е получил. Най-много, което можеше да направи, бе да говори неопределено.

— Нямам информация, която би могла да оправдае обсъждането му с теб и евентуално да подсказва, че Оскар не е признал нищо, нито дали има данни, че представлява опасност за себе си или другите. — Бентън отключи вратата на кабинета си. — Кей, ти прекара дълго време с него. Не забравяй онова, което ти казвам винаги. Първата ти подсказка е усещането в стомаха. Вслушай се в това, което инстинктът

ти казва за този тип. Съжалявам, но наистина съм страшно уморен. Не можах да спя. Нещата наистина са много объркани.

Работното място, което болницата беше предоставила на Бентън, бе малко и претъпкано с книги и списания, подредени толкова, колкото беше успял. Седнаха. Бюрото помежду им изглеждаше като въплътен израз на емоционалната бариера, която тя не можеше да преодолее. Той не искаше секс или поне не с нея. Тя не вярваше, че го прави с някоя друга, но ползата от брака, изглежда, включваше по-къси и безлични разговори и по-малко време в кревата. Вярваше, че Бентън беше по-щастлив, преди да се оженият, и за този тъжен факт не можеше да обвини Марино.

— Какво ти подсказват инстинктите? — попита Бентън.

— Че не трябваше да говоря с него — отговори Скарпета. — Че не трябваше да ми пречат да говоря с теб. Разумът ми подсказва друго.

— Ти си колега консултант тук. Можем да водим професионален разговор за него като пациент.

— Аз не зная нищо за него като твой пациент. Не мога да ти кажа нищо за Оскар като мой пациент.

— Преди това чувала ли си за него? Или за Тери Бриджис?

— Това мога да кажа. Нито дума. И ще те помоля да не ме придумваш. Знаеш ограниченията ми. Знаеше ги и когато ми се обади сутринта.

Бентън отвори, едно чекмедже и извади два плика. Протегна се през бюрото и ѝ ги подаде.

— Не знаех какво може да се случи, докато дойдеш. Може би ченгетата щяха да са намерили нещо, за да го арестуват, и сега вероятно нямаше да водим този разговор. Но ти си права. В момента най-важното за теб трябва да е добруването на Оскар. Ти си негов лекар. Обаче това не означава, че трябва да го видиш пак.

В единия плик имаше доклад за ДНК, а в другия поредица снимки от местопрестъплението.

— Бъргър пожела да получиш копие от ДНК анализа. Снимките и полицейският доклад са от Майк Моралес — обясни Бентън.

— Познаваш ли го?

— Той е сравнително нов в отдела на детективите. Не го познаваш и вероятно няма да се наложи да се запознавате. Честно казано, смятам, че е шушумига. Съдя и по снимките, които е направил

на местопрестъплението, и по предварителния му доклад. ДНК-то е от намазки, които доктор Лестър е взела от тялото на Тери Бриджис. Има и втори комплект снимки, които още не съм получил. От второто претърсване днес в ранния следобед, когато е проверен багажът в килера и се е оказало, че лаптопите на Тери са там. Изглежда, трябвало е да лети за Аризона днес сутринта, за да прекара няколко дни със семейството си. Защо багажът е бил опакован и чантата и куфарът прибрани в килера, за да не се виждат, това никой не знае.

Скарпета си спомни какво ѝ беше казал Оскар. Тери не оставяла багаж навън. Била маниакално подредена. Той пък не си падал по сбогуванията.

— Едно от възможните обяснения е, че е била крайно подредена — каза Бентън. — Вероятно маниакално. От снимките ще видиш какво имам предвид.

— Да, това е много вероятно обяснение — отбеляза Скарпета.

Той я погледна втренчено. Опитваше се да определи дали току-що не му е дала информация. Тя не откъсна очи от неговите и не наруши мълчанието. Бентън провери някакъв телефон в указателя на мобилния, след това го набра от стационарния и попита Бъргър дали може да изпрати някого да вземе уликите, които Скарпета е събрала от Оскар Бейн.

Послуша известно време, след това вдигна очи към Скарпета и каза:

— Напълно съм съгласен. След като може да си тръгне, когато поиска, и ти знаеш какво мисля за това. Не, нямах възможност... Тя е тук. Защо не я попиташ?

Подбутна телефона към средата на бюрото и подаде слушалката на Кей.

— Благодаря ти, че се съгласи — каза Джейми Бъргър и Скарпета се опита да си спомни кога за последен път бяха разговаряли.

Преди пет години.

— Как се държа той? — попита Бъргър.

— Крайно отзивчив.

— Смяташ ли, че ще остане в болницата?

— Мисля, че съм в ужасно положение. — Това беше начинът на Скарпета да каже, че не може да разговаря за своя пациент.

— Разбирам.

— Всичко, което мога да ти кажа, е — продължи тя, — че ако можеш да уредиш ДНК-то му да бъде анализирано бързо, ще е много добре.

— За щастие точно сега има достатъчно хора, които обичат да работят извънредно. Обаче доктор Лестър не е сред тях. Виж, ще те помоля направо, освен ако Бентън вече не е казал нещо. Би ли имала нещо против тази вечер да прегледаш тялото на Тери Бриджис? Доктор Лестър вече би трябвало да е на път от Ню Джърси. Съжалявам, че те подлагам на нещо толкова неприятно — и нямам предвид моргата.

— С каквото мога, ще помогна — отговори Скарпета.

— Ще се радвам да си поговорим пак. И трябва да се видим. Може би да вечеряме в „При Илейн“ — предложи Бъргър.

Изглежда, това беше предпочитаният начин на поведение за професионалистките като тях. Щяха да се срещнат, за да обядват или може би вечерят заедно. Бяха си го казали за пръв път преди осем години, когато Бъргър беше дошла във Вирджиния като специален прокурор за най-потискащия случай в живота на Скарпета. Бяха си го казали и последния път, когато се срещнаха, през 2003, когато и двете бяха загрижени за Луси — тя току-що се беше върнала от една тайна операция в Полша, за която Скарпета все още знаеше много малко, като се изключеше това, че направеното от Луси е незаконно. Със сигурност не беше и морално. В студиото на Бъргър тук в града прокурорката беше седнала с племенницата на Скарпета и каквото и да беше станало между двете, то си остана тайна.

Странно беше, че Бъргър знаеше много повече за нея от всеки друг, за когото можеше да се сети, но не бяха приятелки. Беше малко вероятно, че щяха да се видят, за да правят нещо друго, освен да работят, независимо колко пъти са си предлагали хапване или по пиетие и наистина са го имали предвид. Липсата на връзка между тях не се дължеше просто на превратностите в живота на много заети хора, които се сблъскват и след това поемат по своите разделени пътища. Силните жени са предразположени да бъдат самотни, защото инстинктът им подсказва да не се доверяват една на друга.

Скарпета върна слушалката на Бентън и каза:

— Ако Тери е била натрапчиво маниакална, тялото ѝ може да предостави някои следи. Изглежда, че ще имам възможност сама да хвърля едно око. Напълно случайно.

— Щях да ти кажа. Бъргър ме помоли да те попитам дали ще се съгласиш.

— След като доктор Лестър е на път за града, предполагам, че съм се съгласила още преди да го разбера.

— След това можеш да си тръгнеш и да не се забъркваш повече — каза Бентън. — Освен ако срещу Оскар не бъдат повдигнати обвинения. Не знам как ще те забърка това. Ще зависи от Бъргър.

— Моля те, не ми казвай, че този мъж е убил, за да получи моето внимание.

— Не зная какво да ти кажа. За нищо. В момента не зная дори какво да мисля. ДНК-то от вагиналните намазки на Тери. Хвърли едно око.

Скарпета извади лабораторния доклад от единия плик и го прочете, докато Бентън ѝ разказваше какво му била казала Бъргър за някаква жена в Палм Бийч.

— Е — попита накрая, — можеш ли да се сетиш за някаква причина?

— Тук липсва докладът на доктор Лестър какви проби е взела. Ти каза вагинални.

— Това ми каза Бъргър.

— Какви точно са били и откъде? Тук това го няма. Няма да рискувам да изкажа предположение за необичайните резултати и какво биха могли да значат.

— Е, аз ще рискувам. Замърсяване — каза той. — Макар че не мога да разбера как може да е замесена възрастна жена в инвалидна количка.

— Някаква възможност да има връзка с Оскар Бейн?

— Не. Бъргър ѝ се обадила и попитала.

Телефонът му звънна, той се обади и дълго слуша, затвореното му лице не издаваше нищо.

— Не мисля, че беше особено добра идея — каза накрая. — Съжалявам, че стана така... Разбира се, че съжалявам, особено като се има предвид... Не, не искам да ти кажа тъкмо по тази причина... Защото... не, чакай малко. Изслушай ме. Истината е, че аз... Луси, моля те. Остави ме да довърша. Не очаквам да разбереш, но не може да навлизаме в това сега. Защото... Не, не го мислиш сериозно. Защото...

Когато човек няма към кого да се обърне... Ще говорим за това по-късно. Съгласна? Успокой се и ще разговаряме по-късно. — И затвори.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Скарпета. — Какво разправя Луси? За какво съжаляваш и кой не е имало към кого да се обърне?

Лицето на Бентън беше бледо, но невъзмутимо.

— Понякога тя губи усещане за време и място. Точно сега нямам нужда от гневните ѝ изблици.

— Гняв? За какво?

— Знаеш каква става.

— Обикновено само когато има сериозна причина.

— Сега не можем да навлизаме в това. — Каза ѝ същото, което беше казал на Луси.

— Как, по дяволите, очакваш да се съсредоточа, след като съм чула подобен разговор? В какво да навлизаме?

Той мълчеше. Тя мразеше, когато изключва, след като му е задала въпрос.

— „Готам те пипна!“ — каза Бентън за нейна изненада и раздразнение.

— Няма да го правиш на голям въпрос, нали?

— Прочете ли го?

— Започнах да го чета в таксито. Брайс каза, че трябвало да го прочета.

— Наистина ли го изчете цялото?

— Бакшишът ме прекъсна, когато ме изхвърли на улицата.

— Ела да погледнеш.

Набра нещо на клавиатурата, докато тя се наместваше до него, и се намръщи.

— Странно...

Уебстраницата „Готам те пипна!“ имаше някакъв проблем с програмирането или беше блокирала. Сградите бяха тъмни, небето яркочервено, а голямата коледна елха от Рокфелер Сентър беше с върха надолу в Сентръл Парк.

Бентън нетърпеливо плъзна мишката по подложката, кликна няколко пъти.

— По някаква причина сайтът е блокирал и е напълно прецакан. Обаче за съжаление мога и така да изтегля проклетата колонка.

Набра няколко букви — удряше енергично по клавишите — да проведе търсене.

— В Мрежата е направо лудница.

Екранът се изпълни с отправки за „Готам те пипна!“ и д-р Кей Скарпета и той щракна на един файл и отвори не една колонка, а две, които някой беше копирал и качил на сайт на любителите на съдебната медицина. Неласкателната снимка на Скарпета изпълни екрана.

— Смяташ ли, че е направена в Чарлстън? — попита Бентън. — Или в новата ти работа? Престилката говори ли ти нещо? Цветът? Не носиш ли екипи с цвят на боровинка в Уотъртаун?

— Зависи какво сме получили от медицинската пералня. Те ги взимат и ни докарват чисти. Едната седмица може да са тъмозелени, другата розови, различни отсенки на синьото, боровинкови. Напоследък това се отнася за повечето морги. Най-много, което мога да уточня, е, че не искам нещо сладко, в смисъл на цветенца, гъбки и мечета. Познавам патолози, които носят такива престилки, сякаш са педиатри.

— И не си спомняш някой да те е снимал по време на аутопсия? Може би с мобилен телефон?

Тя се замисли, после каза:

— Не. Защото ако го бях видяла, щях да го накарам да я изтрие. Никога не бих позволила подобно нещо.

— Най-вероятно е станало, след като се премести и започна при Си Ен Ен. Звездният фактор. Някое ченге. Човек от погребално бюро или от съдебната медицина.

— Това би било лошо. — Тя поклати глава и си помисли за Брайс. — Това ще ме накара да се притеснявам, че е някой от екипа ми. Каква е тази работа със сестра Поли? Коя е сестра Поли?

— Не зная. Прочети това. После ще се върнем на нея.

И премести курсора на първата качена днес на сайта колонка и частта, която искаше тя да види:

„... но под тази непроницаема фасада има една мръсна тайна, която тя крие много добре. Скарпета може и да живее в свят от неръждаема стомана, но със сигурност не е жена, направена от стомана. Тя е слаба — какъв срам.

И знаете ли защо? Защото може да бъде изнасилена.

Да, точно както всяка друга жена, само дето този път може да обвиниш жертвата. Сама си го навлече. Отблъскваше, държеше се зле и омаловажаваше своя детектив и партньор до една пияна нощ в Чарлстън, когато той вече не можел да издържа. Човек дори може да съжали горкичкия Пийт Марино...“

Скарпета се намръщи. Клюките са едно, но това бе нещо съвсем друго.

— Няма да питам защо хората са толкова отвратителни — каза тя. — Много отдавна се научих да не питам. Накрая стигнах до извода, че може и да разбереш, но всъщност това няма значение. Ако разбере кой стои зад това, ще го съдя.

— Няма да ти казвам да не обръщаш внимание.

— Смятам, че вече ми каза, като не ми каза. Онова, което се случи, никога не е попадало в новините. Не съм подавала оплакване. Това е неточно и е клевета. Ще заведе дело.

— Срещу кого? Срещу анонимното лайно в киберпространството?

— Луси може да разбере кой е.

— Като стана дума, не мисля, че сайтът е рухнал по случайност — каза той. — Вероятно това е най-доброто лекарство. Най-добре да остане завинаги блокиран.

— Ти ли я накара да го блокира?

— Чу ме, когато говорих с нея. Разбира се, че не съм. Но ти я познаваш. Със сигурност това е нейна работа и е по-резултатно от съдебен процес. Тук няма клевета. Не можеш да докажеш, че написаното от този човек е лъжа. Не можеш да докажеш какво се е случило. И какво не.

— Казваш го така, сякаш не вярваш онова, което ти казах.

— Кей — той я погледна в очите, — нека не превръщаме това в караница помежду ни. Очевидно онова, за което трябва да се подготвиш, е разголването. Обществото не е знаело, но сега вече знае и ще те питат. Както и за това... — Той прочете още малко. — Другата

глупост. Енорийското училище. Сестра Поли. Това е история, която не съм чувал.

Скарпета плъзна очи по редовете почти без да ги чете.

— Няма сестра Поли и описаното не се е случвало, не и по този начин. Беше друга монахиня и със сигурност не е имало похотливо налагане с камшик в тоалетната.

— Но има известна истина.

— Да, Маями, стипендията за енорийското училище. И продължителната смъртоносна болест на баща ми.

— И бакалницата също. Другите момичета в училището наричаха ли те Флоридската бисквитка?

— Бентън, не искам да говоря за това.

— Опитвам се да определя кое от изнесеното е вярно и кой би могъл да го знае.

— Не зная откъде идва информацията.

— Не ме е грижа толкова какво от това е лъжа. Проблемът е и дали някъде има публикуван източник с това, което е в тези колонки. Защото ако няма, както казваш ти, значи някой близо до теб пуска информация на този неизвестен автор, който и да е той.

— Марино — каза тя неохотно. — Той знае за мен неща, които другите не знаят.

— Очевидно информацията за Чарлстън. Макар да не мога да си представя, че е използвал тази дума.

— Коя дума, Бентън?

Той не отговори.

— Не можеш да се насилиш да я произнесеш, нали? *Изнасилване.* Въпреки че не това се случи.

— Не зная какво се е случило — отговори той тихо. — Това е моят проблем. Зная само толкова, колкото ми позволи да знам.

— По-добре ли щеше да се чувстваш, ако беше гледал?

— Кей, как можеш да...

— Трябва да видиш всяка подробност, сякаш това ще ти даде възможност да сложиш край — отбеляза Скарпета. — Кой е човекът, който винаги казва, че няма такава неща като край? Мисля, че и двамата бихме го казали. И сега този колумнист и онзи, който му пуска информация, печелят. Защо? Защото седим тук разстроени, не се доверяваме един на друг, отчуждени сме. Истината е, че ти вероятно

знаеш за станалото много повече от Марино. Искрено се съмнявам, че той помни много от онова, което каза и направи онази вечер. За негово добро, надявам се, че съм права.

— Кей, аз не искам да съм отчужден. И не знам защо, но това явно ме безпокои повече, отколкото теб.

— Разбира се, че знаеш. Чувствах се много по-безсилен от мен, защото не си могъл да го спреш. Аз поне спрях нещо. Предотвратих най-лошото.

Той се престори, че отново четете двете колонки, макар всъщност да искаше да се успокои.

— Възможно ли е да знае информацията от Флорида? — попита след малко. — Какво си му разказвала за детството си? Всъщност нека преформулирам въпроса: частта, която е вярна — той кимна към екрана на компютъра, — това ли е информацията, която си му дала?

— Марино ме познава от почти двадесет години. Срещал се е с майка ми и сестра ми. Естествено, че знае някои подробности от живота ми. Не си спомням всичко, което съм му разказвала, но не е голяма тайна за хората, които са ми близки, че съм израснала в не толкова хубав квартал в Маями, че нямахме пари и че баща ми крееше години наред от рак, преди да умре. И че се справях много добре в училище.

— А момичето, което ти е счупило моливите?

— Това са глупости.

— Но верни, доколкото разбирам.

— Да, имаше едно момиче, което ми счупи моливите. Грубиянка. Дори не си спомням как се казваше.

— Монахиня удряла ли ти е шамар?

— Защото се развихах на оная и тя ме изпорти, а не обратното. И една от сестрите ме наказва. Това беше. Без възбуждаща сцена в тоалетната. Абсурдно е, че водим този разговор.

— Смятах, че зная всичките ти истории. Не ми е приятно, че не е така и че трябва да го научавам от интернет. Абсурдно или не, подробности като тази ще обиколят целия град и най-вероятно вече го обикалят. Не можеш да избягаш от това дори в Си Ен Ен, където имаш приятели. Когато си на предаване, все някой ще се почувства длъжен да те попита. Ще трябва да свикнеш. И двамата ще трябва да свикнем.

Тя не мислеше за разголването и за това, че трябва да свикне с него. Мислеше си за Марино.

— За това значи говореше Луси, когато ти се обади преди малко. Каза ти нещо за него.

Бентън не каза нищо. Но и това беше отговор. Да, Луси бе говорила за Марино.

— Какво искаше да кажеш с това, че нямало към кого да се обърне? Или говореше за друг? Не крий нищо от мен. Не и сега.

— Ами той направи точно това. Нанесе удар и побягна. Така смята Луси — отговори Бентън, но тя отдавна вече беше по-добра в определянето на това кога е уклончив. — Изчезна и трябваше да обяснявам до посиняване, че когато човек смята, че няма към кого да се обърне, търси начин да се измъкне. Това не е нещо ново. Знаеш историята и познаваш Луси.

— Каква история? Никога не съм знаела историята. Той изчезна и никога не съм си и помисляла, че се е самоубил. Не и Марино. Не би имал смелостта или глупостта — и най-вече, той се страхува, че ще отиде в ада. Наистина вярва, че има физически ад, разположен някъде около разтопената сърцевина на земята, и че ако попадне там, ще гори в огъня цяла вечност. Призна ми го в друга пиянска вечер. Желаше ада на половината планета, защото сам се страхува от него.

Погледът на Бентън беше неизказано тъжен.

— Не зная за каква история говориш и не ти вярвам — каза тя. — Нещо друго се е случило.

Загледаха се в очите.

— Той е тук — каза Бентън. — От миналия юли. По-точно от първата седмица на юли.

И продължи и ѝ каза, че Марино работи за Бъргър, която научила от клюкарската колонка истинската причина Марино да напусне Чарлстън, гнусна подробност, която не знаела, когато го наела. И че сега Луси знаела за Марино, защото Бъргър току-що се била срещнала с нея и ѝ била казала.

— Затова се обади Луси — завърши Бентън. — И тъй като те познавам достатъчно добре, подозирам, че би искала да помогна на Марино въпреки всичко. И би поискала да откликна на желанието му да се подложи на лечение и в общи черти да започне живота си отново, без ти да знаеш.

— Трябваше отдавна да ми кажеш.

— На никого не можех да разкрия подробности за него. Също толкова, колкото ти можеш да ми кажеш какво е казал Оскар. Поверителност между лекаря и пациента. Марино ми се обади в „Маклийн“ малко след като беше изчезнал от Чарлстън и ме помоли да го вкарам в някой център за лечение. Помоли ме да говоря с терапевта му тук, да наблюдавам, да се намеся, ако се наложи.

— А след това да му намериш работа при Джейми Бъргър? И това също ли е тайна? Какво общо има това с поверителността между лекаря и пациента?

— Помоли ме да не ти казвам.

Гласът на Бентън твърдеше, че е постъпил правилно, погледът му опровергаваше убедеността му в това.

— Това няма нищо общо с поверителността между лекар и пациент, нито дори с това да се държиш достойно — каза Скарпета. — Знаеш за какво става дума. Мисленето ти е напълно погрешно, защото няма начин той да работи за Джейми Бъргър и аз да не разбера. В някой момент. И точно това се случи.

Започна да прелиства полицейския доклад, защото не искаше да го погледне. Почувства, че има някой зад нея, още преди човекът да заговори, обърна се и се смая, като видя типа на прага на кабинета.

С торбестите си бандитски дрехи, дебелите златни ланци и сплетената на ситни плитки коса приличаше на току-що избягал от ареста.

— Кей, не мисля, че познаваш детектив Моралес — каза Бентън не особено любезно.

— Обзалагам се, че не помниш, но веднъж почти се запознахме — каза Моралес, докато влизаше и безсрамно я оглеждаше.

— Съжалявам. — Това означаваше, че не помни. Не му подаде ръка.

— Почивните дни след Деня на труда. В моргата — обясни той.

Излъчваше неспокойна енергия, която я изнервяше. Помисли си, че измисля нещата, които върши, на момента, че ги прави веднага и че е в природата му да властва над всичко, до което се докосне.

— Бях през няколко маси от теб. Ти преглеждаше онзи тип, дето го бяха извадили от Ийст Ривър до Уорд Айланд — продължи той. — Знам, че не ме помниш. Въпросът беше дали му е писнало от живота и

е скочил от моста, или е получил сърдечен удар и е паднал. Един от случаите на Досадната Лестър. Излезе, че не е свързала точките — не се беше сетила, че приличната на папрат шарка по торса е, познай какво, резултат от удар на гръм, което изключи, защото не откри изгоряло по чорапите му, по подметките и разни подобни глупости. Ти използва компас, за да докажеш, че токата на колана му е намагнетизирана, което е типично, когато те удари гръмотевица. Както и да е, не ме помниш. Аз само се бях отбил, за да оставя едни куршуми, които трябваше да идат в лабораторията.

Извади бланка за доказателства от джоба на огромните си джинси, разгъна я и започна да я попълва, наведен над бюрото толкова близо до нея, че лакътят му я докосваше, и тя отмести стола си. Той ѝ подаде бланката и химикалката, тя попълни останалото и се подписа. Моралес взе плика с доказателствата от Оскар Бейн и си тръгна.

— Няма нужда да казвам — подхвърли Бентън, — че Бъргър си има предостатъчно проблеми с него.

— Той е в екипа ѝ, така ли?

— Не, това би улеснило нещата. Може би тогава щеше да може да го контролира поне малко — обясни Бентън. — Той е направо вездесъщ. Щом даден случай придобие известност, успява по някакъв начин да се появи. Точно както при смъртта от гръмотевицата, за която стана дума. Между другото, вероятно няма да ти прости, че не го помниш. Затова го спомена цели три пъти.

---

[1] Основният затвор на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

13.

Бентън се настани удобно в тапицирания с изкуствена кожа стол и загледа Скарпета, докато тя преглеждаше документи от другата страна на малкото издраскано бюро.

Обичаше правия ѝ нос, силните черти на брадичката и скулите ѝ, бавния грациозен начин, по който се движеше дори да правеше нещо съвсем дребно като прелистването на страници. В съзнанието му тя изглеждаше все така, както първия път, когато се срещнаха: появи се на прага на заседателната зала, руса, несресана, негримирана, а джобовете на дългата ѝ бяла престилка пълни с химикалки, книжни кърпички и розови залепващи бележки за телефонни обаждания, на които не бе успяла да се отзове, но явно щеше да го направи при първа възможност.

Той на мига разбра, че въпреки очевидната ѝ сила и сериозност тя е внимателна и мила. Видя го в очите ѝ по време на онази първа среща и го виждаше в тях и сега, макар да бе потънала в работа и въпреки че я беше наранил отново. Не можеше да си представи да не я има и почувства как го пронизва острието на омразата — омраза срещу Марино. Онова, в което Бентън се беше ровил през целия си съзнателен живот, сега се намираще в неговия дом. Марино беше пуснал врага да влезе и той не знаеше как да го накара да си върви.

— По кое време полицията е пристигнала на местопрестъплението? Защо ме зяпаш? — попита Скарпета, без да го поглежда.

— Около шест и четвърт. Оплесках нещата. Моля, не ми се сърди.

— Как е била уведомена? — Тя обърна страницата.

— Сто и дванадесет. Той твърди, че е открил тялото на Тери около пет, но до шест не се обадил на сто и дванадесет. Шест и девет, за да съм точен. Полицията пристигнала след няколко минути. Около пет минути. — Тя не му отговори и той взе един кламер и започна да го разгъва. Мразеше да е нервен.

— Намерили външната врата заключена — продължи Бентън. — Там има още три апартамента. Никой не си бил у дома и кооперацията няма портиер. Полицията не могла да влезе в сградата, но нейният апартамент е на партера, така че заобиколили отзад и през пролука в пердетата видели Оскар в банята, прегърнал женско тяло, покрито със синя хавлиена кърпа. Плачел истерично, прегръщал я и я милвал. Ченгетата започнали да чукат по прозореца, привлекли вниманието му и той ги пуснал да влязат.

Говореше с кратки накъсани изречения, мозъкът му беше бавен и някак неорганизиран — вероятно защото се чувстваше крайно стресиран. Продължаваше да разгъва кламера. Гледаше я.

След продължително мълчание тя вдигна глава, погледна го и попита:

— И какво? Той говорил ли е с тях?

„Сравнява бележки — помисли си той. — Иска да сравни онова, което знам, с казаното от Оскар. Тя е клинична и безпристрастна, няма да ми прости.“

— Съжалявам. Моля те, не ми се сърди — каза Бентън на глас.

Тя издържа погледа му и каза:

— Защо е била само по сутиен и пеньоар? Ако пред вратата е стоял непознат, би ли отворила така?

— Не можем да се оправим с това сега. — Имаше предвид тяхната връзка, а не случая. — Може ли да го приберем в килера?

Така го наричаха, когато частни въпроси възникваха на погрешното място и в погрешното време. Погледът ѝ и това как очите ѝ станаха с една отсянка по-тъмносини му подсказаха, че ще го направи. Засега щеше да го прибере в килера, защото го обичаше, макар той да не го заслужаваше.

— Добър въпрос. Как е била облечена, когато е отворила вратата — съгласи се той. — Имам някои наблюдения, когато стигнем до тази част.

— Какво точно е направил Оскар, когато е влязла полицията?

— Плачел, краката му се подгъвали, крещял. Толкова настоявал да се върне в банята, че двама полицаи трябвало да го държат. Опитвали се да го накарат да говори. Казал, че бил срязал пластмасовите белезници. Били на пода в банята до ножиците, които бил взел от поставката с ножове в кухнята.

— Как ги е нарекъл на местопрестъплението? Пластмасови белезници? Или полицията ги е нарекла така? Откъде се е появил терминът „пластмасови белезници“? Важно е да разберем кой пръв го е използвал.

— Не знам.

— Е, някой сигурно знае.

Бентън огъна кламера като осмица. Онова, което бяха прибрали в килера, продължаваше да се показва. В даден момент щяха да говорят, но разговорите не оправяха строшеното доверие, така както не лекуваха и счупени кости. Нужната ос на неговия живот бяха лъжите, всички добронамерени или професионално и правно нужни, и това беше всъщност причината Марино да е заплаха. В основата на неговите отношения с Марино никога не бе имало лъжи. Когато се бе натрапил насила на Скарпета, Марино не бе показвал презрение или омраза, нито се беше опитвал да я унизи. Просто си бе взимал онова, което е желал, тъй като тя не е искала да го даде. Направил го беше, защото това е било единственият начин да убие ненужната любов, която била на път да го съсипе. Неговото предателство към нея всъщност бе едно от най-честните неща, които беше правил.

— Освен това не знаем какво е станало с онова, с което е била удушена — отбеляза Бентън. — Изглежда, убиецът го е свалил от врата ѝ и го е отнесъл. Полицията подозира, че са били други пластмасови белезници.

— На какво основание?

— Би било необичайно да донесе две различни връзки — отговори Бентън.

Огъваше кламера и той най-после се строши.

— Защо е свалил тези от шията ѝ и си е тръгнал с тях, а е оставил онези на ръцете? Ако се е случило точно така — отбеляза тя.

— Не знаем какво е имал наум. Няма на какво да стъпим. Не е голяма изненада, че са си помислили, че го е направил Оскар.

— На какво основание?

— Убиецът или е имал ключ, или тя трябва да му е отворила, а както ти вече подчерта, тя е била по пеньоар и почти нищо друго. Хайде да поговорим за това. Защо е била толкова спокойна и доверчива? Как е могла да знае кой звъни на външната врата? Няма камера, нито интерком. Според мен заключението е, че е очаквала

някаго. Отключила е външната врата по тъмно, при положение че сградата е била празна, след това е отключила и вратата на апартамента. Или го е направил някой друг. Насилниците обичат празниците. Голям символизъм и наоколо няма жива душа. Ако Оскар я е убил, снощи е бил идеалният момент да го направи и да го представи за нещо друго.

— Искаш да кажеш, че полицията смята, че се е случило точно това?

„Отново прави сравнения — помисли Бентън. — Какво ли знае?“

— За тях в това има най-много смисъл.

— Когато полицията е дошла, вратата на апартамента била ли е заключена, или е била отключена?

— Заключена. След като влязъл, в определен момент Оскар я е заключил. Малко странно е, че след като звъннал на сто и дванадесет, не е отключил външната врата на сградата. Не е отключил и вратата на апартамента. Не зная как е смятал, че ще влезе полицията.

— Това изобщо не е странно. Независимо от това какво е правил или не, той е бил уплашен.

— От какво?

— Ако не я е убил той, може да се е страхувал, че убиецът ще се върне.

— Как би могъл убиецът да се върне в сградата, след като не е имал ключ?

— Когато са уплашени, хората не мислят за всяка подробност. Обикновено първият подтик е да заключиш.

„Проверява разказаното от Оскар. Сигурно ѝ е казал, че е заключил вратата на апартамента, защото го е било страх.“

— Какво е казал, когато се е обадил на сто и дванадесет? — попита тя.

— Ще те оставя сама да чуеш — отвърна Бентън.

Дискът вече беше в компютъра; той отвори аудиофайл и усили звука:

„Оператор 112: Национален номер за спешни повиквания. Какъв е проблемът?

Оскар (истерично): Полиция! Моята приятелка...

Оператор 112: Господине, какъв е проблемът?
Оскар (с писък): Тя е мъртва! Мъртва е! Някой я е убил! Някой я е удушил!
Оператор 112: Била е удушена?
Оскар: Да!
Оператор 112: Имате ли представа дали лицето, което я е удушило, е все още в жилището?
Оскар (плаче, говори почти шепнешком): Не... Тя е мъртва...
Оператор 112: Екипите са вече на път! Останете, където сте, разбрано?
Оскар (плаче): Те...
Оператор 112: Те? Има ли някой при вас?
Оскар: Не... (неразбираемо).
Оператор 112: Не затваряйте. Полицията е почти при вас. Какво е станало?
Оскар: Аз дойдох и тя беше на пода... (неразбираемо).“

Бентън затвори файла.

— След това е затворил и не е пожелал да вдигне, когато операторът го е набрал. Ако беше останал на линия, за полицията щеше да е по-лесно и по-бързо да влезе в апартамента. Вместо това е трябвало да заобиколят отзад и да чукат по прозореца.

— Той изглежда искрено уплашен и изпаднал в истерия — отбеляза Скарпета.

— Също и Лайл Менендес, когато звъннал на сто и дванадесет, за да съобщи, че родителите му са убити. Знаем как завърши тази история.

— Само защото братя Менендес^[1]... — започна тя.

— Зная, зная, че това не означава, че Оскар е убил Тери Бриджис. Обаче не знаем и че не го е направил — прекъсна я Бентън.

— А твоето обяснение защо казва „те“? Сякаш иска да подсказе, че я е убил не един човек, а повече? — попита Скарпета.

— Очевидно причината е в параноята — отговори Бентън, — от която според мен наистина страда. Обаче това не е непременно в

негова полза по отношение на това как полицията вижда нещата. Параноиците извършват убийства заради параноичните си самоизмами.

— Сериозно ли го мислиш? Че в основата си това е битово убийство?

„Тя не го вярва — помисли той. — Смята, че е станало нещо друго. Какво ли ѝ е казал Оскар?“

— Мога да разбера защо полицията смята така — отговори Бентън, — но бих искал малко истински доказателства.

— Какво друго знаем?

— Казаното от него.

— На местопрестъплението или докато е бил в колата на детектив Моралес?

— Щом са излезли от апартамента, Оскар е млъкнал — обясни Бентън. Хвърли парченцата от кламера в кошчето за боклук и те лекичко изтракаха.

— Единственото, което казал, е, че иска да отиде в „Белвю“. И че няма да говори с никого, освен мен. След това настоя да дойдеш ти и ето ни сега тук.

Бентън взе друг кламер. Тя го гледаше в ръцете, после попита:

— Какво е казал на полицията, докато е бил още в апартамента?

— Че когато дошъл, всички лампи били угасени. Отключил долната врата. След това позвънил на вратата на апартамента, тя се отворила и престъпникът го нападнал. После избягал. Оскар заключил, запалил лампите, тръгнал из апартамента и открил тялото ѝ в банята. Около врата ѝ нямало нищо, но видял червеникави следи.

— Знаел е, че е мъртва, но въпреки това е изчакал, преди да се обади в полицията. Защо ли? Според теб каква е причината? — попита Скарпета.

— Изгубил е представа за времето. Не е бил на себе си. Кой знае каква е истината? Обаче това не е достатъчна причина да го арестуват. Което пък означава, че ченгетата са били доволни да изпълнят молбата му да го приберат. Не е в негова полза и че е мускулесто джудже, което работи в киберпространството.

— Значи знаеш каква е професията му. Какво друго научи?

— Знаем за него всичко, с изключение на онова, което не ни казва. А ти? — Разгъна кламера. — Някакви идеи?

— Мога да говоря само теоретично.

Той ѝ отвърна с мълчание, така че тя да го запълни.

— Имала съм безброй случаи, когато полицията не е била повикана веднага — започна Скарпета. — Когато убиецът е имал нужда от време, за да подреди местопрестъплението така, че да прилича на нещо друго. Или човекът, който е намерил тялото, се опитва да прикрие какво наистина се е случило. Неудобство, срам, застраховка. Асфиксофилия, сексуалното „бесене“, което се превръща в трагедия и човекът умира от задушаване. Обикновено е нещастен случай. Влиза майката, вижда сина си в черни кожи, с маска, вериги, щипки на зърната. Виси от мертека, навсякъде са разхвърляни порнографски списания. Не иска хората да си спомнят сина ѝ така и не се обажда за помощ, докато не се е отървала от доказателствата.

— Друга теория?

— Човекът е толкова безутешен, толкова не иска да се раздели с любимия си, че прекарва известно време с трупа, милва го, прегръща го, покрива го, ако е гол, сваля въжетата и белезниците. Възстановява човека такъв, какъвто е бил, сякаш това ще го върне.

— Твърде подобно на онова, което е направил той, нали? — подхвърли Бентън.

— Имах случай, когато съпругът беше намерил жена си мъртва в леглото. Свръхдоза. Легнал до нея, прегърнал я и не се обадил в полицията, докато вкочаняването не се развило напълно и не станала студена като лед.

Бентън я изгледа продължително, после каза:

— Разкажанието при домашното насилие. Съпругът убива жена си. Дете убива майка си. Съкрушителни угризения, тъга, паника. Не се обажда веднага в полицията. Прегръща мъртвата, милва я, говори с нея, плаче. Нещо скъпоценно, което е строшено и вече не може да бъде поправено. Завинаги променено, завинаги загубено.

— Тип поведение, по-присъщо за импулсивните престъпления — отбеляза Скарпета. — Не умишлените. Това убийство не ми прилича на импулсивно. Когато престъпникът донеся свое собствено оръжие, свои средства за връзване, пластмасови белезници например, това е предумишлено.

Бентън, без да иска, се убоде с кламера, загледа как на върха на пръста му започва да се образува капка кръв и я изсмука.

— В куфарчето за съдебномедицински експертизи няма аптечка за първа помощ. Доста глупаво всъщност. Трябва да намерим лепенка и...

— Кей, не те искам в цялата тази история.

— Ти ме вкара в нея. Или най-малкото позволи това да се случи. — Тя гледаше вторачено пръста му. — По-добре го остави да покърви. Не обичам прободни рани. По-лоши са от порезните.

— Не исках да те поставям в центъра на събитията. Просто нямах избор.

Понечи да каже, че не избира вместо нея, но това щеше да е още една лъжа. Тя се протегна през бюрото и му подаде хартиени кърпички.

— Мразя го това — продължи Бентън. — Винаги мразя, когато си в моя свят, а не в своя. Трупът не се привързва към теб, не развива чувства. Човек няма връзка с мъртвите. Ние не сме роботи. Някой тип измъчва някого до смърт, а аз седя срещу него на някоя маса. Той е личност, човешко същество. Мой пациент. Смята, че аз съм неговият най-добър приятел, докато не ме чуе да давам показания в съда, че прави разлика между правилно и погрешно. Свършва в затвора до края на живота си или, в зависимост от законодателството, на опашката за изпълнение на смъртни присъди. Няма значение аз какво мисля или в какво вярвам. Аз си върша работата. Правя онова, което е правилно в очите на закона. Макар да знам, че това няма да ме накара да се почувствам по-малко преследван.

— Не знаем какво е да не се чувстваш преследван — каза тя.

Той стисна пръста си и капката излезе пак, яркочервена. Погледна я от другата страна на бюрото, правите ѝ рамене, силните способни ръце, прелестните очертания на тялото ѝ под костюмчето и я пожела. Почувства възбуда тук, в затвора, въпреки че когато бяха сами вкъщи, рядко я докосваше. Какво му ставаше? Сякаш беше преживял катастрофа и го бяха сглобили неправилно.

— Кей, трябва да се върнеш в Масачузетс. Ако бъде обвинен и ти пратят призовка, ще се върнеш и ще се оправим с това.

— Няма да бягам от Марино — възрази тя. — Няма да го избягвам.

— Не това искам да кажа. — Но беше точно онова, което искаше да каже. — Тревожа се за Оскар Бейн. Може да излезе от „Белвию“

всеки момент. Искам да си колкото се може по-далеч от него.

— Онова, което искаш, е да съм колкото се може по-далече от Марино.

— Не мога да си представя за какво би искала да си до него. — Чувствата му угаснаха, гласът му стана твърд.

— Не съм казала, че искам, а че няма да бягам от това. Не аз побягнах от страх — той го направи.

— Надявам се, че моето участие в тази история ще свърши след няколко дни — въздъхна Бентън. — След това ще стане отговорност на Нюйоркското полицейско управление. Бога ми, наистина съм доста изостанал в „Маклийн“. Преполовил съм изследването, но вече не съм сигурен за статията. Не си длъжна да проведеш консултацията в шибаната морга. Защо да спасяваш отново задника на доктор Лестър?

— Не това искаш в действителност. Да не се показвам? Да избягам от работата, след като Бъргър ме помоли за помощ? Последният полет е в девет. Не мога да го хвана, знаеш го. Защо тогава говориш така?

— Луси може да те закара с нейния хеликоптер.

— Вкъщи вали. И сто на сто няма никаква видимост.

Гледаше го в очите и му беше трудно да не позволи на чувствата си да се проявят в очите. Желаше я. Искаше я сега, тук, в кабинета, и ако тя знаеше какво чувства, щеше да се отврати. Щеше да реши, че е прекарал твърде много години в ровене из всички въобразими форми на перверзия и накрая се е заразил.

— Все забравям, че там времето е различно — каза той.

— Никъде няма да ходя.

— Добре. Като гледам, си стегнала багажа така, сякаш няма да се връщаш.

Багажът ѝ беше до вратата.

— Храна — поясни тя. — Колкото и да искаш да ме изведеш на романтична вечеря тази вечер, ще ядем вкъщи. Ако някога си стигнем вкъщи.

Погледнаха се в очите. Тя току-що му беше задала въпроса, който искаше да му зададе, но непряко.

— Моите чувства към теб не са се променили — отговори той.

— Ако знаеш как се чувствам от време на време... но не ти казвам.

— Може би не е лошо да започнеш да ми казваш.

— Ето, казвам ти.

Желаеше я точно в този момент и тя го усети и не се обиди. Може би искаше същото. За него беше толкова лесно да забрави защо е толкова прецизна, да забрави, че науката е само въжетото, което тя мята на врата на животното, за да може да го води, да го разбира и да го управлява. Онова, което беше избрала в този живот, не можеше да е по-голо, първично и могъщо и нищо не я шокираше.

— Вярвам, че много важен елемент в този случай е защо Тери Бриджис е била убита в банята — каза тя. — А какво ни кара да сме толкова сигурни, че е била убита там?

— Полицията не намери доказателства, че е била убита другаде. Нищо, което да подсказва, че тялото е било преместено в банята след смъртта ѝ. Каква храна?

— Която щяхме да ядем снощи. Като казваш, че нищо не подсказва, че тялото е било местено, какво означава това?

— Зная само казаното от Моралес: че нищо не подсказва подобно нещо.

— И вероятно нищо няма да го подсказже — каза Скарпета. — Ако е била мъртва по-малко от два часа, тялото ѝ не би могло да каже много. На обезцветяването и вкочаняването обикновено им трябва поне шест часа, за да се развият напълно. Била ли е топла?

— Той каза, че когато отишъл там, опитал да напипа пулса ѝ. Била е.

— Ако не я е убил Оскар, онзи, който го е направил, трябва да е напуснал апартамента малко преди той да отиде там и да я открие мъртва. Случайност, удивителен късмет за убиеца, че не са го прекъснали. Бил е само на минути от това Оскар да влезе и да го прекъсне. Ако приемем, разбира се, че убиецът и Оскар не са едно и също лице.

— Ако не са — подхвърли Бентън, — трябва да се запиташ защо някой друг ще предположи, че Тери ще си е сама вкъщи в новогодишната вечер. Освен ако не става дума за случайно убийство. Лампите ѝ са светили в една иначе тъмна сграда. По това време на годината лампите на хората светят по цял ден или поне от четири нататък, когато слънцето залезе. Въпросът е дали е станала жертва на случайността?

— А как стои въпросът с алибито? Оскар има ли?

— Ти не знаеш ли?

Тя — гледаше го как изстискава поредната капка кръв от пръста си — отговори с въпрос:

— Кога за последен път те ваксинираха срещу тетанус?

---

[1] Братя Менендес убиват родителите си от алчност. — Б.пр. ↑

14.

Не беше много трудно да потърси в Криминалния център на Нюйоркското полицейско управление — там информацията се даваше в реално време — и да намери двата случая, за които беше споменал Моралес. Онова, което отне малко повече време, беше да получи отговор от детективите, които бяха работили по тях.

В шест и двадесет — Марино тъкмо си разкопчаваше палтото в апартамента — мобилният му телефон иззвъня. Жена. Представи се като Бакарди — като рома, който преди пиеше с кола. Той й звънна по стационарния телефон и направи кратко обобщение на случая Тери Бриджис, попита я дали някога е чувала за Оскар Бейн или някой, който отговаря на неговото описание е бил забелязан в района на извършеното през пролетта на 2003 година убийство в Балтимор.

— Преди да се понесем в бесен галоп по дирите на някой неизвестен — каза Бакарди, — какво те кара да мислиш, че случаите са свързани?

— Първо, нека започна с това, че не е моя идея. Колегата се казва Майк Моралес и е имал попадения в нашата компютърна система. Познаваш ли го?

— Бегло. Значи заслугата не е твоя. Вместо това ти се е стоварила гадост.

— Може би да, може би не — отвърна Марино. — Има подобия в начина на действие между вашия и моя случай. Същата работа като в случая от Гринич. Знаеш за него, предполагам.

— Рових се из него, докато едва не ослепях. Разби ми брака. Той умря миналата година от рак. Не бившият ми съпруг, а детективът от Гринич. Ти откъде си? Говориш като момче от Джърси.

— Аха. Наистина кофти място. Съжалявам за гриничкия детектив. Какъв?

— На черния дроб.

— Ако все още имах черен дроб, и аз щях да го пипна.

— Днес е тук, утре го няма. Точно като бившия ми съпруг и последните две гаджета.

Марино се запита колко ли е годишна и дали не иска със сигурност да разбере, че е свободна.

— Случаят тук — Тери Бриджис — започна той. — Имала е златна верижка на левия глезен. Тънка. Видях я на снимките. Всъщност не съм видял тялото. Не съм ходил на местопрестъплението и в моргата.

— Истинско злато?

— Както казах, видях само снимките, но в доклада пише десет карата. Вероятно има печат на закопчалката. Не знам как по друг начин може да разбереш.

— Скъпи, аз мога да ти кажа само като я погледна. Мога да ти кажа всичко, което искаш да знаеш за бижутерията. Истински, подправени, хубави, лоши, скъпи, евтини. Някога работех в кражбите на собственост. Освен това обичам неща, които не мога да си позволя, и предпочитам да нямам нищо, отколкото да нося боклуци. Нали схващаш какво имам предвид?

Марино осъзнаваше своя евтин лошо ушит италиански бутиков костюм, произведен в Китай. Беше сигурен, че ако го навали дъжд, ще оставя след себе си следа от черна боя подобно на сепия. Успя да смъкне сакото и го хвърли върху облегалката на един стол. Развърза вратовръзката и издърпа рязко края: нямаше търпение да си нахлузи джинсите, пуловера и старото подплатено яке „Харли Дейвидсън“, с което беше отказал да се раздели на битака.

— Можеш ли да ми пратиш по имейла снимка на гривната за глезен, която е носила Тери Бриджис? — попита Бакарди.

Гласът ѝ беше мелодичен и щастлив и изглеждаше заинтересувана от нещата, които вършеше, и от него също. Разговорът с нея го събуждаше по начин, който отдавна не беше изпитвал. Може би защото беше забравил колко хубаво е да се отнасят с теб като с равен и дори по-важно — с уважението, което заслужаваш. Какво се беше променило през последните няколко години, за да го накара да изпитва толкова лоши чувства към себе си?

Чарлстън беше произшествие, което просто е чакало да се случи, и с това въпросът се изчерпваше. Не ставаше въпрос за т.нар. болест, която някой излива от бутилката. Когато Марино стигна до този извод,

с неговата терапевтка Нанси се изправиха пред своето най-голямо разногласие и грозен спор. Случи се точно преди да завърши лечебната си програма. Тя го започна, като каза, че всичко дисфункционално в неговия живот се корени в алкохолизма му и че когато остарееят, пияниците и наркоманите се превръщат в преувеличени разновидности на самите себе си.

Дори му начерта графика през онзи юнски следобед, когато бяха сами в параклиса. Всички прозорци бяха отворени и той подуваше морския въздух, и чуваше чайките да крещят, докато връхлитат към скалистото крайбрежие, където би трябвало да лови риба или да кара мотоциклет, или още по-добре да седи с вирнати крака и да кърка, вместо да обвинява живота си. Нанси му показва черно на бяло как, когато на дванадесет той и бирата са станали „най-добри приятели“, животът му е започнал бавно да се влошава и да се осейва с травми — и ги подчерта дебело и ги наименува:

Сбивания

Лоши оценки в училище

Самота

Сексуален промискуитет

Нарушени връзки

Рискове/боксиране/оръжия/полиция/мотоциклет.

Черта провалите му почти цял час, като използваше съкращения, които се нуждаеха от дешифриране. Онова, което всъщност му показва, беше, че от първата си бира се е носил по гневен опасен път на агресия, сексуален промискуитет, нарушени приятелства, развод и насилие. И че колкото повече остарява, толкова по-сгъстени ще са травмите му, защото такава е природата на тази болест. Тя те превзема и колкото повече остаряваш, толкова по-малко можеш физически да й се противопоставиш и тя си прави, каквото си иска, или нещо такова.

Когато сложи дата на диаграмата му, подписа се и дори нарисува усмихнато лице отдолу, и му подаде шибания лист, той попита:

— И какво да го правя? Да го залепя на скапания хладилник?

Стана, отиде до прозореца и погледна навън към океана, който се стоварваше върху черния гранит. Пяната пръскаше във въздуха, а чайките крещяха, сякаш водата и птиците се събираха и бунтуваха точно пред него, опитваха се да го махнат от това място.

— Видя ли какво направи? — каза Нанси на гърба му, докато Марино гледаше най-красивия ден, който беше виждал, и се питаше защо не е отвън сред всичко това?

— Пийт, ти току-що ме отблъсна. У теб говори алкохолът.

— Дрън-дрън — отвърна той. — Не съм пил капчица от цял месец. Говоря аз.

Сега, когато разговаряше с жена, която никога не беше виждал, и с име, което го правеше щастлив, осъзна, че не се е справял толкова зле, наистина, докато не престана да е истинско ченге. Когато най-накрая напусна Ричмъндското полицейско управление и започна да работи като частен детектив за Луси, а след това като детектив по смъртните случаи за Скарпета, беше изгубил правото да налага закона и с това — цялото си самоуважение. Никога не можеше да арестува. Дори не можеше да глоби някого за неправилно паркиране или да нареди колата му да бъде откарана на наказателен паркинг. Всичко, което можеше да направи, бе да се набърква в разни положения и да ръси празни заплахи. Със същия успех можеше да си отреже кура. И какво направи миналия май? Трябваше да покаже на Скарпета, че все още има кур, макар онова, което направи в действителност, беше да го докаже на себе си и да се опита да си върне живота. Не казваше, че направеното от него е хубаво или че трябва да бъде извинено. Никога не го беше казвал и още по-малко си го мислеше.

— Ще ти намеря всичко, от което имаш нужда — каза той в слушалката.

— Страхотно.

Направи си първерзното удоволствие да си представи реакцията на Моралес. Марино разговаря с детектива по убийствата от Балтимор. Марино си прави каквото иска.

Майната му на Моралес.

Марино беше заклето нюйоркско ченге. Нещо повече, работеше за елитния екип на районния прокурор, а Моралес — не. Тогава какво караше този шибан Пъф Деди да си мисли, че той командва? Само това, че снощи е бил дежурен и е отговорил на повикването от местопрестъплението?

— Пред компютъра ли си седнала? — попита Марино.

— Сама вкъщи, честита Нова година. Гледа ли падането на Кристалната топка^[1] в Голямата ябълка? Аз не. Ядох пуканки и гледах

стари рисувани филмчета. Не се смей. Много си ги обичам.

— Когато съм в настроение, и аз си падам по тях.

Той отвори големия плик и извади своите копия на полицейския доклад и този от аутопсията, след това отвори плика със снимките и ги разпръсна по гетинаксовата повърхност, по която имаше черни петна от забравени цигари и кръгове от твърде горещи тенджери, докато не намери търсената. Притиснал безжичния телефон под брадичката си, той я сложи в скенера, прикачен към преносимия компютър, и каза:

— Трябва да знаеш, че тук има и политически простотии.

— Да не мислиш, че са само при теб?

— Същността е, че точно в момента само ти и аз можем да си говорим за това и никой друг. Така че, ако освен мен още някой се свърже с теб, дори да е началникът на нюйоркската полиция, ще съм ти благодарен, ако не ме споменаващ, но ми дай знак. Аз ще се оправя. Не всички в...

— Казваш ми, че тревата е зелена и небето синьо. Не се притеснявай, Пийт.

Беше му приятно, че го нарича Пийт. Влезе в електронната си поща, за да прикачи сканираната снимка като приложение.

— Ако някой ми се обади — продължи тя, — ти ще научиш първи и преди всички. Ще оценя ответния жест. Тук мнозина тичат насам-натам и с удоволствие биха си приписали заслугата за решаването на случая с моята дама тук в Балтимор и детето в Гринич. Доста странни стават хората само за да получат похвала, не мислиш ли?

— Особено ако звънне Моралес — добави Марино. — Изненадан съм, че не го е направил. Но пък така или иначе не е от последователните.

— Ясно. На това му викам чукаш и бягаш. Появява се за върховния миг, след това изчезва и оставя другите да почистят подире му или да довършат онова, което е започнал. Подобно на баща, който не плаща издръжката.

— Имаш ли деца?

— Щастлива съм да докладвам, че вече не са у дома. Излязоха много свестни, като се вземат предвид обстоятелствата. Сега гледам тяхната снимка. И никой не знае защо жертвата Тери Бриджис носи гривната?

— Точно там е номерът. Нейният приятел Оскар казва, че никога не я е виждал.

— Гривната не е ядрена физика, но аз съм от тези, които пренебрегват косвените доказателства — заяви тя. — Предполагам, можеш да предположиш, че съм над четиридесет и съм суеверна да пъхна целия си случай само в джоба на бялата престилка. Всички тези младоци? Това си е криминологично тв шоу „Да направим сделка“. Зад врата номер едно има видеозапис на човек, който изнасилва и убива жена, която е отвлякъл. Зад врата номер две е ДНК-то от фасата, намерен на автомобилната алея. Коя ще изберат?

— Не ме карай да започвам.

— Да, и двамата можем. Казвам им, знаете ли какво означава „От местопрестъплението“? Не мога да го понасям, защото когато чуя РМ — съкращението за разследване на местопрестъплението, термина или каквото по дяволите е там, си казвам, не мога да го понасям. Наистина не мога. Кажи ми, Пийт, когато започваше, имаше ли нещо като РМ?

— Телевизията го измисли. В истинския свят имаше техници по местопрестъплението. Но в повечето случаи хора като теб и мен си вадеха комплекта за взимане на отпечатъци, фотоапарата, рулетката и всичко останало и го правехме сами, мамка му. Не ми трябваше никакъв гаден лазер, за да направя план на местопрестъплението и да не объркам всички мерки. Луминолът^[2] работи не по-зле от всичкия тия модни химикали и лампи за местопрестъплението. Смесвах луминол в бутилка с пръскалка и я използвах цял живот. Не ми трябват лазери, за да разследвам убийство.

— Аз не бих стигнала чак дотам. Много от новите неща са много по-добри, в това няма никакво съмнение. Поне мога да работя на местопрестъплението, без да съсипя всичко. Нали разбираш, обрала са възрастна дама, няма защо да съсипвам каквото ѝ е останало с черен прах за пръстови отпечатъци. Технологията поне ми дава възможност да съм внимателна. Но нямам вълшебна пръчица. Ти имаш ли?

— Все забравям да ѝ сменя батериите — отговори той.

— Пийт, идвал ли си някога в Балтимор?

— Отдавна не бях чувал този израз — каза Марино. — Онова за случая в джоба на престилката, дето го каза. Знаеш ли какво? Аз съм над четиридесет. При теб трябва да кацнат няколко файла. Проверяваш ли си пощата, докато се оплакваме? А ти идвала ли си в Ню Йорк?

В момента преглеждаше страниците на полицейския доклад и предварителните резултати на д-р Лестър от аутопсията.

— Аз не почнах по такъв начин — отговори Бакарди. — Аз все още вярвам в разговорите с хората и търсенето на мотив по старомодния начин. Разбира се, била съм в Ню Йорк. Може да отида пак. Не е сложно. Първо трябва да си разменим снимки от годишника. Обаче те уверявам, че изглеждам по-добре, откато си присадох лице.

Марино измъкна от хладилника една „Шарпс“. Трябваше да поеме предизвикателството. Тази си я биваше.

— В момента гледам снимката с гривната. Същата е както другите. И трите десеткаратови. Изработка рибена кост, наистина тънка. Като гледам тази снимка, изглежда, че твоята гривна точно като останалите две е дълга двадесет и пет сантиметра. Нещо, което можеш да купиш от малък щанд в мола или по интернет за четиридесет-петдесет долара. Една интересна разлика, която незабавно ми хрумва, е, че в моя случай и този от Гринич телата не бяха под покрив. Изглежда, жертвите са били навън, за да разменят секс за наркотици, и са били избрани от човек, който е обикалял и е търсил възможност. Твоята жертва, Тери Бриджис, злоупотребявала ли е с наркотици, водила ли е таен живот, който да я направи уязвима за това, което ѝ се е случило?

— Няма информация, която да ме кара да мисля, че е взимала окси или нещо друго. Всичко, което мога да ти кажа, е онова, което виждаш. Съдържанието на алкохол в кръвта ѝ е отрицателно. Твърде рано е за проверката за наркотици, но в апартамента ѝ нямаше следи от тях. Също така не знаем дали в нейния случай убиецът не е обикалял в търсене на жертви. Ако приемем, че не го е направил нейният приятел. Дори да го е направил, било е новогодишната вечер. Тя е била единственият човек в кооперацията. Никой и от другата страна на улицата, освен една жена, която не е гледала през прозореца по времето, когато подозираме, че Тери е била убита. Вероятно. А същата тази жена разказа няколко истории, които ме накараха да наостря уши. Като странната за едно малко кученце например. Кой би поднесъл болно животинче на някого като подарък? След като знае, че то ще умре?

— Тед Бънди^[3].

— И аз мисля така.

— Така че снощи този тип се вози насам-натам и съзира възможност — каза Бакарди.

— Не знам — отговори Марино. — Трябва да си изработя по-добро усещане за квартала. Възнамерявам да се върна там след минутка и да пообиколя. Обаче мога да ти кажа отсега, че снощи беше доста безлюден. Това е Ню Йорк. В края на седмицата и през празниците хората гледат да се махнат от мястото, където си изкарват хляба. След всички тези години, в които върша това, научих едно: никога няма някаква формула. Може нашият тип да е бил пуснат за добро поведение и да е получил релапс. Може би нашият човек е Оскар Бейн. Може и да е някой друг. Имаме и малкия проблем с времето. Гадните ти случаи са от преди пет години.

— Няма начин да разбереш защо хората вършат онова, което вършат. Или кога. Обаче релапсът е добро описание за това. Мисля, че серийните убийци имат същото натрапчиво поведение като пияниците и наркоманите.

Хладилникът лъхна студ — Марино извади още една безалкохолна бира.

— Може да има причина да го държи под контрол известно време — каза дружелюбният ѝ глас в ухото му. — След това стрес, скъсване, уволняват те, попадаш във финансови затруднения и хайде надолу, по пистата.

— С една дума всичко.

— Да, всичко може да го предизвика. В момента гледам онова, което ми изпрати, и направо се чудя защо съдебният медик е оставил случая нерешен. Тази доктор Лестър не е ли сигурна, че става дума за убийство?

— Двете с окръжния прокурор не се разбират.

— Изглежда, ще си имате проблем с гаджето, ако няма убийство.

— Наистина — отговори Марино. — Няма как да обвиниш някого, ако случаят е нерешен. Обаче Бъргър е привлякла друг съдебен медик за още едно мнение. Доктор Скарпета.

— Лъжеш. — Бакарди май беше нейна почитателка.

На Марино му се доця да не беше споменавал Скарпета. След това си каза, че не би било правилно да задържа информация, а включването на Скарпета беше важно. Винаги, когато се появеше,

всичко се променяше. А и между другото, ако Бакарди искаше да го отреже, сега беше подходящ момент, за да свършат с това. Така че каза:

— Сега е в интернет, но не по хубав начин. Казвам ти, защото ще чуеш за това.

След дълга пауза Бакарди отговори:

— Ти си мъжът, който е работил с нея в Чарлстън. Тази сутрин го имаше в новините. Чух го по радиото.

На Марино никога не му беше хрумвало, че интернет клюките могат да попаднат в новините, така че се изненада.

— Не се споменаваха имена — уточни Бакарди. Гласът ѝ вече не звучеше толкова дружелюбно. — Казаха само, че вероятно е била нападната от колега, докато е била началник там. Детектив, с когото е работила дълго време. Водещите дрънкаха очакваните глупости, повече ѝ се подиграваха и се отдаваха на фантазии какво ли ѝ е направил. Направо се отвратих.

— Може би, ако някога седнем очи в очи, ще ти разкажа историята — с изненада се чу да казва Марино.

С изключение на Нанси не беше разказвал на никого за станалото. А и на нея разказа толкова, колкото помнеше, а тя седеше и слушаше с онова искрено изражение, което след време започна ужасно да го дразни.

— Няма защо да се оправдаваш пред мен — отговори Бакарди. — Пийт, аз не те познавам, но знам, че хората казват много неща и човек не знае кое е истина, докато не реши да го открие сам. Не е моя работа да знам кое е истина за твоя живот, нали? Само каква е истината за станалото с моята жертва в Гринич и сега с твоята дама в Ню Йорк. Ще ти изпратя файловете по имейла. Онова, с което разполагам. Ако някога решиш да преровиш всичко, ще трябва да прекараш седмица затворен някъде с флакон успокоителни.

— Казаха ми, че в твоя случай и при другото дете няма ДНК — отбеляза Марино. — Няма и следи от сексуално нападение.

— Ето това се нарича кошмарът на многочислените възможности за избор.

— Може да хапнем малко раци в Балтимор и ще ти разкажа — каза той. — Не си вади заключения от клюки. Или когато ти дойдеш тук. Падаш ли си по свински пържоли?

Тя не отговори.

Марино имаше чувството, че някой е омесил от чувствата му сгурбетонно блокче, толкова потиснат се чувстваше. Направо съсипан. Онзи задник от „Готам те пипна!“ го бе съсипал. Среща мила жена с име като любимия му ром, а сега тя се държи сякаш е болен от шарка или плюе, докато говори.

— Глупости като формулярите на ПЗКН^[4]? — каза Бакарди. — Как можеш да сложиш чавка на квадратчето за избор на училище, като има множество възможности? Буквално няма следи от сексуално нападение, като се изключи, че и в двата случая имаше улики за използване на гел. Някакъв вид вазелин, който излезе неутрален за сперма. Вагинално при моята дама. Анално при момчето от Гринуич. Смесица от много замърсено ДНК. Нямахме попадения в ОДБД^[5]. Решихме, че след като са били намерени голи и изхвърлени на открито, всякакви замърсители са се полепили по желето или каквото там е използвал. Представяш ли си колко ДНК-та на хора има в боклука? Плюс кучешки и котешки косми.

— Това звучи интересно — отбеляза Марино. — Защото и в този случай ДНК-то е бъркотия. Имаше попадение за възрастна жена в инвалидна количка, която някога е сгазила дете в Палм Бийч.

— Сгазила го е с инвалидната си количка? Карала е с несъобразена скорост и е минала на червено с инвалидната си количка? Съжалявам. Да не би да става дума за друга опера, а никой не ми е казал?

— Другото интересно е — продължи Марино, докато крачеше към банята със слушалката на безжичния телефон, — че ДНК-то от твоите случаи го имаше в ОДБД. А ДНК-то от нашия случай току-що бе прекарано в базата. Можеш ли да предположиш какво означава това?

Покри микрофона, докато пикаеше.

— Още съм заседнала с инвалидната количка — отговори Бакарди.

— Означава — продължи той, когато свърши, — че има различна смесица от ДНК профили. С други думи, не си стигнала до ДНК-то на възрастната дама, защото не е било по твоите жертви. По някаква причина. Мисля, че трябва да дойдеш тук и да седнеш с останалите. По възможност още утре сутринта — предложи Марино. — Имаш ли кола?

— Щом се наложи, мога да съм при вас след няколко часа.

— Уверен съм — каза той, — че щом нещата са толкова различни, значи имат нещо общо.

---

[1] Голямото кристално кълбо, с което се отброява настъпването на Новата година на Таймс Скуеър в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Химикал, който взаимодейства с хемоглобина. — Б.пр. ↑

[3] Американски сериен убиец с между 35 и 100 жертви. Екзекутиран през 1989 г. във Флорида. — Б.пр. ↑

[4] Програмата за задържане на криминални насилници, база данни на ФБР за серийни убийци, позволяваща сравняване на начина на действие. — Б.пр. ↑

[5] Обединена ДНК база данни, поддържана от ФБР, в която се съхраняват всички ДНК профили, изработени в САЩ. — Б.пр. ↑

15.

— Никой не обвинява никого за нищо — каза Бентън в слушалката; разговаряше с административния помощник на Скарпета Брайс. — Просто се питах какво ти е хрумнало, когато си го видял за пръв път... Така ли?... Добър довод... Да, това е интересно. Ще ѝ кажа.

После затвори.

Скарпета не обръщаше особено внимание на онова, което обсъждаха с Брайс. Много повече я интересуваха няколко снимки от банята на Тери Бриджис и тя ги беше подредила една до друга на бюрото на Бентън. На тях се виждаше безупречен под от бели керамични плочки и бял мраморен плот. До мивката с богато украсени златни кранове имаше вграден шкаф, пълен с парфюми, четка и гребен. На боядисаната в розово стена имаше закачено кръгло огледало в златиста рамка, леко килнато, но толкова леко, че едва се забелязваше. Доколкото можеше да каже, то беше единственото нещо в банята, което изглеждаше разместено.

— Косата ти — каза Бентън, когато принтерът му заработи.

— Какво косата ми?

— Ще ти покажа.

Друга снимка в едър план на тялото, този път заснета от друг ъгъл, след като хавлиената кърпа е била махната. Хондродистрофичните характеристики на Тери бяха по-изразени от тези на Оскар. Носът ѝ беше леко сплескан, а челото изпъкнало, ръцете и краката ѝ бяха дебели и наполовина от дължината, която трябваше да имат, пръстите ѝ също бяха дебели и къси.

Бентън се завъртя на стола, измъкна един лист от принтера и го подаде на Скарпета.

— Пак ли трябва да гледам това? — попита тя.

Беше снимката от тазсутрешната колона на „Готам те пипна!“.

— Брайс каза хубаво да огледаш косата си — обясни той.

— Покрита е. Мога да видя само малък кичур.

— Точно това има предвид. Била е по-къса. Показал е снимката на Филдинг, който е на същото мнение.

Тя прокара пръсти през косата си. Разбра какво имат предвид Брайс и Филдинг. През изминалата година беше оставила косата си да порасне с два-три сантиметра.

— Прав си — съгласи се тя. — Брайс, господин Хигиена, винаги ми мърмори за това. Това е междуцарствието между дължина, която не мога да покрия изцяло, но все пак не е достатъчно дълга, за да мога да я прибера напълно. Затова винаги се показва малък кичур.

— С Филдинг са забелязали едно и също — каза Бентън. — Снимката е направена скоро. През последните шест месеца, защото и двамата смятат, че е щракната, след като са започнали да работят при теб. Основават предположението си на дължината на косата ти, на часовника, който носиш, и на визъора, който използваш и сега.

— Най-обикновен визър. Не е като нашите модни очила с различни ярки рамки.

— Както и да е, склонен съм да се съглася с тях — каза Бентън.

— Това ми говори нещо, защото очевидно е направена в Уотъртаун и тогава те влизат в списъка на заподозрените. И не си спомнят някой друг да е снимал?

— Точно там е затруднението — обясни Бентън. — Всички, които минават през твоята морга, може да са я направили. Това вече го казах. От поведението и изражението ти личи, че не осъзнаваш, че те снимат. Щракната набързо с мобилния телефон снимка. Това е моето предположение.

— Значи не е Марино — каза тя. — Той със сигурност не е бил в обсега да ме снима.

— Кей, подозирам, че той повече от теб мрази появата на колонката в интернет. Няма никакъв смисъл да си мислиш, че Марино стои зад това.

Скарпета разгледа още снимки от тялото на Тери Бриджис на пода в банята. Беше объркана от тънката златна верижка на левия глезен. Подаде снимката в едър план на Бентън.

— Оскар е казал на полицията, че никога преди не я е виждал — каза той. — И след като ти, изглежда, не знаеш откъде идва, съм готов да заключа, че или Оскар ти е казал, че не знае нищо за нея, или изобщо не я е споменал.

— Достатъчно е да кажа, че не знам нищо за нея — отвърна тя. — Обаче тази верижка не прилича на нещо, което жертвата би носила. Първо, не ѝ е по мярка. Прекалено стегната е. Или я е имала от дълго време и е надебеляла, или някой ѝ я е дал, без да знае или да го е грижа какъв размер носи. С други думи, не мисля, че си я е купила сама.

— Ще направя своя мъжемразки коментар — каза Бентън. — Мъж е по-вероятно да направи грешка, отколкото жена. Ако жена ѝ беше купила гривната, щеше да знае, че Тери има дебели глезени.

— Естествено Оскар знае всичко за джуджетата — подхвърли Скарпета. — Осъзнава много добре тялото си. По-малко вероятно е той да купи погрешния размер, защото я познава интимно.

— Освен това отрича да е виждал гривната преди.

— Ако човекът, в когото си влюбен, се среща с теб само веднъж седмично в предварително определен час и място по негов избор, какво би ти хрумнало след известно време?

— Че се среща и с друг — отговори очаквано Бентън.

— Друг въпрос. След като питам за гривната, какво подсказва това?

— Оскар не го е споменал пред теб.

— Подозирам, че Оскар изпитва дълбоко стаен страх, че Тери се е срещала с друг — отговори Скарпета. — Да се справи съзнателно с това би означавало да си причини рана, която не може да понесе. Не ме интересува колко шокиран е бил, когато е намерил тялото, ако наистина се е случило точно това. Трябва да е забелязал верижката на глезена. По мое мнение неспоменаването ѝ казва много повече, отколкото ако я беше споменал по своя воля.

— Страхува се, че е била подарък от друг — каза Бентън. — Разбира се, в наш интерес е да знаем дали наистина Тери се е срещала с друг. Защото този човек може да е убиецът.

— Възможно е.

— Но може да се твърди, че Оскар я е убил, защото е открил, че се среща с друг — вметна Бентън.

— Имаш ли някаква причина да смяташ, че го е правила? — попита Скарпета.

— Ще приема, че и ти не знаеш отговора. Но ако го е правила и той ѝ е подарил украшение, защо ще го носи, когато идва Оскар?

— Е, би могла да каже, че сама си я е купила. Но не зная защо изобщо я е сложила. Верижката не ѝ става.

Започна да разглежда друга снимка на дрехи, които сякаш бяха захвърлени във ваната: розови пантофи за спалня, розов пеньоар, срязан от яката до ръкавите, червен дантелен сутиен, отварящ се отпред, със срязани презрамки.

Наведе се над бюрото и подаде снимката на Бентън.

— Най-вероятно китките ѝ вече са били завързани зад гърба, когато убиецът е свалил пеньоара и сутиена. — Това би обяснило срязването на презрамките и ръкавите.

— Подсказва също, че е била бързо покорена от нападателя — отбеляза Бентън. — Блицатака. Не я е очаквала. Независимо дали след като е отворила вратата, или когато вече е бил в апартамента ѝ. Той я е вързал, за да може да я контролира. След това се е заел със свалянето на дрехите ѝ.

— Не е било нужно да срязва дрехите ѝ, ако е възнамерявал да я нападне сексуално. Всичко, което е трябвало да направи, е да отвори предницата на пеньоара.

— За да предизвика ужас. Пълна власт. Това съвпада със садистично убийство. Не означава, че не е бил Оскар. Но не означава и че го е извършил той.

— А отсъствието на гащичките ѝ? Освен ако просто не са споменати в доклада. Много необичайно е под пеньоара да носиш сутиен, но да си без гащички. Предполагам, че ще проверят ножицата за влакна, за да видят дали не е използвана, за да бъдат срязани дрехите ѝ. Ами влакната, които може да са по дрехите на Оскар? Би трябвало влакна от тялото ѝ, оставени от хавлиената кърпа, да са полепнали по него, докато е седял и я е прегръщал.

Намери няколко снимки на кухненската ножица, лежаща на пода до тоалетната чиния. Наблизо бяха пластмасовите белезници, средство за обездвижване за еднократна употреба, с които са били стегнати китките ѝ. Бяха срязани през примката. Нещо в тях я разтревожи. Осъзна какво е, когато подаде снимката на Бентън.

— Забелязваш ли нещо необичайно?

— Някога в първите ми дни във ФБР използвахме метални белезници, а не пластмасови. Няма нужда да споменавам, че никога не бихме използвали пластмасови белезници за пациенти.

Това беше неговият начин да признае, че не е специалист.

— Тези са безцветни, почти прозрачни — каза тя. — Всички пластмасови белезници, които съм виждала, са черни, жълти или бели.

— Само защото не си виждала...

— Разбира се, това не означава нищо.

— Възможно е да има нови разновидности, а и непрекъснато се появяват нови фирми производителки, особено след като сме във война. Ченгетата и военните ги носят в кутийки на коланите си, имат десетки в колите си. Много са лесни за едновременно приложение върху много затворници. Подобно на много други неща днес лесно се намират в интернет.

— Но са много трудни за сваляне — каза Скарпета. — Това исках да подчертая. Не можеш да срежеш пластмасови белезници с кухненска ножица. За това се изискват ножици с дълги дръжки, като тези за арматурно желязо.

— Защо Моралес не е казал нещо по въпроса?

— Вероятно никога не се е опитвал да среже пластмасови белезници с ножица — отговори Скарпета. — Вероятно повечето полицаи не са. Първия път, когато получих вързан с пластмасови белезници труп, трябваше да използвам флекса, за да ги сваля. Сега в моргата имам ножица за арматура. Убийства, смърт по време на задържане, самоубийци с пластмасови белезници на ръцете, глезените, вратовете. Прекараш ли крайчето през блокчето за заключване, няма връщане. Така че или кухненската ножица е подхвърлена, за да изглежда, че е използвана за срязване на пластмасовите белезници, когато всъщност е използвано нещо друго, или тази безцветна ивица не е пластмасови белезници. Полицията намерила ли е други подобни средства за обездвижване в къщата?

Кафявите очи на Бентън я наблюдаваха внимателно.

— Знаеш толкова много или толкова малко, колкото и аз. Онова, което е в доклада и описа на уликите. Очевидно всички други белезници щяха да бъдат иззети и описани — освен ако Моралес не е най-тъпото ченге на планетата. Затова смятам, че отговорът е не. Убиецът ги е донесъл в апартамента. Което ни връща отново на преднамереността. Може да е използвал белезници и за врата ѝ, а може и да не е.

— Можем да си повтаряме „той“, колкото искаме — отбеляза Скарпета, — но Тери Бриджис е била много дребна и една жена би могла с лекота да я победи. В този ред на мисли и дете би могло — момче или момиче.

— Би било необичайно престъпление, ако го е извършила жена. Но може да обясни защо Тери се е чувствала в безопасност, когато е отворила вратата. И отново, освен ако Оскар не е подготвил сцената, за да прилича на сексуално убийство, когато всъщност е било нещо друго.

— Липсващото оръдие на убийството — каза Скарпета. — Това не прилича на инсценирано. Имам усещането, че убиецът го е взел по някаква причина.

— Може би като сувенир — отговори Бентън. — Оръдието на престъплението, част от бельото, имам предвид гащичките й. Механизъм за актуализация на фантазиите с насилие след станалото. Връща лентата, пуска отново онова, което е извършил, защото му доставя сексуално удовлетворение. Поведенчески вид, който рядко се свързва с битовите убийства. Сувенирите обикновено сочат сексуален хищник, който обективизира своята жертва — непозната или далечна позната. Не гадже за една вечер, а любовник. Освен ако не става въпрос за инсценировка. — Той отново подхвърли същия довод. — Оскар е много умен. Много е пресметлив и бърз.

Пресметлив и достатъчно бърз, за да се върне в колата и да хвърли вътре палтото си, за да е сигурен, че историята му как е бил нападат при влизането в жилището, скъсаната му фланелка и раните ще са приемливи за полицията. Но кога го беше направил, ако се приемеше, че е вярно? Скарпета реши, че е било след като е издраскал с нокти собствената си плът и се е удрял с фенерчето. Тогава е осъзнал, че раните не могат да бъдат обяснени, ако е носил палто.

— Сувенири. Може би убиец, който взима сувенири и оставя един. Ако вземем предвид възможността гривната на глезена да е сложена от убиеца вероятно след убийството. Подобно на сребърните пръстени в твоя случай преди години в Калифорния. Четири студентки и всеки път убиецът слагаше сребърен пръстен на безименния пръст на жертвата. Обаче символиката на сребърния пръстен ми се струва напълно различна от тази на верижка за глезена.

— Едното е притежание като в „правя те моя с този пръстен“ — съгласи се Бентън. — Другото е контрол като в „слагам вериги на краката ти. Ти си моя собственост“.

Още снимки: маса, подредена за двама. Свещи, чаши за вино, ленени салфетки в сини пръстени, чинии за хранене, панер за хляб и купи за салата. В средата на масата аранжирани цветя. Всичко с голямо внимание към подробностите, съвършено подредено, съвършено съчетано и разположено, но му липсваше въображение и топлота.

— Тя е била маниакална — отбеляза Скарпета. — Перфекционистка, но заради него си е причинявала неприятности. Мисля, че Оскар е бил важен за нея. Когато полицията е дошла, свирела ли е музика?

— В доклада няма нищо.

— Телевизорът работел ли е? Има един в хола, но на снимката е изключен. Някакъв намек какво може да е правила, когато някой е застанал пред вратата ѝ? Нещо различно от готвенето по някое време следобед?

— Онова, което виждаш на снимките и в докладите, е всичко, което знаем. — Той направи пауза. — Защото ти си единствената, с която Оскар е съгласен да говори.

Тя зачете доклада на глас:

— Фурната включена на сто, в нея цяло пиле, което подсказва, че е било сготвено и тя само го е държала топло. Спанакът в една тенджерата още не е бил сготвен. Котлонът е изключен.

Друга снимка: черно пластмасово фенерче на килима близо до входната врата.

Друга снимка: спретнато подредени дрехи върху леглото. Пуловер с голямо деколте, червен. Приличаше на кашмир. Червени панталони. Приличаха на копринени. Обувки? Нямахме и следа от обувки. Нито от гащичките.

Друга снимка: по моравото лице на Тери няма и следа от грим.

Скарпета реконструира сцената: Тери е щяла да се облече празнично и предизвикателно в яркочервено, при това меко на пипане. Носела секси сутиен, не толкова секси пеньоар и пантофи, може би е чакала да стане време Оскар да дойде, за да се гримира и да се облече съблазнително в червено. Къде бяха обувките ѝ? Може би не ги бе носила вътре. Къде бяха гащичките ѝ? Някои жени не носят. Може би е

била от тях. Обаче ако беше така, не съответстваше на казаното от Оскар за манията ѝ по микробите и чистотата.

— Знаем ли дали е имала навик да не носи гащички? — попита тя Бентън.

— Нямам представа.

— Обувките. Къде са? Направила си е труда да избере какво ще носи, а няма обувки? Три възможности: още не ги е била избрала. Убиецът ги е взел. Или не е носила обувки въобще. А това е любопитно и ми е малко трудно да го възприема. Човек, който има мания за чистота и подреденост, няма да тръгне да се разхожда бос. И щом е била по пеньоар, е носила бикини. Значи не е била боса. Човек, който има мания за бактерии, е много по-вероятно да носи гащички.

— Не знаех, че е маниакално натрапчива — отбеляза Бентън.

Кей осъзна, че е разкрила нещо, което не е трябвало.

— Оскар не говори за нея, когато го оценявах, както знаеш. — Бентън нямаше да я остави да се измъкне със своята недискретност. — Не чух нищо, което може да подсказва, че Тери е била маниакално натрапчива или прекалено загрижена за чистотата и подредеността. Извън онова, което се вижда от снимките. Да, може да се каже, че е била много организирана и спретната. Внушението е такова, но не до степен на натрапчиво поведение. Щом не е вероятно да се разхожда боса и без гащички, отново стигаме до възможността за убиец, който събира сувенири. Това ни отдалечава от Оскар. Струва ми се пресилено да ги е махнал от местопрестъплението и след това да се е върнал бързо, преди да е пристигнала полицията.

— Склонна съм да се съглася.

— Не мисля, че Оскар го е направил, а ти? — каза Бентън.

— Мисля, че полицията не бива да прави предположението, че убиецът е, цитирам: малък побъркан човек, затворен на сигурно място в болничната амбулатория. Това мисля.

— Оскар не е луд — това не е мила дума, но я използвам. Не страда от разстройство на личността. Не е социопатичен, нарцистичен, но е на границата. Резултатите от неговия тематично оценен тест разкриват, че е склонен към гняв и отбягване, и изглежда, нещо е предизвикало параноята и е усилило чувството, че трябва да избягва хората. Накратко казано, той се страхува от нещо. Не знае на кого да вярва.

Скарпета си спомни за диска, който Оскар твърдеше, че е скрил в библиотеката си.

В Мъри Хил Марино крачеше по тъмната улица с дървета отстрани и гледаше с очите на сексуален хищник.

Кооперацията от червеникавокафяви тухли на Тери Бриджис беше разположена между детска площадка и лекарски кабинет, снощи затворени. От другата страна на улицата от двете страни на двуетажната кооперация на нейната странна съседка имаше френско бистро и фурна, също затворени снощи. Марино провери и внимателно изучи района и стигна до същото заключение като Моралес: когато Тери е отворила вратата на своя убиец, никой не е гледал.

Дори някой случайно да е минавал оттук, вероятно не е имал и най-малка представа какво вижда: самотна фигура се качва по стълбите и натиска звънеца на вратата на сградата или я отключва с ключ. Марино подозираше, че по-скоро извършителят се е крил, докато не се е уверил, че в района няма никой, и това върна мислите му към Оскар Бейн.

Ако намерението му снощи е било да убие Тери, не би имало значение дали някой е щял да го види. Той беше нейното гадже. Идвал е да вечеря с нея. Паркирането на джипа „Чероки“ точно пред дома беше умна постъпка, защото това би било нормалното поведение, ако няма лоши намерения. След като разговаря с Бакарди, Марино вече нямаше съмнение с какво престъпление си има работа. Беше точно онова, което изглеждаше: сексуално мотивиран преднамерен акт, извършен от човек, чиито инструментариум включва връзване, гел и верижка от десеткаратово злато.

Оскар или беше невинен, или щеше да е ужасно труден за залавяне, защото бе имал всички основания да се появи вчера следобед пред жилището на Тери. По всичко личеше, че Тери го е очаквала за вечеря. Както изглежда, се бе готвила за романтична вечер. Досега местопрестъплението изглеждаше на практика безполезно, защото следи от Оскар щеше да има навсякъде, включително по трупа на Тери. Съвършеното престъпление? Може би, ако не беше чудната случка: настояването на Оскар, което предхождаше смъртта на Тери с

цял месец, че го шпионират, промиват му мозъка, че са му откраднали самоличността.

Марино се замисли за дрънкането и беснеенето на Оскар по телефона. Ако не е психар, защо ще привлича внимание по този начин, щом е сериен убиец, който вече е убил най-малко двама души?

Марино се почувства виновен и разтревожен. Ами ако беше изслушал Оскар по-внимателно и го беше поканил да дойде в прокуратурата и да седне да поговори с Бъргър? Какво щеше да стане, ако му беше повярвал поне наполовина? Пак ли щеше да крачи по този тъмен тротоар в студената ветровита вечер?

Ушите му бяха измръзнали, очите му сълзяха и го беше яд, че бе изпил толкова бири. Когато сградата на Тери се появи пред погледа му, забеляза, че прозорците на апартамента ѝ светят. Пердетата бяха дръпнати и отпред имаше спряла полицейска кола. Марино си представи ченгето вътре: как седи да обезопасява местопрестъплението, докато Бъргър не реши да освободи жилището, и умира от скука. Марино би дал всичко, за да може да използва тоалетната, но човек не ползва нищо на местопрестъплението.

В момента единствената обществена тоалетна беше някое по-закътанно местенце. Докато се приближаваше към кооперацията на Тери, Марино продължи да се оглежда за добро място. Забеляза, че фенерите от двете страни на външната врата светят, и си спомни от доклада на Моралес, че снощи, когато полицията пристигнала малко след шест, са били загасени.

Отново се замисли за Оскар Бейн. Нямахше значение, ако някой го е видял достатъчно добре, за да го разпознае по-късно. Той беше гаджето на Тери, имаше ключове за входа на сградата и жилището и тя го е очаквала. Ако външните лампи не са светели, когато е дошъл, защо? В пет, когато уж бил пристигнал, навън вече е било съвсем тъмно.

Марино предположи, че е възможно, когато е пристигнал, лампите да са светели, но когато е влязъл в сградата, по някаква причина да ги е загасил.

Спря на половин пряка от червеникавокафявата тухлена сграда и се загледа във входа на Източна 29-а улица. Представи си, че е убиецът, представи си какво ли е изпитвал да се приближава към кооперацията на Тери. Какво ли е виждал? Какво ли е усещал? Вчера беше студено и

влажно и много ветровито, с пориви до четиридесет километра в час, и престоят навън бе много неприятен, почти толкова, колкото и сега.

В три и тридесет следобед слънцето е било под линията на сградите и дърветата и входът е бил в сянка. Би било невероятно по това време лампите вече да светят, независимо дали са свързани с реле за време или не. Всички обитатели на кооперацията обаче щяха да са си запалили лампите, разкривайки на хищника кой си е вкъщи.

Марино забърза към детската площадка и докато се облекчаваше до черната входна врата, забеляза върху плоския покрив на Терината кооперация нещо тъмно и обемисто. Беше близо до едва различимия силует на сателитна чиния — и изведнъж помръдна. Марино дръпна ципа си, бръкна в джоба на якето за пистолета и се запромъква покрай сградата към западната страна на апартамента на Тери. Противопожарната стълба беше много тясна за ръцете и краката му — и много стара.

Беше сигурен, че ще се откъсне и ще се стовари върху него на земята. Сърцето му блъскаше и той се потеше обилно под подплатеното яке „Харли Дейвидсън“, стиснал в ръка своя глок четиридесет и пети калибър.

Никога не бе изпитвал страх от високото, но разви такъв, когато напусна Чарлстън. Бентън каза, че това било в резултат на депресията и съпътстващото я безпокойство, и препоръча ново лечение, което включваше антибиотик, наречен Д-циклосолин, само защото бил подействал на плъхове в едно неврологично изследване. Нанси, терапевтката на Марино, каза, че неговият проблем бил „несъзнателен конфликт“ и че той никога нямало да определи истинската му същност, докато не станел въздържател.

Марино обаче нямаше съмнение за източника на конфликта си. Точно в този миг той беше шибаната тясна стълба, закрепена с ръждясали винтове за тухлената сграда. Той се изкатери на покрива и изгрухтя от изненада, когато се оказа право срещу дулото на пистолет, стискан от черна фигура, просната по корем в поза на снайперист. Известно време нито един от двамата не помръдна.

След малко Майк Моралес прибра пистолета си в кобура, изправи се и прошепна вбесено:

— Тъп задник! Какво правиш тук, по дяволите?

— А ти какво правиш тук? — прошепна в отговор Марино. — Помислих, че си проклетият сериен убиец.

Пристъпи напред, докато не се окажа на безопасно разстояние от ръба на покрива, и добави:

— Извади късмет, че не ти отнесох глупавата глава.

След това прибра глока в джоба на якето.

— Съвсем скоро го водихме този разговор — почна Моралес. — Не можеш да се мотаеш наоколо и да не ми казваш какво си наумил да правиш. Ще взема да те уволня. Е, Бъргър вероятно ще го направи така или иначе.

Лицето му беше почти невидимо в мрака. Моралес носеше черни свободни дрехи и приличаше на бездомник или наркотърговец.

— Не зная как ще сляза обратно долу — каза Марино. — Знаеш ли колко е стара тази стълба? На сто години сигурно. Тогава хората са били наполовина по-малки, отколкото сега, ако не си чувал.

— Какъв ти е проблемът? Опитваш се да докажеш нещо? Защото единственото, което доказваш, е, че трябва да работиш като охрана в някой шибан мол или нещо подобно.

Покривът беше бетонен и върху него излизаше квадратната вентилационна система, а до нея се издигаше сателитната чиния. В сградата от другата страна на улицата, където Марино беше ходил порано, единствените осветени прозорци бяха тези на съседката от втория етаж, закрити от дръпнатите пердета. От другата страна на улицата, откъм задната част на кооперацията на Тери, имаше повече хора въщи и двамина, изглежда, смятаха, че никой не може да ги види. Възрастен мъж пишеше нещо на компютъра, без да съзнава, че го гледат. Един етаж под него жена в зелена пижама седеше на дивана в гостната, размахваше ръце и разговаряше по телефона.

Моралес започна да дъвче Марино, че бил прецакал всичко.

— Единственото, което прецаках, е твоето воайорство — отвърна той. — Не искам да кажа, че не бих гледал, ако има какво да се види.

После посочи сателитната чиния: бе под ъгъл шейсет градуса и гледаше на юг към Тексас, където някъде високо в нощното небе имаше сателит, който Марино не можеше да си представи.

— Току-що монтирах на поставката безжична камера — каза Моралес. — В случай, че се появи Оскар. Може да се опита да влезе в апартамента. Нали знаеш, старата приказка за връщане на

местопрестъплението. Или ако някой друг реши да се отбие. Гледам да не се фиксирам. Може и да не е Оскар. Обаче залагам на него. Залагам на него и за убийството на другите две.

Марино не беше в настроение да му предаде разговора си с Бакарди. Дори ако не беше на някакъв покрив и крайно нещастен заради това, пак нямаше да е в настроение.

— Полицаят, който пази жилището, знае ли, че си тук горе?

— Мамка му, не. А ако му кажеш, ще научиш колко е дълъг пътят до долу, защото ще те метна от покрива. Най-бързият начин да прецакаш наблюдението е да кажеш на другите ченгета за него. Включително на теб.

— Не ти ли хрумна, че патрулката отпред е като билборд на Нюйоркското полицейско управление? Може би трябваше да го накараш да я махне, след като се надяваш, че убиецът ще се промъкне обратно тук.

— Ще я премести. Много е глупаво, че изобщо я е паркирал тук.

— Обикновено по-голямата грижа е, че медиите и обикновените хора ще идват да си пъхат носа. Но без патрулка? Добре. Твоето страшилище си тръгва. Да бъде по твоему. Имаш ли някаква представа защо снощи лампите на външната врата не са светели?

— Единственото, което знам, е, че не светеха. Има го в доклада ми.

— Но сега светят.

Порив на вятъра се стовари върху тях подобно на морска вълна и Марино изпита усещането, че ще го отнесе. Ръцете му се бяха вкочанили и той ги скри в ръкавите.

— Моето предположение е, че снощи убиецът ги е загасил — обади се Моралес.

— Малко странно, след като е бил вече вътре в сградата.

— Може да ги е загасил, когато си е тръгнал. Така че никой да не го види, в случай че мине пешеходец или кола.

— Според думите ти излиза, че не го е направил Оскар. Той не си е тръгнал.

— Не знаем какво е направил. Може да е излизал и влизал, за да се отърве от разни боклуци. Като онова, което е било на врата й. Ти къде паркира?

— На няколко преки оттук — отговори Марино. — Никой не ме видя.

— Да, много си ми изкусен ти, брато. Вдигаше шум като слон, докато се катереше по стълбата. Жалко, че не дойде малко по-рано. Виждаш ли госпожата с телефона?

Той посочи към апартамента, където жената в зелена пижама още седеше на дивана, жестикулираше и говореше.

— Удивително колко много хора не дърпат пердетата или не пускат щорите — подхвърли Моралес.

— Вероятно това е истинската причина да си тук — подметна Марино.

— Виждаш прозореца вляво, нали? Сега лампите не светят, но преди половин час грееха ярко като на филмова премиера, и тя по средата.

Марино се вторачи в тъмния прозорец, сякаш очакваше изведнъж да грейне в светлини и да му покаже онова, което беше пропуснал.

— Излезе от банята и хвърли хавлията. Хубави цици, имам предвид наистина хубави — натърти Моралес. — Помислих си, че ще падна от шибания покрив. Боже, наистина си обичам работата!

Марино би се отказал от възможността да види петдесет голи мацки, ако това можеше да му спести необходимостта да се спусне по стълбата. Моралес се изправи — чувстваше се удобно тук горе като гълъб, а Марино се запромъква обратно към ръба на покрива и сърцето му отново заблъска. Докато напредваше сантиметър по сантиметър, се запита, какво му е станало. Години наред беше летял на хеликоптерите и самолетите на Луси. Преди обичаше стъклени асансьори и висящи мостове. А сега му беше неприятно да се качва на домакинската стълба, за да смени електрическа крушка.

Погледна Моралес, който вървеше към сателитната чиния, и го обхвана странно чувство. Моралес беше учил в скъпи училища. Беше лекар или ако искаше, можеше да бъде. Имаше хубава външност, макар да правеше и невъзможното, за да накара хората да си мислят, че е главатар на улична банда или някакъв латино гангстер. Той целият беше едно голямо противоречие и нямаше логика в това да се изкатери тук, за да монтира камера, след като ченгето седеше два етажа по-долу,

за да пази местопрестъплението. И да не му каже нищо? Ами ако ченгето го беше чуло да се размотава тук горе?

И Марино си спомни какво беше споменала съседката, за врата към покрива, за това, че е виждала техници при сателитната антена. Може би Моралес не се беше качил по стълбата. Може да беше стигнал тук по лесен начин, но беше прекалено голям задник, за да сподели тайната с Марино.

Студената стомана захвапа голите му ръце, когато стисна перилата и бавно започна да слиза. Не знаеше, че е стигнал до края, докато не усети земята под краката си. Облегна се на стената от червеникавокафяви тухли, за да се успокои. Отиде до входа, спря до стълбите и погледна нагоре дали Моралес гледа, обаче не можа да го види.

На връзката с ключовете му беше закачено тактическо фенерче и той насочи мощния лъч към лампите от двете страни на обвитата с бръшлян външна врата на кооперацията. Огледа тухлените стъпала, площадката, след това плъзна лъча по храсталаците и кофите за боклук. Обади се на диспечера и обясни, че моли полицаия в апартамента на Тери Бриджис да излезе да му отвори входната врата и да го пусне да влезе. Изчака минутка и вратата се отвори. Не беше същото униформено ченге, което го беше пуснало да влезе през деня.

— Забавляваш ли се? — попита Марино и мина покрай него във фойето, та онзи да затвори вратата.

— Вътре започва да смърди — каза полицаят и заприлича съвсем на шестнайсетгодишен. — Напомни ми никога повече да не ям пилешко.

До вратата Марино видя два електрически ключа. Единият беше за външните лампи, а другият за фойето.

— Имаш ли представа дали са свързани с реле за време?

— Не са.

— Тогава как са светнали тази вечер?

— Светнах ги, когато дойдох преди около два часа. Защо? Искаш да ги загася ли?

Марино погледна тъмните дървени стъпала, които водеха към втория етаж.

— Не, остави ги запалени. Беше ли горе? Изглежда, останалите обитатели не са се върнали.

— Никъде не съм ходил. Седях си на задника ей там. — Той кимна към вратата на апартамента, която беше оставил откритата. — Никой не е влизал в сградата. Ако бях на тяхно място, особено ако съм сама жена, нямаше да бързам да се връщам.

— Тук няма други самотно живеещи жени — отвърна Марино. — Само тази, чийто апартамент пазиш. В онзи там — той посочи вратата от другата страна на фойето — живеят две момчета, и двамата бармани. Вероятно никога не са си вечер вкъщи. Горещо? Точно над Тери Бриджис е едно момче, следва в Хънтър Колидж. Помага си за пари, като разхожда кучета. В апартамента от другата страна идва някакъв италиански консултант. Работи за британска финансова фирма, която всъщност е наемател на жилището. С други думи, фирмено жилище. Човекът вероятно е тук много рядко.

— Някой говорил ли е с тях?

— Аз не, но прегледах информацията за тях. Нищо не изскочи. От разговора с нейните родители останах с впечатлението, че не е била от дружелюбните. Никога не говорела за другите обитатели и изглежда, не ги е познавала, нито са я интересували. Та това не е Югът. Хората тук не пекаат сладки за съседите си, та да могат да си пъхат носа в живота им. Не се притеснявай за мен. Ще отида да поогледам за няколко минути.

— Бъди внимателен, защото детектив Моралес е горе на покрива.

Марино спря на първото стъпало.

— Какво?

— Да, качи се преди около час.

— Каза ли ти защо?

— Не съм го питал.

— Той каза ли ти да си преместиш колата?

— Защо?

— Попитай го — отговори Марино. — Той е великият детектив с великите идеи.

Качи се по стълбите на втория етаж. На тавана между двата апартамента имаше стоманен капак с дръжка от вътрешната страна. Под него стоеше алуминиева стълба с гума на краката срещу хлъзгане, ключалка срещу случайно затваряне и работен поднос с няколко винта в него. Наблизо се виждаше широко отворената врата на килерче.

— Кучи син — измърмори Марино.

Представи си как Моралес на покрива се смее, докато го слуша как слиза с мъка по противопожарната стълба — а всичко, което трябваше да направи, бе да му покаже капака на покрива. И тогава Марино можеше да слезе по петте яки стъпала на алуминиевата стълба вътре в осветена сграда, вместо по тридесетте тесни метални стъпенки вън в ледения студ.

Сгъна стълбата и я прибра в килера.

Беше преполовил пътя до колата си, когато мобилният му телефон започна да звъни. На екрана се изписа „непознат“. Беше сигурен, че е Моралес, страшно ядосан.

— Да — обади се той весело, докато крачеше.

— Марино? — Обаждаше се Джейми Бъргър. — Опитвам се да намеря Моралес.

Имаше доста фонов шум, който звучеше като автомобилно движение, но си личеше, че е раздразнена.

— Току-що го видях — обясни Марино. — В момента е един вид недосегаем.

— Ако случайно говориш с него, може да споменеш, че съм му оставила три съобщения. Четвърто няма да оставя. Може би ти ще се погрижиш за моя проблем. Досега осемнадесет пароли.

— Само за нея? — Имаше предвид Тери Бриджис.

— Все същия интернет доставчик, но различни потребителски имена. По някаква причина. Нейният приятел също има. В момента слизам от такси.

Марино чу шофьорът да казва нещо, след това Бъргър, после вратата на таксито се тресна и той започна да я чува по-добре.

— Секунда — каза той, — нека стигна до колата си.

Цивилната му синя „Импала“ беше паркирана малко по-нататък.

— Къде си и какво правиш? — попита тя.

— Дълга история. Моралес споменавал ли ти е за един случай в Балтимор и друг в Гринич, Кънектикът?

— Мисля, току-що споменах, че не съм говорила с него.

Той отключи колата и се качи. Запали двигателя, отвори жабката и потърси химикалка и нещо, върху което да пише.

— Ще ти пратя по имейла разни неща и мисля, че мога да го направя от джобния си компютър — каза той. — Бентън също трябва

да ги получи.

Мълчание.

— Ако си съгласна, ще му изпратя и на него онова, което получих.

— Разбира се — съгласи се тя.

— Надявам се, че няма да се разсърдиш, че го казвам, но ние нещо не си говорим. Искаш ли пример? Имаш ли представа дали ченгетата са огледали горните етажи на сградата на Тери снощи? Дали са проверили капака към покрива и стълбата в килера на стълбищната площадка?

— Нямам представа.

— Точно това искам да кажа. Няма нищо по въпроса в доклада. Снимки също.

— Това е интересно.

— Покривът е място, откъдето лесно може да се влезе и излезе и никой няма да те види. На западната страна на кооперацията има противопожарна стълба — и никой няма да те види, както вече казах.

— Моралес трябва да знае отговора на този въпрос.

— Не се притеснявай. Сигурен съм, че темата ще изплува. И още нещо. ДНК-то на Оскар трябва веднага да бъде пуснато през ОДБД. Заради Балтимор и Гринич. Получи ли имейлите ми?

— Вече трябва да е в базата. Помолих за отговор още тази нощ. Да, получих имейлите ти — потвърди Бъргър. — Наистина мило от страна на Моралес, че не си е направил труда да ме тревожи за още два възможни случаи.

— Означава, че Оскар е вече в ОДБД или че скоро ще бъде? — поиска да уточни Марино. — Сигурен съм, че Моралес щеше да стигне до това.

— И аз съм сигурна — отговори Бъргър.

— Ще кажа на детектива в Балтимор, с когото говорих, за ДНК-то — каза Марино. — Не че очаквам да реализираме попадение с Оскар в тези два стари случая. Не знам. Нещо не е наред. Не ми се струва, че им е видял сметката на тези люде и после на гаджетото си.

Марино винаги знаеше кога Бъргър взима някого на сериозно. Тя никога не прекъсваше, нито сменяше темата на разговора. Той продължи да говори, защото тя продължаваше да слуша, като и

дватамата внимаваха да не изпаднат в твърде големи подробности, след като той говореше от мобилния си телефон.

— Другите два случая, за които ти изпратих данни — продължи Марино. — Не ти изпратих онова, което току-що ми казаха по телефона. Получили са боклучаво ДНК. Смесица от ДНК-то на други хора.

— Както в нашия случай тук?

— Не искам да навлизам във всичко това от съображения за безопасност — каза Марино, — но ако можеш, пусни съобщение до Бентън. Зная, че е тук. Зная, че е в града. Моралес каза, че е и че по-късно ще отидат в моргата. Всички можем да продължим да се надяваме, че няма да се сблъскаме някъде. Няма смисъл да търча наоколо като слон в стъкларски магазин.

— Още не са в моргата. Доктор Лестър се е забавила.

— Това е най-хубавото, което е правила напоследък.

Бъргър се засмя.

— Бих казала, че след час всички ще са там — каза тя и тонът ѝ беше напълно различен.

Сякаш го смяташе за интересен и забавен и може би не го мразеше.

— Бентън и Кей — добави тя.

Това беше нейният начин да му покаже, че не му е враг. Не, дори нещо по-хубаво. Подказваше му, че може да му се доверява и да го уважава.

— Обаче би било добре всички да се съберем — каза той — и да обсъдим случая. Помолих и детектива от Балтимор да дойде. Сутринта. Тя може да дойде, когато поискаме.

— Чудесно — каза Бъргър. — Но онова, което искам от теб сега, е да ми намериш паролите и историята на потребителските сметки, свързани с потребителските имена, които ще ти дам. Вече пуснах факс на доставчика да замрази сметките, така че да останат активни. И още нещо. Ако някой друг се обади за тази информация, няма да я получи. Изясни този въпрос с хората, с които ще говориш. Може и да е Белият дом, но паролите няма да се дават на никого друго. Аз съм на мобилния.

Сигурно имаше предвид Оскар Бейн. Марино не можеше да си представи кой друг може да знае какви са потребителските имена на

Тери и Оскар и кой е техният интернет доставчик, а без тях човек не би могъл да стигне до паролите. Лампите в купето не светеха, но той не ги запали. Стар навик. Вместо това използва фенерчето си, за да запише потребителските имена и другата информация, която му даде Бъргър.

— Оскар още ли е в болничното отделение?

— Очевидно това е единият проблем. — Не говореше толкова делово, колкото обикновено. Говореше всъщност дружелюбно и може би мъничко любопитно, сякаш никога не беше мислила много за Марино, но сега го правеше. — Не мисля, че ще е там още дълго — добави тя. — А има и някои други развития. Аз ще съм в една криминологична компютърна фирма, наречена „Кънекстшънс“, с която, мисля, си запознат. Ето номера.

Продиктува му го и добави:

— Ще се опитам да вдигна преди Луси.

16.

Старият булдог на Луси Джет Рейнджър беше почти съвсем глух, едва ходеше и имаше сериозни проблеми с пишкането и акането. Не беше родом от Ню Йорк и омразата му към бетона и асфалта представляваше сериозен проблем в град, където бездушни хора поръсваха с чили тесните ивици земя или трева, които заобикаляха редките дървета. Първия път, когато Джет Рейнджър си напълни носа, докато душеше за точното местенце, Луси безпогрешно разбра, че трябва да обвинява за това общуващата най-близо до хилавия явор, и се справи с въпроса бързо и без укори и обяснения.

Влезе вътре рано на следващата сутрин, разпръсна килограм и половина едро смлян лют пипер по пода и за да е напълно сигурна, че сащисаният собственик е разбрал за какво намеква, поръси и една щедра доза във вонящото на пикня задно помещение, докато се изнасяше към вратата. След това обади анонимно общуващата „Спаси ходилото“ на ХЕОЖ — Хора за етично отношение към животните.

Трябваше да разхожда бавния и болен от артрит булдог повече от половин час, преди да постигне успех, и в резултат закъсня. Когато стигна до сградата с торбичка ако в ръка, Бъргър се очертаваше на трепкащата светлина на уличните лампи на фона на старите тухли и железните решетки, застанала пред трите стъпала, които водеха към дебелия дъбов входна врата на Луси.

— В аптеките продават цветни — каза Бъргър и кимна към пликчето в ръката на Луси. — Да не са прозрачни.

Луси хвърли добре свършената работа на Джет Рейнджър в кофата за боклук и отвърна:

— Надявам се, че не ме чакаш отдавна. Той не е градско момче. На млади години сигурно е имал истински зелен двор с бяла дъсчена ограда. Казва се Джет Рейнджър, като първия хеликоптер, който имах някога. Джет Рейнджър, запознай се с Джейми. Не знае никакви

номера като подаване на лапа, стоене на задни крака или въртене на място. Доста обикновена душица си ми ти, нали, моето момче?

Бъргър приклекна, за да погали Джет Рейнджър зад ушите, без да я е грижа, че дългото ѝ визонено палто мете мръсния тротоар и че пречи на пешеходците. Хората я заобикаляха в студения мрак, докато тя целуваше булдога по темето, а той я лизна по брадичката.

— Впечатляващо. — Луси поклати глава. — Той не харесва повечето хора. Странно е да живееш с някакъв задник. Нямам предвид себе си, а предишния му собственик. Извинявай — каза тя на кучето и го погали, като докосна рамото на Бъргър, докато го правеше, — не трябва открито да обсъждам мъчителното ти минало и да използвам „собственик“. Постъпих грубо. Всъщност той не е мой — обърна се тя към Бъргър. — Фактически плащам значителна сума, за да ми позволява да го храня и глезя, да го извеждам и да спя с него.

— На колко е? — попита Бъргър.

— Не съм сигурна. — Луси галеше заострените уши на Джет Рейнджър. — Малко след като се преместих тук, си тръгнах от Западното хеликоптерно летище, след като бях пристигнала от Бостън, и го видях да се влачи покрай уестсайдската магистрала. Виждаше ли си паническият поглед на куче, което се е изгубило? Освен това куцаше.

Покри ушите на Джет Рейнджър с длан, така че да не чуе останалото, и продължи:

— Без каишка. Очевидно изхвърлен от кола, вероятно защото е стар, болят го краката и е полусляп. Нали разбираш, вече не е забавен. Обикновено не живеят повече от десет, а той вече ги е наближил.

— Хората са гадни — отговори Бъргър, докато се изправяше.

— Хайде — обърна се Луси към кучето, — не се разстройвай от палтото на Джейми. Сигурна съм, че всяко от горките малки порчета е умряло от естествена смърт.

— Скоро ще получим паролите — каза Бъргър. — Може би това ще обясни останалото.

— Не зная какво е останалото, след като не знам кой знае колко и за първото. Ние сме още в началото — отговори Луси. — Обаче според мен има достатъчно, за да се тревожа за леля си. И аз се тревожа.

— Разбрах го, когато се обади.

Луси вкара интерактивния ключ в цилиндъра на специалната брава, отвори входната врата и алармата започна да пищи. Тя набра

паролата на клавиатурата и звукът спря. Влязоха и Луси затвори вратата зад тях и каза:

— Когато видиш за какво говоря, първият ти подтик ще е да ме уволниш. Но няма да го направиш.

Злата жена се смяташе за отличен уеб администратор, но не беше програмистка. Не беше специалист по информационни технологии.

Седеше пред компютъра и наблюдаваше как интернет страницата на „Готам те пипна!“ продължава своите маниакални подскоци, докато техникът от фирмата, която я хостваше, ѝ обясняваше, че проблемът е в „преливане на буфера“. Причината, както обясни, била, че броят на потребителите, опитващи се да получат достъп до определена информация на страницата, бил надвишил огромния капацитет на сървъра и в този момент положението било извън контрол, милиони хора кликвали на снимката в „Тъмната стаичка“ и това, според човека, можело да означава само едно.

— Червей — каза ѝ. — Или с други думи, вирус. Но е нещо, което не бях виждал. Наистина е повече от мутирал червей.

— Как е възможно мутирал или не червей да инфилтрира програмата? — попита Злата жена.

— Вероятно потребител без нужните привилегии някак си е използвал случаен код и се е възползвал от претоварването и възникналата с това уязвимост на уеб прокси сървъра. Който и да го е направил, е доста умел.

И продължи с обясненията, че по принцип се било случило следното: някой бил изпратил приложение, съдържащо червей неразпознаваем за познатите на индустрията антивирусни програми. Този червей имитирал, че потребителите отварят изображение, което заема много място, „като фотография“, така каза, и добави:

— Този повтарящ себе си червей имитира, че милиони хора отварят едно и също изображение в едно и също време, което е причина паметта на сървъра да се окаже недостатъчна, и в добавка, изглежда, този червей извършва и злонамерените действия по унищожаване на данни. С други думи, става въпрос за странна мутация на червей. По-скоро става дума за макровирус. Може би

троянски кон, ако например разпространява вируса из други програми, от което всъщност се страхувам.

Повтори няколко пъти, че саботьорът си разбирал от работата и че той дори тайно му завиждал, че е толкова умен, за да причини подобни разрушения.

Злата жена невинно попита кое изображение е виновникът и техникът отговори без колебания, че става дума за снимка на Мерилин Монро. Докато продължаваше да обяснява хаоса, създаден от мутирания червей. Злата жена си представяше заговора зад станалото. Който и да бе забъркан в убийството на Мерилин Монро преди почти половин столетие, явно все още държеше обществеността да не научи истината.

А това сочеше към правителството, което пък означаваше политика и организирана престъпност. Може би има и терористи, замисли се Злата жена. Може би тези хора бяха свързани по някакъв начин и я държаха под око само защото е била толкова глупава да приеме работа, за която не знае нищо, и защото работеше за анонимни лица, които можеше и да са престъпници.

Доколкото разбираше, техникът на телефона беше криминален тип, терорист или правителствен агент и тази история, че снимката на Мерилин Монро била стартирала мутирания червей, беше опит да се размъти водата, така че Злата жена да не може да разбере какво става в действителност: интернет страницата се беше саморазрушила подобно на онези магнетофони в „Мисията невъзможна“, защото, без да е искала, Злата жена се беше поставила в центъра на огромен заговор срещу една световна сила или Империята на злото.

Бе крайно объркана, дори съкрушена от безпокойство.

— Надявам се, осъзнавате — каза тя на предполагаемия техник, — че нямам никаква представа какво се случва. Не искам да се забърквам в него и никога не съм искала. Не че зная нещо, защото наистина нищичко не зная.

— Сложно е — отговори той. — Дори за нас. Опитвам се да ви кажа, че този човек е написал един много сложен код. Трябва да е. Под код разбирам компютърна програма, която е вложена в нещо, което изглежда безвредно, като например файл с данни или прикачен файл.

Не я интересуваше какво иска да й каже, нито че мутираният червей не може да бъде спряен и че всички опити да затворят системата

и да я рестартират са се провалили. Изцъкли се, когато техникът предложи да се опитат да пуснат в интернет архивиран по-раншен вариант на „Готам те пипна!“, но другите му сървъри на разположение имали много малко свободно място и били много по-бавни и това също можело да доведе до блокиране на страницата. Вероятно трябвало да купят нов сървър, но това не можело да стане веднага, първо трябвало да изясни въпроса „с централата“, а в Англия все пак било пет часа по-късно оттук, така че нямало да намери никого.

Освен това обясни, че качването на по-раншна версия означава, че Злата жена ще трябва да вкара наново цялата по-късна информация, а на почитателите трябва да се обърне внимание, че изпратените имейли и снимки трябва да бъдат пуснати наново. Работата на Злата жена можела да отнеме дни или може би дори седмици и обществеността щяла да се разгневи. А онези, които съвсем скоро се били присъединили към сайта, нямало да ги има в по-старата версия на базата данни и щели да бъдат дълбоко обидени. Страницата можело да бъде блокирана с дни и дори със седмици.

Когато Шефа научеше, че червеят е активиран от снимката на Мерилин Монро в моргата, Злата жена най-малко щеше да си изгуби работата. Тя не разполагаше с план Б. Щеше да е както преди година и половина, само че този път нямаше да има късмет да получи предложение за работа от анонимни непознати. Този път наистина щеше да се наложи да се откаже от апартамента, което беше равносилно да се откаже и от малкото, което ѝ беше останало от онова, което беше някога. Дори по-лошо. Животът за всички прилични хора беше станал по-тежък. Наистина нямаше представа какво щеше да прави.

Благодари на техника и затвори телефона.

Провери дали всички пердета са дръпнати и си наля още един бърбън. Беше полудяла от страх и на път да се разплаче, докато си мислеше за онова, което предстоеше да се случи.

Шефа щеше да я уволни, или по-скоро онзи агент от Обединеното кралство, който едва говореше английски. Ако Шефа наистина беше свързан с някоя терористична група, животът на Злата жена беше в опасност. Докато спеше, някой убиец можеше да влезе в апартамента ѝ.

Трябваше ѝ куче.

Колкото повече бърбън пиеше, толкова по-потисната, уплашена и самотна се чувстваше. Размишляваше за колонката, която беше качила няколко седмици преди Коледа. В нея се споменаваеше същата верига магазини за домашни любимци, която Тери беше препоръчала, след като Айви умря, и ѝ беше предложила да плати за друго куче.

Злата жена влезе в интернет, за да я провери.

Централата на „Сърца и опашки“ се оказа съвсем наблизо и работеше до девет.

Бившият таван беше просторен, с голи греди, червени тухлени стени и подове от полирано кафеникаво дюшеме, грижливо реставрирани и модернизирани. Нямаше мебели, ако се изключеха работните станции, въртящите се черни столове и стъклената конферентна маса. Нямаше дори един-едничък лист хартия.

Луси покани Бъргър да се разположи като у дома си и подчерта, че е на сигурно и безопасно място. Всички телефони били безжични и оборудвани с устройства за смущения, а алармената система вероятно била по-добра от тази на Пентагона. Някъде тук Луси сигурно имаше огнестрелни и други смъртоносни оръжия, достатъчно незаконни, за да я обесят наред централния площад. Бъргър не попита, но не се чувстваше в безопасност и сигурна. Просто се притесняваше и размишляваше.

Като фон пееше Ани Ленъкс. Луси седеше в кабината си, заобиколена от три видеоекрана, големи почти колкото холни плазмени телевизори. На меката светлина профилът ѝ беше добре очертан, челото гладко, носът орлов, лицето напрегнато, сякаш нямаше какво друго да прави, освен да навигира през онова, което винаги беше причинявало главоболие на Бъргър. Истинско. От онзи вид, който винаги завършваше по един и същ начин: легнала в тъмна стая със студени компреси на очите.

Тя застана до стола на Луси и започна да рови в чантата си с надеждата, че някъде вътре може да се крие „Зомиг“, единственото лекарство, което ѝ помагаше. Блистерът, който намери пххнат между страниците на бележника си, беше празен.

Луси обясняваше повече, отколкото Бъргър всъщност искаше да знае. Почна с това какво извлича нейната компютърна програма от

намерените в апартамента на Тери Бриджис лаптопи и свързаната с това технология. Бъргър беше разочарована, че отказа да пусне втората машина, която очевидно беше посветена изцяло на интернет. Нямаше търпение Марино да се обади с паролите на имейлите. Въпросът беше дали още ще е тук, когато го направи. По-големият въпрос беше защо изобщо беше тук. Част от нея знаеше и тя беше обърквана и не знаеше какво да прави. Двете с Луси имаха един голям проблем за решаване. И не само един всъщност.

— Обикновено, когато изтриеш файл в операционна система, разполагаш с добра възможност да възстановиш данните, ако задействаш програмата за възстановяване достатъчно бързо — обясняваше Луси.

Бъргър седна до нея. Ярки бели късчета текст, накъсани изречения и думи се свързваха в черния мрак на електронното пространство. Тя си помисли дали да не си сложи тъмните очила. Имаше усещането, че няма да помогне. Работата вървеше натам, накъдето трябваше да върви, и тя нямаше да спре.

Ако искрено беше искала да спре ставащото, нямаше тази вечер да вземе такси до Вилидж, независимо от кризата, неотложността и логиката в онова, което Луси ѝ беше казала по телефона, когато се обади да предложи Бъргър да хвърли едно око на развиващите се неща.

И преди бе оставала сама с Луси, но това беше преди години, когато удивително сложната и високорискова племенница на Скарпета беше много млада, а Бъргър прекалено омъжена. А едно нещо не правеше никога: да нарушава договори или да губи случаи заради технически подробности.

Сега нямаше договор и Луси беше по-голяма, а единствената техническа подробност щеше да е онази, която Бъргър решише да включи.

— Не изглежда Тери да е имала някаква причина да възстановява нещо, което е изтрила — обясни Луси, — затова виждаш някои доста големи парчета текст, смесени с късове с най-различна големина, като някои са толкова малки, че представляват само късчета. Колкото по-дълго се бавиш с възстановяването на изтрети или повредени данни, толкова по-голяма възможност имат новосъздадените данни да заемат местата, освободени в твърдия диск от изтриванията. Това затруднява програмата да установи какво е имало преди на това място.

На екрана течаха късове и парчета от дисертация, предлагаща отчасти исторически поглед върху криминологията, медицината и психиатрията, което не беше твърде изненадващо. Проверката на архивите и информацията от родителите на Тери показваха, че е записана в Готам Колидж, където баща ѝ беше декан, и че пише дисертация по криминологична психология. Докато Бъргър гледаше как криминологичните думи и фрази прелитат пред погледа ѝ, познатата болка в слепоочията ѝ се засилваше и започваше да пълзи навътре към очните ѝ дъна.

Забеляза отправки към „Фермата за трупове“, към „Белвю“ и психиатричната болница „Кърби“ и имената на множество специалисти криминолози, известни в своите области, включително д-р Скарпета. Кей се споменаваше многократно и тъкмо затова Луси преди малко беше казала, че Бъргър може да се изкуши да я уволни. Тя всъщност беше повече от изкушена. По редица причини, които щяха да са най-мъдрият начин за действие.

Първо, защото Тери или онзи, който бе ползвал този лаптоп, беше събрал стотици статии, видеоклипчета, снимки и други публикувани материали, имащи връзка със Скарпета. Това означаваше конфликт на интереси, и то много сериозен, който допълнително се преплиташе с друг проблем, вероятно съществувал още от първия ден.

Бъргър си спомняше, че беше смаяна от Луси още първия път, когато се срещнаха преди осем години в Ричмънд, смаяна по начин, който смяташе за толкова вълнуващ, колкото беше, но реалистично казано, тогава бе неуместен. Защото по онова време, когато беше в края на тридесетте, съвсем глупашки почти се беше самоубедила, че вече е минала отвъд определени изкушения, особено в живота, който си беше избрала. Затова отговори с „не“. Истината беше — и на четиридесет и шест тя беше съвсем сигурна в това — че няма нужда да отговаряш на каквото и да било, ако няма зададен въпрос.

— На лаптопите са инсталирали онова, което наричам официален софтуер за безопасност, настройките са препрограмирани и качени отново. — Луси се беше отплеснала по темата. — Не е нещо, което използвам аз, защото разпознава само известни вируси, шпионски програми и т.н. Аз не се тревожа за известните. Тя има антивирусна, антишпионска, антиспам, антифишинг, файъроул и безжична защита на ПК.

— Необичайно ли е? — Бъргър започна да разтвива слепоочията си.

— За средния ползвател — да. Безопасността е била важна за нея или за някой друг. Но не така, както би била за мен и теб. Онова, което виждам, е видът защита на хора, които се тревожат от хакване, кражба на самоличност, но не са истински програмисти и трябва да разчитат на готови програми. Много от тях са скъпи и в никакъв случай не са онова, за което ги представя рекламата.

— Може би общото между нея и Оскар Бейн е тяхната параноя — подхвърли Бъргър. — Страхували са се, че някой се готви да ги нападне. Знаем, че той изпитва подобен страх. Със сигурност го е направил на въпрос, когато миналия месец се е обадил и е водил един твърде злополучен разговор с Марино. Вината не е непременно в Марино. Ако същият сценарий се повтори, аз пак няма да приема обаждането на Оскар Бейн.

— Питам се дали нещо щеше да се промени, ако беше говорила с него — каза Луси.

— На повърхността не беше по-различно от всички смахнати обаждания, които имаме всеки ден — отбеляза Бъргър.

— Въпреки това е лошо. Може би си могла да промениш нещо.

Ръцете на Луси бяха силни, но лежах на изцяло върху клавиатурата. Тя затвори един програмен прозорец, който беше отворила, и дълбокият космос се върна и през него се понесе накъсан текст, който се движеше и намираше липсващите си части. Бъргър — опитваше се да не гледа — обясни:

— Ако ти пусна записа, ще разбереш. Той говори като пълна откачалка. Почти в истерия и не спира да разправя за някой или за група хора, които се опитвали да превземат съзнанието му по електронен път. Досега успявал да се съпротивлява на техния контрол, но те знаели всеки дъх, който си поемал. В определени моменти чувствам, че някой прави същото с мен. Извинявам се, но изведнъж ужасно ме заболя глава. Рядко ми се случва, но...

— Някога страдала ли си от киберболест?

— Дори не знам какво е това — отговори Бъргър.

— А болест при пътуване?

— Да. Гади ми се в кола и като дете винаги повръщам на въртележките. Ох, не искам да мисля за това точно сега.

— Значи няма да искаш да летиш с мен.

— Полицейските хеликоптери не ми пречат. Стига да не са без врати.

— Дезориентиране, гадене, замайване, дори припадъци и мигрена — изброи Луси. — Обикновено се свързват с виртуалната действителност, но движението във всеки компютърен екран също може да ги предизвика. Като гледането на тези лайна. Аз излязох една от щастливките. Не ми влияе. Можеш да ме напъхаш за цял ден в пълна симулация на катастрофа и това няма да ме притесни и за секунда. Можех да стана кукла за тестове в Лангли. Вероятно с това трябваше да се занимавам всъщност.

Тя се облегна удобно и пъхна палци в предните джобове на джинсите си; физическата ѝ откритост бе един вид покана и Бъргър я загледа по същия начин, както би гледала предизвикателна картина или скулптура.

— Виж сега какво ще пробваме — каза Луси. — Ще гледаш мониторите само когато сметна, че трябва да видиш нещо. Ако продължаваш да се чувстваш зле, ще събера данните, които трябва да видиш, и ще може да ги разгледаш в статичен текстообработващ формат. Дори ще си наруша принципите и мога да ти ги разпечатам. Както и да е, не гледай екраните. Да се върнем на онова, което казвах за качените програми за сигурност на преносимите компютри. Предлагам да проверим дали ще намерим същата програма на Оскаровия домашен компютър. Да видим може ли да намерим доказателства, че той е човекът, който я е купил. Можем ли да влезем в неговия апартамент?

Луси продължи да използва „ние“, но Бъргър не виждаше как може да има „ние“.

Беше напълно безразсъдно да има „ние“, продължи да си повтаря Бъргър, гонеше тази мисъл от главата си, но тя нахлуваше в нея отново. Затвори очи и пак започна да разтрива слепоочията си.

— Лесно е да се предположи, че Тери е проучвала Кей. Но как можем да установим дали Оскар също го е правил? Може би това са негови компютри и по някаква причина ги е оставил в апартамента на Тери. На въпроса за жилището му — не, точно сега не можем да влезем в неговия компютър или компютри. Не разполагаме с неговото съгласие и нямаме правдоподобна причина.

— Отпечатъците му по тези лаптопи?

Лаптопите бяха на съседното бюро и бяха свързани със сървър.

— Не зная още — отговори Бъргър, — но това няма да докаже нищо, след като е влизал и излизал от апартамента ѝ. На теория ние не знаем чие дело е това. Сигурното обаче е, че е съсредоточено върху Кей. Ти сама го изтъкна.

— Тя е повече от фокус. Не гледай, ще ти обясня какво правя в момента. Сортирам по бележките под линия. Виж това и онова и дати. Бележки, които сигурно са свързани с цитати от леля.

— Искаш да кажеш, че Тери е взела интервю от нея?

— Изглежда, някой го е направил. Дръж си очите затворени. Компютърът няма нужда от твоята помощ или одобрение. Сега сортира по забележки, хиляди от тях в скоби от множество чернови на същата дисертация. Стотици от тези забележки в скоби са от интервюта, провеждани по различно време. Уж интервюта с леля ми.

Бъргър отвори очи и видя накъсани думи и изречения да се носят по екрана и да се свързват наново.

— Може да са разпечатки на интервютата по Си Ен Ен или от вестници — предположи тя. — Права си. Ще попитам за компютрите му. Това наистина ме замайва. Не зная какво ми е. Би трябвало да си вървя.

— Не може да са разпечатки — отговори Луси. — Не всички или поне не повечето. Хронологически не може да е вярно. Скарпета, десети ноември, Скарпета, единадесети ноември, след това дванадесети и тринадесети. В никакъв случай. Тя не е разговаряла с нея. Никой не е говорил с нея. Това са глупости.

Беше неопишимо странно как поглежда ту нея, ту мониторите и се препира със своето компютърно творение, сякаш е нейният най-добър приятел.

Бъргър осъзна, че Джет Рейнджър лежи под бюрото и хърка.

— Забележки за четири интервюта, които са се случили едно след друго в четири дни подред — продължи Луси. — Ето и тук. Три дни един след друг. Виж, точно това имам предвид. Тя не идва в града и не ходи в телевизията всеки ден от седмицата и рядко дава интервюта за вестници. А това тук? По никакъв начин.

Бъргър обмисляше да стане и да каже лека нощ. Но мисълта за пътуване на задната седалка в такси в момента беше непоносима.

Щеше да повърне.

— В Деня на благодарността? Невъзможно. — Луси сякаш се караше с данните. — За Деня на благодарността бяхме заедно в Масачузетс. Тя не беше в Си Би Ен и със сигурност не е давала интервю за вестник, да не говорим на някаква студентка.

17.

Студеният вятър хапеше, сърпът на луната беше тънък и твърде високо и не осветяваше нищо. Скарпета и Бентън вървяха към моргата.

Тротоарът беше почти пуст, малкото хора, с които се разминаваха, изглежда, нямаха някаква особена цел в живота. Млад мъж си свиваше цигара с трева. Друг младеж се беше облегал на завет на една стена. Скарпета усещаше очите им в гърба си и изпита неясно безпокойство. Почувства се разголена и притеснена по причини, които бяха прекалено забулени, за да може да ги определи. Жълти таксите профучаваха покрай тях, осветените им покриви рекламираха банки, финансови и кредитни фирми — типични реклами за времето след Коледа, когато хората са изправени пред резултатите от празничната си радост. На един автобус видя фолио с рекламата на „Готам те пипна!“ и гневът я прониза като копие.

И изведнъж я обзе страх и Бентън, изглежда, го усети, защото я хвана за ръката.

— Това заслужавам — каза тя, мислеше си за клюкарската колонка. — Цели двадесет и няколко години успях да избягвам прожекторите. А сега Си Ен Ен и това...

— Не си виновна — възрази той. — Просто нещата са такива. Не е честно, но пък нищо не е честно. Точно затова сме се запътили към моргата. Ние сме специалисти по нечестното.

— Няма да се оплаквам повече — каза тя. — Напълно си прав. Едно е да влезеш в моргата, друго — да те внесат.

— Можеш да се оплакваш колкото искаш.

— Не, благодаря — отговори тя и го придърпа по-близо до себе си. — Край.

Светлините от минаващите коли осветяваха празните прозорци на старата психиатрична болница „Белвю“. Зад желязната ограда на страничната уличка се издигаше синята тухлена сграда на Службата по съдебна медицина. До тротоара бяха спрени два бели микробуса с тъмни стъкла: очакваха да бъдат изпратени на следващата си тъжна

задача. Бентън натисна звънеца и зачакаха в студа на горното стъпало пред входа.

Бентън позвъни отново, търпението му се изчерпваше.

— Сигурно си е тръгнала — каза той. — Или е решила да не идва.

— Това няма да е толкова забавно — отбеляза Скарпета. — Не, тя просто обича да кара хората да чакат.

Навсякъде имаше камери и тя си представи как д-р Ленора Лестър ги гледа на монитора и се забавлява. След още няколко минути, точно когато Бентън вече беше готов да си тръгне, доктор Лестър се появи зад стъклената входна врата и я отключи. Беше с дълга зелена операционна престилка и кръгли очила с метални рамки. Посивяващата ѝ коса беше вдигната на кок. Лицето ѝ беше обикновено и гладко, ако се изключи дълбоката бръчка, която вървеше отвесно до средата на челото през носа. Черните ѝ очички бяха малки и се стрелкаха насам-натам като на катерица, която бяга от кола.

Снимка на Кота нула изпълваше по-голямата част от стената на украсеното фойе. Д-р Лестър им каза да я последват, сякаш никога не бяха идвали тук.

Както обикновено, разговаряше с Бентън.

— Миналата седмица споменаха за теб — каза тя, докато крачеше малко пред тях. — ФБР беше тук по един случай. Няколко агенти и един от техните профайлери в Куантико. Някак си заговорихме за „Мълчанието на агнетата“ и ми припомниха, че ти беше началник на Секцията за поведенчески науки. Не беше ли ти главният консултант на филма? Колко дена прекараха в Академията? Какви бяха Антъни Хопкинс и Джоди Фостър?

— Тогава бях в командировка заради един случай — отговори той.

— Срамота — каза тя. — Тогавашният интерес на Холивуд към нас беше много освежаващ. Това беше добре в много отношения, защото обществото имаше такива смешни стереотипни представи какви сме и какво правим.

Скарпета не се обади да каже, че филмът не беше помогнал твърде за разпръскването на нездравите митове, след като прочутата сцена с нощната пеперуда се случва в погребално бюро, а не в модерна морга. Не посочи, че ако някой подхожда на нещастния стереотип за

приликата между съдебния медик и онази с косата, това е самата д-р Лестър.

— А сега? Ден не минава да не получа обаждане да консултирам някое предаване или филм. Писатели, сценаристи, продуценти, режисьори. Всеки иска да види аутопсия и да тъпче нагоре-надолу по местопрестъплението. Трябва да ти кажа, че ми се гади от това.

Дългата ѝ престилка се вееше около коленете, докато ситнеше напред.

— А този случай? — продължи тя. — Вече получих над десет обаждания. Предполагам, защото е джудже. Всъщност моето първо джудже. Много интересно. Лека лумбална лордоза^[1], криви крака, челна изпъкналост. И мегаленцефалия, което означава уголемяване на мозъка — обясни тя, сякаш Скарпета нямаше да схване за какво става дума. — Обичайно при хора с ахондроплазия. Заболяването не влияе на интелигентността. В областта на теста за интелигентност те не са по-различни от нас. Така че тази дама не е била глупава и не мога да я обвинявам за случилото се.

— Не съм сигурен какво искаш да кажеш — отговори Бентън.

— В този случай може да има много повече неща, отколкото изглежда на пръв поглед. Може да не е това, което си мислите. Надявам се, че сте видели снимките от местопрестъплението, а аз ще ви дам комплект от онези, направени по време на аутопсията. Типична асфиксия от удушаване с нещо тънко. Предполагам, че е убийство.

— Предполагаш? — попита Бентън.

— При такъв необикновен случай трябва да си оставиш всички пътища отворени. Каквато е малка, тя е била много по-уязвима от неща, които може да са се объркали и не биха се случили на друг човек. Един и двадесет и пет. Тридесет и три килограма. Ако е било нещастен случай, да речем груб секс, тя е била по-уязвима за практики, които отиват твърде далеч.

— На няколко от снимките забелязах кръв и контузии по краката ѝ — каза Скарпета. — Как може това да се впише в твоето предположение за груб секс?

— Може би пляскане, което е излязло извън контрол. Виждала съм подобно нещо и преди. Удари с камшик, ритане и други видове наказания, които преминават границата.

Стигнаха на административния етаж. Стар сив балатум на плочки и яркочервени врати.

— Не открих наранявания от самоотбрана — продължи д-р Лестър. — Ако е била убита, който го е направил, е успял да я подчини веднага. Може би с пистолет или нож и тя е правила, каквото ѝ е нареждал. Но не мога да отхвърля възможността, че тя и нейното гадже или човекът, с когото е била снощи, са се занимавали с някакъв вид сексуална игра, която не се е развила съвсем по плана.

— На какви доказателства стъпваш, за да твърдиш, че е възможно да си имаме работа със сексуална игра, както го наричаш? — попита Бентън.

— Първо, намереното на местопрестъплението. Смятам, че е обичала да играе роля, ако може да го наречем така. Нещо по-важно, при повечето опити за изнасилване извършителят кара жертвата да се съблече. — Д-р Лестър говореше, без да забавя крачка. — Това е част от неговото удоволствие — да я насили да се съблече и да предчувства какво ще ѝ направи. След това може да я върже. Първо да я върже и после да си направи труда да среже халата и сутиена ѝ — на мен това повече ми прилича на сексуална игра. Особено ако жертвата е обичала сексуалните фантазии, а според онова, което ми казаха, тя е обичала секса.

— Всъщност срязването на халата ѝ, след като е била вързана — подхвърли Бентън — е много по-плашещо, отколкото първо да я накара да се съблече.

— Това е проблемът ми с криминологичната психология, профилирането или както щете го наречете. Тя се основава на лично мнение. Онова, което ти предполагаш, че е плашещо, може да е вълнуващо. Всичко зависи от човека.

— Бих ти казал, ако нещо казано от мен, се основава на личното ми мнение — възрази Бентън.

Бъргър — водеше си бележки в адвокатския тефтер — почти физически усещаше как ръката на Луси я докосва. Ярkobели накъсани данни се носеха по екрана и когато го поглеждаше, дразнеха очите ѝ, а после следваше истинската болка.

— Смяташ ли, че ще успеем да възстановим повечето от нещата?

— Да — отвърна Луси.

— И сме сигурни, че тези чернови са от около година?

— Най-малко. Ще мога да ти кажа по-точно, когато свършим. Трябва да намерим първия файл, който е запазила. Продължавам да казвам „тя“, макар че всъщност не сме сигурни кой е написал това.

Очите на Луси бяха много зелени и когато с Бъргър се поглеждаха, беше дълго и страстно.

— Изглежда, че не е запазвала файловете така, както го правя аз — отбеляза Бъргър. — С други думи, не излиза, че е била кой знае колко внимателна за човек с всичките тези програми за безопасност, купени законно или не. Например всеки път, когато правя досие, му правя копие и го запазвам под ново име.

— Така трябва да се прави — одобри Луси. — Но тя не си е правила този труд. Продължила е да поправя и запазва един и същи файл, да трупам пласт върху пласт. Глупаво нещо, но половината свят го прави. За щастие всеки път, когато е запазвала файла, той е получавал нова дата. Макар да не можеш да ги видиш, когато гледаш списъка с нейни документи, те са разхвърляни вътре. Компютърът ще ги намери, ще ги подреди по дати и ще направи анализ на модела. Например колко пъти на ден тя или някой друг е поправял и запазвал един и същи файл. В нашия случай файла с дисертацията. В кои дни от седмицата лицето е работило по нея? В колко часа през деня или през нощта.

Бъргър — водеше си бележки — каза:

— Може да ни даде представа къде е била и кога. За нейните навизи. Кое то може да доведе и до сведения с кого е била. Например ако е прекарвала повечето време в апартамента да работи, с изключение на събота вечер, когато се е срещала с Оскар. Или е ходила на други места, за да пише? Например в жилището на друг човек? Възможно ли е да има и друг човек в нейния живот, човек, за когото не знаем?

— Мога да ти предоставя списък по дати и часове до последния път, когато е натиснала клавиша — каза Луси. — Но не и къде е работила. Имейлът може да бъде проследен до адреса на ИП, интернет протокола, от който може да се види, че е изпратила имейла някъде отвън — например от интернет-кафе. Обаче няма какво да се проследи, когато говорим за текстообработващите файлове. Не можем да кажем със сигурност, че винаги си е работила вкъщи. Може да е ходила в

някоя библиотека. Може би Оскар знае дали винаги е работила в апартамента си. Ако приемем, че казва истината. От всичко, което знаем, той е човекът, който пише тази дисертация. Ще продължа да ти припомням това.

— Полицаяте не намериха в апартамента на Тери изследователски материали — каза Бъргър.

— Днес много хора имат електронни файлове. Няма хартия вкъщи. Някои хора не принтират нищо, освен ако не е крайно необходимо. Аз съм една от тях. Не съм привърженик на хартиените следи.

— Кей със сигурност ще знае колко от това, което Тери или някой друг са събирали и писали, е вярно — отбеляза Бъргър. — Можем ли да възстановим напълно всяка чернова?

— Не бих се изразила така. По-добре е да се каже, че мога да възстановя онова, което е тук. Сега компютърът сортира по библиография. Всеки път, когато Тери е правила нов запис или е поправяла и променяла нещо, е създавана нова разновидност на същия файл. Затова виждаш толкова много копия на нещо, което изглежда като един и същ документ. Е, не го виждаш. Предположих, че гледаш. Как се чувстваш?

Луси хвърли поглед към нея, взря се право в нея.

— Не съм съвсем сигурна — отговори Бъргър. — Вероятно трябва да си ходя. Трябва да обмислим какво ще правим с това.

— Вместо да се опитваш с все сили да измислиш всичко, защо просто не изчакаш да видиш с какво ще си имаме работа? Твърде рано е, за да знаем. Не трябва да си ходиш. Недей.

Столовете им бяха един до друг. Луси плъзгаше пръстите си по клавиатурата. Бъргър си водеше бележки и когато голямата глава на Джет Рейнджър се появи между двата стола, започна да го милва.

— Друго сортиране — обясни Луси. — Сега обаче по различни криминалогични дисциплини. Пръстови отпечатъци, ДНК, улики. Копирани и вкарани в папката, наречена „Криминология“.

— Файлове, които са били заменени — каза Бъргър. — Един файл копиран върху другия. Винаги си ми казвала, че когато копираш нов файл върху стария, той изчезва завинаги.

Телефонът в Лусиния офис иззвъня.

— За мен е — каза Бъргър и сложи ръка върху китката на Луси, за да я спре да не вземе слушалката.

---

[1] Изкривяване на гръбнака. — Б.пр. ↑

18.

В кабинета на д-р Лестър — навсякъде, където можеше да се закачат — висяха рамкирани сертификати, дипломи за научни степени, похвали и снимки на нея самата с каска и бял защитен костюм, как разкопава Дупката, както работещите там наричаха останалото от Световния търговски център.

Д-р Лестър се гордеше с това, че е била част от 11.IX., и изглеждаше лично незасегната от станалото. На Скарпета не ѝ провървя толкова, след като прекара почти шест месеца на разкопките на Уотър стрийт: преравяше с ръце хиляди кофи с боклуци като археолог и търсеше лични вещи, части от тела, зъби и кости. Тя нямаше рамкирани снимки. Нямаше представяния с Пауър Пойнт. Не обичаше да говори за това, защото се чувстваше физически отровена от преживяното така, както не се беше чувствала никога. Сякаш ужасът, който бяха изпитвали жертвите в мига на своята сигурна смърт, се бе запазил и превърнал в миазма, която обгръщаше всяко място, където са били, и по-късно местата, където бяха открити техни останки, останки, събрани в пликове и номерирани. Тя не можеше да го обясни напълно, но не беше нещо, с което да се фукаш.

Д-р Лестър взе от писалището си един дебел плик и го подаде на Бентън.

— Снимки от аутопсията и моят предварителен доклад плюс ДНК анализа. Не зная колко от тях ти е дал Майк. Понякога се разсейва.

Говореше за Майк Моралес, сякаш са близки приятели.

— Полицията нарича станалото убийство — подхвърли Бентън.

Не отвори плика, а го подаде на Скарпета, изразявайки така мнението си.

— Не са те, които решават това — възрази д-р Лестър. — Сигурна съм, че Майк не го нарича така. А дори и да го нарича, знае какво е мнението ми.

— А какво казва Бъргър? — попита Бентън.

— И тя не решава това. Защо на хората им е толкова трудно да изчакат реда си? Винаги казвам, че орисаните да свършат тук долу не бързат за никъде, затова защо ние останалите да го правим? Засега задържам причината за смъртта, особено от гледна точка на ДНК-то. Ако преди бях несигурна за този случай, сега вече съм направо в задънена улица.

— Значи не предвиждаш в близко бъдеще да определиш причината за смъртта? — попита Бентън.

— Нищо повече не мога да направя. Чакам всички останали — каза тя.

Точно това Скарпета не искаше да чува. Не само нямаше доказателства, които да бъдат основание за ареста на Оскар, а и от законова гледна точка нямаше престъпление. Тя можеше да се окаже задължена да пази в тайна разговора си с него твърде дълго.

Излязоха от кабинета и д-р Лестър каза:

— Например тя има някакъв гел във вагината. Това е необичайно при убийство.

— Това е първият път, когато споменавах нещо за гел — обади се Скарпета. — Няма го в нито един от предварителните доклади, които четох.

— Предполагам, осъзнаваш, че ДНК профилите в ОДБД са просто цифри. Винаги съм казвала, че само някой да напише погрешна цифра, това ще означава напълно различно местоположение на хромозомите. Едно нещо да се обърка в маркера или в няколко от тях и ще си навлечеш сериозни проблеми. Мисля, че онова, което имам в момента, е много редкият фалшив положителен резултат, плод на компютърна грешка.

— Не получаваш фалшиви положителни резултати дори много рядко — възрази Скарпета. — Дори когато има смесица на ДНК като в случаите, когато жертвата е нападната сексуално от повече от един човек, или замърсяване, кръстосано замърсяване от много хора, които имат контакт с някакъв предмет или вещество като гела. Смесица от ДНК профили от различни хора няма по магически начин да съвпадне с профила на жена от Палм Бийч например.

— Да, гелът. Той позволява друго възможно обяснение — каза д-р Лестър. — Кръстосано замърсяване, както ти самата току-що предположи. Без семенна течност — това може да означава, че е жена

или мъж. Какво знаем за личния живот на хората, докато не попаднат тук? Затова не бързам да нарека нещо убийство, самоубийство или нещастен случай. Не и докато не дойдат фактите. Не обичам изненадите, след като съм се обвързала. Сигурна съм, че сте видели в лабораторния доклад, че наличието на семенна течност е отрицателно.

— Не е нещо нечувано — възрази Скарпета. — Нито дори необичайно. Между другото не е нещо нечувано да се използва гел при сексуално нападение. Или желе, вазелин, олио, дори масло. Мога да ти направя дълъг списък на онова, което съм виждала.

Последваха д-р Лестър по друг коридор, който водеше началото си от по-далечни десетилетия, когато криминологичните патолози бяха наричани „касапи“. Не беше толкова отдавна, когато науката и мъртвите нямаха много общо извън определянето на кръвната група, взимането на отпечатъци и правенето на рентгенови снимки.

— Няма улики за семенна течност в и по тялото, нито върху дрехите, намерени във ваната — продължи д-р Лестър. — Или на местопрестъплението. Естествено, използвали са ултравиолетова светлина, както и аз. Нищо не излъчи отличителното яркочерно, както прави семенната течност.

— При сексуални нападения някои извършители носят презервативи — каза Скарпета. — Особено днес, когато всички знаят за ДНК.

Накъсаните данни се носеха по черния екран, съединяваха се с умопомрачителна бързина, сякаш се опитваха да бягат и биваха залавяни.

Може би Бъргър беше започнала да се аклиматизира към киберпространството. Главоболието ѝ беше изчезнало по тайнствен начин. Или адреналинът беше лекарството. Тя бе обзета от агресия, защото не обичаше да ѝ се противят. Нито Моралес, още по-малко Луси.

— Да започваме с имейлите — каза Бъргър за кой ли път, откакто се бе обадил Марино.

Луси не прояви никакъв интерес нито към Марино, нито към онова, което правеше той, и все едно не чуваше настояванията на Бъргър да се заемат с електронната поща. Паролата беше пред тях, но

Луси отказваше да спре работата си, докато не разбере по-добре защо името на леля ѝ се появява с тревожна честота в накъсаните поправки на писаната от Тери или може би от Оскар дисертация.

— Притеснявам се, че интересът ти е твърде личен — отбеляза Бъргър. — Точно това ме тревожи. Трябва да огледаме имейлите, а ти се интересуваш повече от онова, което е писано за леля ти. Не казвам, че не е важно.

— Сега е моментът да ми имаш доверие, че върша нещата както трябва.

Адвокатският бележник със записаните в него пароли беше там, където лежеше и преди — на бюрото до клавиатурата на Луси.

— Търпение. Едно по едно — добави Луси. — Аз не ти казвам как да работиш по случая.

— Обаче излиза, че правиш точно това. Аз искам да вляза в имейлите, а ти искаш да продължиш да четеш тази дисертация или каквото е там. Не ми помагаш.

— Напротив, точно това правя, като не отстъпвам и не ти позволявам да ми казваш как да си върша работата. Не мога да позволя да ми оказваш някакво влияние и да ме насочваш, това е истината. Аз зная какво правя, а има още много неща, които не разбираш. Трябва да разбереш точно какво правим, как и по какви причини, защото ако това се превърне в голям случай, а аз съм сигурна, че ще стане така, ще те питат и нападат. Няма аз да стоя пред съдията и съдебните заседатели и да обяснявам криминологичната компютърна работа в това разследване, защото няма да можеш да ме призовеш като специалист за свидетел поради поне една очевидна причина.

— Трябва да поговорим за това — каза направо Бъргър.

— Въпросът за връзката — каза Луси.

— Ти ще бъдеш злепоставена. — Бъргър се възползва от възможността да изрази неодобрението си и да сложи край.

Или може би Луси щеше да го предложи. Може би се готвеше да напусне и да сложи край.

— Честно казано, не знам какво да правя — добави Бъргър. — Ако можеш да бъдеш обективна, бих те помолила за предложение. Ти започна нещо, без да знаеш, че то те замесва лично. И сега какво? Вероятно не искаш да продължаваш с това. Предполагам, осъзнаваш,

че това е лоша идея и че е по-добре да си стиснем ръцете и да се разделим. Ще намеря друга фирма.

— Сега, когато знаем, че е замесена леля ми? Шегуваш се! Най-лошото би било да зарежа всичко и да си тръгна — отговори Луси. — Няма да напускам. Ти вероятно ще искаш да ме изхвърлиш, предупредих те, че ще искаш. Също така ти казах, че друга фирма не съществува. Вече говорихме за това.

— Можеш да накараш някой друг да работи с твоята програма.

— Моят собствен софтуер? Имаш ли представа колко струва? Това е като да пусна някой друг да управлява хеликоптера ми, докато седя отзад, или да спи с любовника ми.

— Той с теб ли живее? Всъщност ти тук ли живееш? Рисковано е да работиш, където живееш. Предполагам, че този човек няма достъп до секретни...

— Джет Рейнджър не разполага с никакви пароли, не се тревожи — отговори Луси. — Онова, което казвам, е, буквално: никой няма да ми пипа програмата. Тя е моя. Аз написах кода. Никой няма да я разбере и съм го направила съвсем преднамерено.

— Имаме голям конфликт на интереси, който нито ти, нито аз сме очаквали — настоя Бъргър.

— Ако искаш да го направиш конфликт. Не искам да напускам и няма да го направя.

Бъргър гледаше как данните се носят със замайваща скорост. Погледна Луси. Не искаше тя да напуска.

— Ако ме уволниш — добави Луси, — само ще си навредиш излишно.

— Нямам намерение да си навреждам сама. Нито на теб. Нямам намерение да навреждам на случая. Кажи ми какво искаш да правиш?

— Искам да те науча на някои неща за възстановяването на файлове, върху които е писано, защото както ти сама каза, хората не осъзнават, че е възможно. Можеш да очакваш, че противниковият адвокат ще се хване за това. Както забеляза, намирам сравненията за полезни. Ето ти още едно. Да речем си посетила своето любимо място за почивка. Например Сидона в Аризона. Да речем, че си отседнала в определен хотел с някого. За улеснение нека кажем, че си била с Грег. Образи, звуци, миризми, чувства, осезаеми усещания са запечатани в твоята памет, голяма част от тях несъзнателно.

— Какво правиш? — попита Бъргър.

— Следващата година — продължи Луси — с Грег взимате същия самолет за Сидона през същите почивни дни, наемате същата кола, отседате в същата стая в същия хотел, обаче преживяването няма да е същото. То се е променило от онова, което се е случило в живота ти оттогава, променено от твоите чувства, твоята връзка, твоето здраве, неговото здраве, от това, което те интересува най-много, от това, което него го интересува най-много, променено от времето, икономиката, отклоненията по пътя, ремонтите, всички подробности чак до цветята и шоколадчетата на възглавницата ти в хотела. Без да го съзнаваш, ти полагаш нов файл върху стария, който не е същият, макар ти да не забелязваш разликата съзнателно.

— Ще го кажа ясно — заяви Бъргър. — Не обичам хората да си пъхат носа в живота ми, нито да нарушават личните ми граници.

— Прочети какво пише за теб. Някои неща са хубави, други — не. Отвори Уикипедията. — Луси я гледаше в очите. — Не казвам нищо, което да не е общодостъпна информация. Ти си прекарала медения си месец с Грег в Сидона. Това е едно от любимите ти места. Между другото, как е той?

— Нямах право да ме проучваш.

— Имам пълно право. Искях да разбера с кого точно ще си имам работа. И мисля, че знам, макар ти да не предложи кой знае колко честност.

— Кое от нещата, които съм казала, смяташ за нечестно?

— Не си казала. Просто нищо не каза — отговори Луси.

— Нямах причина да не ми се доверяваш и не бива да го правиш.

— Няма да прекъсна онова, което правя, заради разни граници или възможен конфликт на интереси. Дори ако ми наредиш — каза Луси. — Свалих всичко на моя сървър, така че ако искаш, можеш да вземеш лаптопите и да си вървиш.

— Не искам да се карам с теб.

— Не би било умно.

— Моля, не ме заплашвай.

— Не те заплашвам. Разбирам колко заплашена може да се чувстваш и как разумът диктува да се опиташ да ме махнеш от този случай и от всичко. Но фактът е, че нямаш възможността да ме спреш

да не правя онова, което правя. Наистина нямаш. Информация за леля ми е открита в апартамент, където е била убита жена. В дисертация, която Тери или някой друг непрекъснато са работили и променяли. Бих използвала думата „натрапчиво“. Това е, за което би трябвало да се тревожим с теб. Не за онова, което мислят другите хора и в което ще ни обвинят.

— В какво ще ни обвинят?

— В конфликт на интереси. Заради леля ми. Заради всичко.

— Много по-малко ме интересува какво мислят хората, отколкото можеш да си представиш — отговори Бъргър. — Защото научих, че е по-добре да ги накараш да си мислят онова, което искаш ти, отколкото да те е грижа за това, което си мислят те. Доста ме бива в това. Налагаше се да ме бива. Трябваше да съм сигурна, че Кей изобщо не подозира какво става. Трябва да говоря с нея.

— Щеше да каже на Бентън — отговори Луси. — Щеше да каже на теб. Никога нямаше да се съгласи да прегледа Оскар Бейн, ако по някакъв начин го познава или е познавала Тери.

— Когато я помолих да го прегледа, тя на практика не получи никаква информация за случая. Включително името на жертвата. Може би е познавала Тери, но не го е осъзнала, докато не е влязла в онази стая с Оскар Бейн.

— Казвам ти, че досега щеше да е казала нещо.

— Не знам за теб — каза Бъргър, — но смятам за необичайно един студент да не положи поне малко усилия да се свърже с някои източници за дисертацията или доктората си. Тери Бриджис е пишела за Кей и никога не се е свързвала с нея и не е правила опит да се свърже? Сигурни ли сме? Може би го е направила, а Кей не помни, защото това не я е заинтересувало?

— Щеше да си спомня и най-малкото щеше учтиво да откаже. Леля Кей не е познавала тази жена.

— Наистина ли смяташ, че може да си обективна? Че можеш да се справиш с това? Или че искаш да го направиш?

— Мога и искам — отговори Луси твърдо, но вниманието ѝ изведнъж беше отвлечено от онова, което беше на видеоекрана.

„Скарпета“, „Тери Бриджис“ премина по него, същите думи многократно с различен шрифт и размери.

— Започна да сортира по заглавни страници — каза тя. — Тази да не е била луда?

19.

Моргата се намираше на най-ниския етаж, където беше удобно микробусите и линейките да паркират до товарната рампа, когато докарват или откарват мъртвите.

Въздухът беше тежък от миризмата на индустриален дезодорант, тихият коридор бе пълен с празни колички. Зад заключените врати, край които минаваха, бяха складирани останки от скелети, проби от мозъци. Стигнаха до стоманения асансьор, който качваше телата на горния етаж, където можеха да бъдат видени иззад стъкло. Скарпета изпитваше специално съчувствие към онези, които щяха да запазят такъв спомен за обичания човек. Във всяка морга, която някога беше ръководила, стъклото беше нечупливо, а помещенията за зрителен контакт бяха цивилизовани с намеци за живот като картини с пейзажи и живи растения, а опечалените не биваха оставяни сами и за минутка.

Д-р Лестър ги заведе до помещението, запазено за останки, които са тежко разложени, радиоактивни или заразни. Слабата неизтребима воня подразни Скарпета, сякаш вътре я чакаше някакъв специален вид нещастие. Повечето лекари не изгаряха от желание да работят точно тук.

— Има ли някаква причина да изолираш този труп? — попита тя. — Ако има, сега е подходящият момент да ни кажеш.

Д-р Лестър щракна ключа за осветлението. Луминесцентните тръби над главите им замигаха и осветиха стоманена маса за аутопсии, няколко хирургически колички и носилка на колела, на която имаше труп, покрит със син чаршаф за еднократна употреба. Големият плосък екран върху плота беше разделен на шест квадратчета, изпълнени със сменящи се видеоизображения от сградата и подземната товарна рампа.

Скарпета каза на Бентън да почака в коридора, а тя влезе в съседната гардеробна, за да вземе еднократни маски, калцуни, предпазни шапки и престилки. Докато тя вадеше розови ръкавици от кутията, д-р Лестър обясняваше, че вкарала тялото в помещението за

разложени трупове, защото било охладено и се оказало свободно. Скарпета я слушаше с половин ухо. Нямаше извинение защо не си е дала труда да избута количката в помещението за аутопсии, което не представляваше такава биологична опасност и не миришеше.

Скарпета дръпна чаршафа и откри бледо тяло с дълъг торс, голяма глава и спрели растежа си крайници, характерни за ахондроплазията. Онова, което веднага ѝ се наби на очи, беше отсъствието на телесни косми, включително пубисни. Предположи, че става дума за махане с лазер, изисквало поредица болезнени процедури. Това съответстваше на казаното от Оскар Бейн за фобиите на Тери. Спомни си за дерматоложката, която беше споменал.

— Предполагам, че са я докарали така — каза Скарпета и премести единия крак, за да вижда по-добре. — Не си я бръснала, нали?

Разбира се, не можеше да повтори информацията, която ѝ беше дал Оскар, и това я притесняваше.

— Естествено, че не съм — отговори д-р Лестър. — Не съм бръснала никоя част от нея. Нямаше нужда, както виждаш.

— Полицията каза ли нещо по въпроса? Намерили ли са нещо на местопрестъплението, научили ли са нещо от Оскар, може би от свидетели, за махането на космите или някакви други процедури, които си е правила?

— Само са го забелязали — отговори д-р Лестър.

— Значи не е ставало дума за кабинета, където е ходила, за да го направят? Например дерматолог? — попита Скарпета.

— Майк каза нещо по въпроса. Записала съм името. Дерматоложка тук в града. Каза, че ще ѝ звънне.

— Как е научил за тази лекарка? — попита Бентън.

— Сметки в апартамента. Доколкото разбрах, е изнесъл много сметки, писма и така нататък и е започнал да ги преглежда. Обичайните неща. Трябва да се спомене, че това води до друго предположение, а именно, че нейният приятел е педофил. Повечето мъже, които искат жената да махне пубисните си косми, са педофили. Практикуващи или не.

— Със сигурност ли знаем, че обезкосмяването е било идея на нейния приятел? — попита Бентън. — Откъде знаеш, че това не е по нейно желание и предпочитание?

— Така изглежда предпубертетна — отговори д-р Лестър.

— Нищо друго в нея не изглежда предпубертетно. — Бентън поклати глава. — А махането на пубисните косми може да е свързано с орален секс.

Скарпета придърпа една хирургическа лампа по-близо. Срезът с формата на Y започваше от двете ключици, пресичаше гръдната кост и свършваше при кръста. Беше защит с дебел конец с бодове, които винаги ѝ напомняха за бейзболна топка. Тя промени положението на главата, за да може да я разгледа по-добре, и почувства как срязаният череп помръдва под скалпа. Лицето на Тери Бриджис беше тъмночервено. Скарпета повдигна клепачите. Склерата беше огненочервена от кръвоизливите.

Не беше умряла нито милостиво, нито бързо.

Удушаването въздейства на артериите и вените, които носят окислената кръв към мозъка и отвеждат неокислената. Когато оръдието на престъплението е било стегнато около врата ѝ и е запушило вените, отвеждащи кръвта, в главата ѝ е продължила да нахлува кръв, но не е имало къде да отиде. Нарастващото налягане е късало кръвоносните съдове, довеждало е до запушвания и малки кръвоизливи. Мозъкът е останал без кислород и тя е умряла от хипоксия.

Но не веднага.

Скарпета взе от хирургическата количка лупа и линейка и започна да оглежда ожулванията по шията. Бяха с формата на U, високо под брадичката, и се извиваха нагоре на тила. Забеляза фина мрежа от застъпващи се шарки. Онова, което беше използвано за удушаването на Тери, беше гладко, без ръбове и ширината му се движеше около сантиметър и половина. Беше виждала това и преди, когато оръдието на убийството е част от облеклото или друг еластичен материал, който изтънява, когато се опъва силно, и става по-широк, когато се отпуска.

Махна на Бентън да се приближи и каза:

— Прилича повече на гарота.

След това проследи частичните хоризонтални ожулвания, които свършваха точно зад челюстните кости.

— Тъгълът показва, че нападателят е стоял зад и над нея и не е използвал плъзгащ се възел или някаква дръжка, за да стяга клупа — отбеляза тя. — Държал е краищата и е опъвал назад и нагоре със сила

и го е правил няколко пъти. Като кола, която шофьорът раздвижва напред-назад, когато е заседнала в дълбок сняг. Минава по собствените си следи, но не съвсем точно, и може и да не можеш да преброиш колко пъти го е правил. Забележи многото точковидни кръвоизливи и наплива на кръв, които също съответстват на удушаване с гарота.

Той погледна през лупата, а защитените му от ръкавицата пръсти докоснаха белезите по врата, докато обръщаше главата от едната на другата страна, за да види по-добре. Скарпета го почувства с тялото си, докато гледаха заедно, и се разсея от спора между различните миризми и усещания. Хладният мъртъв въздух се различаваше осезаемо от неговата топлина и тя усети напрежението на живота в него, докато продължаваше да излага доводи за твърдението си, че Тери Бриджис е биладушена многократно.

— Според белезите, които виждам, най-малко три пъти — добави накрая.

Д-р Лестър стоеше от другата страна на количката със скръстени на гърдите ръце и напрегнато лице.

— Когато го е правил, след колко време е губила съзнание? — попита Бентън.

— Само след няколко секунди — отговори Скарпета. — Смъртта би настъпила след няколко минути, освен ако не е охлабвал стягането, и аз мисля, че е ставало точно това. Убиецът ѝ е позволявал да се свести, след това я е душил, докато отново не изгуби съзнание, и е повтарял това, докато тя повече не е могла да оцелее. Или пък той се е уморил.

— Или е бил прекъснат — предположи Бентън.

— Може би. Но този повтарящ се ритуал обяснява очевидния наплив на кръв в лицето ѝ и изобилните точковидни кръвоизливи.

— Садизъм — отбеляза той.

Д-р Лестър се приближи и подхвърли:

— Или садизъм и мазохизъм, които са стигнали твърде далеч.

— Провери ли шията ѝ за нишки? — попита я Скарпета. — Нещо, което да ни даде представа с какъв вид оръдие си имаме работа?

— Свалих нишки от косата ѝ и други области на тялото и ги изпратих в лабораторията за установяване на следи. По охлузванията на врата нямаше нишки.

— На твое място бих ускорила всичко, което е възможно — каза Скарпета. — Това не е излязло от релси садо-мазо. Червеникавите сухи дълбоки белези на китките ѝ показват, че са били притиснати много стегнато със средство за обездвижване с остри ръбове.

— Пластмасовите белезници ще бъдат проверени за ДНК.

— Тези следи не са от пластмасови белезници — възрази Скарпета. — Те имат заоблени краища, за да не причиняват рани. Предполагам, че вече си изпратила...

— Всичко замина за лабораториите — прекъсна я д-р Лестър. — Разбира се, белезниците пристигнаха тук първи. Майк ми ги показа, за да мога да ги сравня с белезите на китките и врата, след това ги прибра. Но сред снимките, които ви дадох, има няколко снимки и на тях.

Скарпета беше разочарована. Искаше да види реалното средство за обездвижване, за да провери дали ѝ напомня за нещо, което вече е виждала. Намери снимките, но едрите планове не ѝ подсказаха нищо повече от снимките, направени на местопрестъплението. Средството за обездвижване, което Оскар уж беше срязал от китките на Тери, беше безцветна найлонова каишка, широка около сантиметър и дълга около петдесет от заострения връх до ключалката с обратния зъб. От едната страна беше назъбена, от другата гладка, а ръбовете бяха остри. Нямахте сериен номер или някаква друга маркировка, която да сочи възможния производител.

— Прилича на някакъв вид кабелна връзка — каза Бентън. — Някои им казват свински опашчици.

— В никакъв случай не става дума за меки или пластмасови белезници или изобщо нещо, което може да се използва като някакъв вид белезници — съгласи се Скарпета.

— Много кабелни връзки са черни — подхвърли Бентън, докато разглеждаше няколко снимки. — Всичко, което се използва на открито и може да бъде повредено от ултравиолетовите лъчи, трябва да е черно. Не прозрачно или със светъл цвят.

— Може би еднократна вързалка за чувал — предположи Скарпета. — За вътрешно ползване, след като е безцветна. Не е типична вързалка за чувал за отпадъци.

Погледна към другия край на помещението, където стоеше чувалът за опасни биоотпадъци, яркочервен, с универсалния символ и

закрепен в стоманената стойка до мивката, и продължи:

— Всъщност мястото, където съм виждала подобен вид вързалки, е ей там, отсреща.

И посочи стойката с чувала за биоотпадъци.

— Нашите чували се връзват с метални вързалки — озъби се д-р Лестър, сякаш Скарпета искаше да каже, че тези за Тери Бриджис са взети от моргата.

— Важното в случая е — каза Скарпета, — че хората, занимаващи се със садо-мазо, не се връзват толкова стегнато, че да спрат кръвообращението, и не биха използвали средства за обездвижване с остри ръбове или механически такива, които да не могат да бъдат лесно свалени или отворени с ключ. А вързалка от този тип — тя посочи снимката — не може да се разхлаби, щом веднъж е стегната. Може само да бъде стегната още по-здраво. Сигурно е изпитвала болки. Не е имало начин да бъде освободена, освен да се напъха нож или друг остър инструмент под лентата и да се среже. Можеш да видиш малък срез близо до кокалчето на лявата китка. Така е направен. Може да е от кухненската ножица, ако е истина, че е използвана тя. Имаше ли кръв по тялото ѝ, когато я докараха, като изключим тази от раните по краката?

— Не. — Д-р Лестър се беше вторачила в нея.

— Ако е била мъртва, когато лентата е била свалена, и е била порязана тогава, не би могла да кърви, или поне не много — каза Скарпета. — Това не е било игра. Имало е твърде много болка, за да е игра.

— На мен ми се струва, че болката е в основата на садо-мазото.

— От тази болка не е извлечено удоволствие — възрази Скарпета. — Като изключим човека, който я е причинявал.

Заглавната страница беше от поправка, направена преди три седмици, на 10 декември.

— Наистина голям файл, който още не сме успели да възстановим — обясни Луси. — Но от тази отчасти оправена глава можеш да добиеш обща представа.

Беше изляла данните в текстови файл. Бъргър почна да чете, а Луси тихичко потракваше с клавиша за „надолу“.

„... Докато ръцете ми са в мъртвото тяло, си представям как бих могла по-добре да убия лицето. При онова, което зная? Разбира се, че бих могла да извърша съвършеното престъпление. Когато съм с колегите си и пийнем достатъчно уиски, обичаме да си разказваме сценарии, които никога не бихме представили на делови срещи или пред семействата, приятелите и със сигурност не и пред нашите врагове!

ПОПИТАХ Я КОЕ Е ЛЮБИМОТО Й УИСКИ.

Може би смесица между ирландско малцово «Кнапог Касъл» и шотландско малцово «Брора».

НЕ СЪМ ЧУВАЛА ЗА ТЯХ.

Не е за чудене. «Кнапог» е вероятно най-хубавото ирландско уиски на света, струва почти седемстотин долара. А «Брора» е толкова рядко и изтънчено, че всяка бутилка е номерирана и струва повече от учебниците ти за годината.

КАК УСПЯВАТЕ ДА СИ ПОЗВОЛЯВАТЕ ДА ПИЕТЕ ТОЛКОВА СЪПКО УИСКИ И НЕ ИЗПИТВАТЕ ЛИ ВИНА, КОГАТО ТОЛКОВА ХОРА ГУБЯТ ДОМОВЕТЕ СИ И НЕ МОГАТ ДА СИПЯТ БЕНЗИН НА КОЛИТЕ СИ?

Моят отказ от великолепното ирландско уиски няма да ви напълни колата с бензин, стига да имате кола. Установен факт е, че по-фините марки като «Шато Петрус», единичните малцови уискита или текилата от истинско агаве са по-малко вредни за черния дроб и мозъка.

ЗНАЧИ БОГАТИТЕ ХОРА, КОИТО ПИЯТ ХУБАВИ НАПИТКИ, СА ПО-МАЛКО ПОВЛИЯНИ ОТ ЗЛОУПОТРЕБАТА С АЛКОХОЛ? НИКОГА НЕ БЯХА ЧУВАЛА ТОВА.

Колко човешки мозъка и черни дробове сте виждали и рязали?

КАКВО ЩЕ КАЖЕТЕ ЗА ОЩЕ НЯКОЛКО ПРИМЕРА ОТ ТЪМНАТА СТРАНА? КАКВО ДРУГО СИ КАЗВАТЕ ЗАД СЦЕНАТА, ОСОБЕНО АКО СТЕ СРЕД КОЛЕГИ?

Хвалим се с известните хора, които сме аутопсирани (всички тайно бихме искали да работим върху Елвис, Ан

Никол Смит или принцеса Даяна). Вижте какво, аз не съм по-различна от останалите. Искам случаите, които никой друг не може да получи. Искам серийните убийства от Гейнсвил, Флорида. Искам аз да съм онази, която пристига на местопрестъплението и намира отрязаната глава на лавицата с книгите, вторачена в мен, когато влизам. Щеше да ми е приятно Тед Бънди да ме подложи на кръстосан разпит, докато се защитава сам на процеса. Да, и щеше да ми е много приятно да му направя аутопсията, след като го екзекутираха.

СПОДЕЛЕТЕ ЗА НЯКОЙ ОТ СЕНЗАЦИОННИТЕ СЛУЧАИ, ВЪРХУ КОИТО СТЕ РАБОТИЛИ.

Имала съм щастието да имам няколко такива. Например онази гръмотевица, когато никой не успя да открие причината за смъртта, защото тялото лежало на полето, дрехите били разкъсани и разхвърляни наоколо. Първата мисъл, която ти хрумва? Сексуално нападение. Но по време на аутопсията — никакви следи от наранявания. Самопризнанията на смъртта, простете ми шегата. Шарките, наподобяващи клони, известни и като Лихтенбергови фигури или електрични дървета. Ако човекът носи нещо желязно, например токата на колана му, то ще се магнетизира, или пък часовникът може да спре в минутата на смъртта. Винаги проверявам за такива неща. Повечето съдебни медици не го правят, защото са неопитни, наивни или просто не са достатъчно добри в работата си.

НЕ ИЗГЛЕЖДАТЕ ТВЪРДЕ СЪСТРАДАТЕЛНА. ОЧАКВАХ ДРУГО.

Нека приемаме нещата такива, каквито са. Смъртта си е смърт. Мога да ви покажа цялото съпричастие на света и да разчувствам всяка група съдебни заседатели до сълзи. Но дали усещам сърцето си изтръгнато от гърдите, когато вкарат количката с поредната трагедия? Грижа ли ме е, когато ченгетата правят коментари, които обществото никога няма да чуе?

НАПРИМЕР КАКВИ?

Типични са коментарите със сексуален подтекст. Размерът на пениса на покойния, особено ако е малък или голям. Големината на гърдите на покойната, особено ако са онова, което аз наричам «плакатен материал». Познавам много съдебни медици, които си запазват сувенири. Трофеи. Изкуствената става на някой известен човек. Зъб. Гръден имплант. Обикновено мъжете си падат по тях. (Не ме питайте какво правят с тях, но пък те обикновено са леснодостъпни.) Пенисните импланти са много забавни.

Взимали ли сте си сувенир?

Само веднъж. Преди двадесет години. Случай в началото на кариерата ми: серийни убийства в Ричмънд, където бях чисто нов началник. Но трофеят не беше от труп, а от Бентън Уесли. Първия път, когато се срещнахме, в моята заседателна зала. Когато си тръгна, запазих чашата му от кафето. От стиропор, като чашите на «Старбъкс» за възци. Още в първия миг, когато го зърнах, го пожелах.

Какво направихте с тази чаша?

Занесох я у дома и прокарах език по ръба, сякаш докато я вкусах, вкусах него.

Но не сте спали с него до кога? Пет години по-късно?

Всички си мислят така. Но истината е различна. След тази първа среща му се обадох и го поканих да мине за по питие. Уж за да продължим обсъждането на случаите на четири очи, но в мига, когато затворих вратата, вече се бяхме награбили.

Кой започна пръв?

Аз го прелъстих. Той имаше известни морални колебания. По онова време беше женен. Бях разведена и не се срещах с никого. Бедната му съпруга. С Бентън бяхме любовници почти пет години, преди накрая да си признае пред нея. Престори се, че изневярата се е случила току-що, защото бракът им е изгубил живец и вече не е така свеж.

И никой не е разбрал? Пийт Марино? Луси? Вашата секретарка Роуз?

Винаги съм се чудила дали Роуз не подозира. Начинът, по който се държеше, когато Бентън идваше за още едно обсъждане на някой случай или когато аз поемах за Куантико за поредната консултация. Почина от рак миналото лято, така че няма да можете да я попитате.

МАЙ РАБОТАТА С МЪРТВИТЕ НЕ ТЕ ПРАВИ СЕКСУАЛНО СДЪРЖАН?

Точно обратното. Когато си изучавал всеки сантиметър от човешкото тяло толкова пъти, че не изпитваш ни най-малко отвращение или стеснение, няма какво да те ограничава сексуално, освен това има множество експерименти, които да...“

— Можеш ли да предадеш това на Кей? — попита Бъргър, когато отрязъкът от текст изведнъж свърши. — За да може, когато има време, да му обърне внимание. Може би тя има някакво мнение или информация, която ние не знаем.

— Уж от едно от интервютата, които е дала миналия Ден на благодарността — каза Луси. — Аз знам, че не е давала интервю. Още по-малко би говорила по този начин.

— А шрифтовете? Твоето мнение?

— Написалият този текст, Тери или който и да е той, доста си играе с тях — съгласи се Луси.

Правеше всичко възможно, за да запази спокойствие, но явно беше възмутена. Бъргър го усещаше и изчакваше. В миналото гневните избухвания на Луси бяха нещо, от което човек трябваше да се страхува.

— По мое мнение тук е набъркан символизъм — каза Луси. — В това измислено интервю, когато Тери задава въпроси, а аз ще кажа, че това е тя, шрифтът е удебелен „Франклин готически“. За измислените отговори на леля ми използва по-дребния „Ейриъл“.

— Тоест Тери символично е надминала по значение Кей — отбеляза Бъргър.

— Нещо по-лошо. Сред пуристите от света на текстообработката „Ейриъл“ се ползва с много лошо име. Наричат го прост, обикновен,

без характер и го смятат за безсрамен самозванец. По този повод има множество статии.

Избягваше погледа на Бъргър.

— Самозванец? — подпита я тя. — Като при плагиатството и нарушаването на авторското право? Какво искаш да кажеш?

— Смятат го за изкопиран от „Хелветика“, който е разработен през 1950-те години и се превръща в един от най-популярните шрифтове на света — обясни Луси. — За необученото око няма разлика между „Хелветика“ и „Ейриъл“. Обаче за пуристите, за професионалистите печатари и страньори „Ейриъл“ е паразит. Иронията? Някои млади дизайнери смятат, че „Хелветика“ се основава на „Ейриъл“ вместо обратното. Виждаш ли важността на символизма? Това за мен е доста плашещо.

— Естествено, че я виждам. — Бъргър кимна. — Може да внушава, че Кей и Тери са си разменили местата по отношение на същността им на световноизвестни съдебни медици. До голяма степен наподобява онова, което Марк Чапмън прави, преди да убие Джон Ленън. Носи табелка с името му. Или Сирхан Сирхан, който заявява, че с убийството на Боби Кенеди е станал по-известен.

— Смяната на шрифтовете е в прогресия — продължи Луси. — Колкото по-скорошни са черновите, толкова по-ясно заявена е внушителността на Териното име и излъчването на враждебност към леля ми.

— Промяна, която подсказва, че емоционалната привързаност на Тери към Кей се обръща във враждебност и презрение. Трябваше да кажа „автора“, но за по-лесно продължавам да казвам Тери — добави Бъргър. — Всъщност, като се замисля, твърде наподобява онова, което се случи между Кей и Марино. Той я обожаваше. След това поиска да я унищожи.

— Не е толкова просто и не е същото. — Луси поклати глава. — Марино е имал причина да е влюбен в леля ми. Познавал я е. Тери няма основание да чувства каквото и да било към нея. Това е самозаблуда.

— Правим предположение, че е била почитателка на шрифтовете. Да се върнем на това — каза Бъргър.

Луси наистина беше различна. Разпалена, да, но не по някогашния начин. Според Бъргър обаче все пак се движеше по ръба

на насилието. Това беше нейният недостатък, който я правеше опасна.

— Наистина смятам, че е разбирала много от шрифтове — каза Луси. — Използва различни за бележките под линия, библиографията, заглавията на главите, съдържанието. Повечето хора не го правят, когато пишат дисертация или нещо друго. Може да променят големината на шрифта или да използват курсив, но не и подобно художествено използване. Всъщност най-популярният шрифт е този, който се избира автоматично от няколко текстообработващи програми, включително тази, която е използвала Тери. В по-голямата си част текстът е писан с „Таймс Ню Роман“.

— Примери — каза Бъргър, докато пишеше в адвокатския си бележник. — Какви шрифтове използва, за какво и защо? На теория.

— За бележките под линия шрифт „Палатино Линотайп“, който е много четлив на компютърния екран и отпечатан. За библиографията „Букман Олд Стайл“. Също лесно четлив. За заглавията на главите е избрала майкрософтския безсерифен „Реферънс“, който обикновено се използва за заглавия. Отново искам да подчертая, че е необичайно да срещнеш всички тези шрифтове, особено в дисертация. Това ми подсказва, че нейното писане е дълбоко лично. Въпросът не е в писането.

Бъргър я изгледа продължително.

— Откъде ти хрумна пък това? Шрифтове? Аз никога не им обръщам внимание. Дори не мога да ти кажа какъв шрифт използвам, когато правя досиета.

— Използваш същия автоматично избран като Тери — „Таймс Ню Роман“, разработен за лондонския „Таймс“. Тесен шрифт и затова икономичен, но много четлив. Видях разпечатки на бюрото ти днес. В криминологичните и компютърните разследвания може да се окаже, че онова, което изглежда най-обикновено, всъщност е важното.

— Което може да е вярно и в този случай.

— Едно мога да ти кажа със сигурност — отговори Луси. — Изборът на точно тези шрифтове е преднамерен, защото е трябвало да ги избира. Дали те символизират какво е изпитвала към себе си и към леля ми? Не знам. Мнението ми? Цялата работа е извратена и е била на път да стане още по-извратена. Ако Тери е авторката и още беше жива, щях да я сметна за опасна за леля ми. Може би дори физически опасна. Най-малкото защото позори човек, когато никога не е срещала.

— На Кей щеше да се наложи да доказва, че това не е истина. А как би могла да докаже, че например историята за чашата от кафе не е истина?

— Защото никога не би направила подобно нещо.

— Не мисля, че си в положение да знаеш какво прави Кей в личния си живот — възрази Бъргър.

— Разбира се, че съм в положение да зная. — Луси срещна погледа ѝ. — И ти също. Попитай когото искаш дали някога си е позволявала подигравки за мъртъвци или е разрешавала на други да го правят. Попитай всеки, който е работил с нея в моргата, дали се наслаждава на ужасяващи случаи и дали си мечтае да аутопсира хора като Тед Бънди. Надявам се всичко това да не излезе в съда.

— Говорех за чашата от кафе. Защо те разстройва представата за Кей като сексуална личност? Позволявала ли си ѝ някога да бъде човек? Или тя е съвършената майка? Или още по-лошо — майката, която не е достатъчно съвършена?

— Признавам, че преди имах проблеми с това да се съревновавам за вниманието ѝ, да не ѝ позволявам да има недостатъци и истински чувства — призна Луси. — Бях тиранин.

— Не нещо повече?

— Марино беше последното облъчване, финалната химиотерапия. Без да иска, той излекува у мен нещо злокачествено и всъщност аз и леля ми сме по-добре отпреди. Осъзнах, че тя има свой съвсем отделен живот от моя и че това е добре. Повече от добре — че така трябва да бъде. Не че не го знаех и преди. Но просто не го приемах. А сега тя е омъжена. Ако Марино не беше направил онова, което направи, не мисля, че Бентън щеше да се съгласи да се ожени.

— Говориш така, сякаш решението е било само негово. Тя няма ли дял?

Бъргър я гледаше изпитателно.

— Тя винаги му позволява да е такъв, какъвто е. Щеше да продължава да го прави. Обича го. Истината е, че вероятно не би могла да бъде с никого другиго, защото има три неща, които не може да понесе и не би търпяла. Ако е налично едно от тях, би предпочела да е сама.

— Звучи ми валидно и за неколцина други, които познавам — подхвърли Бъргър.

— Вероятно е така — отговори Луси.

— Да — продължи Бъргър и отново насочи вниманието си към онова, което беше на компютърния екран, — за съжаление всичко, което е в тези лаптопи, са улики и хората, замесени в случая, ще ги прочетат. И още нещо — може да стане публично достояние.

— Това ще я унищожи.

— Няма да я унищожи — отвърна Бъргър. — Но трябва да открием откъде се е взела тази информация. Не мисля, че е напълно измислена. Тери или който е написал това знае твърде много. Например първата среща на Бентън и Кей в Ричмънд преди двадесет години.

— Връзката им не е започнала тогава.

— Откъде може да си сигурна?

— Защото това лято прекарах у тях — отговори Луси. — Бентън не е идвал нито веднъж. И ако не беше в моргата или на местопрестъпление, леля стоеше при мен. Аз бях малко сбъркано дундесто дете, откачено и копнеещо за вниманието ѝ. С други думи, гледах да си навлека неприятности, без да разбирам, че неприятностите, с които се занимава тя, докарват хората дотам да бъдат убивани и изнасилвани. А тя не ме оставяше сама, нито за минутка, не и след като сериен убиец тероризираше града. Никога не съм виждала вкъщи стиропорена чаша за кафе от „Старбъкс“. Честно.

— Това, че не си видяла, не означава нищо — възрази Бъргър. — Защо да я показва на теб и още повече да ти обяснява защо я е донесла вкъщи от заседателната зала в съдебномедицинската служба?

— Да, така е — съгласи се Луси. — Но щях да се радвам, ако я бях видяла, защото тогава тя наистина беше съвсем сама.

20.

Скарпета обърна тялото на Тери Бриджис на една страна, за да може да го огледа отпред и отзад. Като се изключеха белезите на шията и порязването на китката, единствените други рани, които виждаше, започваха от средата на външната страна на бедрата. Бяха дълги тесни наранявания с множество продълговати охлузвания, които сигурно бяха кървили, повечето от тях бяха хоризонтални, сякаш е била удряна с нещо като дъска, нещо с плоска повърхност и ръб.

Коленете ѝ бяха лошо натъртени и ожулени, както и горната част на краката. Под увеличението на лупата Скарпета откри мънички бели трески, фини като косми, забити в плътта. Яркото червено на раните и липсата на подутини сочеше, че са нанесени малко преди момента на смъртта. Можеше да са минути. Можеше да е и час.

Отговорът на д-р Лестър беше, че вероятно в даден момент тялото е било влачено и само тези части от него са имали контакт с дървена повърхност, вероятно под. Скарпета отбеляза, че много малко дървени подове са толкова груби, че да причинят забиването на трески, освен ако дървото е необработено.

— Не можеш да ме накараш още сега да изключа възможността за нещастен случай — увери я упорито д-р Лестър. — Връзване, бой, удари с камшик, силно пляскане по задника. Понякога нещата стигат твърде далеч.

— А какво ще кажеш за борба? — попита Бентън. — Тя също ли се вписва в твоята теория, че това може да е нещастен случай?

— Гърчене, пицене от болка. Виждала съм го по видеозаписи, които профайлъри като тебе показват на срещи — каза д-р Лестър; бръчката между веждите ѝ сякаш беше станала по-дълбока и разсичаше челото ѝ като пукнатина. — Двойките пускат камерата, без да знаят, че перверзните им игри ще завършат със смърт.

— Дай пак снимките — каза Скарпета на Бентън. — От местопрестъплението. Искам да проверим някои неща.

Двамата заедно започнаха да подреждат снимките от банята. Тя посочи една, на която се виждаше тоалетката и точно над нея огледалото, леко изкривено.

— Раните по краката са причинени с умерена до голяма сила с плосък предмет, който има ръб. Може би от ръба на тоалетката и на чекмеджето? Може би е била сложена да седне. Това може да обясни защо всички рани са отвънка и от средата на бедрото надолу. Нищо по гърба или някоя част от торса. Нищо по задника и горната част на бедрата, които обикновено са предпочитаните обекти за пляскане.

— Имаш ли представа дали полицията е открила на местопрестъплението някакво оръдие, което би могло да предизвика тези натъртвания и ожулвания? — попита Бентън д-р Лестър.

— Не са ми казвали — отговори тя. — Това не ме изненадва. След като този, с когото е била, си тръгва от мястото с онова, с което я е удушил, може би е взел и онова, което е използвал, за да ѝ нанесе побой. Ако е била набита. Честно казано, щях да съм по-склонна да го обявя за убийство, ако беше изнасилена. Обаче няма доказателства за това. Няма претриване, разкъсвания, семенна течност...

Скарпета се върна при количката и премести хирургическата лампа над таза.

— Вече ти казах, че взех намазки — обади се д-р Лестър. — Освен това проявих инициативата да приготвя няколко микроскопски стъкла, които изследвах под микроскопа за сперма — продължи тя раздражено и отбранително. — Отрицателен резултат. Пробите са изпратени в лабораториите и ти си запозната с резултатите. Според мен не е имало полово сношение. Това не означава, че намерението не е било такова. Мисля, че трябва да сме поне сигурни, че не е планирала нещо по взаимно съгласие и любовната игра не е включвала връзване.

— Гелът на местопрестъплението ли е бил? Нещо в банята или спалнята на жертвата, което да подсказва, че е бил там? Не видях нищо подобно в полицейския доклад — каза Скарпета.

— Казаха не.

— Това е крайно важно — отбеляза Скарпета. — Ако в апартамента ѝ няма гел, нито туба или бурканче, това може да показва, че го е донесъл човекът, с когото е била. Освен това има множество причини, поради които може да е имало сношение или да е направен

опит за такова, но да няма сперма или семенна течност. Най-очевидната е проблеми с ерекцията, която не е рядко явление при изнасилванията. Други възможни сценарии? Може да си е направил вазектомия или да страда от азооспермия, която води до пълно отсъствие на сперматозоиди. Или запушен еякулаторен канал. Или ретроградна еякулация, когато спермата и семенната течност се изливат обратно в пикочния мехур вместо навън от пениса и във вагината. Другата възможност са лекарства, които пречат на образуването на сперма.

— Отново ще ти припомня онова, което вече казах. Не само че няма сперма, но под ултравиолетовата светлина нищо не флуоресцира, което би посочило наличието поне на семенна течност. Изглежда онзи, с когото е била, не е еякулирал.

— Зависи от това дали семенната течност е била дълбоко във вагиналният канал или ректума — подхвърли Скарпета. — Без дисекция или използване на криминалогична фиброоптика, която да включва ултравиолетово лъчение, няма да видиш нищо. Опита ли източника на УВЛ в устата ѝ? Взе ли намазки от ректума и устата?

— Разбира се.

— Бих искала да погледна лично.

— Заповядай.

Колкото по-решителна ставаше Скарпета, толкова по-малко нападателна и самоуверена изглеждаше д-р Лестър.

Скарпета отвори един от медицинските шкафове и извади неразопаковано металическо огледало. Сложи си нови ръкавици, прегледа външните генитални органи и не видя наранявания или аномалии, след това с металическото огледало отвори вагиналният канал, където откри достатъчно гел за няколко намазки и го натърка върху микроскопски стъкла. Взе намазки от ректума, от вътрешната страна на устата и гърлото, защото не е необичайно жертвата да вдиша или глътне семенна течност, когато я изнасилват орално.

— Съдържание на стомаха? — попита Скарпета.

— Малко количество кафеникава течност — около двайсет кубически сантиметра. Не е била яла от часове. Най-малко — отвърна д-р Лестър.

— Запази ли я?

— Няма смисъл. Изпратих останалите телесни течности да бъдат проверени за наркотици.

— Не мислех толкова за наркотици, колкото за възможността в нея да има семенна течност — обясни Скарпета. — Ако е била изнасилена орално, в стомаха би могла да се намери семенна течност. Дори в белите дробове. За съжаление ни се налага да мислим творчески.

Взе скалпел от близката хирургическа количка и му щракна ново острие. След това започна да вкарва острието в раните по коленете на Тери. Капачките под ожулената кожа бяха строшени на по няколко парчета — типично нараняване при автомобилни катастрофи, когато краката се ударят в арматурното табло.

— Погрижи се да получи електронни копия на всички рентгенови снимки — каза тя.

Направи срезове на раните по бедрата и откри скъсани кръвоносни съдове на повече от два сантиметра дълбочина, чак до мускулите. Взе една дванадесетсантиметрова линейка, за да я използва като скала, накара Бентън да ѝ помогне при снимането и почна да си води бележки по схематични чертежи на тялото, които намери в преградките над плота.

С форцепс измъкна трески от коленете и горната част на краката и ги сложи на няколко сухи микроскопски стъкла. Седна пред микроскопа и започна да нагласява светлината и контраста, след това сложи стъклото на предметната масичка. При достатъчно увеличение можеше да види трахеидите, проводящите вода клетки на дървото, и да определи, че цели области са строшени там, където фурнирът е бил залепен с много силно лепило.

Треските бяха от грубо рендосана повърхност. С Бентън отново започнаха да разглеждат снимка осем на десет на голото тяло на Тери на пода на банята. В белия мраморен плот беше вградена тоалетка, пред нея имаше малък позлатен метален стол с облегалка във формата на сърце и седалка, тапицирана с черен атлаз. Над тоалетката имаше огледална лавица с парфюми, четка и гребен. Всичко беше съвършено спретнато и подредено, с изключение на огледалото. Когато се вгледа внимателно в снимката и започна да я разглежда с лупата, Скарпета видя, че на мястото, където е вградена тоалетката, плотът е изрязан и ръбовете са остри.

Разгледа още снимки на банята, направени от различни ъгли.

— Всичко е комплект — каза тя на Бентън. — Плотът около мивката с чекмеджетата и тоалетката са комплект. Когато погледнеш тази снимка, заснета от равнището на пода, ще видиш, че гърбът на плота е облицован с бял фурнир, който опира в белите плочки на стената. Както при вградените кухни. Често обаче долната част, която не се вижда, не е боядисана. С други думи, долната част на тоалетката може да не е боядисана. След огледа под микроскоп можем да кажем, че извадените от коленете и горната част на краката тресчици са от небоядисано дърво. Трябва да идем на местопрестъплението.

Д-р Лестър беше пристъпила зад тях и гледаше мълчаливо.

— Смятам, че е възможно да я е накарал да седне на стола и да се гледа в огледалото, докато я души. И когато се е борила, е ритала бясно с крака, а те са се блъскали в ръба на плота и от това са тези продълговати охлузвания и дълбоките контузии на бедрата. Коленете са блъскали толкова силно в долната част на тоалетката, че капачките са строшени на парчета. Ако долната част на тоалетката е от небоядисано дърво, това би обяснило треските в коленете и горната част на краката. Тъй като са къси, краката ѝ не са стигали до стената, а са се блъскали в долната част на чекмеджетото.

— Ако си права — каза д-р Лестър, — това ще промени нещата. Ако е ритала и се е борила толкова силно, докато някой я е карал да гледа в огледалото — това вече е друга история.

— Важен е и въпросът как е изглеждала банята, когато Оскар се е озовал там и е намерил трупа. Ако приемем, че историята му е вярна — каза Бентън.

— Мисля, че можем да направим някои измервания и да разберем дали разказаното от него е истина — каза Скарпета. — Зависи от стола. Ако Тери е седяла на него и Оскар е стоял зад нея, не мисля, че би могъл да издърпа онова, с което я е душил достатъчно нагоре, за да се получи ъгълът на белега на врата ѝ. Трябва да отидем на местопрестъплението. И трябва да го направим бързо.

— Първото, което ще направя, е да го попитам направо — каза Бентън. — Може би ще говори с мен, ако реши, че са се появили нови улики и е в негов интерес да сътрудничи. Ще се обадя в отделението да проверя дали е готов да постъпи разумно.

Скарпета обясняваше на Бъргър защо иска намазки от отворите на Тери и един цял стол да бъдат закарани със самолет в Националния център по сигурност в Оук Ридж, Тенеси. Високоговорителят на телефона беше включен. Луси преглеждаше имейли.

— Имам приятели в Игрек-12 — обясняваше Скарпета на Бъргър, от чието одобрение се нуждаеше. — Мисля, че можем да получим много бърза обработка на материалите. Щом получат улнките, ще е въпрос на часове. Най-много време ще отнеме създаването на вакуум в помещението, защото ще е по-бавно от обикновено. Гелът на основата на петрол съдържа много влага.

— Мислех, че те правят атомни оръжия — каза Бъргър. — Нали там са преработили урана за първата атомна бомба? Не искаш да кажеш, че Тери Бриджис има връзки с терористи или нещо подобно, нали?

Скарпета обясни, че макар да е вярно, че Игрек-12 произвеждат части за различните оръжия в американския ядрен арсенал и също така притежават най-големия запас от обогатен уран, нейният интерес към компанията е заради нейните инженери, химици, физици и най-вече заради учените, които се занимават с материалите.

— Чувала ли си за техния голямокамерен сканиращ електронен микроскоп „Визитек“?

— Искаш да ми намекнеш, че ние не притежаваме подобно нещо, така ли?

— В момента на света няма съдебномедицинска лаборатория, която да разполага с десеттонен микроскоп с увеличение 200 000 X, детектори за ЕДРА^[1] и ПИСФ^[2] — обясни Скарпета. — С един работен процес ще получим морфологията, елементния и химическия състав от проба с големината на макромолекула или автомобилен двигател. Възможно е да поискам да сложат в камерата цял стол. Ще видим. Няма да питам Луси дали може да ни заеме своя самолет, та полицията да закара улнките в Тенеси и да ги даде срещу разписка на един от моите приятели тази нощ, докато не съм сигурна, че има причина да го правя.

— Разкажи ми повече за този стол — каза Бъргър. — Защо смяташ, че е важен?

— От банята е — обясни Скарпета. — Смятам, че е седяла на него, когато е била убита. Теория, която не мога да започна да доказвам, без да взема активно участие в изследването. Имам причина да вярвам, че е била гола, докато е седяла на него, и след като знаем, че гелът е замърсен със смесица от ДНК, може да се окаже замърсен с други органични и неорганични вещества. Не знаем за какво е използван първоначално гелът, откъде се е взел и какво съдържа. Обаче този микроскоп може да ни помогне да узнаем, и то бързо. Искам да отида колкото се може по-бързо на местопрестъплението.

— Там денонощно пази полицай — отговори Бъргър — и няма да е трудно да влезеш. Но бих искала с теб да дойде и детектив. Също така трябва да те попитам пак дали си имала някакви връзки с Тери или Оскар.

— Никакви.

— В един компютър от нейния апартамент намираме неща, според които изглежда така, сякаш си имала. Най-малкото с нея.

— Не съм имала никакви взаимоотношения с нея — каза Скарпета. — Тук ще свършим след петнадесет-двадесет минути. След това трябва единствено да се отбием в кабинета на Бентън, за да вземем някои неща. Ще е хубаво някой да ни посрещне пред входа на болницата.

— Как ще се почувстваш, ако този някой е Пийт Марино? — попита нарочно рязко Бъргър.

— Ако това, което смятам, че се е случило на Тери Бриджис, е вярно — отговори също толкова преднамерено рязко Скарпета, сякаш беше очаквала Бъргър да предложи точно това, — си имаме работа със сексуален садист, който може вече да е убивал. Вероятно двама души през две хиляди и трета. Бентън получи от Марино същите имейли, каквито е пратил и на теб.

— Не съм си отваряла пощата от няколко часа — отговори Бъргър. — Всъщност тъкмо започваме с имейлите на Тери. Нейните и тези на Оскар Бейн.

— Ако подозренията ми се оправдаят, не виждам как би могъл да го направи. Разбира се, неговото ДНК още не е пуснато през ОДБД. Но онова, което мога да кажа, е, че ако е стоял зад Тери, докато тя е седяла, биха били почти еднакво високи. Ако не е бил стъпил на нещо

като кухненска табуретка и да пази равновесие, докато прави всичко останало, би било трудно, ако не и невъзможно.

— Какво каза?

— Заради ахондроплазията — обясни Скарпета. — Торсът им е с нормална дължина, но краката и ръцете не са. Трябва да ви го покажа с измервания, но ако някой страда от нарушения на вкостеняването на растежния хрущял и е висок, да речем, метър и двадесет и пет и седи пред друго лице с горе-долу същия ръст, но застанало право, главите и раменете им ще са на почти същата височина.

— Не те разбирам. Каква е тази главоблъсканица?

— Някой знае ли къде е Бейн в момента? Да се провери и да се осигури безопасността му. Той може да има много сериозна причина да е параноичен, ако не е убиецът, а аз се съмнявам в това. И то много.

— Господи! — възкликна Бъргър. — Как така „къде е в момента“? Не ми казвай, че е напуснал „Белвю“!

— Бентън току-що се обади в затворническото отделение. Предполагах, че знаеш.

---

[1] Енергийно дисперсивен рентгенов анализ. — Б.пр. ↑

[2] Преобразуваща инфрачервена спектроскопия на Фурие. — Б.пр. ↑

21.

Централният магазин „Сърца и опашки“ се намираше на Лексингтън авеню само на няколко преки от пазара „Грейс“. Докато крачеше през шумния мрак, Злата жена продължаваше да мисли за колонката, която беше качила преди няколко седмици.

Спомни си описание на чистота и служители в бели престилки, предлагащи най-висока степен на грижи, независимо дали става дума за здравословно хранене, медицинска помощ или привързаност. Всички магазини от веригата за домашни любимци бяха отворени седем дни седмично от десет сутринта до девет вечерта, като по този начин животните, особено кученцата с техния чувствителен организъм, да не остават сами дълго време. След работа отоплението и климатиците не се спираха, за да се пести нафта или ток, а музиката продължаваше да свири, за да прави компания на малките животинки. След като Айви умря, Злата жена беше провела подробно проучване и знаеше колко важно е за малките кучета да бъдат на топло, да не се обезводняват и да не линеят от самота.

Магазинът обаче съвсем не беше такъв, какъвто очакваше. Не напомняше и на описанието, което Шефа беше пуснал в колонката. Витрината беше покрита с мръсни нарязани вестници, един червен пластмасов пожарен кран беше наклонен опасно. Зад витрината нямаше кученца или котенца, а стъклото беше мръсно.

„Сърца и опашки“ бяха притиснати между „На тавана“, по чийто вид можеше да се съди, че продават боклуци, и музикален магазин, наречен „Любовни ноти“, където течеше разпродажба поради закриване. Табелата, която висеше на мръсната бяла входна врата, обявяваше „Затворено“, но всички лампи светеха, а на тезгяха лежеше лъскава термоторба за вкъщи от намиращия се три врати по-нататък ресторант „Ребърцата на Адам“. Пред магазина беше паркирана черна лимузина „Кадилак“ с шофьор и работещ двигател. Шофьорът сякаш наблюдаваше Злата жена. Тя отвори вратата и влезе. Лъхна я

невидимата вълна от освежител за въздух, флаконът беше оставен върху касата.

— Ало? — извика тя, защото не видя никого.

Малките кученца залаяха, размърдаха се и вторачиха очи в нея. Котенцата спяха върху дървени стърготини. Рибите лениво плуваха в аквариумите. На рафтовете покрай трите стени — стигаха почти до осеяния с петна от вода таван — имаше мънички представители на всеки въобразим вид домашно животно. Злата жена избягваше зрителния контакт с животинчетата. Беше достатъчно умна да не го прави.

Зрителният контакт водеше право до сърцето и преди да се усети, щеше да отнесе у дома нещо, което изобщо не е имала намерение да взима, а не можеше да вземе всичките. А тя ги искаше — горките жални създания. Трябваше да проучи умно избора си, да задава въпроси, за да е сигурна, че той е най-добрият, преди някой да отвори някоя клетка и да сложи в ръцете ѝ кученце. Трябваше да говори с управителя.

— Ало? — повика отново.

Тръгна предпазливо към една откряната врата в дъното.

— Има ли някой?

Отвори вратата. Дървени стъпала водеха към мазето. Долу залая куче, разлаяха се и други. Тя заслиза бавно, стъпало по стъпало. Внимаваше, защото осветлението беше лошо, а и беше пила прекалено много бърбън. Тъй като беше минала пеша целия път дотук, беше поизтрезняла, но не достатъчно. Мислите ѝ бяха неясни и мудни, а носът изтръпнал така, както го чувстваше винаги, щом си пийне.

Озова се в нещо като склад, забулен в сенки. Вонеше на болести, лайна и урина. Сред струпани кутии с животински принадлежности и чували със суха храна стояха клетки, пълни с мръсна нарязана хартия. А после видя дървена маса със стъклен епруветки и спринцовки, червени чували с надпис „Биологически отпадъци“ и чифт дебели гумени ръкавици.

А зад масата имаше фризер като онези в месарниците.

Стоманената врата беше широко отворена и тя виждаше какво има вътре. Мъж с черен костюм и черна каубойска шапка и жена с дълго сиво палто с кройката на редингот стояха с гръб към нея, гласовете им бяха заглушени от силния шум на компресорите. Злата

жена видя какво правят и искаше да се махне колкото може по-бързо, но краката ѝ залепнаха за бетонния под. Гледаше ужасено. После жената я видя и Злата жена се обърна и побягна.

— Стой! — извика дълбок глас. — Спри веднага!

Тежък тропот на ботуши се чу зад нея, тя пропусна едно стъпало и силно удари в дървото пищяла си. Една ръка я стисна за лакътя и мъжът с голямата шапка я поведе нагоре към ярките светлини в магазина. След тях дойде и жената със сивото палто и се вторачи неодобрително в Злата жена.

— Защо се промъкваш наоколо като крадла? — попита властно мъжът с каубойската шапка.

Очите му бяха черни и кървясали, лицето му беше подпухнало от нездрав живот, имаше големи бели бакенбарди и много лъскави златни бижута.

— Не съм крадла — отговори Злата жена. — Търсех управителя.

Сърцето ѝ блъскаше като тимпан.

— Затворено е — каза мъжът.

— Дойдох да купя кученце — обясни Злата жена и се разплака.

— На вратата има табелка „Затворено“ — каза той.

Жената стоеше и мълчеше.

— Вратата ви не е заключена. Слязох, за да ви кажа. Всеки може да влезе. — Злата жена не можеше да спре да плаче.

Не можеше да спре да си представя какво беше видяла във фризера.

Мъжът погледна жената, сякаш искаше обяснение. Отиде до вратата и я провери, след което измърмори нещо. Вероятно му просветна, че Злата жена казва истината. Как иначе би могла да влезе?

— Добре, обаче е затворено. Празник е — каза той.

Беше някъде на шейсет и пет, може би дори седемдесет години. Говореше с акцент на човек от Средния запад.

Злата жена имаше чувството, че е правил същото, което и тя допреди малко — че е пил; забеляза, че големият му златен пръстен е с формата на кучешка глава.

— Съжалявам — извини се тя. — Видях, че свети, и влязох, защото реших, че е отворено. Наистина съжалявам. Исках да си купя кученце, и храна и играчки също. Новогодишен подарък за мен самата.

Взе една консерва от лавицата и преди да успее да се сдържи, попита:

— Тези не бяха ли забранени, когато избухна скандалът с меламина в Китай?

— Мисля, че я бърка с оная паста за зъби — каза мъжът на жената със сивия редингот, която имаше безжизнено бузесто лице и дълга коса, боядисана черна: стърчеше изпод баретата.

— Точно така. Пастата за зъби — каза жената със същия акцент. — Много хора получиха увреждания на черния дроб от нея. Разбира се, никога не ти казват останалата част от историята. Например, че може да са били алкохолици и затова са си увредили дроба.

Злата жена не беше зле осведомена. Знаеше за пастата за зъби, която бе убила няколко души, защото съдържала диетиленгликол, а мъжът и жената знаеха, че тя не говори за нея. Това беше лошо място, може би най-лошото на света, а тя беше дошла в неподходящо време, най-лошото, което човек може да си представи, и беше видяла нещо толкова ужасно, че никога повече нямаше да е същата.

Какво си мислеше? Беше вечерта на първи януари и нито един магазин за животни в града не работеше, включително този. Тогава защо бяха тук тези двамата?

След като беше слязла в мазето, вече знаеше защо са тук.

— Важно е да си изясним нещата — каза мъжът на Злата жена. — Нямахте работа долу.

— Нищо не съм видяла. — Ясно указание, че е видяла всичко.

Мъжът с каубойската шапка и златните бижута каза:

— Когато едно животно умре от заразна болест, правиш онова, което трябва, и трябва да го направиш бързо, за да не се заразят другите животни. А след акта на милост трябва да се погрижиш за временното съхранение. Разбираш ли какво искам да кажа?

Злата жена забеляза шест празни клетки с широко отворени врати. Прииска ѝ се да ги беше забелязала, когато влезе. Може би щеше да си тръгне. Спомни си другите празни клетки в мазето, после онова, което беше на масата, и другото във фризера.

— Но някои от тях мърдаха — изхълца тя.

— Наблизо ли живееш? — попита мъжът.

— Не точно.

— Как се казваш?

Тя беше толкова уплашена и разстроена, че по най-глупав начин му каза и след това съвсем малоумно добави:

— Ако си мислите, че съм инспекторка от Департамента по селско стопанство или някое дружество за защита на животните — тя поклати глава, — не, просто дойдох да си купя кученце. Забравих, че е празник. Разбирам, че животните се разболяват. Кучешка кашлица, парвовирус. Ако едно се разболее, всички ще се заразят.

Мъжът и жената я гледаха мълчаливо, сякаш нямаше нужда да говорят, за да измислят план.

— Знаеш ли какво, утре ще получим нова пратка, всякакви видове, от които да си избереш. Ела утре и си избери каквото ти хареса. За сметка на магазина. Искаш ли спрингер шпаньол? Или болонка? А какво ще кажеш за дакел?

Злата жена — не можеше да спре да плаче — каза:

— Съжалявам. Малко съм пиана.

Жената взе флакона с освежител от касата и тръгна към мазето. Затвори вратата, но Злата жена я чуваше как слиза по стълбите. Мъжът с каубойската шапка я хвана за ръка и я изведе от магазина. Шофьорът с ливрея и шапка слезе от черната лимузина и им отвори задната врата.

— Качи се, ще те закарам. Прекалено студено е да вървиш пеша — каза мъжът с каубойската шапка. — Къде живееш?

Луси се запита дали Оскар Бейн е знаел, че приятелката му има осемнадесет потребителски имена. Той не беше толкова сложен, а и вероятно бе по-честен, и използваше само едно.

— Всяко от нейните има определено предназначение — каза Луси на Бъргър. — Гласуване в допитвания, писане в блог, посещение на определени чатове, публикуване в интернет на потребителски рецензии, абонамент за различни онлайн публикации, а няколко са за получаване на онлайн новини.

— Това е прекалено — каза Бъргър и си погледна часовника.

Луси можеше да се сети само за неколцина души, на които им беше по-трудно да стоят мирни. Бъргър беше като колибри, което никога не каца напълно, и колкото по-неспокойна ставаше, толкова повече Луси забавяше нещата. Реши, че това е голяма ирония, защото почти винаги беше обратното.

— В наше време вече не е — възрази Луси. — Нейната поща е безплатна, стига да не иска допълнителни услуги. Но обикновени абонаменти? Могла е да открие колкото си иска, след като са безплатни, и не е било нужно да разкрива никаква лична информация, освен ако не пожелае. Срещала съм хора, които имат стотици имена — направо тълпа от един човек. С тях разговарят в различни чатове или коментарни рубрики, съгласяват се или спорят. Може би си купуват разни неща или абонаменти, които не искат лесно да бъдат свързани с тях. Или по някаква друга причина. Обаче с редки изключения независимо колко псевдонима има лицето, обикновено има един, който, така да се каже, е то самото. Онзи, който използват за обикновената си кореспонденция. Оскар е Карбейн, много откровено, а и елементарно: закачаш фамилията към втората сричка на малкото име. Освен ако хобито му не е органичната химия и не намеква за нестандартното наименование на метана — карбейн, което обаче не е прието от Международния съюз за чиста и приложна химия. Тери е Лунаси и мисля да погледнем първо тези имейли.

— Защо студентка по криминологична психология би си избрала такова потребителско име? — попита Бъргър. — Изглежда най-малкото доста безчувствено да намекваш за лудост и побъркани^[1]. Що за пренебрежително отношение от времето на Средновековието! Всъщност май не става дума за липса на чувствителност, а за коравосърдечност.

— Може да е била нечувствителна и коравосърдечна. Аз не съм от тези, които обожествяват мъртвите. Множество жертви на убийство не са били непременно мили люде като живи.

— Дай да започнем от средата на декември и да се придвижим към по-скорошните — каза Бъргър.

От петнадесети декември насетне бяха изпратени сто и тридесет електронни писма. Седем бяха до родителите на Тери в Скотсдейл, а всички останали бяха между нея и Оскар Бейн. Луси ги подреди по часове и дати, без да ги отваря, за да провери дали има някакъв шаблон и кой пише най-често и по кое време.

— Много повече са от него — каза накрая. — Почти три пъти повече. Изглежда, й е писал по всяко време. Не виждам имейли от нея, които да са изпратени по-късно от осем вечерта. Всъщност през повечето дни от седмицата няма нищо от нея след четири следобед.

Това е наистина странно. Човек може да си помисли, че е работила нощна смяна.

— Възможно е да са говорили по телефона. Да се надяваме, че Моралес вече е започнал с данните за телефонните разговори. — Бъргър въздъхна. — Поне би трябвало. А може да е излязъл в отпуска, без да ми каже. Може би трябва да започне да си търси нова работа. Последната възможност ми харесва най-много.

— Всъщност какъв му е проблемът? И защо всъщност го търпиш? Той се отнася към теб с пълно неуважение.

— Той се отнася към всички с пълно неуважение. Нарича го определяне на приоритети.

— А ти как го наричаш? — Луси продължаваше да отваря имейли.

— Наричам го нахално и страшно дразнещо — отговори Бъргър. — Мисли си, че е по-умен от всички, включително и от мен, но онова, което усложнява нещата, е, че наистина е по-умен от повечето хора. И е добър в онова, което прави, ако реши да е добър. В повечето случаи приоритетите му се оказват смислени и свършва работата много по-бързо от другите. Или пък успява да накара други да работят вместо него, след това обира похвалите и успява да вкара другия в неприятности. Сигурно точно това прави и сега.

— С Марино — отбеляза Луси.

Дали беше решила да мисли за Марино само като за детектив? А може и да не го мразеше толкова, колкото предполагаше Бъргър.

— Да, сега се опитва да подложи динена кора на Марино — потвърди тя. — Марино, изглежда, е единственият, който върши нещо значимо.

— Женен ли е? — попита Луси, докато продължаваше да отваря имейлите. — Очевидно не питам за Марино.

— Той не е точно от хората, които си падат по обвързването.

— Чух слухове за вас двамата.

— О, да. Нашата прочута „Таверна на зелената поляна“ — отговори Бъргър.

— Убийството в Сентръл Парк миналата есен. Изнасилената и удушена бегачка. Близко до „Рамбъл“.

— Моралес ме откара на местопрестъплението. След това се отбихме в „Таверната на зелената поляна“ за по кафе и да поговорим за

случая. Оттогава целият град говори, че сме двойка.

— Причината е, че излезе в „Готам те пипна!“. Едно от прословутите засичания. Включително снимка на вас двамата. Изглеждате много сладки.

— Не ми казвай, че си настроила търсачките си да пухтят след мен по цял ден, че и през нощта.

— Моите търсачки не пухтят — възрази Луси. — И са доста побързи. Източниците на информация на тази клюкарска колонка са основно от онова, което изпратят читателите ѝ. Почти винаги анонимно. Откъде знаеш, че не го е направил той?

— Е, това вече щеше да е много дори за него. Да ни щракне двамата, както сме седнали един срещу друг на масата.

— Може да е накарал някой друг да го направи — подхвърли Луси. — Сериозно завоевание, с което може да се пъчи. Детективът жребец за разплод на нежна среща в „Таверна на поляната“ със звездата на районната прокуратура. Внимавай с него.

— В случай, че си пропуснала най-важното, не бяхме на среща — отбеляза Бъргър. — Просто пиехме кафе.

— Имам странно усещане за този човек. Може би разпознавам определени характерни черти, макар да не съм го срещала. Някой би трябвало да има пълна власт над него, надминава го по пост и класа, а той, цитирам, определя приоритетите. Кара те чакаш своя ред на опашка? Постава се в центъра на вниманието ти по отрицателен начин, защото нападателно те препъва при всяка възможност? Кой има власт? Това е изпитан и безотказен номер. Осигури си власт, дръж се непочтително и скоро големият началник ще се окаже в леглото ти.

— Не знаех, че си такъв експерт — подхвърли Бъргър.

— Не от този вид експерти. Ако съм правила секс с някой мъж, не е било, защото е имал власт над мен. Винаги е било, защото съм правила грешка.

— Съжалявам — каза Бъргър. — Не трябваше да го казвам.

Луси мълчеше и прехвърляше имейлите.

— Извинявай — повтори Бъргър. — Права си. Не мога да го контролирам и не мога да се отърва от него. Хора като него не бива да влизат в опазването на реда. Те не се сливат с обикновените полицаи. Не приемат заповеди. Не работят в екип и всички ги мразят.

— Затова направих такава удивителна кариера при федералните — подхвърли Луси съвсем сериозно. — Разликата е, че аз не играя игрички. Не се опитвам да подчинявам и омаловажавам хората, за да мога да получа от тях каквото искам. Моралес не ми харесва. Няма нужда да го познавам. Трябва да внимаваш с него. Той е от онези хора, които могат да ти навлекат истински неприятности. Тревожи ме, че никога не знаеш къде е в действителност и какво прави.

Заинтересува се от четири електронни писма между Тери и Оскар в нови прозорци.

— Не мисля, че са разговаряли по телефона — каза след малко. — Изпратено в осем и четиридесет и седем, изпратено в девет и десет, изпратено в десет и четиринадесет, изпратено в единадесет и деветнадесет. Защо ще ѝ пише почти всеки час, ако си говорят по телефона? Забележи, че неговите са дълги, а нейните къси. Логично.

— Да, един от случаите, когато неизказаното има по-голямо значение от казаното — отбеляза Бъргър. — Никакви споменавания на телефонни разговори, за някакъв отговор от нея, контакти с нея. Той пише неща като: „Мисля за теб“, „Искам да съм с теб“, „Какво правиш?“, „Вероятно работиш“. Не изглежда сякаш общуват много.

— Точно така. Той пише на любимата си по няколко пъти на вечер. Тя не отговаря.

— Очевидно той е по-открито романтичен от двамата — каза Бъргър. — Не казвам, че не го е обичала, защото не знам. Ние не знаем. Може би никога няма да разберем. Обаче нейните писма са по-малко излиятелни, по-сдържани. Той не се смущава да прави сексуални намеци, които са почти порнографски.

— Зависи от твоето определение за порнография.

Бъргър се върна на един имейл, който Оскар беше написал на Тери преди по-малко от седмица.

— Защо да е порнографско? — попита Луси.

— Имам предвид сексуално недвусмислено.

— Нали работиш по сексуални престъпления? Или съм те объркала с учителка от неделното училище? Той пише как иска да я изучава с езика си. Пише как писането го възбужда.

— Мисля, че се е опитвал да има киберсекс с нея. Тя му отказва, като не му е отговорила, а той е започнал да ѝ се ядосва.

— Опитал се е да ѝ каже как се чувства — посочи Луси. — И колкото по-малко се отзовава тя, толкова повече настоява той. От несигурност.

— Или от гняв — подчерта Бъргър. — И нарастващите му сексуални намеци са израз на гняв и нападателност. Това не е добро съчетание, ако лицето, към което са насочени тези чувства, бъде убито.

— Виждам как работата по сексуални престъпления взема своята дан. Тя затруднява различаването на еротиката от порнографията, на страстното желание от похотливостта, на несигурността от яростта и приема, че някои незабавни отговори са тържество, а не падение — каза Луси. — Може би си преуморена, защото всичко, което виждаш, е отвратително и насилствено, и заради това целият секс винаги е престъпление.

— Онова, което не виждам, е какъвто и да било намек за груб секс, връзване и садо-мазо — отбеляза Бъргър. — Също така ще съм ти благодарна, ако престанеш да ме анализираш. Доста аматьорски, бих казала.

— Бих могла да те анализирам и няма да е любителски. Но трябва да ме помолиш.

Бъргър не я помоли; продължиха да четат.

— Досега няма никакви намеци за нещо, цитирам, извратено — каза Луси. — Съгласна съм. Нищо грубо. Никакъв намек за белезници, кучешки нашийници и всички останали хубавини. Със сигурност няма никакъв намек за гела, който леля Кей спомена преди малко. Никакви лосиони за тяло, масажни масла. Никакви такива. Между другото, пратих есемес на моите пилоти и ако има улики, които трябва да бъдат закарани в Оук Ридж, те ще чакат на Ла Гуардия. Исках да кажа, че геловите са несъвместими с оралния секс, освен ако, така да се каже, не са направени специално вкусни. А онова, което описа леля Кей, звучи повече като овлажняващо средство на петролна основа. Повечето хора едва ли биха го употребили, ако планират да правят орален секс.

— Знаеш ли кое е другото озадачаващо нещо? — попита Бъргър. — Презервативите в нощното шкафче на Тери. Овлажнени. Тогава защо Оскар ще използва овлажнител на основата на петрола, ако приемем, че го е направил той?

— Знаеш ли каква марка са?

Бъргър отвори чантата си и извади една папка. Започна да я прелиства, докато не стигна до списъка с уликите, събрани на местопрестъплението.

— „Дурекс Лавкондомс“.

Луси пусна марката в „Гугъл“.

— Латексов, двадесет и пет процента по-здрави и с по-голям размер от стандартните. Лесни за поставяне с една ръка. Не е лошо човек да го знае. Допълнително пространство при главичката с резервоарче на върха. Това също не е лошо да го знае човек. Обаче несъвместими с овлажнител на основата на петрола, защото може да отслаби латекса и да предизвика спукване. Това и фактът, че в нейния апартамент не е открит гел... Нали разбираш какво намеквам? Според мен всичко ни отдалечава от Оскар и ни насочва към някой друг.

Още имейли. Приближаваха се към деня на убийството на Тери. Чувството на безсилие и несподелената сексуално любов на Оскар ставаха все по-очевидни и той пишеше все по-големи безсмислици.

— Много извинения — отбеляза Луси. — Бедният момък, изглежда, е доста нещастен.

Бъргър прочете още и направи следния коментар:

— Доста дразнещо и трябва да призная, кара ме да не я харесвам много и да изпитвам съжаление към него. Тя не иска да бърза. Той трябва да е търпелив, защото е претрупана с работа.

— Изглежда ми като човек, който води таен живот — подхвърли Луси.

— Може би.

— Хора, които се обичат, не се виждат веднъж седмично. Особено след като и двамата си работят вкъщи. Поне така смятаме. Нещо не е наред. Ако си влюбен, ако желаеш някого страстно, не спиш. Не се храниш. Не можеш да се съсредоточиш върху работата си и накрая със сигурност не може да стоите далеч един от друг.

— Колкото повече приближаваме деня на убийството, толкова по-зле става — каза Бъргър. — Той вече става параноичен. Наистина е разстроен от това колко малко време прекарват заедно. Изглежда, я подозира. Защо тя иска да се срещат само веднъж седмично? Защо само в събота вечер? И защо го изхвърля от леглото още преди съмване? Защо изведнъж иска да види апартамента му, след като преди изобщо не се е интересувала? Какво си мисли, че ще намери там?

Казва ѝ, че това не е добра идея. Би се съгласил в началото, но не сега. Обича я толкова много. Тя е любовта на живота му. Ще му се да не го е молила да види апартамента му, защото не може да ѝ каже защо отговорът е „не“. Един ден ще ѝ каже лично. Боже. Това наистина е странно. След като се виждат вече три месеца, правят любов и тя никога не е стъпвала в неговото жилище? А сега изведнъж иска да отиде там. Защо? И защо той не иска да я пусне? Защо не иска да ѝ обясни по друг начин, освен лично?

— Може би по същата причина, поради която никога не ѝ казва къде е бил и какво е правил — вметна Луси. — Не споделя плановете си с нея. Например, ако в определен ден отива за покупки. Казва ѝ, че е ходил няколко километра, но не споменава нищо определено колко и къде, и кога възнамерява да го направи отново. Пише така, сякаш се тревожи, че някой може да чете имейлите му и го наблюдава.

— Върни се на есента, лятото и пролетта — каза Бъргър. — Да видим дали шаблонът е същият.

Тези писма между Оскар и Тери изобщо не приличаха на по-скорошните. Не само не бяха толкова лични, но тонът и съдържанието бяха много по-спокойни. Оскар споменаваше любимите си библиотеки и книжарници. Описваше къде обича да се разхожда в Сентръл Парк и един гимнастически салон, в който ходил няколко пъти, но много от машините не били с подходящи размери. Включваше множество подробности, които разкриваха информация, което не би направил, ако се страхуваше, че някой чете имейлите му или, с други думи, го шпионира.

— По това време не се е страхувал — отбеляза Бъргър. — Значи заключението на Бентън е правилно. Казва, че Оскар се страхува от нещо. В момента. Усеща заплахата в момента.

Луси набра името на Бъргър в едно поле за търсене.

— Любопитна съм да видя дали някъде се споменава обаждането му миналия месец в прокуратурата. За неговите страхове, че е под електронно наблюдение, че са му откраднали самоличността, преследват го и така нататък.

Осъществи едно попадение с името на Джейми Бъргър, но въпросният имейл нямаше нищо общо със скорошното обаждане на Оскар в прокуратурата:

„Дата: понеделник, 2 юли 2007 10:47:31

От: «Тери Бриджис»

До: «Джейми Бъргър»

Копие: «Д-р Оскар Бейн»

Предмет: Интервю с д-р Кей Скарпета

Уважаема госпожо Бъргър,

Аз съм завършила студентка и пиша дисертация за еволюцията на криминологичните науки и медицина от ранните векове до модерните времена.

Засега съм я нарекла «Криминологичните безумия».

Накратко: направили сме пълен кръг от смешното до върховното, от шарлатанството на френологията и физиономиката и образа на убиеца, запечатан в ретината на жертвата, до «магическите номера» в съвременното кино и телевизия. С радост ще Ви обясня подробно, ако бъдете така благосклонна да ми отговорите. За предпочитане по електронната поща, но за всеки случай включвам и телефонния си номер.

Разбира се, ще се радвам да споделите мислите си, но истинската причина да Ви пиша, е, че се опитвам да се свържа с д-р Кей Скарпета — кой би бил по-подходящ за тази тема? Сигурна съм, че ще се съгласите с мен. Може би ще се съгласите да й дадете електронния ми адрес? Няколко пъти се опитах да се свържа с нея в работата ѝ в Чарлстън, но без успех. Зная, че в миналото сте били професионално свързани, и предполагам, че все още поддържате приятелски връзки.

Искрено Ваша,
Тери Бриджис

Тел.: 222-555-2907“

— Явно не си го получила — каза Луси.

— Изпратено до адреса на градската управа точка ком от някой, който се е нарекъл Лунаси? — възкликна Бъргър. — Нямаше да го получи и след милион години. За мен по-важният въпрос е защо Кей не

знае, че Тери се е опитвала да се свърже с нея? Чарлстън все пак не е Ню Йорк Сити.

Стана от стола, взе си палтото и чантата и каза:

— Трябва да вървя. Утре вероятно ще имаме среща. Ще ти се обадя, когато разбере часа.

— В края на пролетта и началото на лятото — продължи Луси. — Зная защо леля не е получила съобщението на Тери, ако това се е случило. Вероятно е така.

Тя също се изправи и продължи:

— Роуз умираше. От средата на юни до началото на юли живееше в пристройката на леля. И двете вече не ходеха в Съдебномедицинската служба. Марино също го нямаше. Новата служба на леля Кей беше малка и нямаше други служители.

— Нямало е кой да приеме съобщението и да вдига телефона — каза Бъргър, докато си обличаше палтото. — Преди да забравя: препрати ми този имейл, така че да имам копие. След като май не принтираш нищо. И ако намериш нещо друго, за което сметнеш, че трябва да зная.

— От началото на май Марино вече го нямаше — каза Луси. — Роуз така и не разбра какво се е случило с него, което не беше честно. Той изчезна, а после тя умря. Въпреки всичко тя го обичаше.

— А ти? Къде беше, когато е звънял телефонът и никой не го е чувал и вдигал?

— Всичко прилича на различен живот — отговори Луси. — Сякаш не бях там. Почти не си спомням къде съм била и какво съм правила към края, но беше ужасно. Леля сложи Роуз в стаята за гости и стоеше при нея през цялото време. Тя наистина започна да отпада много бързо, след като Марино изчезна, а аз стоях настрана от кабинета и лабораториите. Познавах Роуз през целия си живот. Тя беше като готината баба, за която всеки си мечтае. Наистина страхотна със сивите си костюмчета и с вдигнатата коса. Не се страхуваше от нищо: нито от оръжия, нито от трупове, нито от мотоциклетите на Марино.

— А от смъртта? Страх ли я беше?

— Не.

— Обаче ти си се страхувала — отбеляза Бъргър.

— Всички се страхувахме. Аз най-много. Затова направих нещо много умно и изведнъж станах страшно заета. По някаква причина внезапно стана наложително да опресня познанията си по защита на важни лица, разпознаване на готвещо се нападение, тактически огнестрелни оръжия и така нататък. Продадох един хеликоптер и си намерих друг. Отидох за няколко седмици в школата на „Бел Хеликоптерс“ в Тексас, макар че и това нямаше защо да правя. Следващото, което научих, беше, че всички са се преместили на север. А Роуз беше в гробница в Ричмънд. Гледа към река Джеймс, тя толкова обичаше водата. И леля ми се погрижи да има завинаги хубава гледка.

— Значи това, с което се оправяме сега, по някакъв начин е започнало тогава — въздъхна Бъргър. — Когато никой не е обръщал внимание.

— Не съм сигурна какво е започнало. — Луси поклати глава.

Стояха пред входната врата, но никоя не гореше от желание да я отвори. Бъргър се чудеше кога ли пак ще бъдат сами като сега и какво ли си мисли Луси за нея. Самата тя знаеше какво мисли за себе си. Беше постъпила нечестно и не можеше да остави това така. Луси не го заслужаваше. И двете не го заслужаваха.

— В Колумбийския имах съквартирантка — каза тя, докато стягаше колана на палтото си. — Споделяхме един коптор, който минаваше за апартамент. Нямах пари, не бях родена богата, нито се бях омъжила за богаташ, но ти знаеш всичко това. По време на следването живеехме в това най-отвратително на земята място на Морнингсайд Хайтс. Направо не е за вярване, че никой не ни закла, докато спяхме.

Пъхна ръце в джобовете си. Луси я гледаше. И двете бяха опрели рамене на вратата.

— Бяхме много близки — добави Бъргър.

— Не ми дължиш обяснения — каза Луси. — Уважавам това, което си, и начина, по който живееш.

— Всъщност не знаеш достатъчно, за да уважаващ каквото и да било. Ще ти обясня не защото ти дължа нещо, а защото искам. Моята съквартирантка нещо не беше наред. Няма да споменавам името ѝ. Някакво разстройство на настроението, което по онова време не разбирах, и когато станеше противна и гневна, го приемах за истина. Карах се с нея, а не биваше, защото това само влошаваше нещата. Влошаваше ги до непоносимост. Една събота вечер някой от съседите

повика полицията. Изненадвам се, че не си изровила и тази история. Не се случи нищо кой знае какво, но двете бяхме пияни и не приличахме на нищо. Ако някога се кандидатирам за избираема длъжност, можеш да си представиш какво ще стане, ако изскочат подобни истории.

— Защо да изскочат? — попита Луси. — Освен ако не планираш да се напиваш, да се биеш и да не приличаш на нищо.

— Такава опасност с Грег никога не е съществувала, нали разбираш. Ние никога не сме си крещели. И със сигурност не сме се замеряли с каквото ни падне. Съществувахме съвместно без ненавист или нещо друго. Сравнително приятно примирие през по-голямата част от времето.

— Какво стана с твоята съквартирантка?

— Предполагам, че зависи от това как измерваш успеха — отговори Бъргър. — Според мен нищо хубаво. За нея ще става само ползе, защото живее в лъжа, което означава, че всъщност не живее, а животът е много злопаметен, ако не го живееш както трябва. Особено след началото на остаряването. Никога не съм живяла в лъжа. Може да смяташ така, но никога не съм го правила. Просто трябваше да проумявам нещата, докато продължавах напред, и уважавах решенията, които бях взела, правилни или не, независимо колко ми е било трудно. Много неща остават без значение, докато са само на теория.

— Което означава, че е нямало никого и не е имало точно когато е трябвало да има — обобщи Луси.

— Аз не съм преподавателка в неделното училище. Доста далеч съм от това — каза Бъргър. — Обаче моят живот си е моя работа. Мога да го объркам, но нямам намерение да го правя. Няма да ти позволя да го объркаш, нито имам намерение да объркам твоя.

— Винаги ли започваш с отхвърляне на отговорността?

— Не започвам — поклати глава Бъргър.

— Този път ще ти се наложи — каза Луси. — Защото аз няма. С теб няма.

Бъргър извади ръце от джобовете и я погали по лицето. След това посегна към дръжката на вратата. Погали отново лицето на Луси и я целуна.

[1] Има се предвид значението на думите Lunacy и Lunatic, като Тери изписва потребителското си име като Lunasee. — Б.пр. ↑

22.

Марино чакаше на паркинга под затворническото отделение срещу Източна 27-а улица. По това време асансьорите на деветнайсететажната сграда бяха празни.

Марино ги наблюдаваше в яркозеленото зрително поле на мощния нощен прицел, защото изпитваше нужда да я види. Трябваше да я види лично, макар и тайно, от разстояние, та дори само за няколко мига. Имаше нужда по някакъв начин да се увери, че не се е променила. Ако все още беше същата, нямаше да е жестока към него след малко. Не че бе била и в миналото, независимо колко го е заслужил. Но какво вече знаеше той, освен онова, което четеше или гледаше по телевизията?

Скарпета и Бентън излязоха от моргата и тръгнаха по прекия път през парка към „Белвю“. Беше замайващо да я види отново, и някак недействително — сякаш е била умряла. Марино си представи какво би си помислила, ако разбере колко малко му оставаше да умре.

След онова, което беше направил, наистина не му се живееше. Докато лежеше в леглото за гости в пристройката на къщата ѝ, на сутринта, след като я беше наранил, започна да прехвърля през главата си възможностите. От време на време се бореше с гаденето, докато най-ужасното главоболие в живота му смазваше мозъка му на пулп.

Първата му мисъл беше да разбие с камионетката или мотора перилата на някой мост и да се удави. Но можеше и да оцелее, а го беше страх от невъзможността да диша. Удавянето не беше добър избор. Също така използването на найлонов плик. Не можеше да понесе и мисълта за обесване и как се гърчи и мята, след като е ритнал табуретката под краката си, но е променил мнението си. За кратко си помисли да седне във ваната и да си пререже гърлото, но при първата струя от артерията щеше да поиска да върне стореното назад, а вече щеше да е късно.

А отравянето с въглероден окис? То щеше да му остави прекалено много време за размисъл. Отрова? Същата работа. Освен

това болеше и ако вземеше да се уплаши и да се обади на 112, щеше да завърши с изпомпан стомах и да изгуби уважението на всички. Да скочи от сграда? Никога! Ще вземе да извади късмет и да оцелее, обезобразен до неузнаваемост. Последен в списъка беше деветмилиметровият му пистолет. А Скарпета го беше скрила.

И докато лежеше в леглото ѝ за гости и се чудеше къде може да го е покрила, реши, че никога няма да го намери, че е твърде махмурлия, за да го направи, и че винаги може да се застреля покъсно, защото имаше няколко запасни оръжия в сака с риболовни принадлежности, но изстрелът трябваше да е снайперски, защото найлошият сценарий от всички беше да свърши в някой железен дроб, тоест в барокамера.

Когато накрая се свърза с Бентън в „Маклийн“ и му призна всичко, той му отговори делово, че ако това е единственото, което го спира, няма защо да се тревожи, освен ако не опита да се самоубие с полиомиелит. Точно така каза и добави, че най-вероятно, ако прецака работата, когато си пуска куршум в главата, ще свърши с увреден мозък, което дълбоко ще го изложи, но че сигурно ще запази някаква смътна представа защо е поискал да си духне свещичката.

А големият малшанс, каза Бентън, щял да е невъзстановима кома, която ще предизвика препирни във Върховния съд, преди някой да получи разрешение да дръпне шалтера. По време на всичко това, каза той, вероятно Марино нямало да осъзнава какво става, но никой нямало да знае със сигурност. Трябвало да си човек с мозъчни увреждания, за да знаеш със сигурност как е.

— Искаш да кажеш — попита Марино, — че ще чувам хората да си говорят как ще ме изключат...

— Да, от апарата за поддържане на дишането.

— И той няма да диша повече за мен, аз може би ще го знам, но никой няма да разбере, че го знам?

— Ти вече няма да можеш да дишаш. И в рамките на вероятното може да осъзнаваш, че се готвят да те откачат от респиратора. С други думи, да го изключат.

— Значи може би ще наблюдавам как човекът отива при контакта на стената и издърпва щепсела?

— Възможно е.

— И веднага ще почна да се задушavam, докато не умра.

— Няма да можеш да дишаш. Но да се надяваме, че там ще има любящи близки, които ще ти помогнат да минеш през това, но няма да знаят, че осъзнаваш тяхното присъствие.

Което веднага отново събуди страховете на Марино от задушаване. И мрачно му напомни, че единствените любящи близки, които имаше, бяха тези хора, хората, които току-що беше прецакал, и най-вече нея — Скарпета.

На следващия етап, когато с Бентън проведеха подробно обсъждане в мотелската стая на „Бостън Боул Фемили фън Сентър“, Марино реши да не се самоубива, а да вземе най-дългата отпуска през живота си в рехабилитационния център на северния бряг на Масачузетс.

Ако покажел подобрене, след като алкохолът и хапчетата за подсилване на мъжествеността бѐдели изкарани от организма му, и ако се придържал съвестно към терапията, следващата крачка щяла да е да му намерят работа.

И ето го сега, след половин година, в Ню Йорк да работи за Бъргър и да се крие на този паркинг само за да зърне Скарпета, преди да се е качила в колата му и да потеглят за местопрестъплението, сякаш не е станало нищо.

Гледаше я как се придвижва беззвучно, някак призрачно в яркозеленото, гледаше жестовете ѝ, докато тя говореше, познати, всяка подробност жива, но толкова далече от него, че той изпитваше усещането, че е призрак. Той можеше да я вижда, но тя него — не и животът ѝ беше продължил без него. Познаваше я толкова добре, че беше сигурен, че вече е превъзмогнала онова, което ѝ беше сторил. Онова, което нямаше да е преодоляла, беше неговото изчезване по начина, както го направи. А може би си придаваше прекалено голяма важност? Със същата вероятност тя може да не си беше помисляла повече за него и когато го видеше, нямаше да изпитва нищо. Щеше да го е зачеркнала от живота си, все едно не го е имало.

Толкова много неща се бяха случили оттогава. Беше се омъжила. Беше напуснала Чарлстън. Сега беше началник на голяма съдебномедицинска служба край Бостън. С Бентън живееха заедно в красива стара къща в Белмонт — Марино беше минавал един-два пъти през нощта с колата оттам. Имаха жилище и в Ню Йорк и той беше вървял няколко пъти покрай Хъдсън няколко преки западно от Сентръл

Парк и се беше взирал в тяхната сграда; броеше етажите, за да открие кой е апартаментът им. Представяше си как изглежда отвътре и красивата гледка, която имаха към реката и града. Скарпета непрекъснато се появяваше по телевизията и бе наистина известна, но всеки път, когато се опитваше да си представи как хората я молят за автограф, Марино удряше на камък. Тази част не му се удаваше. Тя не беше от хората, които да обичат подобен род внимание, или поне той се надяваше да не е, защото ако беше, значи се бе променила.

Наблюдаваше я през мощния нощен прицел, който Луси му беше подарила за рождения ден преди две години, и копнееше да чуе гласа ѝ. Позна настроението ѝ по това как се движеше, сменяше позата и леко ръкомахаше — беше с черни ръкавици. Беше... ненатрапчива. Хората непрекъснато го казваха по неин адрес — че не се самоизтъква и затова, така да се каже, позицията ѝ звучи по-гръмогласно. Не беше склонна към театралничене. Това беше друго определение, което беше чул. Всъщност Бъргър го беше използвала, докато описваше как се държи Скарпета на свидетелското място. Нямащо нужда да повишава глас или да се пали, можела да си седи съвсем спокойно, съдебните заседатели винаги я приемали за откровена, имали ѝ доверие и ѝ вярвали.

През нощния прицел Марино виждаше дългото ѝ палто, спретнато сресаната назад руса коса — малко по-дълга, отколкото я носеше преди, спускаше се върху яката. Виждаше познатите силни черти, толкова трудни за сравнение с когото и да било, защото беше хубава и не беше. Лицето ѝ бе с твърде остри очертания, за да бъде с качествата за конкурс за красота, а и тя не се вписваше сред клечкоподобните жени, които шестваха в дизайнерски дрехи по котешките пътеки на модните ревюта.

Помисли, че пак ще повърне, както беше направил на сутринта в пристройката. Сърцето му заблъска, сякаш се опитваше да изскочи.

Той копнееше за нея, но сега, докато се криеше в мръсния, миришещ на ръжда паркинг, осъзна, че вече не я обича така, както някога. Беше забил кола на самоунищожението в онази част от себе си, където винаги се таеше надежда, и сега тя бе мъртва. Вече не се надяваше, че някой ден може да се влюби в него. Вече беше женена и надеждата бе мъртва. Дори Бентън да изчезнеше от картинката,

надеждата беше мъртва. Марино я беше убил, и то зверски. Никога през живота си не беше правил такова нещо — а го направи на нея!

И при най-отвратителните си пиянски срещи никога не се беше натрапвал насила на жена.

Когато целуваше някоя и тя не искаше езика му в устата си, той се отдръпваше. Ако отблъснеше ръцете му, той не посягаше повече, освен ако не бъде поканен. Ако се беше надървил и го отблъснаха, не се натискаше. Ако забележеше, че неговият солдатин не иска да склони глава, винаги пускаше старите си несменяеми шегички: „Той просто ти отдава чест, скъпа. Винаги става, когато в стаята има дама. Е, мила, щом не искаш, няма нужда да ми сменяш скоростите“.

Марино може и да беше груб и с недостатъчно образование, но не беше сексуален престъпник. Не беше лош човек. Но откъде можеше да го знае Скарпета? Той не оправи нещата на сутринта след това, не направи и най-малък опит, когато тя се появи в пристройката с препечени филийки и кафе. Какво беше направил? Престори се, че не помни нищо. Оплака се от бърбъна в барчето ѝ и каза, че тя е виновна, щом държи вкъщи нещо, което може да причини такъв махмурлук и пълно изключване.

Не призна нищо. Срамът и паниката го накараха да онемее, защото не беше съвсем сигурен какво е направил и не искаше да пита. По-добре беше да го установи сам. След седмици и месеци разследване на собственото си престъпление той най-накрая успя да сглоби пъзела. Явно не беше стигнал до края, защото когато на заранта се събуди, беше напълно облечен и единствената телесна течност, която можа да открие по себе си, беше студената му смърдяща пот.

Ясно си спомняше само отделни картини: как я бута към стената, как чува звука на късащ се плат, как усеща меката ѝ кожа, как тя му казва, че я боли и че той знае, че не го иска. Ясно си спомняше, че тя не помръдна, и сега го разбираше и се чудеше как инстинктите ѝ са могли да бъдат толкова безпогрешни. Той напълно беше изгубил контрол, а тя се бе оказала достатъчно умна да не се съпротивлява, за да не го разпали допълнително. Не си спомняше нищо друго, включително и гърдите ѝ, макар да имаше смътен спомен, че беше изненадан от тях, но не неприятно. По-скоро след десетилетия разпалени фантазии те не изглеждаха така, както си ги беше представял. Е, с всички жени беше така.

Това беше разбиране, което идваше със зрелостта и нямаше нищо общо с интуицията и здравия разум. Като малко надървено момче, чийто единствен източник на сведения бяха мръсните списания, които баща му криеше в бараката с инструменти, Марино не можеше да знае онова, което откри много по-късно. Циците, подобно на пръстовите отпечатъци, имаха свои лични характеристики, които невинаги могат да се забележат под дрехите. Всяка гръд, с която бе имал вземане-даване, имаше свой неповторим размер, форма, симетрия, наклон, като най-набиващите се на очи се криеха в зърната, които бяха същината на тази вечна привлекателност. Марино, който се смяташе за познавач, пръв беше готов да каже, че колкото по-големи, толкова по-добре, но щом човек прекрачи отвъд влюбените погледи и опипването, важното бе какво ще сложи в уста.

В зеленото зрително поле на нощния прицел Скарпета и Бентън излязоха от парка и поеха по тротоара. Тя вървеше с ръце в джобовете и не носеше нищо, което означаваше, че с Бентън ще направят поне една спирка, най-вероятно в неговия кабинет. И тогава, сякаш усетили мислите му, те се хванаха за ръце и Бентън се наведе и я целуна.

Стигнаха до улицата, толкова близо, че не му трябваше усилвател на светлината, за да различи лицата им. Гледаха се така, сякаш след целувката щеше да последва още нещо. После стигнаха до Първо авеню и изчезнаха от погледа му.

Марино тъкмо се готвеше да напусне сигурното си скривалище, когато забеляза друга фигура да се появява в парка. Крачеше бързо. А след това видя още една да влиза в парка откъм ДНК сградата. В яркзеленото зрително поле на нощния прицел детектив Майк Моралес и д-р Ленора Лестър седнаха един до друг на една пейка.

Казаха си нещо и тя му даде голям плик. Вероятно информация от аутопсията на Тери Бриджис. Но предаването беше странно — сякаш бяха шпиони. Марино за малко си поигра с идеята, че двамата имат връзка, и стомахът му трепна, когато си представи мрачното й мършаво лице и птичето й тяло върху чаршафите.

Не можеше да бъде.

Беше по-вероятно д-р Лестър да е повикала Моралес колкото може по-бързо, за да си припише онова, което Скарпета е открила в моргата. А той щеше да иска тази информация, преди да я получи някой друг, включително Марино и най-вече Бъргър. Кое то пък

означаваше, че Скарпета е открила нещо важно. После двамата станаха от пейката. Моралес изчезна зад ъгъла на ДНК сградата, а д-р Лестър тръгна към Марино: вървеше с обичайните си бързи крачки към Източна 27-а улица, очите ѝ бяха впити в джобния компютър в ръцете ѝ.

Явно бързаше в студения вятър към Първо авеню, откъдето вероятно щеше да си хване такси, а след това да се качи на ферибота за дома си в Ню Джърси. Изглежда, изпращаше есемес на някого.

Някога Музейната миля беше любимото място за разходка на Злата жена. Тя излизаше от апартамента си с бутилка вода и блокче зърнена закуска и избираше маршрута по Медисън авеню, за да може да позяпа витрините, а през това време предвкушването нарастваше и тя ускоряваше крачка.

Връхната точка беше музеят „Гугенхайм“, където я вълнуваха Клейфърд Стил, Джон Чембърлейн, Робърт Раушенбърг и разбира се, Пикасо. Последната изложба, която разгледа, беше на Джаксън Полък, и това беше преди две години, през пролетта.

Какво се беше случило?

Не че трябваше да подпечатва картонче в часовник за контрол на работното време, нито пък всъщност имаше някакъв живот. Обаче, след като започна да работи за Шефа, малко по малко беше спряла да ходи по музеи, на театър или в галериите, да посещава вестникарски будки и „Барнс & Ноубъл“^[1]. Опита се да си спомни кога за последен път е забивала нос в добра книга или е сядала да реши кръстословица, слушала е музиканти в парка, потъвала е във филми или се е опивала от стихотворение.

Беше се превърнала в бръмбар в кехлибар, хваната в капана на животи, които не познаваше или не я интересуваха. Клюки. Евтините постъпки на хора, които имаха сърцата и душите на парцалени кукли. Защо да я интересува как се е облякъл господин Майкъл Джаксън за пред съда? Какво я засягаше нея или някого друго, че Мадона е паднала от своя кон?

Вместо да гледа произведения на изкуството, Злата жена беше започнала да наднича в тоалетната на живота и да се наслаждава на хорските лайна. Сега, докато си мислеше за мрачното прибиране

вкъщи по Лексингтън авеню, което ѝ напомняше за река Стикс, с черната лимузина, започна да осъзнава някои истини.

Мъжът с каубойската шапка беше много мил, дори я потупа по коляното, преди да слезе от колата, но не ѝ каза как се казва, а здравият разум я предупреди да не пита.

Тази вечер се беше натикала право в злото. Първо Мерилин Монро, след това червеят и накрая мазето. Може би по такъв начин Господ я подлагаше на един вид електрошокова терапия — като ѝ показваше безсърдечния начин, по който живееше. Злата жена огледа апартамента и май за първи път, откакто съпругът ѝ вече не беше в него, видя как изглежда в действителност и че не се е променил.

Каdifеният диван и подхождащото му кресло бяха скромни и уютни и може би тъкмо това върна съпруга ѝ във всекидневната. Видя го да седи в креслото с падаща облегалка и да чете „Таймс“, да дъвче пурата, докато не я олигави напълно, и подуши дима, който някога насищаше всяка молекула от техния живот. Подуши го така, сякаш никога не бе викала фирма за почистване.

Няколко сезона не можа да събере достатъчно смелост да изхвърли дрехите му и да прибере нещата, които не можеше да гледа, но с които не можеше и да се раздели.

Колко пъти му беше казвала да не пресича улицата само защото зеленото човече на светофара го уверява, че може?

Как се случи това, макар той да не беше глупав и изчакваше, когато светеше червено, въпреки че улицата беше еднопосочна и не се виждаха коли?

И накрая зеленото човече го повика с жест и един ден тя имаше съпруг, на когото непрекъснато мърмореше заради пурите и затова, че не си прибира нещата, а на другия и през следващите не ѝ остана нищо, освен неговите миризми и боклуците му, и спомена за последните думи, които си казаха, докато той излизаше.

— Имаме ли сметанки за кафето? — Тъкмо си слагаше смешното вълнено кепе с уши.

Беше му го донесла преди няколко десетилетия от Лондон и той така и не разбра, че всъщност не бе имала предвид наистина да го носи.

— Не знам как сме със сметанките. Все пак ти си единственият, който пие кафе със сметана в тази къща. — Така му беше отговорила.

Последните ѝ думи към него.

Думите на зла жена, уволнена през същия този жесток април, понеже за нейната работа бяха наели подизпълнители в Индия и те двамата бяха рамо до рамо в тясното жилище и се тревожеха до смърт за пари. Защото той беше счетоводител и беше направил сметката.

Беше разучила техния последен миг заедно на земята, повтаряше го по всеки възможен начин, чудеше се дали бе имало нещо, което е могла да направи или каже, нещо, което да промени съдбата. Ако му беше казала, че го обича и иска ли любимите си агнешки котлети и сладки картофи за вечеря, или ако беше купила саксия с хиацинт за масата за кафе? Щеше ли съзнанието му да е съсредоточено върху едното, другото или всичко заедно, вместо върху онова, върху което е било, когато не е погледнал и на двете страни?

Дали е бил раздразнен или разсеян от злобничката ѝ забележка за сметаната?

Ами ако му беше напомнила мило да внимава, щеше ли това да го спаси, да спаси нея и тях?

Погледна плазмения телевизор и си го представи как си пуши пурата с онова негово невярващо изражение. Виждаше го всеки път, щом затвореше очи. Или го мярваше с крайчеца на окото или когато не носеше очила — сянка или струпано върху стола пране. Виждаше го така, както изглеждаше, преди да си отиде. И се сещаше, че го няма.

Щеше да погледне плазмения телевизор и да каже:

— Скъпа, защо такъв телевизор? Кому е нужен такъв телевизор? Сигурно дори не е произведен в Америка. Не можем да си позволим такъв телевизор!

Нямаше да го одобри. О, боже, нямаше да одобри нито едно от нещата, които беше направила или купила, откакто си отиде.

Креслото с падаща облегалка беше празно и хлътнатината, която беше направил, я караше да чувства такова отчаяние, че в главата ѝ нахлуваха още спомени.

Как го обяви за изчезнал.

Усещането сякаш живее в сцените на стотици филми, докато стискаше телефона и умоляваше в полицията да ѝ повярват.

— Повярвайте ми. Моля, повярвайте.

Каза на, о, толкова разумната полицайка, че нейният съпруг не ходи по барове и не скитосва. Че няма проблеми с паметта, нито има

любовница. Че винаги се прибира право вкъщи като бойскаут и че ако го е обхванало приключенско настроение или се е разбунтувал, е щял да ѝ се обади.

— И просто щеше да ми каже да си еба майката и че ще се прибере, когато той реши, както прави всеки път, когато го обхваща приключенско настроение или се е разбунтувал — каза Злата жена на полицайката, която говореше така, сякаш дъвчеше дъвка.

Никой не се паникьоса, освен Злата жена.

На никой не му пукаше.

Детективът, един от многото в Нюйоркското полицейско управление, който най-накрая се обади, говореше със съжаление.

— Госпожо, много съжалявам, че трябва да ви съобща... Около четири следобед се отзовах на повикване за произшествие...

Беше учтив, но имаше твърде много работа. Каза няколко пъти, че съжалява, но не ѝ предложи да я съпроводи до моргата.

— Моргата? Къде?

— Близо до „Белвю“.

— Коя „Белвю“?

— Госпожо, има само една болница „Белвю“.

— Сигурна съм, че не е така. Има стара и съответно нова. До коя от двете е близо моргата?

Можела да отиде там в осем вечерта и да разпознае тялото, дадох ѝ адреса, за да не обърка едната болница с другата, получи и името на съдебния медик: д-р Ленора Лестър, БПП и ДМ, ще рече бакалавър по право и доктор по медицина.

Ама страшно недружелюбна и неприятна жена въпреки цялото ѝ образование, и колко коравосърдечна беше, като вкара Злата жена почти на бегом в онази малка стаичка и дръпна рязко чаршафа.

Очите му бяха затворени и до брадичката беше завит със син хартиен чаршаф за еднократна употреба.

Никакви следи от наранявания, дори одраскване или натъртване, и за миг Злата жена не повярва, че се е случило най-лошото.

— Няма нищо счупено! Какво е станало? Какво се е случило в действителност? Не може да е умрял. Нищо му няма. Изглежда наред. Само е блед. Да, толкова блед, че аз първа ще се съглася, че не изглежда добре. Но не може да е мъртъв!

Д-р Лестър беше като препарирана кокошка във витрина, устата ѝ почти не се отваряше, докато ѝ обясни съвсем накратко, че съпругът ѝ станал жертва на пътно произшествие като по учебник.

Ударен отзад, докато е бил прав.

Хвърлен през предния капак на таксито.

Ударил тила си в предното стъкло.

— Получил е фатални счупвания на гръбначния стълб — каза скованото бяло лице на лекарката.

Силата на удара била счупила и двата му долни крайника — продължи вцепененото бяло лице.

Долни крайници.

Краката на нейния любим, които носеха чорапи и обувки и в този жесток априлски следобед кадифени мокасина в почти същото светлокафяво като дивана и креслото с падаща облегалка. Мокасина, които тя му беше избрала в „Сакс“.

Скованото бяло лице каза в малкото помещение:

— Изглежда така добре, защото най-дълбоките обезобразяващи рани са по долните крайници.

Които бяха покрити, долните крайници, неговите долни крайници, със синия хартиен чаршаф.

Злата жена си тръгна от моргата, като остави имейла си за връзка, а по-късно написа чек и получи копие от окончателния доклад на д-р Лестър, който бе висял цели пет месеца да чака резултатите от токсикологията. Официалните резултати от аутопсията още лежах запечатани в полицейския плик в най-долното чекмедже под кутията с предпочитаните от нейния мъж пури, които беше вакуумирала в пликче за фризер, защото не искаше да ги помирихва, но не можеше да събере сили да ги изхвърли.

Сложи чаша бърбън до компютъра и седна. Щеше да работи до по-късно от обикновено: не искаше да си ляга скоро и изобщо някога. Хрумна ѝ, че всичко все пак беше горе-долу поносимо, докато не отвори снимката на Мерилин Монро.

Помисли си за наказващия Бог и си представи мъжа с бакенбарди като овнешки котлети и блестящите бижута, предложението му за безплатно кученце и след това пътуването до дома ѝ. Той се опитваше да я накара да млъкне, чрез подкупа с любезност, която намекуваше какво може да стане, ако реши да не е

мил. Беше го заварила с окървавени ръце и двамата го знаеха и той искаше тя да изпитва приятелски чувства към него за доброто и на двама им.

Влезе в интернет и попадна на статия, излязла преди три седмици в „Таймс“, през същата седмица, след като Шефа беше написал такива хубави работи за централния магазин на „Сърца и опашки“ на Лексингтън авеню. Материалът съдържа снимка на белокож мъж с големи бакенбарди и лице със следи от разгулен живот.

Казваше се Джейк Лаудин.

През октомври срещу него бяха повдигнати осем обвинения за жестокост към животните, след като един от магазините за домашни любимци в Бронкс, негова собственост, бил претърсен, но в началото на декември той се беше измъкнал чист:

ОБВИНЕНИЯТА СРЕЩУ МИЛИОНЕРА И КРАЛ НА ДОМАШНИТЕ ЛЮБИМЦИ СА ОТТЕГЛЕНИ

Нюйоркската районна прокуратура оттегли осем обвинения в утежнена жестокост срещу животни, повдигнати на мъж от Мисури, когото активистите за животински права наричат Животинския Пол Пот, сравнявайки Джейк Лаудин с водача на Червените кхмери, носещ отговорност за клането на милиони камбоджанци.

Лаудин можеше да получи до шестнадесет години затвор, ако беше осъден и му бяха дали максималното наказание за осемте обвинения в углавни престъпления. „Няма как да се докаже, че осемте намерени във фризера животни са били още живи, когато са затворени там“, заяви помощник районната прокурорка Джейми Бъргър, чийто наскоро образуван екип за борба против жестокостите срещу животни обискира магазина миналия октомври. Тя добави, че съдията сметнал, че полицията не е предоставила достатъчно доказателства, че приспиването на животните, кученца на възраст три до шест месеца, е неоправдано.

Бъргър заяви, че е всеизвестно как някои магазини за домашни любимци „елиминират“ кучета, котки и други животинки, ако не могат да ги продадат или ако по някаква причина те се превърнат във финансово бреме.

„Болното животинче или онова, което вече е на три-четири месеца, губи своята привлекателност като обект за излагане на витрината — продължи тя — и твърде много от тези магазини са нехайни при осигуряването на медицинска помощ и не задоволяват и най-основните нужди на животните като топли чисти клетки и достатъчно вода и храна. Една от причините да създам този специален екип е, че на нюйоркчани им дойде до гуша и аз ще превърна в моя мисия вкарването в затвора на някои от тези престъпници...“

Това беше вторият път тази вечер, когато Злата жена се обади на 112.

Само че този път беше по-пияна и разстроена.

— Убийци — каза тя на диспечера и повтори адреса на Лексингтън авеню. — Малките са затворени там...

— Госпожо?

— След станалото той ме накара да се кача в колата и насмалко да умра от страх... Той е червендалест и навъсен и пази хладно мълчание.

— Госпожо?

— Вие сте се опитали да го вкарате в затвора за същото! Хитлер! Не, Пол Пот. Но той се е измъкнал. Кажете на госпожа Бъргър. Моля. Кажете й веднага. Моля.

— Госпожо? Бихте ли желали да ви посети полицаи?

— Моля, нека е някой от кучешкия екип на госпожа Бъргър. Моля! Не съм луда. Честна дума. Снимах него и фризера с мобилния си телефон.

Но не беше.

— Те мърдаха! — изплака тя. — Всичките мърдаха!

---

[1] Най-голямата книготърговска фирма в САЩ. — Б.пр. ↑

23.

Тъмносинята „Импала“ чакаше пред входа на болницата.

Скарпета първо разпозна подплатеното кожено яке — и чак след това осъзна, че вижда Марино.

Капакът на багажника зина, Марино взе куфарчето за съдебномедицински експертизи от Бентън и почна да обяснява, че им бил взел кафета — били на задната седалка.

И да каже толкова небрежно: „Здравей“ след толкова време и всичко, което се беше случило.

— Отбих се в „Старбъкс“ — каза, докато затваряше капака на багажника, — и взех две големи кафета и малко подсладител от онзи в жълтите опаковки.

Имаше предвид „Спленда“, защото, изглежда, беше запомнил, че Скарпета не докосва захарин или аспартам.

— Но без сметана, защото е в онези големи кани и не можах да се докопам. Обаче не мисля, че някой от вас го пие със сметана, освен ако не сте си променили навиците. Качвайте се отзад. Отпред е Джейми Бъргър. Толкова е тъмно, че може да не я видите, така че не говорете по неин адрес.

Опитваше се да е забавен.

— Благодаря — каза Скарпета, когато се качиха в колата. — Как я караш?

— Добре съм. — Той се пъкна зад волана; седалката му беше толкова назад, че докосваше коленете на Скарпета. Бъргър се обърна да каже здрасти. Не се държеше, сякаш положението е необичайно. Така беше по-добре. Поне по-лесно.

Марино подкара и Скарпета загледа тила му и яката на черното кожено яке в стила на онези, носени от екипажите на бомбардировачите. Беше класическо „Хоугън Хироус“, както обичаше да го закача Луси, с полуколан, ципове на ръкавите и множество бронзови орнаменти за украса. През тези май над двадесет години, откакто Скарпета го познаваше, Марино беше наедриял твърде много,

особено в талията, а напоследък и от гимнастическия салон, и като се замисли, вероятно от стероиди, за да продължава да го носи.

В промеждутъка без Марино в живота си тя имаше много простор да мисли за онова, което се беше случило, и кое е довело до него. Прозрението дойде не много отдавна, след като се свърза със своя бивш началник Джак Филдинг и го нае. Филдинг фактически бе съсипал живота си със стероиди, а Марино беше свидетел на по-голямата част от ставащото, но когато недоволството му нарасна и той започна да изпитва все по-голямо безсилие, срещу което Скарпета не можеше да направи нищо, се вманиачи на тема собствената си физическа сила.

— Винаги се беше възхищавал на Филдинг и културистката му физика, въпреки че открай време беше критичен към незаконните и разрушителни средства, които Джак използваше, за да се сдобие с нея. Скарпета беше убедена, че Марино е започнал да гълта стероиди няколко години преди най-новите усилващи потентността лекарства, което улесняваше обяснението защо бе станал агресивен и откровено казано долен, много преди изригналото в пристройката за гости насилие.

Срещата с него ѝ причини болка по начини, които не очакваше и вероятно не би могла да обясни; пробуди спомени за дългите години съвместна работа, за това как той остави побеляващата си коса да порасне и започна да я сресва като Доналд Тръмп, за да прикрива плешивината му, само че не беше от хората, които вярват в гелове и лакове за коса, и при най-лекото размърдване покрай ушите му провисваха дълги кичури. После започна да си бръсне черепа и да носи злокобна на вид кърпа за глава. Сега по главата му беше покарал сърповиден мъх, не носеше обица и не приличаше на корав член на Хелс Ейнджълс или Аутлоус.

Приличаше си на Марино, само че в по-добра форма и по-възрастен, с принудено добро държане, сякаш беше извел на разходка комисията по помилванията.

Завиха по Трето авеню към апартамента на Тери Бриджис, който се намираще само на няколко минути път от болницата.

Бъргър попита Скарпета дали си спомня Тери да се е свързвала със службата ѝ миналата пролет, в началото на лятото и въобще.

— Не — отговори Скарпета.

Бъргър измърмори нещо за опозицията на Луси срещу хартията, а след това прочете от блекберито си имейл на Тери, в който тя искаше от нея помощ, за да може да се свърже със Скарпета.

— Втори юли — каза Бъргър. — Тогава е изпратила електронното писмо до Бермудския триъгълник на адреса на Нюйоркската градска управа, надявала се е да стигне до мен, след като не е могла да се свърже с теб.

— Не се изненадвам, особено с потребителско име Лунаси — обади се Бентън, загледан през прозореца към тихия квартал Мъри Хил; досега Скарпета беше видяла само един мъж, разхождаше боксера си.

— Не бих се изненадала дори ако потребителското име беше на папата — каза Бъргър, — но не съм го получила този мейл. Кей, въпросът е, напълно сигурна ли си, че не се е обаждала в кабинета ти в Чарлстън?

— Сигурна съм, че не знам за подобно обаждане — отговори Скарпета. — Обаче миналата пролет и в началото на лятото моята служба също до голяма степен беше Бермудски триъгълник.

Не искаше да навлиза в подробности, не и когато Марино седеше пред нея. Как би могла да говори какво беше за нея неговото изчезване без дума и следа, а после Роуз беше започнала да отпада толкова бързо, че вече не притежаваше гордото упорство да се съпротивлява на желанието на Скарпета да я премести и да се грижи за нея. Накрая я хранеше с лъжица, сменяше чаршафите и памперсите ѝ, когато цапаше леглото, след това дойде ред на морфина и кислорода, докато Роуз не реши, че е страдала достатъчно. Смъртта надничаше от очите ѝ.

Как щеше да се почувства Марино, ако разбереше колко му бе ядосана Роуз, че е изоставил всички в живота си и особено нея, макар да знаеше, че няма още дълго да е на този свят? Роуз каза, че това било лошо от негова страна и Скарпета трябвало да му го каже някой ден.

— Кажи му, че ще му откъсна ушите — така каза.

Сякаш говореше за двегодишно момченце.

— Кажи на Луси, че съм ѝ много сърдита. Страшно съм сърдита и на двамата. Обвинявам него за това, което тя прави сега. Там в „Блекуотър“ или подобен тренировъчен лагер, където стреля с разни оръжия и забива коляно в гърбовете на яки мъже, сякаш е Силвестър Сталоун, защото е прекалено уплашена да се прибере у дома.

През тези седмици Роуз изгуби задръжките си, говореше откровено, често несвързано, но нищо от казаното не беше пълна глупост.

— Кажи му, че когато ида оттатък, ще ми е много по-лесно да го намеря и да свърша работата. Ще го направя. Ти само гледай.

Скарпета беше приготвила подвижно болнично легло и бе отворила френските прозорци, така че да гледат градината и птиците и да слушат шумоленето на дъбовете, расли тук още отпреди Гражданската война. С Роуз разговаряха в очарователната стара всекидневна, а настолният часовник тиктакаше като метроном и отмерваше последния ритъм на дните им заедно. Скарпета така и не навлезе в подробности за това, което беше направил Марино, но каза на Роуз нещо важно за него, нещо, което не беше казвала на никой друг.

— Знаеш как хората казват, че биха искали да преживеят нещо отново, нали? — попита.

— Мен не си ме чула да го казвам това — отговори подпряната на възглавници Роуз. Утринната светлина правеше чаршафите искрящо бели. — Няма никаква полза човек да казва такова нещо.

— Права си, и аз няма да го кажа, защото няма да е истина. Не бих преживяла тази нощ отново, ако ми предложат такава възможност, защото това няма да промени нищо. Мога да се опитвам да я пренапиша, колкото си искам. Марино винаги ще направи това, което направи. Единственият начин да го спра беше, ако бях започнала години по-рано — може би едно, дори две десетилетия. Моята вина в неговото престъпление е, че не обърнах внимание.

Тя му беше направила онова, което той и Луси бяха направили накрая на Роуз. Не беше обръщала внимание, беше се преструвала, че не забелязва, беше се оправдавала със заетост и насочено другаде внимание, с разгара на някоя криза, вместо да се изправи срещу проблема. Трябваше да е повече като Бъргър, която нямаше да се поколебае да каже на някое едро ченге с апетитите и несигурността на Марино да престане да наднича в блузата ѝ или под полата ѝ, да го преодолее и да се откаже, защото тя няма да легне с него. Няма да е негова курва, негова мадона, негова жена, негова майка или всичко гореизброено накуп — защото той всъщност това искаше, също като всички мъже, защото не знаят нищо друго.

Когато я назначиха за началник във Вирджиния, можеше да каже нещо на Марино в този смисъл, а той щеше да направи всичко възможно да ѝ вгорчи живота, като се държи като лошо малко влюбено момченце. Тя се беше страхувала да не го нарани, защото най-големият ѝ недостатък бе силният ѝ страх; да не нарани някого, а така щеше да нарани дълбоко и него, и себе си, и всички останали.

Онова, което накрая призна, беше, че е егоистка.

— Аз съм най-голямата егоистка — каза на Роуз. — Причината е срамът. Защото бях различна, не като другите. Зная какво е да се чувстваш отблъсната, отбягвана и да те е срам и никога не съм искала да го причиня на друг. Или да ми го причинят пак. Последното всъщност е най-важното. Просто по-скоро не искам неудобства, отколкото да ме е грижа за другите. Колко ужасно е да знаеш това за себе си!

— Ти си най-необикновеният човек, когото съм срещала — каза Роуз, — и мога да разбера защо онези момичета не са те обичали и защо повечето хора не са те обичали и може би още не те обичат. Причината е, че хората са дребни и ти им го напомняш без да искаш, а те правят всичко възможно да смаят и тебе, сякаш това ще ги извиси. Ти знаеш много добре как работи всичко това, но кой има мъдростта да го разбере и смелостта да го признае? Аз щях да те харесвам. Ако бях една от онези монахини или едно от онези момичета, ти щеше да си ми любимката.

— Вероятно нямаше.

— Със сигурност щеше. Следвам те от почти двадесет години. Не заради първокласните условия за работа или заради бижутата и кожите, които ми даваш, или екзотичните почивки, на които ме водиш, съм луда по теб. Първия път, когато влезе в стаята ми. Помниш ли? Никога не бях виждала жена съдебен медик и си помислих очевидното. Какъв странен, труден и неприятен човек трябва да си. Защо иначе една жена ще си изкарва хляба по този начин? Не бях виждала твоя снимка и бях сигурна, че ще изглеждаш като чудовище, току-що изпъзляло от черно блато. Вече планирах къде мога да отида: може би в медицинския колеж. Там все някой щеше да ме наеме. Защото и за миг не си помислих да остана при теб — докато не те срещнах. След това не бих те напуснала за нищо на света. Съжалявам, че го правя сега...

— Сигурна съм, че можем да се върнем назад и да проверим телефонните разпечатки и служебния имейл — каза Скарпета сега на Бентън, Марино и Бъргър.

— В момента това не е приоритет — отговори Бъргър. — Обаче Луси ще ти изпрати информация, която трябва да погледнете. Хубаво е да видиш какво е писала Тери Бриджис — по-точно ние предполагахме, че е тя. Трудно е да се каже, защото от всичко, което знаем, спокойно може да го е писал и Оскар Бейн и дори той да е Лунаси.

— Получих списък със събрани улики, които съответстват на маркерите вътре — обади се Марино. — И чертежи на местопрестъплението, по един комплект за всеки, за да знаете кое къде е било.

Бъргър подаде назад две копия.

Марино зави по тъмна квартална улица с много дървета и ниски кооперации от червеникавокафяви тухли.

— Не прилича на район с големи престъпления — отбеляза Бентън.

— Така е — потвърди Марино. — Последното оплакване преди убийството е за силна музика.

Спряха зад една патрулка на нийоркската полиция.

— Още една идея по този повод — каза Бъргър. — На основата на имейлите, които прегледахме с Луси, човек започва да се пита дали Тери не се е виждала с още някого.

— Ей, никой така и не си е направил труда да скрие тая тъпа полицейска кола — измърмори Марино, докато гасеше двигателя.

— Да я скрие? — попита Бентън.

— Моралес каза, че не иска да се вижда отдалече, в случай че убиецът се върне. Изглежда обаче е забравил да каже на човека, от когото зависи.

— Искаш да кажеш, че е мамила Оскар? — попита Бентън, докато отваряше вратата. — Тери е мамила Оскар, така ли? Мисля, че трябва да оставим палтата си в колата.

Слязоха. Поривите на студения вятър задърпаха костюмчето на Скарпета и разрошиха косата ѝ. Марино се обади по мобилния си телефон да предупреди полиция на пост в апартамента, че идват. Това все още беше местопрестъпление и трябваше да остане в точно същото

състояние, както когато полицията си е тръгнала малко след един след полунощ, както пишеше в докладите, които Скарпета беше прочела.

Външната врата на сградата се отвори и Марино, Бентън, Бъргър и Скарпета се изкачиха по петте стъпала и влязоха във фоайето, където ги посрещна униформен полицај: очевидно се отнасяше много сериозно към задачата си.

— Виждам, че патрулката още е отпред — каза му Марино. — Мисля, че последната заповед от главната квартира е да се разкара оттам.

— Колегата не се чувстваше добре. Сигурно е от миризмата. Не е много силна, докато не поседиш вътре — обясни полицајят. — Когато го смених, не получих такива инструкции. Да я преместя ли?

Марино се обърна към Бъргър:

— Ти какво мислиш? Моралес не искаше да се забелязва полицейското присъствие. Както казах, в случай че убиецът се върне на местопрестъплението.

— Той е монтирал камера на покрива — каза полицајят.

— Радваме се, че е толкова голяяма тайна — подхвърли Марино.

— Единственият човек, който може да се върне в този апартамент — намеси се Бентън, — е Оскар Бейн, освен ако няма други, които се навъртат наоколо и имат ключове. Обаче ми е трудно да повярвам, че с неговата параноя ще се появи тук и ще направи опит да влезе.

— Човек в неговото душевно състояние е по-вероятно да отиде в моргата в опит да се види за последен път с любимата си — обади се Скарпета.

Беше решила, че е мълчала достатъчно. Имаше начин да предаде нужната информация и без да наруши пациентската тайна.

Марино се обърна към полицајя:

— Може би не е лоша идея патрулите около Съдебномедицинската служба да се засият, в случай че Оскар се появи. Обаче моля те, не споменавай името му, за да не чуят репортерите. Не искаме всяко джудже в Ийст Сайд да бъде спирано и разпитвано.

Сякаш районът около моргата беше популярно място за срещи на малките хора.

— Ако искаш да хапнеш нещо или да се разтърпчеш, сега е моментът — продължи Марино.

— Макар с радост да бих приел предложението ти, не, благодаря — каза полицаят и стрелна Бъргър с очи. — Заповедта ми е да стоя тук. И ще ви помоля да се подпишете в дневника.

— Не бъди толкова прекалено професионален — каза Марино. — Никой не хапе, дори госпожа Бъргър. Трябва ни обаче малко пространство. Можеш да стоиш във фойето, щом предпочиташ. Или можеш да идеш да хапнеш нещо. Ще ти звънна петнадесет минути преди да си тръгнем. Само не отивай чак до Флорида.

Влязоха в апартамента и Скарпета подуши печено пиле, което беше на път да започне да гние. Полицаят взе куртката си от облегалката на сгъваемия стол и отворения роман „Американска ръжда“ от Филип Майер от дъбовия под. Не можеше да припарва извън това място по каквато и да било причина, а ако случайно се подадеше на изкушението, малките яркочервени конуси на маркерите, отбелязващи местата, откъдето са взети улики, играеха ролята на яркочервено напомняне. Нямаше значение дали е гладен или жаден, или отчаяно му се налага да използва тоалетната — трябваше да се обади за заместник, който да поеме дежурството му, докато той се погрижи за себе си. Дори не можеше да седи, ако не си донесе собствен стол.

Скарпета отвори куфарчето за съдебномедицински експертизи още до вратата, извади цифров апарат, тефтерче, молив и раздаде на всички латексови ръкавици. После направи обичайния оглед, без да помръдва или говори. Забеляза, че като се изключат маркерите на улуките, няма нищо не на място. Дори най-малкия намек, че се е случило нещо свързано с насилие. Апартаментът беше безупречен и навсякъде, където погледнеше, виждаше следи от неотстъпчивата вманиачена жена, която беше живяла и умряла тук.

Тапицираният с дамаска на цветни мотиви диван и креслото без подлакътници бяха свършено подредени около масичката за кафе от явор. На нея лежаха в свършено ветрило списания, а в ъгъла стоеше нов плазмен „Пайъниър“, обърнат така, че да гледа точно към средата на дивана. В камината бяха подредени изкуствени копринени цветя. Берберският килим с цвят на слонова кост бе свършено опънат и чист.

Като се изключат конусите на маркерите, нямаше никакви следи, които да подсказват, че полицията е претърсила цялото жилище. В този нов век на събиране на улики от местопрестъплението криминолозите носеха еднократни гащеризони и калцуни, използваха електростатични апарати за снемане на отпечатъци, а криминологичните осветителни тела и фотографията бяха изместили черния прах за следи. В напреднали управления като нюйоркското, криминолозите нито създаваха, нито унищожаваша улики.

Всекидневната преминаваше в трапезарията и кухнята. Апартаментът беше толкова малък, че Скарпета виждаше наредената за вечеря маса и съставките на самата вечеря, подредени на плота до печката. Нямаше съмнение, че пиленето е още във фурната и само един господ знаеше колко още ще остане там, независимо колко щеше да се вмирише, докато наемодателят или семейството получат разрешение да влязат в жилището. Не беше отговорност или право на полицията да почисти мръсотията, останала след насилствена смърт, независимо дали е кръв, или неизядена празнична вечеря.

— Нека задам очевидния въпрос — каза Скарпета, без да се обръща към никого определено. — Съществува ли някаква възможност тя да не е била нарочената жертва? Дори съвсем слаба? След като има друг апартамент срещу нейния — и още колко? Още два на горния етаж?

— Винаги казвам, че всичко е възможно — отговори Бъргър. — Обаче тя е отворила вратите. А ако го е направил някой друг, значи е имал ключове. Изглежда, има някаква връзка между нея и лицето, което я е убило. — След това се обърна към Марино: — Ти спомена капака за покрива. Нещо ново по въпроса?

— Есемес от Моралес — отговори той. — Казва, че когато пристигнал тук снощи, стълбата била точно на същото място, където я намерил, след като инсталирал камерата на покрива. В общия килер на етажа.

Изречението му беше такова, сякаш знае някаква шега, която няма да сподели.

— Тоест нищо ново? Никой, който да представлява интерес като заподозрян или свидетел сред останалите наематели?

— Според наемодателя, който живее на Лонг Айланд, Тери Бриджис била тиха и кротка дама, с изключение на случаите, когато

имала някакво оплакване. От онези, които искат всичко да е наред — каза Марино. — Но интересното е, че ако било нещо, което не можела да оправи сама, не искала да пусне хазяина да влезе да го оправи. Казвала, че ще намери кой да се погрижи. Каза, че сякаш си водела бележки за всички проблеми, в случай че му хрумне да повиши наема.

— Изглежда, наемодателят не си е падал много по нея — подхвърли Бентън.

— Нарече я взискателна на няколко пъти — отговори Марино. — Винаги се свързвала с него по електронната поща. Сякаш готвела досие за съда, точно така се изрази.

— Може да накараме Луси да намери тези имейли — каза Бъргър. — Знаем ли кое от потребителските си имена е използвала, за да се оплаква на наемодателя? Не мисля, че е Лунаси, освен ако просто не сме попаднали на някое от тях, докато преди малко бях с Луси. Между другото ѝ казах да ми изпрати всичко интересно, което намери. Така че ще поддържаме активна онлайн връзка с нея, докато продължава да преглежда лаптопите.

— Жп линия — все едно тя кара влака. Това е моето тълкувание — добави Марино. — Наемодателят каза, че това е имейл адресът, който получил от нея. Както и да е, важното е, че явно е била голяма досада.

— Също така излиза — обади се Скарпета, — че е имала човек, който ѝ е помагал, когато е имало нужда от някакъв ремонт.

— Аз лично се съмнявам, че е бил Оскар — отбеляза Бъргър. — Никакви намеци за това в имейлите, които видяхме досега. Нищо. Няма нейни молби да дойде да оправи казанчето на тоалетната или да смени крушката в коридора. Макар че неговият ръст би превърнал някои ремонти в твърде рисковани операции.

— Нали затова е стълбата в общия килер на горния етаж — подхвърли Марино.

— Първо искам да обиколя сама — каза Скарпета.

Взе рулетката от куфарчето, пушна я в джоба на самото си и погледна описа на уликите, от който можеше да разбере кой конус на коя взета от местопрестъплението вещ отговаря. На метър и осемдесет от вратата стоеше конус едно — това беше мястото, където бе намерено фенерчето, описано като черно метално, марка „Луксион Стар“ с две литиеви батерии „Дюрасел“, работещо. Не беше

пластмасово, както го описа Оскар, което можеше да има или да няма значение, с изключение на това, че металното фенерче би могло да е сериозно оръжие. Това означаваше, че Оскар не се беше удрял много силно, за да си причини натъртванията, които бе прегледала.

Конусите от номер две до четири съответстваха на следи от обувки, снети от дървения под, описани само като шарки на спортни обувки с приблизителни размери 16,51 на 10,16 сантиметра. Скарпета прегледа списъка и видя, че чифт маратонки са извадени от гардероба на Тери. Женски маратонки „Рийбок“ тридесет и пет номер, бели с розова гарнитура. Женска обувка номер тридесет и пет не можеше да е шестнадесет сантиметра и половина от върха до петата. Скарпета си припомни огледа на Тери в моргата и реши, че маратонките са помалки заради непропорционално късите ѝ пръсти.

Отпечатъците, свалени близо до вратата, вероятно бяха на Оскар, оставени, когато беше влязъл и излязъл от апартамента, за да остави палтото си в колата и да направи онова, което можеше да е направил, след като е открил тялото.

Това би било вярно, ако историята, която ѝ бе разказал, също бе вярна в по-голямата си част.

Другите следи, снети от пода, също представляваха интерес, защото бяха от боси крака. Скарпета си спомни няколко снимки, направени с непряка светлина, и предположи, че босите отпечатъци са от Тери. Разположението им беше важно.

Всички бяха съсредоточени пред банята, където беше открито тялото, и Скарпета се запита дали Тери се е намазала с лосион за тяло или масло, може би, след като е взела душ, и затова следите на босите ѝ крака бяха видими на дървения под — всички близо една до друга. Запита се какво ли може да означава, ако Тери не е свалила пантофите си, докато не е навлязла в района на апартамента, където е щяла да бъде убита. Ако е била нападната в мига, когато е отворила входната врата, и се е съпротивлявала, щом е била насилена да се върне в банята, нямаше ли голяма вероятност пантофите да са паднали по-рано?

Според опита на Скарпета след всички години работа по места, където е извършено убийство, пантофите, един или двата, рядко оставаха на краката на жертвите при насилие. Хората буквално ги губеха от страх.

Отиде до трапезарията. Тук миризмата на пилето беше по-силна и по-неприятна, защото кухнята бе отпред, а след това идваше гостната/кабинет според подробния чертеж или подпомогнатия от компютър дизайн САД на вътрешността на жилището и неговите размери, които бяха включени в събраната от Марино документация.

Масата в трапезарията беше педантично подредена: чинии със сини ръбове върху колосани сини подложки точно една срещу друга, приборите от неръждаема стомана разположени точно по местата си, всичко симетрично и спретнато до крайна придиричност, направо маниакалност. Само аранжировката на цветята не беше напълно съвършена, защото цветните пъпки на делфиниума бяха започнали да клюмнат и около вазата се бяха посипали листа като сълзи.

Скарпета издърпа столовете, за да провери сините кадифени възглавници за следи от вдлъбнатини на коленичил човек, с цел да компенсира драматично скъсения си обхват. Тери се беше покатерила, за да нареди масата, а след това бе изгладила възглавниците. Всички мебели бяха със стандартни размери. Апартаментът не беше приспособен за малки хора. Обаче, когато Скарпета започна да отваря шкафове и чекмеджета, откри стъпало с дръжка, щипци с дълга дръжка и друг инструмент, подобен на ръжен за камина, които Тери очевидно беше използвала за дърпане и бутане.

В кухнята в ъгъла под микровълновата печка цареше бъркотия: капки кръв и размазани петна, засъхнали в тъмночервено, вероятно от порязания палец на Оскар, когато е грабнал кухненската ножица, която вече не беше тук. Дървеният блок с ножовете също беше изчезнал и подобно на ножицата най-вероятно беше изпратен в лабораториите. На печката стоеше тенджерата с несготвения спанак, завъртяна с дръжката навътре, както правят хората, които се грижат за безопасността. Пилето в печката миришеше още по-гадно, и беше залепнало за дъното на дълбока алуминиева тава, а мазнината по него се беше втвърдила като жълт восък.

На плота спретнато бяха подредени готварски принадлежности и готварски ръкавици, както и кутийката с босилек, солницата и пиперницата и готварското шери. В малка керамична купа имаше три лимона, два зелени лимона и банан, вече покрит с кафяви петънца. До купата имаше помпа за тапи, която Скарпета смяташе за джунджурия, която съсипва ритуала и романтиката при отварянето на вино, и

бутилка шардоне — сносно за ценовата категория. Скарпета се зачуди дали Тери е извадила виното час преди идването на Оскар, като отново предположи, че е била убита от друг човек, а не от него. Ако го бе направила, вероятно беше направила някои проучвания и бе установила, че виното трябва да се сервира хладно, а не студено.

В хладилника имаше бутилка шампанско, отново прилично според цената, сякаш Тери беше следвала всички препоръки, които е могла да намери, вероятно в интернет. Май нейната Библия е била „Потребителски съвети“. Като че ли нито една от покупките ѝ не се основаваше на страст или игривост. Независимо дали е телевизор, чаши за вино или китайски порцелан, изборът беше на добре информиран купувач, който не прави нищо прибързано или в резултат на прищявка.

В чекмеджетата на хладилника имаше пресни броколи, чушки, лук и марули, пакет от деликатесен магазин с нарязана пуйка и швейцарско сирене, които според етикетите бяха купени в неделя от бакалия на Лексингтън авеню на няколко преки оттук заедно с продуктите за вечерята. Салатните сосове и подправките в долната част на вратата на хладилника бяха нискокалорични. В шкафовете имаше коктейлни бисквитки, ядки, супи — всички с ниско съдържание на натрий. Алкохолът, както всичко останало, беше най-добрата марка за цената си: „Дюърс“, „Смирноф“, „Танкюри“, „Джак Даниелс“.

Скарпета насочи вниманието си към кошчето за боклук и не се изненада, че е от матирана стомана, така че да не ръждясва и по него да не остават отпечатъци. Капакът се отваряше с педал, за да не пипаш неща, които може да са мръсни. Вътре в белия полиетиленов чувал за боклук лежаха опаковките на пилето за грил и спанака, множество смачкани листове домакинска хартия и зелената опаковка от цветята на масата. Скарпета се запита дали Тери е използвала кухненската ножица, за да отреже излишните седем-осем сантиметра от стеблата, които още бяха завързани с ластик, и след това я е измила и върнала на мястото ѝ в блокчето с кухненски ножове.

В боклука нямаше касова бележка — полицията я беше намерила снощи и тя фигурираше в описа с улики. Тери беше купила цветята вчера сутринта за осем долара и деветдесет и пет цента от местния пазар. Скарпета реши, че доста жалкият малък пролетен букет не е

плод на моментно хрумване. Помисли си, че е жалко, когато на човек напълно му липсват спонтанност, творчество и сърце.

Какъв адски начин на живот и колко жалко, че Тери не беше направила нищо по въпроса.

Беше следвала психология. Сигурно е знаела, че тревожното ѝ разстройство може да се лекува. Може би, ако беше избрала този път, това щеше да промени съдбата ѝ. Беше твърде вероятно, макар и непряко, нейните мании да са причина сега в нейния апартамент да има непознати, които да разследват всички страни на човека, който е била, и как е живяла.

Вдясно зад кухнята се намиреше малката стая за гости, превърната в кабинет. Вътре имаше само бюро, канцеларски стол, странична масичка за принтер, а в стената се опираха две кантонерки, празни. Скарпета излезе в коридора и погледна към входната врата. Бъргър, Марино и Бентън бяха в хола: проверяваха списъка с улики и обсъждаха важността на малките оранжеви конуси.

— Някой знае ли дали тези кантонерки са били празни, когато е дошла полицията? — попита тя.

Марино прегледа списъка си и отговори:

— Пише, че са взели писма и разни документи. От килера са взели малък шкаф с тези неща.

— Което означава, че от кантонерките не е взето нищо — предположи Скарпета. — Много интересно. Кантонерките са две, а в тях няма нищо. Дори една празна папка. Сякаш никога не са били използвани.

Марино се приближи към нея и попита:

— Има ли прах?

— Можеш да провериш, но Тери и прах са две несъвместими неща. Няма прах, дори прашинка.

Марино влезе в гостната — кабинет и отвори кантонерките. Скарпета забеляза вдлъбнатините, които ботушите му оставяха по дебелия тъмносин мокет. И изведнъж осъзна, че няма други вдлъбнатини, освен тези и оставените от нея, когато бе влязла. Това беше странно. Полицията може да внимава да не оставя отпечатъци на местопрестъплението, но едва ли биха изчеткали мокета, след като са свършили.

— Сякаш снощи никой не е влизал тук — подхвърли тя.

Марино затвори кантонерките.

— Не ми изглежда да е имало нещо тук. Освен ако някой не е избърсал дъната на чекмеджетата. Няма следи от контури на папки. Но ченгетата са влизали тук.

Най-накрая срещна погледа ѝ. Неговият беше предпазлив.

— От списъка с улики излиза, че малката кантонерка е извадена от килера в тази стая. — Той погледна мокета и се намръщи, очевидно забелязал същото като нея. — Да, това е много странно. Бях тук тази сутрин. Куфарите ѝ — той посочи — също бяха в този килер.

Той го отвори. Вътре на пръта за закачалки висяха завеси в пликове от химическо чистене. На пода имаше още спретнато подреден багаж. Всяка негова стъпка сплескваше дебелия мокет.

— Обаче изглежда така, сякаш никой не е влизал тук или че някой е дошъл и е изчеткал мокета.

— Не знам. — Скарпета поклати глава. — Но ти казваш, че от снощи в този апартамент не е влизал никой, с изключение на теб, а ти си идвал днес.

— Да, вярно е, че отслабнах, но не се рея из въздуха — каза Марино. — Тогава къде по дяволите са следите ми?

На пода близо до бюрото един захранващ кабел с магнитна връзка беше включен към стената. Това също ѝ се стори странно.

— Опаковала е лаптопите, за да ги вземе със себе си, а е оставила захранващия кабел?

— Някой е влизал тук — каза Марино. — Вероятно онзи шибаняк Моралес.

24.

Луси беше сама. Старото куче спеше до стола ѝ.

Тя прочете още имейли на Тери и Оскар и говори със Скарпета по телефона.

„Дата: Неделя, 11 ноември 2007 11:12:03

От: Оскар

До: Тери

Виж, казах ти, че д-р Скарпета не е такъв човек. Очевидно просто не е получила твоя по-раншен имейл. Учудващо е как онова, което е пред очите ти и е съвсем очевидно, понякога действа. Ще ми копираш ли имейлите?“

„Дата: Неделя, 11 ноември 2007 14:45:16

От: Тери

До: Оскар

Не, това ще е нарушение на личната ѝ неприкосновеност. Сега този проект израсна до звездите. Изпълнена съм със страхопочитание! Много съм щастлива!“

— Кое е под носа ѝ и очевидно? Сякаш е направила някакъв опит или той го е направил и е получил онова, което тя или той, или и двамата са искали — каза Луси в хендсфрито. — По дяволите, за какво говори тя?

— Не зная какво е било под носа ѝ, но бърка. Или не казва истината — отвърна Скарпета.

— Вероятно не казва истината — съгласи се Луси. — Затова не е искала Оскар да види имейлите от теб.

— Не може да има никакви имейли от мен — повтори Скарпета. — Трябва да те питам нещо. Застанала съм в средата на Териния апартамент и това не е най-подходящото място да водим този разговор. Особено по мобилни телефони.

— Аз ти набавих твоя телефон, забрави ли? Той е специален. Няма за какво да се тревожиш. Аз също. Телефоните ни са обезопасени.

Докато говореше, отваряше всеки имейл акаунт и преглеждаше изтритите за нещо полезно.

— Може да е дала повод на Оскар също да те мрази. Неговата приятелка е вманиачена по своята героиня, която най-накрая ѝ е отговорила. Подведен е да повярва това. А тя не иска да му покаже имейлите. Изглежда така, сякаш си създава проблем, за който не си знаела нищо.

— И с който нямам нищо общо — каза Скарпета. — Какво охраняване използват нейните лаптопи? Това е моят простичък въпрос.

Един от абонаментите на Тери беше празен и Луси го беше запазила за накрая: предполагаше, че Тери го е създавала, но просто не е стигнала до него, за да го използва. Но когато отвори папката за изтрити съобщения, се удиви от намереното и възкликна:

— Уха! Направо не е за вярване. Изтрила е всичко вчера сутринта. Сто тридесет и шест имейла. Изтрила ги е подред.

— Не юесби, а кабел с магнитна връзка? Какво е изтрила? — попита Скарпета.

— Задръж — каза Луси. — Не затваряй. Ще ги прегледаме заедно. Може да включиш Джейми, Бентън и Марино, като превключиш на високоговорител.

Всички изтрити имейли бяха между Тери и друг ползвател с потребителско име Скарпета612.

Шест и дванадесет — 12 юни беше рожденият ден на Скарпета.

Адресът на интернет доставчика беше същият като на останалите осемнадесет акаунта, за които се предполагаше, че са на Тери. Скарпета612 не беше включен в историята на тяхното ползване и не беше създаден на този лаптоп, нито беше влизано в него от тази машина или на основа датите, които Луси вече виждаше — Скарпета612 нямаше да бъде включен в историята заедно с останалите осемнадесет абонамента.

Щеше да е там, ако го беше създала Тери, но нямаше доказателства за това — или поне засега.

— Скарпета612 — каза Луси. — Някой с това потребителско име е писал. Имам предвид на Тери. Можеш ли да накараш Джейми и Марино да вземат паролата на този акаунт?

— Всеки може да използва някаква разновидност на моето име, а и рождената ми дата не е някаква голяма тайна, ако някой се интересува — отбеляза леля й.

— Дай на Джейми потребителското име. Скарпета с долепено до него шестстотин и дванадесет.

Луси й предаде и името на фирмата доставчик на интернет и зачака. Чуваше как Скарпета говори с някого. Май беше Марино.

След това чу гласа на Скарпета:

— Ще стане.

— Веднага, нали?

— Да, веднага. Попитах те дали някой от лаптопите е с магнитен хранващ кабел.

— Не, имат входове за флашка, вдлъбнат медиен порт и жак за 220 волта. Онова, за което говориш, няма да бъде разпознато от машините на Тери. Интернет протоколът за Скарпета612 може да бъде проследен до Десето авеню осемстотин деветдесет и девет. Това не е ли адресът на колежа по криминология „Джон Джей“?

— Да, адресът е същият. За какъв интернет протокол става дума? И какво общо има „Джон Джей“? Джейми и Марино са още тук. Искат да чуят какво казваш. Ще включа на високоговорител... Какво прави Бентън? — попита ги тя.

Луси чу гласа на Бъргър на заден план да казва, че Бентън говори по телефона с Моралес, и й стана неприятно, че чува Бъргър да говори за Моралес. Не беше сигурна защо, освен ако причината не беше усещането й, че той се интересува от Бъргър, че я иска сексуално и може би, както изглеждаше, имаше начин да получи онова, което иска.

— Който и да е писал на Тери от твое име, го е правил от този интернет протокол адрес. От „Джон Джей“ — каза Луси.

Продължи да прехвърля изтритите имейли от лицето, което очевидно играеше ролята на леля й, после каза:

— Ще ти изпратя някои. Всички трябва да ги видят. След това искам паролата, нали? Този е бил изпратен от Скарпета на Тери преди

четири дни, на двадесет и осми декември малко преди полунощ. Денят, лельо, след като беше убита Бхуто и ти говори по Си Ен Ен. Ти беше тук, в Ню Йорк.

— Бях, но това не съм аз. Това не е моят имейл адрес.

Имейлът гласеше:

„Дата: петък, 28 декември 2007 23:53:01

От: Скарпета

До: Тери

Тери,

Още веднъж, дължа ти извинение. Сигурна съм, че разбираш. Такава ужасна трагедия и трябваше да ида в Си Ен Ен. Не бих могла да ти се сърдя, ако си мислиш, че не си държа на думата, но аз нямам много власт върху програмата си, ако някой умре или възникне друго неудобство. Ще опитаме отново!

Скарпета.

П.П.

Получи ли снимката?“

Луси прочете текста по телефона и каза:

— Лельо Кей, онази вечер, когато си тръгна от Си Ен Ен?

— Друго неудобство? — чу се гласът на Бъргър, която говореше със Скарпета. — Сякаш ти би нарекла убийство или друга проява на насилие „неудобство“. По дяволите, кой го прави това? Напомня ли ти на някой, когото познаваме?

— Не. — Гласът на Скарпета, отговаряше на Бъргър. — Нищо не ми напомня.

— Марино? — отново беше Бъргър.

Неговият глас:

— Нямам представа. Но тя не би казала нещо подобно. — Сякаш Скарпета имаше нужда тъкмо той да се застъпва за характера ѝ. — Не мисля и че е Джак, ако на някой му е хрумнало.

Имаше предвид Джак Филдинг и не беше вероятно на някой да му хрумне точно това. Филдинг беше сериозен съдебен патолог, добронамерен и в общи линии верен на Скарпета, но същевременно

беше спортист с променливи настроения и куп физически проблеми като висок холестерол и кожно заболяване от годините, през които беше помпил мускули и се беше тъпкал с анаболни стероиди. Нямаше обаче енергията да се прави на Скарпета из интернет, а освен това не беше хитър или жесток. Някой обаче жестоко бе заблуждавал Тери. Поне в началото тя беше боготворила Скарпета. Усърдно се бе опитвала да влезе във връзка с нея. Ако най-накрая бе смятала, че Скарпета ѝ отговаря, за нея трябва да е било страхотна тръпка, докато нейната героиня не е започнала да се отнася презрително с нея.

— Лельо Кей — каза Луси, — на двадесет и осми декември вечерта си излязла от Си Ен Ен и си била на две преки от „Джон Джей“. И както винаги си се върнала пеша в апартамента, така ли е?

Апартаментът се намираше в Сентръл Парк Уест и беше много близо до Си Ен Ен и „Джон Джей“.

— Да — потвърди Скарпета.

Друг имейл с вчерашна дата. Отново адресът на интернет протокола можеше да бъде проследен обратно до „Джон Джей“.

„Дата: понеделник 31 декември 2007 03:14:31

От: Скарпета

До: Тери

Тери,

Предполагам съзнаваш, че моето време в Ню Йорк е непредсказуемо и че имам малко контрол върху Съдебномедицинската служба, защото не съм ѝ началник, а единствено дребен консултант.

Мисля си, защо не се видим в Уотъртаун, където аз определям правилата? Ще те разведа из службата и няма проблем да видиш аутопсия или каквото друго пожелаеш. Щастлива Нова година и чакам с нетърпение да се видим скоро.

Скарпета“

Луси им изпрати мейла, докато го четеше на глас.

— Вчера следобед не съм била в Ню Йорк — възмути се Скарпета. — Не бих могла да изпратя това от „Джон Джей“. Не че бих

го направила. И не развеждам любопитни из моргата.

— В случая ударението е върху това, че не си началник тук в Ню Йорк — отбеляза Бъргър. — Някой те омаловажава със собствената ти уста, така да се каже. Разбира се, и аз се чудя дали Тери не е била Скарпета⁶¹² и да е изпращала имейлите сама на себе си, сякаш са от Скарпета. Помисли си какъв удар би било това за нейната дисертация. Луси, моят въпрос е: виждаш ли някакви причини, заради които напълно да изключим възможността изпращачът да е Тери?

На Луси ѝ се стори, че в гласа на Бъргър има специална топлина.

Беше станало толкова бързо, а и Бъргър се оказа изненадващо сигурна в това, което иска. Излезе изненадващо пряма. След това нахлу горчивият вятър, когато отвори вратата и си тръгна.

По телефона Луси каза на леля си:

— Тези имейли до Тери уж от теб обясняват защо те цитира в дисертацията си и си мисли, че те познава.

— Кей, получи ли подобни сведения от Оскар? — попита Бъргър.

— Не мога да ти кажа какво ми каза, но няма да отрека, че получих подобно сведение.

— Ясно — въздъхна Бъргър. — Тогава той определено знае за тази кореспонденция. Дали я е виждал, или не, е друг въпрос.

— Ако Тери не е изпращачът — обади се Марино, — кой е изтрил всички тия писма? И защо?

— Много точно — съгласи се Бъргър. — Точно преди да бъде убита. Точно преди Оскар да дойде тук на вечеря. Или някой друг ги е изтрил и е пхнал лаптопите в килера?

— Ако Тери ги е изтрила — обади се Луси, — защото се е притеснявала, че някой може да ги види, е трябвало да изпразни кошчето за боклук. Дори идиотите знаят, че можеш да възстановиш изтритите файлове, ако още са в кошчето за боклук. Особено ако са изтрети наскоро.

— В това може да сме сигурни — намеси се Скарпета. — Независимо дали тя или някой друг е изтрил имейлите, Тери Бриджис не е очаквала да бъде убита миналата нощ.

— Не би могла да очаква собствената си смърт — подхвърли Луси. — Освен ако не е планирала да се самоубие.

— И след това е свалила примката от врата си? Не мисля — каза Марино, сякаш беше приел подхвърленото от Луси буквално.

— Не е имало никаква примка — намеси се Скарпета. — Тя е била удушена с гарота. Не е имало никакви възли.

— Трябва да разбере кой се крие зад Скарпета¹² и каква снимка е изпратило това лице — каза Луси. — В кошчето за боклук няма джипеци или друг формат снимки. Може да е изтрила снимката, преди да изтрие всички тези писма, с което е изчистила диска.

— И тогава какво? — попита Бъргър.

— Тогава ще трябва да се опитаме да я възстановим от този лаптоп по същия начин, по който възстановихме текстовите й файлове в другия — обясни Луси. — Да направим същото, което видях, когато беше при мен.

— Някакво друго обяснение за снимката? — попита Скарпета.

— Ако тя, приемаме, че говорим за Тери, е влязла в приложената снимка от друг компютър, джобен например или изобщо друг компютър на друго място, тя няма да е в лаптопа, който е използвала за интернет.

— Точно това се опитвах да ти кажа — обади се Скарпета. — В кабинета й има магнитен хранващ кабел, който не става за нито един от компютрите, които са при теб. Трябва да има още един някъде.

— Трябва да идем в апартамента на Оскар — чу се гласът на Марино. — Моралес имаше ключ. Още ли е у него?

— Да — отговори Бъргър. — Още е у него. Оскар може да е там.

— Не вярвам и за секунда, че е там — чу се и гласът на Бентън.

— Говорил си с Моралес? — попита Бъргър. — Какво иска?

— Подозира, че Оскар е стигнал до извода, че ще го арестуват. Каза, че един от пазачите му бил казал, че Оскар не бил добре, след като Кей си тръгнала. Каза, и не забравяйте да вземете предвид източника, че Оскар се почувствал предаден от Кей. Чувствал се излъган и неуважен и бил доволен, че Тери не е видяла колко оскърбително се била държала Кей с него по време на прегледа. Била му сложила химикали и му причинила силни болки.

— Оскърбително? — попита невярващо Скарпета.

Водеха този разговор, забравили, че Луси е на телефона. Тя продължаваше да търси сред изтритите имейли.

— Това беше думата, която използва Моралес — чу се отново гласът на Бентън.

— Със сигурност не съм била груба и който и да е този Моралес, той знае много добре, че не мога да кажа какво е станало там вътре — каза Скарпета на Бентън. — И знае, че Оскар не е арестуван. Така че аз наистина не мога да се защитя, ако започне да подхвърля подобни думички насам-натам.

— Не вярвам Оскар да е направил подобни изказвания — каза Бентън. — Той знае, че не може да повториш нищо от казаното. Така че, ако наистина не ти е имал доверие, ще предположи, че ще се защитиш, ако започне да те представя в невярна светлина. Ще предположи, че ще нарушиш поверителността, защото не си почтена. Ще говоря с пазача лично.

— Съгласна съм — каза Бъргър. — Вероятно самият Моралес е източникът на тези коментари.

— Той е интригант — изсумтя Марино.

— Има съобщение за теб — продължи Бентън.

— Подозирах — отговори Марино.

— Свидетелката, с която си говорил по-рано днес, жената от другата страна на улицата — каза Бентън.

Изглежда бяха забравили, че Луси продължава да е на телефона.

— Не съм говорил за нея с него — каза Марино.

— Добре, но той знае за това — отговори Бентън.

— Трябваше да накарам диспечерката да убеди жената да ме пусне да вляза. Тя си мислеше, че съм убиецът с брадвата, и се обади на сто и дванадесет. Може така да е научил.

— Изглежда, отново е звъняла на сто и дванадесет — каза Бентън. — Преди малко.

— Тя уплашена до смърт — обясни Марино. — Заради станалото с Тери.

— За да съобщи за измъчване на животни — каза Бентън.

— Стига бе, заради умрялото кученце?

— Какво?

— Аз попитах — каза Марино. — Всъщност за какво говориш?

— Казала на диспечерката от сто и дванадесет да предаде на Джейми, че ставало дума за същия мъж, който, цитирам, се измъкнал в началото на месеца. И тя, жената, която се обадила, казала, че е

направила снимка с мобилния си телефон и може да докаже, че пак го прави.

— Джейк Лаудин — вметна Бъргър. — Кой твърди, че го е снимал?

— Всичко, което зная, е, че диспечерката от сто и дванадесет е предала съобщението на Моралес. Предполагам заради неговата връзка с Джейми.

Луси отпиваше диетична кола, слушаше и четеше. Джет Рейнджър хъркаше.

— За каква връзка може да става дума? — избухна Марино. — Шибаната Таверна на зелената поляна? Казвам ви, не ми харесва този тип. Той е мръсник.

— Каза, че може би ще поискаш да говориш отново с твоята свидетелка по същество — каза Бентън. — И може би Джейми също ще иска, след като станалото изглежда свързано с големия й случай за жестокост срещу животни. Но може би първо всички трябва да се видим с него в жилището на Оскар, докато все още имаме възможност.

— Госпожата живее от другата страна на улицата — каза Марино. — Когато отидох да говоря с нея, пиеше. Започна да ми разказва, че иска да си вземе друго куче. Не знам защо не е казала нещо за Лаудин по-рано. Говорихме за кучета и за екипа на Джейми за борба с жестокостта срещу животните. След като вече сме тука, да идем да се видим с нея, а после да отидем у Оскар. Той живее от другата страна на парка недалеч от вашия апартамент. Не е далече и от „Джон Джей“.

— Мисля, че трябва да се разделим — долетя гласът на Бъргър. — Вие двамата отидете у Оскар, ние с Марино ще останем тук.

— Бих искала да се върнем в „Джон Джей“ — каза Скарпета. — Щом интернет протокол адресът може да се проследи обратно до колежа, не трябва ли да намерим лицето, което е изпратило имейлите оттам?

Мълчание.

Скарпета повтори въпроса и каза:

— Луси? Още ли си на линия?

— Да — каза Луси. — Чета имейлите.

— Не знаех, че е на линия — каза Бентън. — Може би не е лошо да оставиш телефона си на бюрото. Извинявай, Луси, и здравей.

Мобилният телефон изтропа, когато Скарпета го остави на плота.

— Който и да е Скарпета 612, трябва да е бил в обхвата на безжичната мрежа на „Джон Джей“, за да може да влезе в нея — каза Луси. — Например лицето може да е било на място и да е използвало компютъра на някой колега. Обаче това е малко вероятно заради часа, почти полунощ, когато сградите са заключени. Последният имейл е изпратен точно по това време — точно преди полунощ на двадесет и осми декември. Лицето може да е донесло своя лаптоп или нещо по-малко като блекбери, айфон или джобен компютър, въобще някакво устройство, с което може да влезе в интернет. Мисля си, че лицето е използвало джобен компютър и просто е стояло пред някоя от сградите и се е възползвало от безжичната мрежа. Предполагам, че ченгетата са намерили мобилния телефон на Тери, нали? Или блекбери или джобен компютър, ако е имала такъв? Колкото до снимката, която е изпратил Скарпета612? Може да е от блекбери, джобен компютър или нещо подобно, както вече споменах.

— Мобилният ѝ телефон се проверява. — Това беше гласът на Марино. — Няма други телефони, блекберита или други машинки, които би могла да използва за влизане в интернет. Ако приемем, че описът, с който разполагаме, е точен. Само един телефон. Най-обикновен отварящ се телефон. Бил на кухненския плот и се зареждал. Плюс хендсфри, което също се зареждало.

Всички продължиха да обсъждат и изказват предположения. Настъпи малка пауза, когато Марино и Бъргър се свързаха с имейл доставчика на Скарпета612 и той им предостави информацията, която беше нужна на Луси.

— Паролата е „сифон“ — каза Бъргър. — Марино, можеш ли да се свържеш с охраната на „Джон Джей“ и да ги попиташ дали не са забелязали някой да стои пред сградата с класните стаи късно през нощта на двадесет и осми декември и вчера следобед към три?

— И в двата случая, на двадесет и осми и вчера следобед — обясни Бентън, — тя е била затворена заради часа и празниците.

— А охранителните камери? — попита Бъргър.

— Знаете ли какво мисля? — обади се Луси. — Мисля, че айпито е използвано нарочно, за да изглежда, че имейлите наистина са от леля Кей. Тя е свързана с „Джон Джей“, така че защо да не изпраща писма,

като използва тяхната безжична мрежа? Важното е, че на онзи, който е откраднал самоличността на леля Кей, не му пука дали айпито ще бъде проследено, и вероятно е предполагал и дори се е надявал, че ще бъде. В противен случай това лице щеше да използва анонимно прокси — това е програма на отдалечен сървър, който хваща файлове за теб и маскира истинския ти адрес. Или някакъв друг вид анонимност, при която получаваш временен адрес винаги когато изпращаш имейл, така че хората да не могат да открият истинския ти интернет протокол адрес.

— Това е голямата ми битка — въздъхна Бъргър.

Любимото ѝ оплакване от интернет.

За Луси да го чуе бе истинско удоволствие. Демонът, с който се бореше Бъргър, ѝ беше добре познат.

— Престъпленията на бели якички, следенето, кражбите на самоличност — добави прокурорката. — Не мога да ви опиша колко ме е яд.

— А имаме ли информация за абонатната сметка на Скарпета612, Луси? — попита Марино, сякаш между тях не се бе случило нищо.

Беше само по-сдържан, което го правеше донякъде учтив. За разнообразие.

— Нещо повече за генеричния хост, който ми дадоха? — продължи той.

— Името е включено в описа като д-р Кей Скарпета. За адрес и телефонен номер са посочени нейните в Уотъртаун. Цялата достъпна за обществото информация — каза Луси. — Няма профил, няма опции, които биха накарали лицето, създадо акаунта, да използва кредитна карта.

— Същата работа като с абонаментните сметки на Тери — чу се гласът на Бъргър.

— Милиони акаунти са такива — каза Луси. — В момента съм в Скарпета612 и единствените изпращани и получавани имейли са за и от Тери Бриджис.

— Не смяташ ли, че Тери е открила тази сметка, за да изглежда, че Кей ѝ пише? — предположи Бъргър.

Луси отговори, без да спира да преглежда имейлите:

— Не съответстват на нито един от двата лаптопа, но това може да означава, че Тери или неизвестното лице не са носили някой от тях до „Джон Джей“, за да се възползват от безжичната мрежа. Но ти си права. Единствената цел на Скарпета612 е самозванецът да си пише с Тери Бриджис, което би потвърдило теорията, че Тери и самозванецът са едно и също лице... ако не беше едно-единствено нещо.

Нещото, за което говореше, беше на екрана пред нея.

— Говоря с вас, докато преглеждам акаунта на Скарпета612 — обясни тя. — А това е нещо наистина важно. Много важно.

Толкова важно, че Луси направо не можеше да повярва.

— Снощи в осем и осемнадесет Скарпета612 е написала имейл, който е запазила като чернова, но не е изпратила. Препращам го на всеки от вас за сведение и след секунда ще го прочета на глас. Това изключва Тери и Оскар като възможни автори. Чухте ли какво казвам? Този имейл изключва възможността някой от тях да е Скарпета612.

— Мамка му — чу се гласът на Марино. — Значи някой е писал имейл, докато тук е гъмжало от полицаи? Фактически по това време тялото ѝ сигурно вече е било в моргата.

— Доколкото си спомням — намеси се Скарпета, — тялото ѝ е пристигнало в моргата към осем.

— Значи някой пише имейл на Тери и по някаква причина решава да не го изпрати. — Луси се опитваше да разбере добре станалото. — Сякаш лицето по средата на писането по някакъв начин е разбрало, че Тери вече е мъртва. И после просто е запазило написаното като чернова.

— Или е искало ние да го намерим и да стигнем до това предположение и да извлечем съответното заключение — подхвърли Скарпета. — Не забравяйте, че не знаем каква част от това трябва преднамерено да ни води или по-скоро заблуждава.

— Моето предчувствие — включи се Бъргър — ми подсказва, че това е нарочно. Който и да се крие зад това, е бил достатъчно умен, за да разбере, че накрая ще стигнем до тези имейли. Лицето иска да видим онова, което виждаме сега.

— Да ни води за носа — съгласи се Марино. — И наистина действа. Чувствам се страшно воден за носа...

— Две неща са неоспорими — включи се и Бентън. — По времето, когато този имейл е написан и запазен като чернова, Тери

вече е била мъртва от няколко часа. А Оскар вече беше в „Белвю“, така че определено не е изпращал писма на никого. Така че не може да е написал и този имейл, за който говориш. Луси? Би ли ни го прочела?

Тя зачете на глас:

„Дата: понеделник, 31 декември 2007 20:18:31

От: Скарпета

До: Тери

Тери,

След три чаши шампанско и малко от уискито, което струва повече от твоите книги, мога да бъда откровена. Всъщност ще продължа и ще бъда безмилостно откровена с теб. Това е новогодишното ми решение: да съм безмилостна.

Макар да смятам, че си достатъчно умна, за да разбереш отлично криминологичната психология, не мисля, че би могла да направиш нещо различно от това да преподаваш, ако настояваш да продължиш в тази област. Тъжният факт? Заподозрените, затворниците, жертвите никога няма да приемат едно джудже, а не знам и как ще реагират съдебните заседатели.

Би ли обмислила възможността да бъдеш помощник в моргата, където външният вид е без значение? Може би някой ден ще можеш да работиш при мен!

Скарпета“

— Интернет протоколът не е на „Джон Джей“ — добави Луси. — Досега не сме виждали този адрес.

— Радвам се, че не е могла да получи този имейл — тъжно каза Скарпета. — Това е ужасно. Ако въпреки всичко не си ги е пращала сама. Оскар вероятно си е мислил същото. Радвам се, че нито той, нито тя са го прочели, радвам се, че не е било изпратено. Колко невероятно жестоко!

— Точно това исках да кажа — обади се Марино. — Този човек е боклук. Играе си игрички и се забавлява с нас. Това е написано за нас, за да се ебава с нас. Кой друг би видял този неизпратен имейл, освен

хората, които разследват убийството на Тери? Написано е главно заради докторката. Мен ако питате, някой го е написал нарочно заради докторката.

— Луси, някаква представа докъде може да се проследи интернет протоколът? Какъв е адресът, щом не е „Джон Джей“?

— Всичко, с което разполагам, е набор цифри от интернет доставчика — отговори тя. — Те няма да ми кажат нищо, ако не се хакна в сървъра.

— Не чух това — обади се Бъргър. — Не си казвала подобно нещо.

25.

За пръв път, откакто Марино я нападна миналата пролет, Скарпета се озова насаме с него. Остави куфарчето за медицински експертизи до вратата на банята и двамата с Марино погледнаха раирания матрак под прозореца на спалнята. Пердетата бяха дръпнати. После заразглеждаха снимките как е изглеждало леглото, когато е пристигнала полицията, с меките секси дрехи на него. Сега, когато бяха само на сантиметри един от друг и нямаше хора, които биха могли да ги чуят, между двамата се възцари неловкост.

Големият показалец на Марино почука по снимката на дрехите върху идеално оправеното легло.

— Смяташ ли, че е възможно убиецът да е направил това, сякаш е изживявал някаква фантазия след случилото се? Да си е фантазирал как тя се докарва в червено за него или нещо подобно?

— Съмнявам се — отговори Скарпета. — Ако такова е било намерението му, защо не го е направил? Можел е да я накара да облече всичко, каквото поиска.

И също посочи с показалец снимката на дрехите: нейният беше по-малък и от кутрето му.

— Дрехите са сложени така, сякаш някой крайно организиран човек е планирал какво ще облече — каза Скарпета. — Точно както е приготвила всичко останало за вечерта: след методично обмисляне. Мисля, че така е правела всичко. Определила е точно времето за приготвяне на вечерята, вероятно е извадила виното от хладилника, така че да е с температурата, която е искала. Приготвила е масата, подредила е цветята, които е купила от пазара. Била е по пеньоар, може би току-що е взела душ.

— И си е избръснала краката, нали?

— Не е имало какво да бръсне — отговори Скарпета. — Не си е махала космите по този начин. За тази цел е ходела на дерматолог.

Снимките шумоляха: той ги преглеждаше и търсеше онези, които показваха вътрешността на килерите на Тери и чекмеджетата, които

полицията не беше оставила така, както ги беше намерила. Със Скарпета започнаха да преравят чорапи и панталони, бельо и анцузи, всичко нахвърляно в безпорядък от многото ръце в латексови ръкавици. Полицията беше ровила и сред най-разнообразните обувки на високи платформи и с високи токчета, сандали, украсени с изкуствени диаманти, верижки и каишки за глезена в най-различни размери: от 32 до 35.

— Да си намериш такива, които ти стават, е едно от най-големите предизвикателства — отбеляза Скарпета, докато оглеждаше купчините обувки. — Истинска мъка. И съм готова да се обзаложа, че е купувала доста в интернет. Може би дори всички. — И върна едни украсени с капси чехли върху парчето мокет под релсата на гардероба, която, за разлика от всичко останало в апартамента, беше монтирана по-ниско, за да може Тери да я достига лесно.

— Също така държа на теорията си, че е била под влиянието на потребителските анализи. Въпреки малко предизвикателните си вкусове.

— На това бих му дал три звезди — каза Марино: държеше колан, който беше измъкнал от едно чекмедже. — Говориш за оценки на бельото? Всичко зависи от това кой го носи.

— „Виктория Сикрет“, „Фредерик във Холивуд“ — каза Скарпета. — Мрежести чорапи, панталонки с открит чатал, корсет. Носела е червен дантелен повдигащ сутиен под пеньоара и ми е трудно да си представя, че е не е носила бикини в същия стил.

— Какво ще рече повдигащ сутиен?

— Точно каквото подсказва името му. Целта му е да уголеми и подчертае.

— Аха. Онзи, дето убиецът го е срязал от нея. Не изглежда да е скривал нещо важно.

— Не. И не такава е била целта — каза Скарпета. — Точно затова го е носила, ако приемем, че не е бил идея на убиеца.

Прибра бельото в чекмеджето и за миг изпита омраза към Марино, като си спомни сумтенето и миризмата му, и стряскащата му сила. Едва по-късно я осъзна, когато натъртената плът започна да я боли: пареше и пулсираше чак до костите.

— Бельото и всичките тези презервативи... — подхвърли Марино.

Беше с гръб към нея и оглеждаше чекмеджето на нощното шкафче. Презервативите бяха прибрани от полицията.

— Видяла си снимките. Държала е повече от сто презерватива в горното чекмедже. Може би това е въпрос за Бентън, но ако е била маниачка на тема чистота...

— Не ако.

— С други думи, била е раздразнителна. Всичко е трябвало да бъде както трябва. Логично ли е човек като нея да има и тази дива страна?

— Имаш предвид някой маниакално натрапчив да обича секса?

— Аха.

Марино се потеше, лицето му беше червено.

— Логично е — отговори Скарпета. — Сексът е бил начин за облекчение на чувството ѝ за безпокойство. Вероятно единственият приемлив начин за нея да се освободи от задръжките и да отстъпи контрола. Или по-точно да се самозаблуди, че е отстъпила контрола.

— Да де, отстъпвала го е, стига да съвпада с нейните планове.

— Което означава, че всъщност никога не се е отказвала от контрола. Вероятно просто не е могла. Обаче не е била програмирана по този начин. Дори когато сякаш е отстъпвала контрола, например по време на секс, всъщност не го е правела. Защото не Оскар или някой друг е решавал какво да купи. Съмнявам се, че той или евентуално другите ѝ партньори са решавали какво да носи или дали да има косми по тялото. Или дори дали Оскар да има косми. Моето предположение е, че тя е решавала те какво могат или не могат да правят. И къде, кога и как.

Спомни си какво беше казал Оскар: че Тери харесвала тялото му съвършено скулптирано и съвършено гладко и чисто. Че обичала секса под душа. Че обичала да властва над нея, да я връзва.

— Тя е командвала — продължи Скарпета. — До самия край. Това е било забавното за човека, който я е убил — той е упражнявал пълен контрол над нея.

— Мен ако питаш, накрая Оскар просто не е можел да издържа — каза Марино и спря, преди да е казал още нещо.

Скарпета отиде до вратата на банята и загледа белия мрамор, френските позлатени смесители и ъгловата вана с подвижен душ и дръпната настрана завеса. Огледа полирания сивкав каменен под и си

представи контузиите, които щеше да има Тери, ако убиецът я беше изнасилвал на него; беше почти сигурна, че подобно нещо не се е случило. Тежестта на нападателя, дори да е бил не повече от петдесет килограма като Оскар, би причинила натъртвания в областите, опирали се в пода, особено ако китките ѝ са били стегнати зад гърба.

Изложи мислите си на Марино, докато оглеждаше огледалото в позлатена рамка над тоалетката и стола с позлатена облегалка с формата на сърце. Отражението ѝ я гледаше от огледалото. След това зад него се появи гръдният кош на Марино — той гледаше същите неща като нея.

— Ако е искал да я гледа как умира — каза Марино, — може би е искал да гледа и как я изнасилва. Както съм застанал тук и гледам в огледалото обаче, не виждам как е могло да стане, ако е бил човек с нормален ръст. Имам предвид, ако е стоял зад нея. Да, не виждам как би могъл.

— Аз също не съм сигурна, че може да е била изнасилена, без да има някакви наранявания — каза Скарпета. — Ако ръцете ѝ са били вързани отзад и той е легнал върху нея, дори да е станало на леглото, сигурно щеше да има охлузвания и натъртвания по гърба. Да не споменаваме, че на снимките леглото изглежда недокосвано. А и дрехите на него нямат вид на пипани.

— Нямаше ли рани по гърба?

— Никакви.

— Сигурна ли си, че ръцете ѝ са били вече завързани?

— Не мога да го докажа, обаче това, че е срязал пеньоара и сутиена ѝ, подсказва, че по това време е била вързана.

— По какво съдиш, че ръцете ѝ са били вързани на гърба, а не отпред? Зная, че Оскар е казал това на полицията. На това ли основаваш мнението си?

Скарпета протегна ръцете си напред, лявата китка върху дясната.

— Основавам мнението си върху вдлъбнатините по китките ѝ, местата, където са най-дълбоки, и тези, на които са по-плитки. Ако са били вързани отпред, вероятно едната примка щеше да влиза под тази китка — тя посочи дясната, — с блокиращата ключалка малко вдясно от дясната кост. Ако са били завързани отзад, положението им е обратното.

— Според теб убиецът левичар ли е или десничар?

— Според посоката, в която е дърпал каишката, когато я е стягал? Съответства на левичар, ако предположим, че е стоял с лице към нея, когато я е връзвал. Може и да не е важно, но силната ръка на Оскар е дясната. Май не трябваше да ти го казвам това.

Сложиха си нови ръкавици и преместиха столчето по средата на банята. Скарпета измери височината от извитите метални крака до тапицираната с черна тъкан седалка. До нея имаше по-тъмни места, петна, които подсилиха теорията ѝ.

— Може би остатъци от гел — каза тя. — Никой не е забелязал, защото не им е хрумнало, че може да е седял на стола, докато я е душил пред огледалото. Може би и парченца тъкан и кръв от краката, докато е ритала. Чакай да погледна. — Заразглежда ги с лупата. — Не мога да кажа. Все пак може би не. Не съм много изненадана, след като раните са в горната част на краката, но отпред, а не отзад. Още ли носиш онова фенерче, което може да заслепи човек?

Марино бръкна в джоба си, извади фенерчето и ѝ го подаде. Тя коленичи, освети тоалетката отдолу и видя по плота размазани петна тъмна кръв, които иначе не се виждаха. Наведе се и откри още кървави петна по долната част на чекмеджето на тоалетката — наистина не беше боядисана. Марино също клекна и тя му ги показа, после направи снимки.

— Ще взема намазки от петната — обясни му, — но не и от стола. Него ще го увием и ще го пратим на Ла Гуардия. Иди кажи на Джейми, че ни трябва полицаи, който да натовари стола на самолета на Луси, да се качи с него и да го предаде срещу разписка на д-р Кизелщайн на летището в Ноксвил. Луси ще организира нещата. Доколкото я познавам, сигурно вече го е направила.

Огледа стола и продължи:

— Гелът е влажен, така че никакви найлонови чували или термосвиваемо фолио. Може би хартия, така че да продължава да съхне на въздух. Например хартиен чувал, а след това да се постави в голяма кутия за улики. Бъди колкото се може по-изобретателен. Не искам никакви бактерии и нищо да не се трие в седалката.

Марино излезе, а Скарпета извади от куфарчето макара, малка ножица и синя лента за маркиране на улики. Започна да мери и да реже парчета конец, които да отговарят на височината на Оскар и Тери, на

дължината на краката и торсовете им. Докато ги залепваше на стената над стола със синята лента, Марино се върна с Бъргър.

— Дай бележника ми и химикалката на Джейми, за да записва данните. Искам ръцете ти да са свободни — каза Скарпета. — Ще ви покажа защо не смятам, че Оскар е извършил убийството. Не казвам, че е невъзможно, но ще се опитам да ви покажа, че не е вероятно. Нужна е само малко математика. — Посочи залепените на плочките над стола конци. — Всичко се основава на теорията, че Тери е седяла на този стол. В случая е важна дължината на нейния торс, която е осемдесет и три сантиметра и осемдесет и два милиметра...

— Хич ме няма по метричната система — обади се Марино.

— Тридесет и три инча — каза Скарпета. — Премерих я в моргата. Както знаете, хората с ахондроплазия имат ненормално къси крайници, но торсовете и главите им са с относително нормални размери като у другите възрастни и по тази причина изглеждат непропорционално големи. Затова малките хора могат да карат коли, без да седят на възглавници, но имат нужда от удължени педали, така че краката им да достигат газта, съединителя и спирачката. В случая на Тери нейният торс има почти същата дължина като този на Джейми и моя. За него съм залепила ето този конец. — Скарпета им го показва. — Това е точно дължината на Териния торс и съм я разположила така, че започва от седалката на стола и свършва ето тук.

Посочи синята лента, която придържаше конца към стената, и продължи:

— Разстоянието между седалката и пода е петдесет и три сантиметра и тридесет и четири милиметра, което ще рече двадесет и един инча. Ако съберете осемдесет и три сантиметра и осемдесет и два милиметра и петдесет и три сантиметра и тридесет и четири милиметра, ще получите сто тридесет и седем сантиметра и шестнадесет милиметра или петдесет и четири инча. Оскар Бейн е висок сто двадесет и два сантиметра. С други думи, четиридесет и осем инча.

И посочи конца, който обозначаваше неговата височина.

— По-нисък дори от седналата Тери — каза Бъргър, без да спира да пише.

— Точно така — потвърди Скарпета.

Взе „конеца Оскар“ от стената и направи същото с „конеца седналата Тери“, след това помоли Марино да ги вземе и да ги държи успоредно, като докосват пода.

После направи още снимки.

На вратата се появи Бентън заедно с един униформен полицаи.

— Някой тук бил искал ескорт на стол до частен самолет, който ще лети до фабриката за бомби в Оук Ридж. Столът няма да се взриви или нещо подобно, нали?

— Донесе ли опаковките за уликата, за които помолих? — попита Марино.

— Доставки на място и веднага — усмихна се полицаият.

Скарпета помоли Марино да не мърда конците, обясни на Бентън какво правят и продължи:

— Ръцете му също са много къси — шестнадесет инча или четиридесет и един сантиметра от раменната става до върховете на пръстите, което му осигурява по-слаба опорна сила. Твоят обсег, Бентън, е двадесет и един сантиметра повече от неговия и ако ти беше стоял зад седналата Тери, щеше да се извисяваш над нея петдесет и един сантиметра, което би ти осигурило огромна опорна сила. При Оскар нещата са съвсем различни. Представи си някой с неговите размери да се опита да дърпа нагоре и назад с все сили, докато жертвата му рита на стола.

— Той дори не е на едно равнище с нея, когато го прави, така ли? Не виждам как би могъл да я удуши — съгласи се Марино. — Особено ако го е правил отново и отново, та тя да се свестява и след това отново да я души, докато пак изгуби съзнание, както каза ти. Няма значение колко тежка щанга може да вдигне от легнало положение.

— Да, май няма начин да го е направил той — каза Бъргър.

— Тревожа се за Оскар — каза Скарпета. — Някой опитвал ли е да се свърже с него?

— Говорих с Моралес — отговори Бентън — и го попитах дали някой знае къде е Оскар или дали е чувал за него. Отговори ми, че полицията разполагала с мобилния му телефон.

— Доброволно ли го е предал? — попита Скарпета.

— Да, заедно с множество други неща — отвърна Бентън. — Лошо, особено за телефона. Щеше ми се да е у него, защото не вдига

телефона вкъщи, което не ме изненадва. Не знам как ще успеем да се свържем с него.

— Мисля, както вече казах, че трябва да се разделим — каза Бъргър. — Бентън? Ти и Кей се вижте с Моралес в дома на Оскар и огледайте. Аз и Марино ще се погрижим столът да бъде опакован както трябва. Ще се погрижим и намазките, които Кей е взела от тоалетката, и останалите улики да заминат направо в лабораториите. След това ще идем отсреща и ще проверим какво има да казва съседката за Джейк Лаудин.

Скарпета изнесе стола от банята и го остави пред полицая, който бе готов да го опакова и да го съпроводи до местоназначението му.

— Ако си още в апартамента на Оскар, когато свършим, ще се видим там — каза Бъргър. — Луси каза, че ще ми звънне, ако открие нещо важно.

26.

Оскар Бейн живееше на Амстердам авеню в десететажна сграда от безвкусни жълти тухли, която напомни на Скарпета фашистките сгради на Мусолини в Рим. Портиерът отказа да ги пусне до асансьора, докато Моралес не му покаже значката си. Приличаше на ирландец, възпълен и побелял, облечен в униформа със същия зелен цвят като тентата пред входа.

— Не съм го виждал от Нова година — обясни портиерът и кимна към куфарчето на Скарпета. — Мисля, че знам защо сте тук.

— Така ли? — възкликна подигравателно Моралес. — И защо сме тук?

— Четох за това. Никога не съм я виждал.

— Имаш предвид Тери Бриджис? — попита Бентън.

— Ами да де, всички говорят за случая. Чух, че го били пуснали от „Белвю“. Не е хубаво, че го наричат как ли не. Човек изпитва съжаление към всеки, който е подложен на подобни подигравки.

Доколкото Скарпета знаеше, никой не беше чувал за Оскар и никой нямаше представа къде е в действителност и тя много се тревожеше, че някой може да го нарани.

— Значи ние портиерите сме петима и всички казват едно и също: тя никога не е идвала в тази сграда, защото поне един от нас щеше да знае. А той стана странен — добави портиерът.

Говореше на Скарпета и Бентън, защото очевидно не харесваше Моралес и не се опитваше много-много да го скрие.

— А не беше такъв преди — продължи мъжът, — и го знам това със сигурност, защото работя тук от единадесет години, а той живее в сградата от пет-шест. Преди беше дружелюбен, наистина мил човек. Изведнъж обаче се промени. Отряза си косата и я изруси. Стана като невен в главата, престана да говори и през повечето време си седеше вкъщи. А когато излизаше, го правеше в странни часове и беше нервен като сърна.

— Къде си държи колата? — попита Моралес.

— В подземния гараж зад блока. Много от живущите паркират там.

— Кога се случи? — попита Бентън. — Кога забелязахте промените у него?

— В началото на есента. През октомври вече започна да става очевидно, че нещо с него не е наред. Като знам сега за момичето, си обяснявам онова, което се питах тогава: в какво ли се е забъркал? Да го кажем другояче: когато двама души се съберат и единият се промени към по-лошо — а бе вие си решете.

— Денонощно ли има човек на входа? — попита Бентън.

— Двадесет и четири часа дневно седем дни в седмицата. Елате, ще ви заведе горе. Имате ключ, нали?

— Защо, вие нямате ли?

— Всъщност не. — Пръстът му в зелена ръкавица натисна бутона за повикване на асансьора. — Преди няколко месеца господин Бейн сам си смени патрона. По времето, когато започна да става странен.

Качиха се, портиерът натисна бутона за десетия етаж и продължи:

— Би трябвало да ни даде ключ. Трябва да имаме ключове от всички апартаменти в случай на извънредно положение, нали така? Не спряхме да му искаме, но все още не сме получили.

— Изглежда, милият Оскар не иска никой да му влиза в жилището — обади се Моралес. — Изненадан съм, че не сте го изхвърлили.

— Работата вече вървеше към сблъсък с управителя. Никой не иска подобно нещо, нали? Все се надявахме, че ще се вразуми. Съжалявам, че е толкова бавен. Най-бавният асансьор в града. Все едно някой горе на покрива ни дърпа с въже... Та както и да е, господин Бейн живее изолирано. Никога не му идват гости. Никога не е създавал проблеми, но искам да кажа, че започна да се държи малко необичайно по същото време, когато си боядиса косата. Не че е моя работа, но...

— Това единственият асансьор ли е? — попита Скарпета.

— Има и товарен. Молим живущите да използват него, когато си извеждат кучетата. Не всички са съгласни да са в един асансьор с куче. Пуделите са най-лошите. А кралските са отвратителни. Страх ме е от

тях. Не се качвам на асансьора, ако някой от тях е вътре. По-скоро бих се возил с питбул.

— Ако някой се качи на товарния асансьор, ще го видиш ли? — попита Моралес. — Например, ако се опитва да се измъкне, без да го видят?

— Не виждам как може да стане. И от двата асансьора се слиза — и се качва де — през парадния вход.

— Значи няма друг начин за влизане в сградата? — настоя Моралес. — Сигурни ли сме, че Оскар не е дошъл тази вечер и никой не го е видял?

— Освен ако не се е качил по противопожарната стълба и не е влязъл през покрива — каза портиерът така, сякаш за да го направи, Оскар трябваше да е поне Човекът паяк.

На влизане Скарпета беше забелязала зигзагообразната стълба и площадките.

Асансьорът спря и излязоха във фоайето. Беше покрито със стар зелен мокет, а стените бяха светложълти. Скарпета погледна нагоре към пластмасовия купол със стоманени рамки и попита:

— Това ли е достъпът от покрива, за който стана дума?

— Да, госпожо, но трябва и стълба. От противопожарната стълба се стига само до апартаментите.

— Къде е стълбата?

— Някъде в мазето.

— Може ли да проверите дали все още си е на мястото? — попита Бентън.

— Разбира се. Обаче сигурно не е влязъл и излязъл оттук, защото иначе стълбата щеше да е под оберлихта, нали? Не мога да ви разбера. Да не би да искате да кажете, че трябва да имаме охрана и на покрива? В края на краищата са го пуснали от „Белвю“, нали?

Поведе ги по коридора към тъмната дървена врата на апартамента на Оскар, 10Б.

— Колко апартамента има на този етаж? — попита Скарпета. — Четири?

— Да, госпожо. Съседите му работят и ги няма през деня. Вечер също често излизат, защото нямат деца. Двама имат и други жилища в града.

— Ще ми трябва информация за тях — намеси се Моралес. — И не само за тях, а за всички, които живеят в сградата.

— Разбира се. Жилищата са четиридесет. По четири на етаж. Този е най-грозният, както виждате. Не бих го нарекъл мансарда, защото апартаментите не са по-хубави от онези на другите етажи. Но пък гледката е много по-хубава. От задните жилища Хъдсън се вижда много хубаво. Да ви кажа, наистина съм смаян. Господин Бейн със сигурност не прилича на такъв тип. Но пък кой ли прилича? А и започна да става странен, както ви казах. Ще ида да проверя за стълбата.

— Друже, едно малко уточнение — каза Моралес. — На господин Оскар Бейн не му е повдигнато никакво обвинение. Никой не казва, че е убил гаджето си. Така че внимавай какви ги приказваш за него. Разбрано?

Бяха стигнали вратата на Оскар и Моралес извади ключ — „Медеко“, за брава с четиристранно заключване. Скарпета забеляза и нещо друго, към което не искаше да привлича внимание, докато портиерът беше още при тях. Черна нишка, дълга петнайсетина сантиметра, на мокета точно под долната панта на вратата.

— Аз ще съм долу — каза портиерът. — Ако ви дотрябвам, в кухнята има вътрешен телефон. Наберете нула. На кого да се обадя за стълбата?

Моралес му подаде визитка.

На портиера, изглежда, не му се щеше да я взима, но нямаше избор. Тръгна обратно към асансьора, а през това време Скарпета сложи на пода куфарчето си, отвори го и раздаде на всички ръкавици. Вдигна нишката, огледа я с лупата и забеляза в единия край възел, покрит с нещо, което приличаше на безцветен восък.

Заподозря, че знае предназначението на нишката с възела, но вратата беше два пъти по-висока от Оскар и той със сигурност не би могъл да стигне до горния ѝ край без помощ.

— Какво намери? — попита Моралес, взе нишката и я заразглежда с лупата.

— Ако трябва да направя предположение — обясни тя, — бих казала, че я е сложил на горния ръб на вратата, за да разбере дали е отваряна, докато го е нямало.

— Хитър дребосък. Май ще е по-добре да разберем все пак къде е стълбата. Как е стигнал до горния край на вратата?

— Знаем, че е параноичен — намеси се Бентън.

Скарпета постави нишката в плик за улики и я номерира, докато Моралес отключваше и отваряше. Алармата започна да вие, но той влезе и набра кода — беше записан на салфетка, после запали лампите.

— О, я вижте, тук има още една джаджа за прогонване на духове — подхвърли той насмешливо, наведе се и вдигна изправената на пода пред вратата телена закачалка. — Сега остава да видим черта от брашно, както правят откачалките, за да не би в къщите им да влязат извънземни.

Скарпета огледа двата края на изправената телена закачалка, след това огледа малкото сплескано парче восък в пликчето за улики.

— Вероятно така е успял да сложи нишката горе. Нанизал е навосьчения възел върху края на закачалката. На восъка има вдлъбнатина, която отговаря на диаметъра на телта. Я да видя дали съм права.

Излезе от апартамента и затвори вратата. Под нея имаше достатъчно разстояние, та закачалката да влезе. Пъхна я под вратата в апартамента и Моралес отвори.

— Луда работа! — каза Моралес. — Нямам предвид теб.

Всекидневната беше безупречна и мъжка: стените бяха боядисани в отсенки на тъмносиньото и украсени с красива сбирка от викториански карти и графики. Оскар си падаше по тъмни антики и английска кожа и очевидно беше маниакално пристрастен към устройствата за борба срещу контрола на съзнанието. Те бяха стратегически разположени навсякъде: от евтини спектрометри и радиочестотни сензори до такива за измерване на магнитни вълни. Предназначението им беше да откриват различни проследяващи честоти като инфрачервени, електрически и магнитни вълни.

Докато обикаляха из апартамента, откриха антени, парчета облицовано с винил олово, легени с вода и странни приспособления като метални плочки, покрити с алуминиево фолио и свързани с батерии, самоделни медни пирамиди, пластмасови каски, покрити със звукоизолираща пяна и завършващи на върха с малки парчета тръба.

Палатка от алуминиево фолио напълно покриваше леглото на Оскар.

— Устройства за смущаване на вълните — обясни Бентън. — Пирамидите и каската за блокиране на звуковите вълни и лъчевите енергии, включително психическата. Опитвал се е да създаде около себе си балон от силови полета.

Луси слезе от таксито пред кооперацията от червеникавокафяви тухли на Тери Бриджис, прехвърли найлоновата раница през рамо, плати сметката и загледа как Марино и един униформен полицай товарят в полицейския микробус един голям кашон. Не беше виждала Марино, откакто миналата пролет го заплаши в рибарската колиба, че ще му пръсне главата, и реши, че най-добрият подход е да отиде право при него.

— Това ли е полицаят, който ще придружи товара?

— Да — отвърна Марино.

— Записа ли си номера на фюзелажа и имената на пилотите? — попита тя ченгето. — Самолетът е на територията на „Сигначър“ на Ла Гуардия, Брент ще те чака на входа. Той е СП, ще носи черен костюм, бяла риза и синя вратовръзка. И панталони, разбира се.

— Какво е СП? — попита полицаят, докато затваряше задната врата на микробуса. — И какви са тия глупости, че носи панталони?

— Старши пилот, седи на лявата седалка и ще ти прави компания. Гледай да му кажеш, че носиш пистолет, в случай че си е забравил очилата. Без очила е сляп като прилеп. Затова носи панталони.

— Ха, ха, това трябва да мине за шега, така ли?

— Има двама пилоти. Според правилата на Въздушния контрол само единият трябва да вижда. Затова носят панталони.

Полицаят я изгледа тъпо, после се обърна към Марино:

— Кажи ми, че се бързика.

— Не знам. Аз не обичам да летя. Вече не обичам.

Бъргър излезе и се спусна по петте стъпала в студения вилнеещ вятър. Беше без палто. Бръсна косата от лицето си, придърпа сакото, за да се защити от студа, и каза на Марино:

— Няма да е лошо да си вземем палтата.

Не каза нищо на Луси, но докосна ръката ѝ, докато вървяха с него към тъмносинята „Импала“.

— Ще проверя безжичната мрежа, която е използвала Тери — каза Луси на Марино. — Кажу ми на полицаия, който пази апартамента ѝ, за да си нямам проблеми с него и да не завърша на пода с белезници на ръцете. А може и да не се наложи да влизам в жилището, ако цялата сграда е към същата мрежа. Но преди това имам да ви казвам някои интересни неща.

— Защо не седнем в колата? — предложи Бъргър. — Там поне не духа.

Двете с Луси се настаниха отзад, а Марино седна на предната седалка, запали двигателя и пушна парното. Микробусът със стола на Тери Бриджис се отдели от бордюра и потегли. Луси дръпна ципа на раницата, измъкна отвътре „Мак Бук“ и го отвори.

— Две важни неща — започна тя. — Първо, как Тери се е хванала на въдицата на Скарпета612, което и да е лицето. Интернет страницата на „Джон Джей“. Девети октомври, около месец след като Кей и Бентън стават преподаватели там. Тери, или който и да е влязъл в нея под псевдонима Лунаси, е оставил съобщение в един новинарски бюлетин на колежа с въпрос дали някой знае как да се свърже с леля Кей.

Бъргър си обличаше палтото и Луси долови финия аромат на подправки, бамбук и масло от цветове на горчив портокал — парфюма на Бъргър, от Лондон. Луси вече беше попитала за него, надяваше се, че това не е поредното симпатично нещо, останало от Грег.

— Бюлетинът се пази в архив — продължи Луси.

— Как успя да го намериш? — попита Марино и се обърна към тях. Чертите му бяха почти неразличими в мрака.

— Доста си отслабнал — каза Луси.

— Престанах да ям — отговори той. — Не разбирам как хората не са се сетили за това. Бих могъл да напиша книга по въпроса и да изкарам бая пари.

— Ами напиши. Книга с празни листове.

— Точно това мисля да направя. Никаква храна и празни страници. Ще свърши работа.

Луси усещаше как внимателният му поглед изучава нея и Бъргър. Марино имаше сензори, които му казваха къде са хората в отношенията помежду си и в отношенията си с него. В неговия начин на мислене всичко беше свързано.

Бъргър четеше написаното на екрана на преносимия компютър.

„Здравейте всички,
Казвам се Тери Бриджис. Завършила съм криминологична психология и се опитвам да се свържа с д-р Кей Скарпета. Ако някой има връзка с нея, бихте ли ѝ предали моя имейл адрес? От миналата пролет се опитвам да я открия, за да взема интервю от нея за моята дисертация. Благодаря!

Т. Б.“

Луси прочете текста на глас за Марино.

После отвори друг файл и на екрана се появи снимката на Скарпета от днешната сутрешна колона на „Готам те пипна!“.

— Снимката в същия бюлетин ли е била? — попита Бъргър.

Луси вдигна лаптопа така, че Марино да може да види nelаскателната снимка на Скарпета в моргата — как сочи някого със скалпела.

— Това е оригиналната снимка — обясни Луси. — Фонът не е премахнат с фотошопа. Ако си спомняте, снимката в „Готам те пипна!“ е само на леля и човек не може да добие ясна представа къде точно е направена. Обаче, когато си върнем фона, виждаме плот с монитор за охранителни камери, а зад него има шкаф с чекмеджета. Поиграх си малко със снимката и я поизчистих — тя отвори друг файл, — и стигнах до това.

Показа увеличеното изображение на пластмасовата маска, която покриваше лицето на Скарпета. В него се отразяваха неясните черти на друго лице.

Луси плъзна пръст по падчето и отвори още един файл. Сега изображението на отразеното във визьора лице беше по-ясно.

— Доктор Лестър! — възкликна Бъргър.

— Логично — обади се Марино. — Човек като нея би мразил докторката и в червата.

— Можем да установим някои неща, които може да имат или нямат връзка — продължи Луси. — Снимката, публикувана тази сутрин в интернет, е направена в Съдебномедицинската служба на Ню

Йорк по време на случай или случаи в присъствието на доктор Лестър и тя е човекът, с когото леля разговаря. Очевидно доктор Лестър не е направила снимката, но знае кой я е направил, освен ако е пропуснала да забележи, че снимат колежката ѝ.

— Знае тя, знае — каза Бъргър решително. — Пази си владенията като лешояд.

— Тази снимка я няма на страницата на „Джон Джей“, макар да е възможно да я има в интернет и някой почитател да я е пратил на „Готам те пипна!“.

— Откъде знаеш, че доктор Лестър не я е направила лично? — попита Марино.

— Ще трябва да вляза в нейния имейл, за да го установя — каза Луси.

— Не — намеси се Бъргър. — Това не е в стила на Ленора. Начинът ѝ на действие в нейния нещастен живот е да уволнява хората и да се държи с тях така, сякаш нямат значение. Не да привлича вниманието към тях. Единственият човек, към когото отчаяно иска да привлече внимание, е тя самата.

— Тази вечер ги видях двамата да се държат много мило един с друг — подхвърли Марино. — С Моралес имам предвид. В парка на „Белвю“ до сградата за ДНК. Срегнаха се на една пейка за няколко минути, след като Бентън и докторката излязоха от моргата. Видях го, защото ги чаках, за да ги докарам тук. Моят прочит на станалото е, че доктор Лестър е искала да съобщи на Моралес какво е правила докторката в моргата и какво е открила. Освен това доктор Лестър прати есемес на някого, когато си тръгна през парка.

— Не съм сигурна, че това има някакво значение — възрази Бъргър. — Днес всички непрекъснато изпращат съобщения.

— Странно — обади се Луси. — Да се срещат в тъмния парк? Да не са...

— Опитах се да си го представя — отговори Марино. — Не можах обаче.

— Той има навика да се лепи за всички — каза Бъргър. — Може да са близки, но не са любовници. Бих казала, че тя не е негов тип.

— Освен ако не е некрофил — каза Марино сериозно, сякаш тази възможност наистина съществуваше.

— Подигравките са излишни — заяви Бъргър твърдо.

— Същността е — каза Марино, — че това ме изненада, защото не мисля, че е толкова близка с когото и да било, че да му изпраща текстово съобщение.

— Най-вероятно е изпратила съобщение на главния патолог — каза Бъргър. — Само предположение, но това повече ѝ подхожда, особено ако може да му даде информация и да си припише нещо, което е направил друг.

— Да си покрие гърба, защото вероятно е пропуснала нещо — обади се Луси. — Затова веднага се е свързала с началника. Трябва да вляза в неговия имейл, за да разбера.

— Не — каза Бъргър още по-твърдо.

Рамото ѝ беше здраво притиснато в Лусиното.

Луси така силно осъзнаваше всяко движение на Бъргър, звук и миризма, че се чувстваше като взела ЛСД — поне въз основа на онова, което беше чела за наркотика: усилен пулс, повишена телесна температура, смесени усещания като „чуване“ — на цветовете и „виждане“ на звуците...

— Сигурно е нещо толкова — съгласи се Марино. — Тя е риба лоцман. Плува с акулите и събира останките, които изпускат. Не ѝ се подигравам. Това е истината.

— Каква е връзката на Тери с всичко това? — попита Бъргър.

— Снимката е била изпратена на нея — отговори Луси. — Поточно на потребителската сметка Лунаси.

— Кой я е изпратил? — попита Бъргър.

— Скарпета612 ѝ я изпраща в първия понеделник на декември, което ще рече 3 декември, и по някаква причина, малко нелогично според мен, Тери я изтрива. Онзи, който ѝ я изпраща, също я изтрива, затова не се оказа в кошчето. Трябваше да я възстановя с помощта на неутралната мрежова програма.

— Искаш да кажеш, че снимката е изпратена на трети декември и двете страни са я изтрили веднага, в един и същи ден? — попита Марино.

— Да.

— Имало ли е съобщение към снимката? — попита Бъргър.

— Ей сега ще ви го покажа.

Луси плъзна пръст по падчето.

„Дата: понеделник 3 декември 2007 12:16:11

От: Скарпета

До: Тери

Тери,

Зная, че обичаш оригинални материали, така че приеми това като подранил коледен подарък за твоята книга. Но не искам да ми благодариш, че съм ти я дала, и ще отрека, ако ме попитат. Нито ще ти кажа кой я е направил — стана без мое разрешение (идиотът ми даде копие, убеден, че ще ми достави удоволствие). Моля те да преместиш снимката в уърдов файл и да я изтриеш от своя имейл, както аз току-що я изтрих от моя.

Скарпета“

— Тери Бриджис е писала книга? — попита Марино.

— Не знам — отговори Луси. — Но на базата на онова, което с Джейми видяхме от дисертацията ѝ, може да се каже, че е вървяла натам.

— Особено ако е повярвала, че всички тези материали идват действително от Кей — каза Бъргър. — А аз мисля, че е било точно така. Мисля, че Лунаси е била Тери. За протокола обаче ще кажа, че това е само предположение.

— Аз също мисля така — включи се Луси. — Очевидно важният въпрос е дали лицето, което се е представяло за леля ми пред Тери в тези имейли, има нещо общо с нейното убийство?

— А интернет протоколът? — попита Марино.

— А вие кога ще получите информацията от доставчика на интернет, за да идентифицираме клиента? Защото адресът, който получавам аз, е двадесет и някое си каре Горен Ийст Сайд, което включва Гугенхайм, Метрополитън и Еврейския музей. Това не помага за решаването на въпроса.

Луси знаеше точното място, но нямаше да е щедра. Бъргър не обичаше да се нарушават правилата, а тя имаше приятели сред общността на интернет доставчиците още от годините си в полицията и други, от още по-отдавна, да не говорим за общи познати. Онова, което беше направила, не се различаваше от това как ченгетата

взимаха съдебно разпореждане, след като вече са отворили багажника на колата и са открили вътре сто килограма кокаин.

— Също така в този район, който е известен като Милята на музеите, се намира и кабинетът на дерматоложката доктор Елизабет Стюарт.

Лицето на Бъргър беше съвсем до нейното в мрака на задната седалка, парфюмът ѝ ѝ действаше като магия.

— В същия район? — попита Бъргър.

— Дерматоложката на звездите има апартамент, който заема целия трийсети етаж на сградата, в която е кабинетът ѝ — обясни Луси. — Отсъства заради празниците. Кабинетът ѝ ще бъде отворен чак в понеделник, на седми януари.

27.

Скарпета изчака с влизането в библиотеката, докато не успя да намери извинение да остане сама: обаждането на Луси ѝ предостави тази възможност.

Тя остави Моралес и Бентън в спалнята, мина през гостната и влезе в библиотеката точно докато Луси ѝ разказваше за съобщението на страницата на „Джон Джей“ и я попита дали е знаела за това. Докато оглеждаше лавиците с книги по психиатрия, тя отговори, че не е знаела, и добави:

— Съжалявам, че чувам подобно нещо. Всичко, което чувам, ме кара да съжалявам. Съжалявам искрено. Ще ми се да бях знаела, че се опитва да ме намери.

Не виждаше книгата, за която ѝ беше казал Оскар: „Преживелиците на психиатричния лекар“, в която твърдеше, че е скрил компактдиска. Съмненията ѝ в него се умножиха. Каква играчка играеше с нея?

— А тазсутрешната снимка в интернет — продължи Луси — е направена тук, в нюйоркската морга. В момента си разговаряла с доктор Лестър. Това подсеща ли те за нещо?

— Нямам спомен някой да ме е снимал, докато съм била там, иначе щях да се сетя сутринта, когато видях снимката.

— Когато я погледнеш пак, ще я видиш допълнена с плот и екран за изображенията от охранителните камери. Може би ще успееш да разбереш къде е стояло лицето. Може това да ти подсказе нещо.

— Трябва да е било откъм някоя маса за аутопсии. В залата има три, така че може да е имало още някого за друг случай. Обещавам, че ще помисля внимателно за това, но не сега.

Всичко, за което можеше да мисли сега, бе да говори отново с Оскар и да му каже, че книгата не е тук. Можеше да си представи отговора му: „Те са намерили компактдиска“. Това щеше да обясни нишката откъм външната част на вратата. „Те са го взели“. Това щеше да каже. Тя не беше споменавала книгата и скрития в нея компактдиск

на Моралес или Бентън. Не можеше да им каже, че книгата и дискът са тук, и не можеше да им каже, че ги няма. Тя беше лекарката на Оскар Бейн. Онова, което се беше случило между тях, оставаше поверително в разумни граници.

— Имаш ли нещо за писане? — попита Луси. — Ще ти продиктувам телефоните на доктор Елизабет Стюарт. Това е дерматоложката.

— Зная коя е.

Луси обясни, че снимката е изпратена на Тери Бриджис на трети декември около обяд от едно интернет-кафе от другата страна на улицата срещу кабинета на доктор Стюарт. Даде на Скарпета номера на мобилен телефон и номера на президентския апартамент в „Сейнт Реджис“, Аспен, Колорадо и обясни, че д-р Стюарт винаги отсяда там под името на съпруга си, което е Оксфорд.

— Питай за доктор Оксфорд — посъветва я Луси. — Направо да се чудиш какво са готови да ти разкажат хората, но няма да го кажа на никого друго. Джейми държи да се минава по официалните канали, представяш ли си? Както и да е. Можеш ли да попиташ Моралес нещо от мое име и да кажеш на Бентън да ми звънне после?

— Разбира се.

— Аз съм във фоайето на Терината кооперация, влязла съм в безжичния интернет, който е достъпен за всички апартаменти — обясни Луси. — Той излъчва, което означава, че е видим за всички, които са в него. Има такова устройство.

Домашният гимнастически салон на Оскар се намирал в спалнята за гости. Покритото му с алуминиево фолио легло бе в средата на помещението, където разговаряха Бентън и Моралес.

— Какво точно да го питам? — каза Скарпета.

Можеше да види защо Моралес е популярен сред жените и неохотно уважаван, но мразен от почти всички останали, включително съдиите. Напомняше ѝ за спортните звезди, които бяха на стипендии в Корнел, когато следваше там, тези боклучави крайно самоуверени млади мъже, които компенсираха сравнително дребния си ръст с жилавост и бързина и бяха нагли и скандални. Не слушаха никого, не уважаваха треньорите и съотборниците си, бяха интелектуално мързеливи, но бележеха точки и радваха тълпите. Не бяха мили хора.

— Питай го дали знае, че там има камера — каза Луси.

— Мога да отговоря и аз — каза Скарпета. — Инсталирал е камера за видеонаблюдение на покрива. Марино знае за нея. Джейми с теб ли е?

Скарпета не осъзнаваше защо задава този въпрос, докато думите не изскочиха. Беше нещо, което усещаше, може би го бе почувствала още първия път, щом ги беше видяла заедно по времето, когато Луси беше още дете или дете поне в съзнанието на Скарпета. А Бъргър беше почти петнадесет години по-голяма от нея.

Имаше ли значение?

Луси със сигурност вече не беше дете. Обясни на Скарпета, че Бъргър и Марино са отишли от другата страна на улицата, за да разговарят със свидетелка, още преди половин час.

Може би простата логика подсказваше, че толкова заета и важна прокурорка като Джейми Бъргър няма да прекара цяла вечер с Луси в Гринич Вилидж, за да гледа как един компютър работи с някаква програма. Всичко, което Луси можеше да открие, можеше да бъде предадено по телефона или с имейл. Вярно беше, че Бъргър е известна с трудолюбието си и е крайно енергична и свирепа, когато ставаше дума да възприеме местопрестъплението лично, и се разпореждаше уликите да бъдат бързо анализирани. От време на време се появяваше и в моргата, ако някоя аутопсия я интересуваше и не я правеше д-р Лестър. Не беше от хората, които гледат компютри. Не сядаше в лабораторията, за да гледа хроматографията, микроскопията, проучването на уликите или усилването на слабите биологични следи.

Бъргър даваше заповеди и после провеждаше срещи за преглеждане на резултатите. На Скарпета ѝ беше неприятно да си мисли как Луси и Бъргър са били сами часове наред. Тревогата ѝ водеше началото си отпреди пет години, последния път, когато ги беше видяла заедно, когато се появи без предупреждение в мансардния апартамент на Бъргър.

Беше очаквала, че ще намери Луси там да споделя с Бъргър какво се е случило в хотелската стая в Шчечин, да разкрива подробности, които Скарпета не знаеше.

Беше почувствала, че вече не е център на живота на племенницата си. Или може би беше очаквала, че един ден вече няма да бъде. Това беше истината, нейната егоистична истина.

Скарпета каза на Бентън, че Луси иска да говори с него, и добави:

— Аз ще отида да прегледам шкафовете му. — Това беше нейният начин да му даде знак.

— Ще съм в хола — каза Бентън, докато набираше номера на мобилния си телефон.

Скарпета усещаше, че Моралес я гледа, докато влиза в банята на Оскар. Колкото повече се запознаваше с начина на живот на Бейн, толкова по-потисната се чувстваше заради влошеното му психическо състояние. Шишенцата в шкафа за лекарства сочеха, че вярва в своите собствени кошмари, датите по лекарствата с рецепти потвърждаваха и времевата рамка.

Откри лизин, пантотенова и фолиева киселина, аминокиселини, калций, йодин, кафяви водорасли — хранителни добавки, приемани от хора, които са пострадали от радиация или се страхуват, че са. Под мивката имаше големи бутилки бял оцет, който Оскар сигурно добавяше към ваните си. В началото на миналия октомври беше получил рецепта за есзопиклон, който се използваше за лекуване на безсъние. Оттогава два пъти беше купувал лекарства с нея, вторият на двадесет и седми декември в аптека от веригата „Дуейн Рийд“. Името на лекаря, предписал сънотворното, беше Елизабет Стюарт. Скарпета щеше да ѝ се обади, но не сега и не оттук.

Започна да преглежда един малък шкаф, където Оскар съхраняваше лекарствата без рецепта и средства за първа помощ като бинтове, спирт за разтривки, марли и гел „Акуалайн“. Тъкмо го разглеждаше, когато Моралес влезе. Неотвореното бурканче нямаше етикет с цена, така че нямаше представа откъде може да е купено.

— Това не е ли нещо като вазелин? — попита Моралес.

— Нещо подобно — отговори тя.

— Смяташ ли, че лабораторията може да определи дали е същото вещество, намерено във вагината ѝ?

— Това по-често се употребява като лечебен мехлем — каза Скарпета. — За лечение на изгаряния, възпалена и подсечена кожа, контактен дерматит, екзема и така нататък. Между другото, Оскар не страда от нищо подобно. Гелът е популярен сред бегачи, туристи, колоездачи. Можеш да го купиш от всяка аптека или дрогерия.

Прозвуча така, сякаш защитава Оскар Бейн.

— Да, знаем, че малкият Оскар е голям бързоходец, какъвто ни е дюстабанлия. Портiererът казва, че почти всеки ден излизал с мъничкото си екипче независимо какво е времето. Стълбата е на покрива — странно, нали? Никой в сградата няма представа защо. Аз обаче си мисля, че малкото човече се е качило по противопожарната стълба и е влязло през някой прозорец, след това е излязло през вратата към покрива и е издърпало стълбата. Това обяснява защо е на покрива.

— Защо му е да прави това?

— За да влезе. — Моралес я гледаше настойчиво.

— Отварянето на прозореца няма ли да включи алармата? — попита тя.

— Била е изключена. Обадох се в охранителната фирма, за да про-у-ча. Малко след като Оскар е излязъл от „Белвю“, бум, алармата е спряна. От фирмата позвънили в жилището, обадил се мъж, обяснил, че станало случайно, и казал паролата. Алармата не е толкова силна. В сградата няма да я чуят, особено ако е изключена бързо. Какво мислиш?

— Нямам нито една мисъл по този въпрос.

— Глупости, ти имаш мисли за всичко, доктор Си Ен Ен. Затова си известна. Прочута си заради всичките удивителни мисли, които ти идват.

Той се приближи до шкафа, като я забърса с рамо, и взе бурканчето „Акуалайн“.

— По химически път можем да определим дали е същото вещество като изваденото от тялото, нали?

— Със сигурност може да се определи какво не е — отговори тя. — Например желе „К & Ж“, което има определени антисептични и предпазващи добавки като натриева основа или метилпарабен. „Акуалайн“ не съдържа предпазващи добавки, а основно минерално масло и петролатум. Сигурна съм, че нищо подобно не е намерено в апартамента на Тери. Най-малкото не е в описа от обиска, а аз прегледах шкафа с лекарствата и огледах жилището. Ти би трябвало да знаеш най-добре.

— Това не означава, че не го е донесъл в комплекта си за убийство и че после не го е отнесъл. Не казвам, че Оскар го е

направил, а убиецът, но не казвам и че те двамата не са едно и също лице.

Кафявите очи на Моралес се бяха впили настойчиво в нейните. Той сякаш едновременно се забавляваше, но беше и ядосан.

— Обаче ти залагаш на това, че в нейния апартамент няма нищо — продължи той. — Снощи не знаех, че търсим глайтгел, защото аутопсията още не беше направена. Но потърсих, когато се върнах.

Скарпета за пръв път чуваше, че се е връщал, и си спомни за кабинета на Тери и забележката на Марино, че някой е загладил мокета в помещението.

— След като твоето приятелче Марино намери лаптопите, се върнах в жилището, за да проверя дали не е пропуснато и нещо друго — продължи Моралес. — По това време вече знаех резултатите от аутопсията, бях говорил с Досадната Лестър, така че се оглеждах за смазочно средство. Обаче не, нищо не намерих.

— Забелязахме мокета в кабинета — каза тя.

— Сигурен съм, че сте — отговори Моралес. — Мама ме е научила да чистя след себе си, да оправям ресните на килима, да съм послушен и отговорен. Като стана дума за това, мисля, че ще е добре да вземем някои от тези неща. Казах ли ти, че за всеки случай взех заповед за обиск, ако вземем да намерим нещо полезно?

Стрелна я с широка усмивка, разкриваща всичките му зъби, и ѝ намигна.

Върнаха се в спалнята със спортната екипировка и леглото с балдахина от алуминиево фолио. Скарпета отвори един килер и огледа лавицата, на която имаше още покрити с пяна каски и антени. Прегледа висящите на закачалки дрехи — повечето бяха неофициални — и забеляза в джобовете на няколко блейзъра пластмасови плочки — поредната разновидност на щит. Спомни си тревожното подмятане на Оскар в амбулаторията, че не носи никаква защита.

На пода на килера бяха подредени малки апрески, официални обувки, маратонки „Найки“ и плетен ракивов кош, пълен с гири, възета за скачане, тежести за глезените и една спаднала топка за фитнес.

Тя вдигна маратонките. Изглеждаха стари и не особено подходящи за сериозен атлет с възможни проблеми в глезените и краката.

— Това единствените маратонки ли са? Би трябвало да има похубав чифт от тези. Всъщност няколко чифта.

— Все забравям как те наричат — подхвърли Моралес. После се приближи към нея и продължи: — Орловото око. Покрай другите прякори.

Беше достатъчно близо, та Скарпета да забележи малките червеникави петънца по светлокафеникавата му кожа и да подуши прекалено силния му одеколон.

— Носи „Брукс Ериъл“, създадени специално за хора със свръхпронация^[1], които се нуждаят от по-голяма устойчивост — обясни той. — В това има известна ирония, защото... — Моралес махна с ръка към спалнята — твоят почитател Оскар ще се нуждае от цялата устойчивост, която би могъл да получи. Добри са за хора с плоскостъпие. С широки подметки и уникални шарки. Взех чифта, с който беше снощи, и го пратих в лабораторията. Заедно с дрехите.

— А с какво е бил обут, когато преди малко е напуснал „Белвю“?

— Ето още един въпрос на Орловото око.

Тя продължи да отстъпва едва забележимо от него, а той продължаваше да я следва. Беше почти влязла в килера. Остави маратонките на пода, заобиколи го и се отдалечи.

— Снощи, когато се съгласих да го заведа в хотела за луди — каза Моралес, — сключих малка сделка. Казах му, че ако ми позволи да взема дрехите му, ще се отбием у тях, за да може да си вземе чантата за извънредни случаи. Че така ще е подготвен, когато е готов да си върви.

— Явно не си очаквал да остане дълго.

— Именно. Нямах да остане дълго, защото основната му причина да влезе там беше да види Бентън и най-вече теб. Мечтата му се изпълни и си е заминал.

— Снощи сам ли е дошъл да си вземе сака със спортния екип?

— Не беше арестуван, можеше да прави каквото си иска. Аз чаках в колата. Той влезе и се бави десетина минути. Най-много. Може би затова нишката от малкия му капан беше на пода. Забравил е да я върне на горния ръб на вратата, когато е излязъл. Бил е малко разстроен.

— Знаем ли какво е имало в тази чанта за извънредни случаи?

— Джинси, синя тениска, маратонки „Брукс“, чорапи, бельо, вълнено яке с цип. В отделението има списък. Джеб го прегледа. Вече се запозна с Джеб.

Тя не каза нищо. Стояха един до друг пред леглото с балдахина от алуминиево фолио.

— Пазачът днес следобед пред вратата. Който се грижеше да си в безопасност — обясни Моралес.

Тя се смая от Род Стюарт, който запя „Мислиш ли, че съм секси?“. Така звънесе джобният му компютър — тежък и скъп. Той натисна бутона на слушалката и се обади.

— Ало?

Тя излезе и намери Бентън в библиотеката. Държеше „Бандата с въздушния стан“.

— Става дума за машина, с която през 1812 г. според един болен, Джеймс Тили Матюс, са контролирали съзнанието му. Добре ли си? Не исках да се намесвам. Реших, че ще ме извикаш, ако искаш да го направя на трътка.

— Той е истински задник.

— Разбрах го много добре. Та ти разправях за бандата със стана. Този апартамент сякаш е излязъл от това описание. Кралската психиатрична болница „Бедлам“.

— Зная.

Погледите им се срещнаха. Той сякаш чакаше тя да му каже нещо.

— Ти знаеше ли, че Оскар е имал в отделението чанта с дрехи, в случай че реши да си тръгне? — попита тя. — И че снощи Моралес го е довел тук?

— Знаех, че Оскар може да си тръгне веднага щом пожелае — отговори Бентън. — Всички го знаехме.

— Мисля, че това е необичайно. Сякаш Моралес едва ли не го е окуражавал да си върви, искал е да се махне от болницата.

— Защо мислиш така?

— Заради някои неща, които каза.

Тя хвърли поглед към отворената врата, да не би Моралес внезапно да влезе.

— Например усещането, че докато е карал Оскар от местопрестъплението, са водили големи преговори.

— Това не е необичайно.

— Разбираш в какво затруднение се намирам — каза тя и пак заоглежда книгите. Пак остана разочарована.

Оскар беше казал, че книгата с компактдиска ще е във втората библиотека вляво от вратата, на четвъртата лавица. Нямах я. Четвъртата лавица беше пълна с натрупани една върху друга архивни кутии с етикети „Брошури“.

— Според теб какво трябва да има в сбирката си, а го няма? За да е по-пълна — подхвърли Бентън неизвестно защо.

— Защо питаш?

— Един пазач, Джеб, ми разказва разни неща. За съжаление разказва на много хора разни работи, но днес със сигурност не е искал да пострадаш, когато беше в амбулаторията, и изобщо не е бил доволен, че си го накарала да излезе. Когато се обадох и открих, че Оскар го няма, си побъбрихме с Джеб. Както и да е, какво липсва в колекцията на Оскар?

— Изненадана съм, че няма „Преживелиците на психиатричния лекар“ от Литълтън Уинслоу.

— Интересно — каза Бентън. — Много интересно как се сети за това.

Тя го дръпна за ръкава и клекнаха пред втората библиотека. Скарпета започна да вади напосоки архивни кутии от най-долната лавица. Чувстваше се обърквана, сякаш си е изгубила джипиеса и всичко, което може да ѝ каже коя от посоките е правилната. Не знаеше кой е луд и кой не е, кой лъже и кой казва истината, кой говори и с кого, и кой ще е следващият, който ще се появи и когото не би трябвало да вижда. Отвори една кутия и видя сбирка брошури от XIX век за механически ограничители на движението и водолечението.

— Би трябвало да я има — каза Скарпета.

— Причината да я няма е, че такава книга не съществува — каза Бентън, наведен до нея над брошурите.

Раменете им се допираха и физическото му присъствие я успокояваше. Имаше нужда да го усети.

— Не и от този автор. Авторът на „Преживелиците на психиатричния лекар“ е Монтегю Ломакс, написал е книгата си петдесет години след като Литълтън Уинслоу, син на Форбс Уинслоу,

създава своята прочута „Оправдание на лудостта“ или „Наръчник на лудостта“.

— Защо му е на Оскар да лъже?

— Защото не се доверява на никого. Наистина вярва, че го шпионират. Може лошите да чуят къде е скрил единственото си доказателство, така че и с теб разговаря с недомлъвки. Ако те е достатъчно грижа за него, ще дойдеш в тази библиотека, както всъщност го направи, и ще го разбереш. Причините може да са много.

Скарпета отвори друга кутия, пълна с брошури за „Белвю“. Извади справочник за гледане на болни и вътрешноболничен справочник за служителите между 1736 и 1894 г. Вдигна купчинка лекции и брошури от 1858.

На дъното на кутията лежеше флашка с шнурче.

Тя си свали ръкавиците, уви флашката в тях и я даде на Бентън.

Изправи се и още преди да се е обърнала, почувства, че Моралес е зад тях на вратата. Надяваше се, че не я е видял да увива флашката.

— Трябва веднага да тръгваме — каза той.

В ръцете си държеше хартиен плик за улики, запечатан с червена лепенка. Бентън сложи кутията на мястото ѝ и се изправи.

Не държеше увитата в ръкавиците флашка. Сигурно я беше пуснал в джоба си.

— Джейми и Марино са от другата страна на улицата. Не на тази, а срещу апартамента на Тери в Мъри Хил — обясни Моралес нетърпеливо. — Свидетелката, която се обади за проявената към животни жестокост, не си вдига телефона и интеркома. Лампите на входа на кооперацията не светят, а външната врата е заключена. Марино каза, че когато ходил там преди това, не била заключена.

Излязоха от апартамента на Оскар. Моралес не си направи труда да включи алармата.

— Там има противопожарна стълба и капак за покрива — продължи напрегнато. — Капакът бил отворен и подпрян.

Не си направи и труда да заключи.

---

[1] Когато при тичане тежестта пада на вътрешната част на стъпалото. — Б.пр. ↑

28.

Един от обитателите, мъжът в апартамент 2В на втория етаж, се беше върнал — когато заобиколи сградата отстрани, Марино видя зад щорите потрепващата светлина на телевизор.

Знаеше името на наемателя, защото знаеше имената на всички. До момента обитателят на апартамента, двадесет и осем годишен интернист в „Белвю“, не отговаряше на интеркома.

Марино опита отново. Бъргър и Луси стояха до него на студения вятър, гледаха и чакаха.

— Доктор Уилсън — заговори Марино, натиснал бутона на интеркома, — отново е полицията. Не искаме да влезем в сградата насила.

— Не казахте какъв е проблемът — чу се мъжки глас от високоговорителя до вратата.

— Аз съм детектив Марино от Нюйоркското полицейско управление — повтори Марино, докато хвърляше ключовете от колата на Луси. — Трябва да влезем в 2Б. Апартаментът на Ива Пибълс. Ако погледнете през прозореца към улицата, ще видите цивилната ми „Импала“. Една полицайка ще пусне полицейските светлини зад решетката на предния капак, за да се уверите, че става дума за полицейски автомобил. Разбирам, че не ви се иска да отключите вратата, но не желаем да я разбиваме. Когато влязохте във входа, видяхте ли вашата съседка?

— Нищо не мога да видя. Навън е тъмно — отговори гласът.

— Елементарно, Уотсън — изсумтя Марино, като пусна бутона, така че д-р Уилсън да не може да го чуе. — Пуши трева, искате ли да се обзаложим? Затова не иска да ни пусне да влезем. — После пак натисна бутона: — С доктор Уилсън ли говоря?

— Няма да отговарям на въпросите ви и няма да отворя външната врата. Не и след станалото от другата страна на улицата.

Един от прозорците се плъзна и се отвори, щорите помръднаха.

Марино беше сигурен, че този тип се е надрусал до козирката. Госпожа Пибълс му бе казала, че съседът ѝ пуши трева. Кучи син. Повече се притесняваше да не бъде обвинен за притежанието на наркотици, отколкото, че възрастната вдовица в апартамента срещу неговия може да е загазила.

— Господине, трябва веднага да отключите входната врата. Ако погледнете през прозореца, ще видите, че лампите край външната врата не светят. Вие ли ги загасихте, когато сте се прибрали?

— Не съм пипал никакви лампи — отговори мъжкият глас, вече по-изнервено. — Откъде да знам, че сте от полицията?

— Нека аз да опитам — намеси се Бъргър. — Доктор Уилсън? Аз съм Джейми Бъргър от районната прокуратура. Трябва да проверим вашата съседка, но не можем да го направим, защото не искате да ни пуснете в сградата.

— Ако докарате няколко истински патрулки, може би ще си променя мнението.

— Това май само влоши нещата — каза Марино на Бъргър. — Той си седи там вътре и пуши трева, гарантирам го. Точно затова отвори шибания прозорец.

Луси беше седнала в колата на Марино и ярките мигащи синьо-червени светлини започнаха да хвърлят отблясъци по улицата.

— Не съм впечатлен — обади се пак гласът. — Всеки може да си купи подобни джаджи.

— Знаете ли какво, доктор Уилсън — каза Марино в микрофона на интеркома, — ще ви дам един номер и когато се обади диспечерът, кажете му, че тук пред сградата има един тип, който казва, че е детектив П. Р. Марино. Съгласен? Поискайте да го потвърди, защото те знаят, че в момента съм точно тук заедно с помощник районния прокурор Джейми Бъргър.

Мълчание.

— Няма да се обади — въздъхна Бъргър.

Луси се върна при тях.

— Ще ми направиш ли още една услуга, докато кисна тук да го увещавам? — попита Марино.

Помоли я да се върне в колата и да повика диспечера по радиостанцията. Тя го попита къде му е преносимата радиостанция и откога полицията вече не използва подобни средства за връзка. Той ѝ

отговори, че я е оставил в колата и че може да му я донесе, след като поиска помощ в цивилна кола и инструменти за разбиване на врата, включително таран. Тя отговори, че вратата е стара и може да се отвори и с кози крак, а той обясни, че иска нещо повече от кози крак, та да изскочат очите на оня кур сплескан, надрусаното до козирката докторче на втория етаж, като види турботарана, каквито използват за издънване на вратите на наркоманските свърталища, където се друсат с крек. Тогава можело и да не се наложи да го използват, защото задникът щял да отвори. Каза ѝ за всеки случай да поиска и линейка, ако Ива Пибълс случайно се нуждае от помощ.

Тя не вдигаше телефона си, нито отговаряше на интеркома. Марино не можеше да каже дали в апартамента ѝ свети. Прозорецът, пред който стоеше компютърът ѝ, беше тъмен.

Нямаше нужда да дава на Луси радиокода или допълнителни указания. Нямаше нужда никой да учи Луси какво е да си ченге и докато я наблюдаваше как се качва в колата му, почувства едно смушкване от миналото. Липсваха му отминалите дни, когато двамата караха мотоциклети, ходеха да стрелят, работеха по разследвания или разпускаха с по шест кутийки бира. Зачуди се какво ли оръжие носи.

Защото знаеше, че носи оръжие. Едно беше сигурно: че Луси няма да излезе невъоръжена дори в Ню Йорк. А той можеше да разпознае яке с оръжие в мига, когато го види. Нейното беше разпознал още щом слезе от таксито, докато той и полицаят товареха опакования стол. Онова, което приличаше на обикновено моторджийско яке, имаше голям джоб с велкро, който можеше да побере всеки въобразим пистолет.

Може би носеше 40-калибровия глок с лазерен прицел, който ѝ беше дал миналата година за Коледа, когато бяха в Чарлстън. Е, нямаше ли това да е символично за лошия му късмет? Не беше успял да прехвърли собствеността, преди да изчезне от живота ѝ, така че ако тя направеше нещо шантаво, шибаното оръжие можеше да бъде проследено право до него. Както и да е, представата, че може би я е достатъчно грижа за оръжието, за да рискува с нийоркските закони и да попадне в затвора, го накара да се почувства добре. Луси можеше да има всяко оръжие, което пожелае. Можеше да си купи фабрика за оръжие. Сигурно няколко дори.

Тя слезе от колата му, сякаш ѝ принадлежеше, и забърза към тях и той си помисли, че трябва да я попита направо дали носи и ако носи, какво, но не го направи. Тя спря до Бъргър. Между тях имаше нещо и това не беше убягнало от вниманието му също както удобното за носене на оръжие яке. Бъргър не стоеше и не седеше близо до хората. Никога не позволяваше на никой да премине през невидимата ограда, която трябваше да има около себе си — или смяташе, че трябва да има. А сега докосваше Луси, опираше рамото си в нейното, гледаше я.

Луси подаде радиостанцията на Марино.

— Май си поръждясал, а? Вероятно отдавна не си се занимавал с истинска полицейска работа. — Каза го съвсем сериозно. — Тъпо е да си оставиш радиото в колата. Малки недоглеждания като това и току-виж някой пострадал.

— Ако искам да изслушам някоя от лекциите ти, ще се запиша в курса.

— Ще проверя дали има място.

Той включи радиостанцията и се свърза с екипа, за да провери къде се намират.

— Точно завиваме зад ъгъла — се чу в отговор.

— Пуснете буркана и сирената — каза Марино.

После натисна бутона на интеркома.

— Да? — попита гласът.

— Доктор Уилсън, отворете веднага вратата или ще я разбием.

Чу воя на сирената, в същия миг се чу и бръмченето на бравата и Марино бутна вратата и я отвори. Натисна ключа и лампите в малкото фойе и напред, където полираните стъпала от стар дъб водеха нагоре, светнаха. Той извади пистолета си, обади се пак на екипа да изключат сирената и лампата, да останат на място и да наблюдават фасадата, след това се затича нагоре по стъпалата, следван от Луси и Бъргър.

Усещаше студения въздух, който влизаше от отворения капак на тавана. На втория етаж беше тъмно. Марино огледа стената, намери ключа и го натисна. Под отворения капак към покрива не се виждаше стълба и предчувствието и усещането му за неотложност нараснаха. Най-вероятно стълбата беше на покрива. Той спря пред 2Д и забеляза, че вратата не е затворена. Махна на Бъргър да мине встрани и погледна Луси. Изрита вратата и тя се удари във вътрешната стена.

— Полиция! — изкрещя Марино, стиснал пистолета в протегнатите си напред ръце, с дулото нагоре. — Полиция! Има ли някой?

Нямаше нужда да казва на Луси да освети помещението с фенерчето си. Вече го беше направила. Ръката ѝ се стрелна над рамото му и натисна ключа на стената. Старият полилей заля помещението с мека светлина. Марино и Луси махнаха на Бъргър да остане отвън и влязоха. Замряха неподвижно за миг. Студена пот се стичаше по тила и страните на Марино. Очите му се стрелкаха от тъмното кресло с падаща облегалка, където беше седял, и дивана, на който госпожа Пибълс си пиеше бърбъна. Монтираният на стената плазмен телевизор работеше. Звукът беше изключен и Говорещият с кучета беззвучно нареждаше нещо на един ръмжащ бигъл.

Стари дървени венециански щори покриваха всички прозорци. Луси натисна един клавиш на компютъра на бюрото и екранът се изпълни с нещо, което приличаше на страницата на „Готам те пипна!“, но обезумяла.

„Готам те пипна!“ се преподреждаше на „матоГ ет анпип“, а крайбрежната ивица на Ню Йорк беше черна на яркочервен фон, коледната елха от Рокфелер Сентър бе забита с върха надолу в Сентръл Парк, в същото време бушуваше снежна буря и проблясваха светкавици и се чуваше тътен на гръмотевици, които се забиваха право в магазина за играчки от веригата „Ф.А.О. Шоарц“ точно в мига, когато Статуята на свободата сякаш се взривяваше.

Бъргър мълчаливо гледаше от прага. После се вторачи в Луси.

— Хайде — каза Луси на Марино и му даде знак, че ще ги прикрива с Бъргър, докато той претърсва жилището.

Марино провери кухнята, банята за гости, трапезарията, след това се изправи пред затворената врата, която водеше към основните помещения. Завъртя направената от шлифовано стъкло топка, бутна вратата с крак и „обходи“ помещението със стиснатия в ръце пистолет. Беше празно. Широкото двойно легло беше оправено и покрито с изпъната покривка с избродирани кученца. На нощното шкафче стоеше празна чаша. В ъгъла имаше малка клетка за пренасяне на животни, но нямаше и следа от куче или коте.

Лампите от двете нощни шкафчета бяха свалени и сложени от двете страни на една отворена врата и черно-белите керамични плочки

зад нея. Марино зае позиция от едната страна на вратата, описа полукръг с пистолета и го насочи напред — и забеляза в банята някакво леко, едва доловимо движение. Движението се повтори и той влезе.

Слабото голо тяло на Ива Пибълс беше провесено на златист шнур, стегнат около шията ѝ и завързан за кука на тавана. Китките и глезените ѝ бяха здраво стегнати с прозрачни пластмасови каишки, пръстите на краката едва докосваха пода. Студеният въздух, който нахлуваше през прозореца, създаваше призрачни трептения, при които тялото леко се завърташе в едната посока, после в другата, а въжето се завиваше и отвиваше отново и отново.

Скарпета се страхуваше, че човекът, убил седемдесет и две годишната Ива Пибълс и Тери Бриджис, може да е Оскар Бейн.

Тази мисъл ѝ дойде в мига, когато влезе и видя лампите на пода и тялото на златистия шнур, свален от едно перде в трапезарията и вързан за куката на тавана. Алабастровият абажур беше сложен във ваната върху купчина дрехи. От мястото, откъдето снимаше, можеше да определи, че са срязани по шевовете и свалени от жертвата, след като ръцете и краката ѝ са били вързани, най-вероятно докато е била още жива. На затворения капак на тоалетната имаше ясни отпечатащи от обувки с отличителни шарки на подметката. Изглежда, нападателят бе стъпил там, за да стигне до абажура и куката. От тази височина някой с ръст метър и двадесет и два можеше да се справи без затруднения, особено ако е силен.

Ако все пак Оскар Бейн беше убиецът, Скарпета беше стигнала до погрешна оценка отчасти основавайки се на онова, което ѝ беше разкрила рулетката. Държеше на почтеността си на лекар, но когато умираха хора, нямаше място за грешки и поверителност. Може би бе трябвало да сподели част от наученото с полицията и преди всичко да предотврати напускането му на „Белвю“. Да, можеше да даде на Бъргър причина да го арестува. Би могла да каже много неща и не на последно място, че Оскар беше фалшифицирал нараняванията си, беше излъгал полицията за тях, беше излъгал за другия човек в жилището на Тери, беше излъгал и защо палтото му е в колата, и за книгата с компактдиска в библиотеката.

Тогава Ива Пибълс най-вероятно нямаше да се полюшва от тавана.

Скарпета беше действала прекалено много като лекар на Оскар. Беше направила грешката да изпитва към него загриженост и съчувствие. Би трябвало да стои настрана от заподозрените, да се занимава само с хора, които не могат да страдат повече.

Бъргър стоеше пред банята, защото имаше опит с местопрестъпленията и нямаше защитен костюм за еднократна употреба като Скарпета. Не беше от хората, които да позволят на любопитството да победи способността ѝ да преценява хладнокръвно, и знаеше много добре какво да прави и какво не.

— Марино и Моралес са с единственото лице, което в момента си е у дома — каза тя. — Млад мъж, когото никога не бих си избрала за личен лекар и както научих, в чието жилище температурата е десет градуса, защото прозорците са отворени, но тревата още може да се подуши. Отвън поставихме полицейски постове, за да не може никой да влезе в сградата, а Луси се оправя с компютъра в хола.

— Съседът — попита Скарпета — не е ли забелязал, че капакът към покрива е отворен и че всички лампи са загасени? Кога се е прибрал?

Тя все още оглеждаше, без да докосва нищо. Тялото продължаваше да се полюшва на неравномерното осветление от лампите.

— Онова, което разбрах досега, е следното — отговори Бъргър. — Казва, че се прибрал около девет и че осветлението работело и капакът не бил отворен. Заспал пред телевизора и не е чул нищо.

— Естествено — изсумтя Скарпета.

— Стълбата за покрива се съхранява в общ килер тук горе. Същият сценарий като от другата страна на улицата. Бентън каза, че стълбата наистина е на покрива. Изглежда, нападателят или е познавал сградата, или е бил запознат изобщо със сгради като тази и отсрещната, и е намерил стълбата. Излязъл е през покрива и след това е издърпал стълбата.

— Има ли теория как е влязъл?

— За момента теорията гласи, че трябва да го е пуснала да влезе. Докато се е качвал към апартамента ѝ, той е загасил осветлението.

Трябва да го е познавала и да му се е доверявала. И още нещо. Съседът твърди, че не е чул нищо. Това е интересно. Може би не е пищяла?

— Нека ти кажа аз какво виждам — предложи Скарпета, — а след това ще може да си отговориш на въпросите. Първо, без дори да я доближавам, от моравото ѝ лице, от увисналия от устата език и острия ъгъл на клупа високо под брадичката ѝ зад дясното ухо, както и от отсъствието на други белези от душене, смятам, че причината за смъртта вероятно е асфиксия чрез обесване. С други думи, не очаквам да открием, че първо е била удушена, а след това трупът ѝ е повесен на вързания за куката на абажура шнур за перде.

— Все още не мога да си отговоря на въпроса — каза Бъргър. — Не мога да разбера защо не е крещяла с все сили. Някой ти връзва ръцете и краката с пластмасови белезници страшно стегнато, а ти си гола...

— Не са белезници. Приличат на същата каишка, която е използвана за връзването на ръцете на Тери Бриджис. И също както в нейния случай дрехите са срязани, за да бъдат свалени. — Скарпета посочи ваната. — Мисля, че убиецът иска ние да знаем хронологията на онова, което върши. Май прави всичко възможно, за да ни стане напълно ясно. Дори е оставил лампите по местата, където ги е сложил, за да можем да виждаме, след като единствената светлина в банята е идвала от абажура, който е свалил и оставил във ваната.

— Предполагаш, че е поставил лампите по този начин специално за нас?

— Първо за себе си. После ги е оставил, за да предизвика потрес. За да шокира.

— Малко като в Гейнсвил. Отрязаната глава на лавицата за книги — измърмори Бъргър, втрещена в тялото, което продължаваше неспирните си подигравателни пируети.

— Да, нещо подобно — съгласи се Скарпета. — Това несекващо завъртане и връщане на тялото обратно. Тъкмо то може да е причината прозорецът да е отворен. Мисля, че това е била последната мазка на четката, преди онзи да си тръгне.

— Изкуствено да ускори охлаждането на тялото.

— Не мисля, че е давал и пет пари за това. — Скарпета поклати глава. — Мисля, че е отворил прозореца, за да може нахлуващият студен въздух да прави точно това, което прави. Да я кара да танцува.

Бъргър безмълвно гледаше как тялото бавно танцува.

Скарпета извади от куфарчето за съдебномедицински експертизи фотоапарат и два цифрови химически термометъра.

— След като навсякъде около нас има сгради — продължи тя твърдо, — той сигурно е пуснал щорите, докато е вършел мръсната си работа. Иначе някой би могъл да види цялото мъчение. Или да го заснеме с мобилен телефон и да го качи в Ютуб. Бил е достатъчно безчувствен, за да вдигне щорите, преди да си тръгне, за да може вятърът свободно да влиза и да създава специалните му ефекти.

— Съжалявам, че се наложи да се срещнеш по този начин с Марино — подхвърли Бъргър; усещаше гнева на Скарпета, но не и причината за него.

Скарпета не каза нищо. Настроението ѝ нямаше нищо общо с Марино. Тя вече се беше справила с драмата и поне за момента имаше чувството, че е приключила с нея. В момента това не беше важно. Бъргър не беше запозната с поведението на Скарпета на местопрестъпленията, защото не беше работила с нея и нямаше представа каква може да е, когато се сблъска с толкова откровена жестокост. Особено когато се тревожи, че смъртта е могла да бъде предотвратена, че е можела да помогне да не се случи.

Това беше ужасен начин да умреш. Ива Пибълс беше изпитвала физически болки и краен ужас, докато убиецът се е забавлявал садистично с нея. Беше чудо — и жалко — че не е умряла от сърдечен удар, преди да я довърши.

Като се имаше предвид острият ъгъл на въжето под брадичката ѝ, тя не бе изгубила бързо съзнание, а най-вероятно бе изпитвала агонията да не може да диша, докато натискът на въжето под брадичката е запушвал дихателните ѝ пътища. Скарпета знаеше, че безсъзнанието, което настъпва вследствие липсата на кислород, може да се точи с минути, които на жертвата се струват цяла вечност. Щяла е да рита като луда и може би затова убиецът беше вързал краката ѝ. Може би след Тери Бриджис беше усъвършенствал техниката си, осъзнавайки, че е по-добре да не позволява на жертвите си да ритат.

Скарпета не можа да открие признаци на борба, освен едно малко натъртване и ожулване на пиццала. Доколкото можеше да прецени, беше съвсем прясно.

— Според теб била ли е вече умряла, когато я е провесил от тавана? — попита Бъргър.

— Не мисля. Смятам, че я е вързал, срязал е дрехите ѝ, за да ги свали, оставил ги е във ваната, след това е нахлузил клупа на шията ѝ и я е повдигнал само толкова, колкото тежестта на тялото да стегне примката и да притисне трахеята — обясни Скарпета. — Не е могла да рита много заради връзването. Освен това е била и слаба. Висока е и много слаба. Тежи най-много четиридесет килограма. Лесна работа за него.

— Тя не е седяла на стол, така че не се е гледала.

— Да, този път е така. Това е добър въпрос към Бентън. Нека обясни защо. Ако говорим за един и същ убиец.

Скарпета още правеше снимки. Беше важно да запечата всичко, преди да се залови със следващите си задачи.

— Съмняваш ли се в това? — попита Бъргър.

— Онова, което чувствам или мисля, няма значение — отговори Скарпета. — Държа се настрана от подобни неща. Ще ти кажа обаче какво ми казва тялото. Има очевидни сходства между този случай и случая с Тери.

Затворът щракна и светкавицата проблесна.

Бъргър стоеше с ръце зад гърба и надничаше вътре.

— Марино е в хола с Луси. Тя смята, че жертвата може да има нещо общо с „Готам те пипна!“.

— Блокирането на страницата не беше най-добрият начин да се оправиш с нея. Моля те, гледай да ѝ го внушиш, защото мен невинаги ме слуша.

— Каза нещо за снимка на Мерилин Монро от моргата.

— Това не беше най-добрият начин за справяне с колонката — каза Скарпета и светкавицата пак проблесна. — Ще ми се да не го беше правила.

Тялото бавно се въртеше насам-натам, въжето се завиваше и отвиваше. Сините очи на Ива Пибълс бяха матови и широко отворени, лицето ѝ — малко и сбръчкано. Кичури бяла коса бяха защипани от примката. Единственото бижу, което носеше, беше тънка златна верижка на левия глезен, точно като Тери Бриджис.

— Призна ли го? — попита Скарпета. — Или си мълчи?

— Нищо не ми е признавала — отговори Бъргър — и предпочитам да оставя нещата така.

— Всички тия неща, които не искаш да ти казва... — Скарпета поклати укорително глава.

Скарпета огледа пода от черни и бели керамични плочки, после стъпи на него с обутите си в книжни еднократни калцуни обувки. Остави единия термометър на мивката и пъкна другия под лявата мишница на Ива Пибълс.

— От това, което разбрах — продължи Бъргър, все едно не е чула забележката й, — вирусът, който й е помогнал да блокира уебстраницата, също така й е помогнал да я хакне. Кое то пък й дало възможност да влезе в електронната поща на Ива Пибълс. Не ме карай да ти обяснявам как. Открила папка, която съдържа всяка колонка, писана някога за „Готам те пипна!“, включително качената сутринта и още една, качена по-късно през деня. Също така намерила снимката на Мерилин Монро, която Ива Пибълс очевидно е отворила. С други думи, изглежда, не ги е писала Пибълс. Били са й изпращани от един интернет протокол адрес, за който Луси каза, че е анонимен, но след като става дума за поредната насилствена смърт, която може да е свързана с имейли, няма да имаме никакви затруднения да накараме доставчика да ни каже чий е абонаментът.

Скарпета й подаде бележник и химикалка.

— Искаш ли да записваш? Околната температура е четиринадесет градуса. Телесната температура е тридесет и един градуса и осем десети. Не ни дават много информация, след като тя е слаба и гола, а помещението непрекъснато изстива. Вкочаняването още не е настъпило. Охлаждането забавя настъпването му. Знаем ли точно в колко часа е звъннала на сто и дванадесет?

— Точно в осем и четиридесет и девет — отговори Бъргър, докато си водеше бележки. — Онова, което не знаем, е кога точно е била в магазина за животни. Само че е приблизително час преди да се обади в полицията.

— Бих искала да чуя записа.

Скарпета сложи ръцете си на хълбоците на трупа, за да спре бавните му движения. Огледа го по-внимателно с помощта на фенерчето и забеляза в областта на вагината лъскави остатъци.

— Знаем, че е казала, че според нея мъжът, когото срещнала, е Джейк Лаудин. Така той се явява последният човек, който я е видял жива...

— Въпросът е дали наистина е бил последният. Знаем ли дали е могло да има някаква лична връзка между Джейк Лаудин и Тери Бриджис?

— Възможна връзка, която може и да е просто съвпадение.

Бъргър започна да ѝ разказва за разговора на Марино с Пибълс, за кученцето, което Тери не искала, Айви. Продължи с обяснението, че не е ясно кой е подарил болното кученце на Тери. Може би Оскар. Или някой друг. Може би е било купено от някой от магазините на Джейк Лаудин — трудно било да се разбере, дори по-скоро невъзможно.

— Няма нужда да ти казвам, че е много разстроен — каза Бъргър. Имаше предвид Марино. — Това е най-лошото, от което се страхуват ченгетата. Разговаряш със свидетел и после го убиват. Сега ще се тревожи, че може би е могъл да направи нещо, за да го предотврати.

Скарпета продължаваше да държи тялото, за да не се движи, и оглеждаше по-отблизо желатиноподобния материал, заплетен на бучици в сивите пубисни косми и гънките на лабиите. Не искаше да затваря прозореца, не и преди полицаите да го обработят с които криминалогични методи решат, че е най-добре.

— Някакъв вид смазочен материал — отбеляза тя. — Може ли да попиташ Луси дали самолетът ѝ вече е излетял от Ла Гуардия?

За да не вика през апартамента, Бъргър ѝ се обади и каза:

— В този случай лошият късмет е добър. Нека да изчакаат. Имаме още нещо, което трябва да стигне там... Прекрасно! Благодаря.

Затвори телефона и се обърна към Скарпета:

— Предупреждение за ураганни ветрове с променлива посока. Още не са излетели.

29.

Отпечатъците от обувки, свалени от седалката на тоалетната в банята на Ива Пибълс, съвпадаха напълно с шарката на маратонките, които Оскар Бейн беше носил миналата вечер, когато уж бил открил тялото на Тери Бриджис.

По-инкриминиращи бяха пръстовите отпечатъци, свалени от алабастровия абажур във ваната. Бяха на Оскар. Малко след полунощ беше издадена заповед за арестуването му и по интернет и радиото беше даден сигнал за тревога.

Сега Дребосъка убиец се превърна в Дребосъка чудовище и полицията из цялата страна го търсеше. Моралес беше подал сигнал в Интерпол в случай, че Оскар успее по някакъв начин да се измъкне от охраната на летищата и границите и избяга от страната. Имаше много съобщения от хора, които го били видели. Последните новини в три сутринта твърдяха, че много малки хора, особено младите, си стоят вкъщи заради страх от тормоз и дори по-лошо.

Малко преди пет сутринта Скарпета, Бентън, Моралес, Луси, Марино и една детективка от Балтимор, която настояваше да се обръщат към нея на фамилия — Бакарди, се намираха в хола на мансардния апартамент на Бъргър. Бяха там вече почти четири часа. Масата за кафе беше отрупана със снимки и папки, чаши за кафе и пликове от близкия денонощен деликатесен магазин. Кабелите покриваха пода от контактите на стените до преносими компютри.

Луси седеше по турски в ъгъла на извития диван и от време на време хвърляше поглед към Моралес: чудеше се дали е права за онова, което си мисли. Бъргър имаше бутилка ирландско малцово „Нейпъг Касъл“ и малцово шотландско „Брора“ — виждаха се ясно зад стъклените врати на барчето точно срещу нея. Тя ги забеляза веднага щом влязоха, а когато Моралес забеляза, че ги е забелязала, отиде до барчето, погледна ги и подхвърли:

— Ето момиче с моите вкусове.

Начинът, по който го каза, създаде у Луси болезнено усещане, от което не можеше да се отърве, и ѝ беше трудно да се съсредоточи върху каквото и да било. Когато с Бъргър четеха предполагаемото интервю, в което Скарпета уж беше казала, че пие алкохол, който струва много повече от учебниците на Тери... Как бе възможно Бъргър да държи в барчето си тези крайно скъпи и редки уискита и да не спомене и дума за това?

Бъргър пиеше подобни питиета, не Скарпета. А още по-объркващ беше страхът на Луси с кого може да ги пие. Точно това ѝ хрумна, когато забеляза, че Моралес забеляза, че е забелязала бутилките в барчето. Сега той едва не се подсмиваше презрително и щом я погледнеше, очите му блясваха, сякаш е спечелил състезание, за което Луси не знае нищо.

Бакарди и Скарпета спореха и го правеха вече от доста време.

— Не, не, Оскар не би могъл да убие моите две — настояваше Бакарди. — Надявам се, че не обиждам никого, като казвам джудже, но не мога да свикна да ги наричам малки хора или малки личности, защото както казваме на юг, старите навици трудно се променят, а още по-трудно се създават нови.

Тя може и да беше относително ниска, но не беше „малка“. В живота си Луси беше виждала безброй такива Бакарди, почти всички върху „Харли“, жени по-ниски от метър и половина, които настояват да притежават възможно най-големия мотоциклет — триста килограма желязо, от който върховете на ботушите им едва допират земята. В едно от по-раншните си превъплъщения в Балтиморското полицейско управление Бакарди бе работила като патрулен полицаи на мотоциклет и лицето ѝ подходеше за това — беше се радвало на прекалена близост със слънцето и ветровете. Тя леко примижаваше, но и доста се мръщеше.

Косата ѝ беше къса, боядисана в червено, а очите яркосини, тялото здраво, но не дебело и тя вероятно си мислеше, че се е докарала, като си е сложила кафявите кожени панталони, каубойските ботуши и широкия с голямо бие по врата пуловер, което позволяваше да се види татуираната на лявата ѝ гърда пеперудка и доста от цепката между двете, когато се навеждаше, за да бръкне в чантата си на пода. Беше секси по свой начин. Говореше с алабамски акцент, лепкав като дъвчащи бонбони. Не се страхуваше от нищо и никого и Марино не

беше престанал да я гледа, откакто беше влязла през вратата с три купчини папки от убийствата, извършени преди пет години в Балтимор и Гринич.

— Не се опитвам да кажа, че един малък човек би могъл да направи или да не направи нещо — отговори Скарпета.

За разлика от повечето хора, тя винаги беше достатъчно любезна, за да спре да пише и да отлепи очите си от екрана на компютъра, когато говореше с някого.

— Обаче той не би могъл — настоя Бакарди. — Не искам да прекъсвам като Олд Фейтфул^[1] с избухвания, но просто трябва да го кажа и да съм сигурна, че всички ме слушате. Разбрано?

Огледа помещението и си отговори сама:

— Окей. Бетани беше висока почти метър и осемдесет и три. Освен ако не е лежала, няма начин някой висок метър и двадесет и два да я удуши с въже.

— Аз просто посочвам, че е била удушена. Въз основа на снимките, които ми показва, и докладите, които прегледах — каза търпеливо Скарпета, — ъгъла на белезите по врата, факта, че линиите са повече от една и така нататък. Не казвам кой го е направил или не го е направил...

— А аз казвам точно това. Казвам кой го е направил и кой не. Бетани не се е борила и ритала или ако го е правила, по някакво чудо не се е одраскала или натъртила. Казвам ти: някой с нормален ръст е бил зад нея и двамата са стояли прави. Мисля, че я е изнасилил изотзад, докато я е душил, защото това го е възбуждало. Същата работа е и с Родрик. Момчето е било право и този тип е стоял зад него. Предимството на извършителя в моите случаи е, че е бил достатъчно едър, за да ги контролира. Сплашвал ги е да му позволят да завърже ръцете им на гърба. Изобщо не личи да са се борили с него.

— Опитвам се да си спомня колко висок беше Родрик — включи се Бентън. Косата му беше чорлава, а бузите покрити с набола брада, която заприлича на Луси на сол.

Две безсънни нощи една след друга и му личеше.

— Един и седемдесет и седем — отговори Бакарди. — Петдесетина килограма. Кльоцав и физически слаб. Не е бил побойник.

— Можем да кажем, че всички жертви имат едно общо нещо — каза Бентън. — Може би трябваше да кажа: жертвите, за които знаем. Били са уязвими. Били са с намалени сили и в неизгодно положение.

— Освен ако убиецът е Оскар — припомни Бъргър на всички. — Тогава преимуществото се променя. Не е важно дали си кльоцаво момче на оксиконтин. Не може да си в неизгодно положение, ако нападателят ти е висок само метър и двадесет и два. Не ми е приятно да го казвам, но това ще е така, докато няма друго логическо обяснение как пръстовите отпечатаци на Оскар са се оказали на местопрестъплението у Ива Пибълс? А следите, оставени от женски обувки номер тридесет и седем, марка „Брукс Ериъл“? Случайно Оскар носи същата марка, и то номер тридесет и седем!

— Също така не може да се пренебрегне фактът, че изчезна — каза Марино. — Той няма как да не знае, че го търсим, но е предпочел да стане беглец. Можеше да се предаде. Това би било в негов интерес. Така щеше да е в безопасност.

— Говорите за дълбоко параноичен човек — обади се Бентън. — Нищо на света не може да го убеди, че е по-безопасно да се предаде.

— Може и да не е така — намеси се Бъргър, гледаше Скарпета.

Тя преглеждаше снимки от аутопсията и не забеляза замисления ѝ поглед.

— Не мисля. — Бентън поклати глава, сякаш знаеше какво се върти в главата на Бъргър. — И заради нея няма да го направи.

Луси си помисли, че Бъргър сигурно иска Скарпета да отправи апел към Оскар.

— Но как да се свържем с него? — обади се Моралес. — Освен да му се обадим по телефона. Може би е от хората, които не могат да устоят да не си проверяват съобщенията.

— Няма да се получи — каза Бентън. — Поставете се за минутка на мястото на Оскар, влезте в начина му на мислене. Кой е този, когото би искал да чуе? Единственият човек, който, изглежда, е имал значение за него, единственият човек, на когото се е доверявал, е мъртъв. Не съм сигурен вече доколко се доверява на Кей. Всъщност това няма значение. Не вярвам, че си проверява съобщенията. Той вече смята, че е наблюдаван, шпиониран и по мое мнение това е основната причина да се скрие. Последното, което би направил, е да рискува отново да попадне в радар на неприятелите си.

— А имейл? — настоя Моралес. — Ако му изпратим имейл? Да го изпратим от Скарпета612. Имам предвид, той вярва, че това наистина си ти.

И погледна Скарпета, която сега беше вдигнала очи и гледаше другите, които коваха стратегии за това какво би могла да направи, за да убеди Оскар да се предаде на полицията. От изражението ѝ Луси можеше да каже, че не иска да се надлъгва с Оскар Бейн. Въпреки че сега вече можеше. Поверителността вече нямаше значение. Оскар беше беглец от правосъдието. Имаше издадена заповед за арестуването му и ако не се случеше някакво чудо, когато го арестуваха, щеше да бъде изправен пред съда и осъден. На Луси направо не ѝ се мислеше какво би могло да му се случи в затвора.

— Той ще предположи, че сме влизали в неговия имейл — намеси се Луси. — Няма да влезе в тази потребителска сметка. Освен ако не е съвсем глупав, изпаднал е в отчаяние или е престанал да се владее. Съгласна съм с Бентън. Искате ли да чуете моето предложение? Опитайте с телевизията. Стига да не вярва, че може да го намерят, когато включи приемника в някой мотел. Вероятно това е единственото, което следи. Сто на сто гледа новините.

— Можеш да апелираш към него по Си Ен Ен, Кей — предложи Бъргър.

— Мисля, че това е гениално — каза Моралес. — Отиди в Си Ен Ен и кажи на Оскар, ако обича, да се предаде. При тези обстоятелства това е най-добре за безполезния му живот.

— Може да се обади на местния клон на ФБР — подхвърли Бентън. — Така няма защо да се притеснява, че ще попадне в ръцете на някоя провинциална шерифска служба, която няма представа какво става. В зависимост от това къде се намира.

— Ако се обади във ФБР — възрази Моралес, — те ще си припишат арестуването му.

— На кого му пука кой ще си припише арестуването му — изръмжа Марино. — Съгласен съм с Бентън.

— Аз също — обади се Бакарди. — Нека се обади във ФБР.

— Благодаря на всички, които решихте това вместо мен — каза Бъргър. — Всъщност съм склонна да се съглася. Ще е много по-рисковано, ако попадне в погрешните ръце. А ако случайно вече не е в САЩ, пак може да се обади на ФБР. Не ми пука кой ще го арестува,

стига да се върне тук. — Очите ѝ се спряха върху Моралес и тя добави: — В случая лаврите не са важни.

Той ѝ отвърна с втрещен поглед. След това погледна Луси и ѝ намигна. Шибаният му никаквец.

— Няма да ходя в Си Ен Ен да го моля да се предаде — каза Скарпета. — Това не е моя работа. Аз не взимам страна.

— Не говориш сериозно — възрази Моралес. — Искаш да ми кажеш, че не преследваш лошите? Доктор Си Ен Ен винаги хваща лошите. Стига де, да не искаш да си съсипеш името заради едно джудже?

— Всъщност иска да ти каже, че е адвокат на жертвата — намеси се Бентън.

— Ако сте свършили да говорите от мое име и няма повече въпроси, искам да си вървя у дома — каза Скарпета и стана. Личеше си, че е ядосана.

Луси се опита да си припомни последния път, когато беше видяла леля си толкова гневна, особено пред външни хора. Това съвсем не беше характерно за нея.

— В колко часа смяташ, че доктор Лестър ще започне аутопсията на Ива Пибълс? Имам предвид наистина да започне работа. Не питам в колко часа е казала, че ще започне. Нямам намерение да цъфна там и да вися с часове. А за съжаление не мога да започна работа по случая без нея. Много жалко, че изобщо се занимава с тази работа. — Скарпета гледаше Моралес, който се беше обадил на д-р Лестър от местопрестъплението.

— Нямам влияние върху това — каза Бъргър. — Мога да се обадя на главния патолог, но това не е добра идея. Мисля, че разбираш. Така и така в съдебномедицинската служба вече си мислят, че им се бъркам в работата.

— Причината е, че наистина им се бъркаш — обади се Моралес. — Затова ти викат Джейми Бъркалката.

Бъргър не обърна внимание на подигравката, а погледна много скъпия си часовник и попита:

— Тя каза в седем часа, нали?

— Точно така каза Досадната Лестър — отвърна Моралес.

— След като май си много близък с нея, може би няма да е лошо да провериш и да се погрижиш наистина да започне в седем, така че на

Кей да не ѝ се налага да взема такси, след като цяла нощ не е мигнала, и да седи и да си губи времето.

— Знаеш ли какво? — обърна се Моралес към Скарпета. — Какво ще кажеш да отида да я взема? И ще ти звънна, когато вече сме на път. Дори мога да мина край вас и да взема и теб.

— Това е най-добрата идея, която ти е хрумвала напоследък — похвали го Бъргър.

Скарпета се обърна и към двамата:

— Благодаря, но ще стигна до моргата и сама. Да, моля те, обади ми се, когато тръгнете.

След като Бъргър изпрати Бентън и Скарпета и се върна в хола, Марино поиска още кафе. Луси последва прокурорката в просторната ѝ кухня от неръждаема стомана, чудесен кестен и гранит, решила, че сега вече трябва да каже нещо. От отговора на Бъргър щеше да зависи дали ще има продължение.

— И ти ли тръгваш? — попита Бъргър мило, докато отваряше пакета кафе.

— Уискитата в твоето барче... — започна Луси, вдигна кафеварката и я напълни с вода.

— Какви уискита?

— Знаеш какви — отговори Луси.

Бъргър взе кафеварката от ръцете ѝ и я напълни с кафе.

— Не зная. Да не би да намекваш, че искаш глътка за събуждане? Не мислех, че си такъв тип.

— Джейми, не е смешно.

Бъргър щракна ключето и се опря на кухненския плот. Гледаше така, сякаш наистина не знае за какво говорят, но Луси не се върза.

Каза за ирландското и шотландското уиски в барчето и завърши:

— Зад стъклената врата на собствения ти бар. Виждаш ги всеки ден.

— На Грег са — отвърна Бъргър. — Той ги колекционира. На мен са ми безразлични.

— Колекционира ги? Не знаех, че още сте заедно. — На Луси ѝ стана зле. Може би никога не се беше чувствала толкова зле.

— Искам да кажа — продължи Бъргър с обичайното си спокойствие, — че са си негови. Ако започнеш да отваряш вратите на бара, ще откриеш истинско богатство от бутилки с какви ли не

малцови уискита. Никога не съм им обръщала внимание, защото не пия скъпоценните му уискита и никога не съм го правила.

— Така ли? — попита Луси. — Тогава защо Моралес, изглежда, знае за тях?

— Това е смешно и нито му е времето, нито мястото — тихо каза Бъргър. — Моля те, недей.

— Гледаше ги така, сякаш знае нещо. Освен днес сутринта идвал ли е тук и преди? — продължи Луси. — Може би ключките за Таверната на зелената поляна не са само приказки...

— Не съм длъжна да отговоря на това и няма да го направя. А и не мога. — Бъргър го каза почти любезно. — Ще ги попиташ ли кой иска кафе и как го пият?

Луси излезе от кухнята и не попита никого нищо. Спокойно извади кабела на захранването, нави го около дланта си и го пъкна в найлоновата чанта. „Мак Бук“-ът го последва.

— Трябва да се връщам в офиса — каза тя на всички, когато Бъргър се върна в хола.

Домакинята попита за кафето, сякаш всичко беше наред.

— Не изслушахме записа от обаждането на сто и дванадесет — изведнъж се сети Бакарди. — Аз искам да го чуя. За другите не знам.

— Аз също трябва да го чуя — присъедини се Марино.

— Аз няма за какво да го слушам — каза Луси. — Може да ми пратите аудиофайла, ако се наложи. Ще се свържа с вас, ако имам нова информация. Сама ще намеря пътя — каза на Джейми, без да я поглежда.

---

[1] Гейзер в националния парк Йелоустоун, който на всеки 65 минути изригва за около четири. — Б.пр. ↑

30.

— Горките портиери — каза Скарпета.

— Мисля, че ги стреснах повече от обичайното.

Щом зърнеха куфарчето за медицински експертизи, портиерите в луксозната кооперация винаги отстъпваха назад. Но тази ранна утрин реакцията беше по-силна от обикновено заради новините. Сериен убиец тероризираше нюйоркския Ийст Сайд и може би беше убивал и преди, години по-рано в Мериленд и Кънектикът, а Бентън и Скарпета изглеждаха също доста страховити.

Качиха се на тридесет и втория етаж. В мига, когато вратата се затвори зад тях, започнаха да се събличат.

— Бих искал да не ходиш в моргата — каза Бентън, смъкна вратовръзката и почна да сваля сакото си. Палтото му вече беше хвърлено върху облегалката на един стол.

— Имаш намазки. Знаеш какво я е убило. Защо тогава? — продължи той.

— Може би днес хората поне веднъж ще се отнесат към мен, като че имам свой мозък или поне половината на онзи, който съм имала някога.

Тя пусна сакото и блузата си в торбата за биологически отпадъци до вратата. Действията им бяха толкова обичайни за тях, че изобщо не им минаваше през ума каква ли страна гледка биха представлявали за човек, който ги гледа отнякъде с бинокъл. Но сега Скарпета си го помисли и се сети за новия хеликоптер, който било получило Нюйоркското полицейско управление. Луси го беше споменала. На него имало камера, която можела да различава лица от три километра и половина или нещо подобно.

Скарпета смъкна ципа на панталоните, дръпна ги и ги свали, след това грабна дистанционното от дъбовата маса за кафе в стил „Стикли“ в хол, пълнен с подобни мебели и маслени картини на Потийт Виктори^[1], и затвори електрическите щори. Подобно на Оскар усещаше нужда да се скрие от всички.

— Не съм сигурна, че се съгласи с мен — каза на Бентън. Стояха по бельо, стиснали обувките си в ръка. — Между другото, това сме ние. Щастлив ли си? Ето за това си се оженил. Жена, която трябва да си смени дрехите, когато се прибере, заради антисоциалните места, които посещава.

Той я прегърна и зарови нос в косата ѝ.

— Не си толкова лоша, колкото си мислиш.

— Не съм сигурна как да разбирам това.

— Всъщност се съгласих с теб. Ако не беше... — той погледна лявата си ръка, докато с дясната още я притискаше към себе си, — шест и четвърт. Мамка му! Може да ти се наложи след минутка да тръгнеш. За тази част не съм съгласен с теб. Няма защо да играеш ролята на бавачка на доктор Лестър. Ще се помоля за голяма буря, която да ти попречи изобщо да излезеш. Виждаш ли любимата си картина? „Балансиращите елементи на господин Виктори“? Ще се моля на Великия дух елементите да се уравнишат и да си останеш у дома, да вземем душ заедно. Можем заедно да си измием обувките под душа, както преди след ходене на местопрестъпление. Нали знаеш какво правехме после?

— Какво ти става?

— Нищо.

— Значи си съгласен да не ходя в телевизията — каза тя. — Моля те, започвай да се молиш. Не искам да съм ѝ бавачка. Всичко, което каза, е самата истина. Зная какво се е случило с Ива Пибълс. Двете го обсъдихме в нейната баня. Няма нужда да го обсъждам с доктор Лестър, която не слуша и не е толкова откровена, колкото Ива Пибълс. Уморена съм и съм напрегната, затова говоря така. Ядосана съм, съжалявам.

— Не на мен? — попита той.

— Не на теб.

Той я погали по лицето, по косата и погледна дълбоко в очите ѝ — така, все едно се опитва да намери нещо, което е изгубил, или може би си мислеше, че е изгубил.

— Тук не става дума за протоколи или за това на коя страна си — каза Бентън. — Става дума за Оскар. Става дума за всички, които са били измъчвани. Когато не си сигурен кой какво прави или как и защо, по-добре е да останеш зад кадър. Сега моментът е подходящ да стоиш

настрана от доктор Лестър. Да продължиш тихо напред. Боже! — възкликна той неочаквано, отиде при торбата за биологични отпадъци, измъкна панталоните си и извади от джоба флашката, все още увита в моравите ръкавици.

— Това — каза той, — това е важно. Може би Великият дух е чул молитвите ми.

Телефонът на Скарпета започна да звъни. Беше д-р Кизелщайн от Игрек-12 и тя му каза още преди той да успее да продума:

— Луси каза, че нещата са стигнали невредими. Много се извинявам, надявам се, че не сте чакали на друго място.

Гласът на д-р Кизелщайн с неговия немски акцент заговори в ухото ѝ:

— Тъй като обикновено не получавам проби за изследвания с частен самолет, се забавлявах с музика от айпода, който жена ми ми подари за Коледа. Толкова е малък, че мога да го нося като игла за вратовръзка. Не беше проблем. Познавам „Макги-Тайсън“, авиобазата на Националната гвардия, като се изключи това, че никога не съм чакал частен самолет. Обикновено чакам товарни, които ни носят от Лангли неща, за които НАСА не иска да си признае. Например повредени плочи от топлинен щит. Или прототипи, които предпочитам, защото това означава, че не се е случило нищо лошо. Разбира се, когато има някоя странна доставка от теб, винаги става дума за нещо лошо. Обаче вече разполагам с някои резултати, тъй като осъзнавам, че ги бързаш. Разбира се, това не е официалният доклад за анализите. За него ще е нужно повече време.

Бентън се отказа от чакането, почеса четината по брадичката си и тръгна към банята.

— Това, с което разполагаме, в основата си е мазило, смесено с кръв, възможно е и с пот, сребърни соли и заедно с това частици от дърво и памук — продължи д-р Кизелщайн.

Скарпета тръгна към дивана, взе химикалка и бележник от полицата под масата и седна.

— По-специално сребърен нитрат и калиев нитрат. Също въглерод и кислород, както може да се очаква. Пуснах ти имейл с различни изображения с увеличение до хиляда X. Дори при петдесет X можеш да видиш кръвта, а богатите на сребро области са доста ярки поради по-високия им брой атоми. Можеш да видиш сребърен нитрат

и в дървото: малки, белезникави, богати на сребро петънца, равномерно разпръснати по повърхността.

— Интересно защо са равномерно разпръснати — каза тя. — Отнася ли се същото и до частиците памук?

— Да. Забелязва се при по-голямо увеличение.

За нея равномерното разпределение означаваше нещо, което може да е произведено, за разлика от случайното разхвърляне, причинено от замърсяване. Обаче ако онова, което подозираше, беше вярно, вероятно си имаха работа и с двете.

— А кожни клетки? — попита тя.

— Да, определено. Все още сме в лабораторията и това ще продължи ден или два. Никаква почивка за майсторите. Освен това е много трудно, защото си изпратила много проби. Всъщност ти се обаждам само за две от тях. По една от двата случая. Столът и намазката. Човек може да си помисли, че частиците памук и дърво са от намазките, които си използвала, за да вземеш проби от телата. Може да е така, а може и да не е. Но това не може да се каже за стола, защото не си взела проба от седалката, нали?

— Не, не съм я докосвала.

— Тогава можем да заключим, че памукът и дървесните частици са там по друга причина, може би пренесени с мазилото, което ще е предизвикателство, защото то не е проводник. Затова ще се наложи да използваме различно налягане, нужно за поддържане на големия вакуум в оръдието, за да произведе електронния лъч, докато останалата част от камерата ще бъде напълнена със сух филтриран въздух. Намалихме разсейването на електронния лъч, като скъсихме работното разстояние. Всъщност си търся извинения. Страхувам се, че мазилото е трудно за изобразяване, защото лъчът на практика го стопява. Ще е по-добре, когато изсъхне.

— Прилагането на сребърен нитрат може би е с цел притъпяване чувствителността на кожата? Това ми хрумва в първия момент — каза тя. — Което може да обясни наличието на кръв, пот и кожни клетки. И смесица от различни ДНК профили, ако говорим за общ буркан лечебно мазило. Може би в лекарски кабинет? Или при дерматолог?

— Няма да те разпитвам за заподозрените ти — каза д-р Кизелщайн.

— Нещо друго интересно за стола?

— Рамата е желязна със следи от злато в боята. Никой не седеше в него, когато го поставих в камерата. Подозирането и наказанието не влизат в задачите ми.

Приключиха разговора и Скарпета набра номера на д-р Елизабет Стюарт. Отговори ѝ гласовата поща. Тя не остави съобщение и остана на дивана, за да помисли.

Смяташе, че се справя с Марино добре. Реши да му се обади, но се сети, че не разполага с телефонния му номер. Обади се на Бъргър и от начина, по който тя вдигна и заговори, ѝ стана ясно, че е очаквала лично обаждане.

— Кей се обажда.

— О — каза Бъргър, — на телефона се изписа „ограничен достъп“. Не бях сигурна...

Когато се обаждаше Луси, на дисплея се изписваше, че номерът е с ограничен достъп. Скарпета имаше усещането, че между тях двете става нещо недобро. По време на срещата Луси беше много потисната. Скарпета не беше правила опит да ѝ се обади, защото предполагаше, че е още с Бъргър. А може би вече не.

— Моралес се обади преди малко и каза, че отговаря само гласовата ти поща — каза Бъргър.

— Говорих по телефона с Игрек-12. Няма да мога да тръгна за моргата точно сега.

И направи кратко обобщение за Бъргър.

— Значи имаме общ знаменател — реши прокурорката. — Дерматоложката. Тери е ходила при нея. А ти каза, че и Оскар ходи или е ходил.

Скарпета беше разкрила тази подробност, защото вече не беше обвързана с поверителността между пациент и лекар. Не беше правилно да не разкрива информацията, но все пак се чувстваше неловко, докато го правеше. Макар от правна точка положението да се беше променило, тя все пак изпитваше вина.

Оскар бе плакал толкова горчиво... Не беше очаквал, че ще дойде ден, когато тя ще го предаде. Вярно, че му бе казала да си намери добър адвокат, но...

Беше изпълнена с противоречия. Негодуваше срещу Оскар, беше му ядосана, защото изпитваше усещането, че трябва да е човек, на

когото той може да се довери. Изпитваше негодувание срещу него и гняв, защото не искаше проклетото му доверие.

— Трябва да кажа на Марино какво са открили в Игрек-12 — каза тя на Бъргър, — но не зная как да се свържа с него.

Бъргър ѝ даде два телефонни номера и попита:

— Чу ли се с Луси?

— Смятах, че е при теб — отговори Скарпета.

— Всички си тръгнаха преди половин час, а тя си отиде минути след вас с Бентън. Смятах, че може да ви е настигнала. С Моралес не се разбират.

— Той не е човек, когото би харесала.

След известно мълчание Бъргър каза:

— Това е, защото не разбира много неща.

Скарпета не каза нищо.

— Ние остаряваме и вече няма безусловни неща — продължи Бъргър. — И никога не е имало всъщност.

Скарпета нямаше да ѝ помага.

— Ти не искаш да говориш за това и в това няма нищо лошо — отбеляза Бъргър със спокоен глас, но в него се долавяше и нещо друго.

Скарпета затвори очи и прокара пръсти през косата си. Осъзнаваше колко е безпомощна. Не можеше да промени случващото се и щеше да е глупаво и погрешно да се опитва да го прави, но все пак каза:

— Може да ми спестиш малко време, като се обадиш на Луси и ѝ кажеш за резултатите на Игрек-12. Направи го вместо мен, а аз през това време ще се опитам да намеря Марино. И докато говориш с нея по телефона, опитай различна тактика. Бъди много, много откровена с нея, дори ако смяташ, че ще се ядоса страшно много и може да го използва срещу теб. Просто ѝ разкажи фактите дори да смяташ, че това ще съсипе случая ти, защото от време на време човек трябва и да губи. За хора като нас това е трудно, но това е всичко, което ще ти кажа. Чудя се дали Бакарди, Бог да ми е на помощ, не мога да свикна да наричам действителен човек така, ще знае дали Бетани и Родрик през 2003 са посещавали дерматолог в Балтимор или Гринич. В полицейския доклад забелязах, че е взимал „Акютен“ срещу акне.

— Дерматолог значи?

— Да се надяваме. Това не е някакво незначително лекарство.

— Ще предам всичко на Луси. Благодаря ти.

— Зная, че ще го направиш — отговори Скарпета. — Сигурна съм, че ще ѝ кажеш всичко, което има нужда да чуе.

Бентън беше излязъл от душа и се беше изтегнал на леглото, увит в дебел халат. Ровеше в лаптопа си, но Скарпета го махна да не пречи и седна до него. Забеляза, че червената флашка е пъхната в един от портовете.

— Още не съм чиста — каза тя. — Сигурно мириша като смъртта. Ще продължиш ли да ме уважаваш, ако излъжа?

— Зависи кого.

— Една лекарка.

— Няма проблем. За сведение, ако в бъдеще решиш да лъжеш някого, адвокатите са за предпочитане.

— Учила съм право, така че не обичам вицовете за адвокати — отговори тя усмихнато и плъзна пръсти през още влажната му коса.

— Ще излъжа пред теб, така че няма да изглежда като голям грях. Нямам търпение да вляза в банята и да си измия зъбите. А тези...

И изведнъж осъзна, че все още държи в едната си ръка мръсните обувки, а другата прокарва през косата му.

— Нали щеше да вземеш душ с мен? И да си измием обувките.

— Мислех да взема още един — отговори Бентън. — А и още не съм си измил обувките.

Скарпета стана от леглото и вдигна стационарния телефон.

Този път не звънна направо в президентския апартамент на д-р Стюарт или на мобилния ѝ телефон, а опита чрез рецепцията. Каза, че е от Си Ен Ен и се опитва да се свърже с д-р Стюарт, която, както била разбрала, била отседнала там под името д-р Оксфорд.

— Не затваряйте, моля.

И тогава д-р Стюарт се обади.

Скарпета ѝ каза коя е, а д-р Стюарт отговори рязко:

— Не обсъждам пациентите си.

— А аз обикновено не обсъждам колеги по телевизията — каза Скарпета, — но може би ще направя изключение.

— Какво означава това?

— Означава точно това, което чухте, доктор Стюарт. Поне един от вашите пациенти е убит през последните двадесет и четири часа, а друг е обвинен в това убийство и още две други, и може да последват

още обвинения, но той изчезна. Колкото до Ива Пибълс, която беше убита снощи, за нея не знам дали е сред вашите пациенти. Обаче това, което зная, е, че криминологичните улики сочат, че ще е умно да окажете съдействие. Например? Чудя се дали една жена от Палм Бийч, която има апартамент в Ню Йорк, също е сред вашите пациенти?

И ѝ каза името на парализираната от кръста надолу жена, чието ДНК беше намерено във вагината на Тери Бриджис.

— Знаете, че в никакъв случай не мога да давам сведения за пациентите си.

Каза го обаче по начин, който потвърждаваше, че жената е нейна пациентка.

— Зная много добре за какво става дума — съгласи се Скарпета и за да е напълно сигурна, добави: — Само ми кажете не, ако не е ваша пациентка.

— Няма да кажа „не“ за каквото и да било.

Скарпета мина по същия път с Бетани и Родрик, без да каже на доктор Стюарт защо иска да знае. Ако ги беше познавала, нямаше нужда тя да ѝ казва, че са били убити преди пет години. Д-р Стюарт щеше да го знае.

— Както може да си представите, имам много клиенти от района на Гринич, защото имам кабинет в Уайт Плейнс — каза доктор Стюарт, а Скарпета се облегна на Бентън и се загледа в онова, което той прелистваше на екрана на лаптопа.

Приличаше на части от географски карти, които някой уж изпращал на Оскар.

— Няма да кажа дали някой от тези двама души някога е влизал в моя кабинет — отговори доктор Стюарт, — но ще ви разкажа какво си спомням за смъртта на момчето. Всички бяхме потресени. Както сме потресени в момента от онова, което се е случило в Ню Йорк. Снощи го видях по новините. Но причината защо помня Гринич е в представителството на „Астон Мартин“ ...

— „Бугати“ — прекъсна я Скарпета.

— Аз използвам представителството на „Астон Мартин“. То е много близо до „Бугати“ — каза д-р Стюарт. — Затова убийството на момчето направи такова впечатление. Вероятно съм минала на пряка или две от мястото, където е било намерено или убито. Когато закарах моя „Астон Мартин“ за обслужване в сервиза. Това е причината да го

помня, ако схващате какво искам да кажа. Всъщност вече не притежавам тази кола.

Намекваше, че нито Бетани, нито Родрик са били нейни пациенти и че си спомня за садистичното сексуално убийство, защото то ѝ напомня за автомобил, който струва повече от жилищата на някои хора.

— Има ли човек, който работи за вас или е свързан с вашата практика, за който полицията би трябвало да знае? — попита Скарпета. — Или нека ви попитам по начин, който ще ви улесни да отговорите. За какво щяхте да си мислите, ако бяхте на мое място?

— Щях да помисля за служителите — отговори д-р Стюарт. — Особено тези на половин ден.

— Кои на половин ден?

— Техници, живеещите наоколо, особено онези, които вършат черната работа в офисите, идват и си отиват. Например работят в някоя от кабинетите ми по време на лятната ваканция или след часовете. Може да бъде какво ли не: от чистене до вдигане на телефона и изпращане на съобщения до дежурния лекар. Имам един, който е и ветеринарен техник. Но това никога не е било проблем. Само че се явява малко като неизвестно. Аз не работя лично с него. Той е по-скоро чистач и помага на другите лекари. Аз имам огромна практика. Повече от шейсет служители на четири различни места.

— Ветеринарен техник? — попита Скарпета.

— Мисля, че с това се занимава като основна работа. Знам, че си има работа с магазини за животни, защото намери кученца на неколцина от служителите ми. Ветеринарен техник, който помага в работата с животните по тези места. Откровено казано, вероятно не по начин, за който бих искала да знам — обясни д-р Стюарт. — Доста странен тип. Опита се да ми подари кученце. Миналото лято, за рождения ми ден. От онези китайските качулати, които имат козина само на темето, опашката и краката. Животинката нямаше и два месеца, изглеждаше така, сякаш има алопеция, и единственото, което правеше, бе да трепери и да кашля. Беше ми написал на картичка, че мога да кажа на всички, че вече махам космите и на кучета, и че мога да включа в практиката си и животинска дерматология или нещо подобно. Наистина странно и изобщо не ми беше забавно. Накарах го

да си вземе кученцето. Честно казано, беше крайно неприятно преживяване.

— Попитахте ли го какво е станало с кученцето?

— Знам много добре.

Каза го злокобно.

— Той обича да слага инжекции, ако мога да се изразя така — продължи д-р Стюарт. — Много го бива с иглите. Минал е курс по флеботомия, пускане на кръв. Вижте, това много ме разстройва. Казва се Хуан Амате.

— Това пълното му име ли е? Често испанските имена включват моминското име на майката, а не само фамилията.

— Това вече не знам. Той работи в моя кабинет в Горен Ийст Сайд от няколко години. Може би три или четири. Не помня със сигурност. Не го познавам лично и той няма право да влиза в помещението, когато съм с пациент.

— Защо?

— Честно? Повечето от пациентите, които приемам, са ВИП и не позволявам на работещите на половин ден да ми асистират. Имам редовни помощници, които са свикнали да се справят както трябва с известните хора. Никога няма да позволя човек на четири часа да вземе кръв от някоя свръхпопулярна филмова звезда.

— Вие лично ли сте приемали Тери Бриджис и Оскар Бейн, или някой от вашите лекари?

— Няма причина да ги познавам лично, но имам и други малки хора сред пациентите си, тъй като затлъстяването е едно от най-често срещаните им страдания и неприятният страничен ефект на диетите са проблемите с кожата. Акне, преждевременни бръчки, гънки по лицето и врата, и ако човек не приема подходящите мазнини, кожата започва да не задържа влага, затова сега включваме сухите люспи към списъка им.

Не беше приемала Тери или Оскар лично. Не бяха били достатъчно важни.

— Има ли нещо друго, което може да ми кажете за Хуан Амате? — попита Скарпета. — Доктор Стюарт, не казвам, че е направил нещо, но искам да ликвидирам и най-малката възможност още хора да бъдат измъчвани и убити. Знаете ли къде живее?

— Нямам представа. Съмнявам се, че разполага с много пари. Мургау, с черна коса. Испаноговорец, но знае английски, което е от полза. Говори го свободно, което е изискване, за да работиш при мен.

— Американски гражданин ли е?

— Би трябвало, но не е моя работа да проверявам. Предполагам, че в такъв случай трябва да кажа: не зная.

— Нещо друго, което може да ми кажете? Имате ли представа къде би могла да намери полицията, за да му зададе въпроси?

— Не зная. Обаче знам нещо друго — беше ми много неприятно, когато ми даде онова китайско кученце. Почувствах, че има нещо зло в този жест. Сякаш по някакъв начин се опитваше да ме подразни. Да ми поднесе крайно грозно куче с кожно заболяване. Беше крайно възмутително и после изглеждах лоша в очите на служителите ми, защото го накарах веднага да вземе жалкото малко същество, а той каза, че не знае какво да прави с него — сякаш аз осъждах нещастното създание на... Да, сякаш имаше за цел да ме изкара безсърдечна и трябва да призная, че след това започнах да си мисля дали да не го уволня. Очевидно трябваше да го направя.

Бентън беше сложил ръка на голото бедро на Скарпета и когато тя свърши с разговора, я прегърна и насочи вниманието ѝ към лаптопа.

— Маршрути — каза ѝ. — Дебелите цветни линии, винените. — Проследи една, която вървеше от „Амстердам“ до Трето авеню в Горен Ийст Сайд. — Действителни маршрути, начертани от джипиес.

— Симулирани или истински? — попита Скарпета.

— Мисля, че са истински. Изглежда, са записи на маршрути, по които Оскар се е движил — стотици маршрути. Докато той е отивал на различни места, е правен някакъв вид запис. Както можеш да видиш.

Прелисти десетина карти.

— Повечето започват или завършват на адреса, където е жилищната му кооперация, на „Амстердам“. На основата на онова, което видях, започват на десети октомври и свършват на трети декември.

— Трети декември — повтори Скарпета. — Същият ден, когато моята снимка от моргата, изглежда, е едновременно изтрита от имейлите на Скарпета612 и Тери.

— И същият ден, когато Оскар се е обадил в службата на Бъргър и е говорил по телефона с Марино — допълни Бентън.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Скарпета. — Да не би да се е разхождал с гривна или нещо подобно с джипиес чип или е използвал джобен компютър с джипиес, като е свалял на твърда памет всичките си движения или е изпращал данните на електронната си поща? За да изглежда сякаш е следен, шпиониран и всичко останало, което разказа?

— Кей, ти видя жилището му, Оскар вярва в тези неща. Представиш ли си, ако някой друг му е изпращал тези записани маршрути?

— Не.

Бентън прерови още няколко записа. Бакалии, няколко гимнастически салона, магазини за канцеларски материали, десетки места, покрай които Оскар може просто да бе минавал, без да влиза.

— Можеш да видиш — каза Бентън, докато разтриваше гърба й, — как с времето целите му стават по-непостоянни и разнообразни. Всеки ден сменя целите. Маршрутите вече не са еднакви. Можеш буквално да видиш страха му, как прави зигзаги по целия път. Или симулирания му страх. Ако, да повтора, просто е разиграл всичко това. Обаче неговият страх ми се струва истински. Параноята му не е симулирана. Да, не мисля, че е симулирана.

— Можеш да си представиш как ще изглежда това в очите на съдебните заседатели — каза Скарпета и стана. — Ще си помислят, че лудият интернет преподавател е изработил този сложен план, за да изглежда, че е мишена на някаква тайна организация или група хора, мразещи джуджетата или бог знае какво. Ще сметнат, че е следил сам себе си с помощта на джипиес, поставил е в апартамента си разни странни устройства и ги е разнасял със себе си и в колата.

Досъблече се, защото трябваше да си вземе душ. Имаше толкова много работа. Очите на Бентън бяха настойчиво вторачени в нея.

— Никой няма да му повярва — каза тя, когато Бентън я прегърна и целуна.

— Ще ти изтъркам гърба — каза той и я поведе към банята.

---

[1] Художник от индиански произход, който се числи към движението „индиански символизъм“. — Б.пр. ↑

31.

Вятърът беше леден. Луси седеше на още по-ледения бетон и снимаше закрепената на стойката на сателитната антена камера.

Беше евтина интернет камера с микрофон. Беше свързана към безжичната мрежа на сградата и обслужваше всеки наемател, който би искал да се присъедини.

Обслужваше и всички останали. Също така и Майк Моралес, но не по начина, както всички си мислеха. Точно затова не ѝ беше хрумвало да провери. И сега я беше яд на нея самата.

След като беше известно, че към мрежата е закачено друго устройство, камерата, която Моралес каза, че е инсталирал сам, на Луси не ѝ беше хрумвало да влезе в лога на безжичния рутер. Нито да провери административната страница на рутера.

Ако го беше направила снощи, щеше да научи онова, което знаеше сега. Отново се опита да намери Марино. През последния половин час се беше опитвала да намери и него, и Бъргър, но се включваше гласовата поща.

Тя не остави съобщения. Нямахше да остави съобщение като това. Този път, слава богу, Марино се обади.

— Аз съм — каза Луси.

— Какво вие така при теб? Вятър ли? Къде си?

— На покрива, на който си видял Моралес да монтира камерата. Не я е монтирал. Вероятно я е демонтирал.

— Какво говориш? Аз го видях да... Хъм, май си права. Всъщност не го видях да прави нищо. Току-що говорих по телефона с леля ти, ще ти кажа с две думи, защото тя се опитва да се свърже с теб. Нашият човек бил следен с джипис или нещо подобно. И може би работи като ветеринарен фелдшер в кабинета на доктор Стюарт... С една дума, Тери може да е познавала убиеца чрез кабинета на дерматоложката. Някакъв испаноговорещ тип...

— Марино, чуй ме! Тази шибана камера е била тук горе цели три седмици! Освен това е чувствителна на движение и всеки път щом

запише нещо го изпраща по мейла на някой, който се хаква в нея. Намерих шибания интернет протокол на Моралес и проклетия му машинен код за достъп и те са същите като на Скарпета612. Разбираш ли какво означава това?

— Да не съм дебил?

Точно както в доброто старо време. Колко пъти ѝ го беше казвал през годините?

— Означава, че който е монтирал камерата и е получавал изображения по имейла от нея, е същото лице, което е писало имейли на Тери, преструвайки се на леля ми. Вероятно с някакъв джобен компютър се е тропосвал пред „Джон Джей“, влизал е в безжичната им мрежа и ИП може да се проследи обратно до нея. Машинният код за достъп е същият като на устройството, използвано за изпращане на снимката на Тери — снимката, която е изпратил от интернет-кафето близо до кабинета на доктор Елизабет Стюарт. Моралес е този, който е наредил на Тери да изтрие снимката на трети декември...

— Защо?

— Защото играе разни шибани игрички, затова. Вероятно е бил в моргата, когато е била направена проклетата снимка. Вероятно той се крие зад всичко това. Също като снимката на Джейми в Таверната на зелената поляна. Вероятно той е организиран всичко и после я е изпратил на „Готам те пипна!“.

— Значи вероятно е свързан с този сайт.

— Нямам представа, но знам, че Ива Пибълс е работила за човека, който е „Готам те пипна!“. Съмнявам се, че ако беше жива, би могла да ни каже кой е той. Горката жена! Нищо в нейния компютър не разкрива кое е това лице. Аз поставям проследяващи програми дори в момента, докато говорим, да търсят информация на пресечните точки. Шибаният Моралес. Той вероятно е и вашият шибан ветеринарен фелдшер. Гнусно лайно. Мисля да му направя домашно посещение.

Докато говореше, тя тракаше по клавиатурата и сканираше портовете. Марино мълчеше.

— Още ли си на телефона?

— Да.

— Можеш ли да ми кажеш защо едно ченге ще монтира камера за видеонаблюдение три седмици преди да бъде извършено убийство?
— попита тя.

— Боже мили! Защо е изпращал тези глупости и се е преструвал на нея?

Луси чу на заден фон женски глас. Бакарди.

— Защо не го попиташ сам? Вероятно той е дал блестящата идея на Тери да пусне съобщение в сайта на „Джон Джей“, че иска да направи връзка с леля ми. Тери го прави и след това, о, чудо на чудесата, познай кой й пише? Очевидно е познавал Тери, иначе нямаше да й праща имейли. Вероятно е и шибаният ветеринарен техник, както вече казах, и тя го е познавала от кабинета на дерматоложката.

— Вероятно той й е дал болното кученце. Сметнал го е за много забавно — измърмори Марино. — После го взима Ива Пибълс. Кученцето умира. Какво е направила, за да заслужи подобно нещо? Чудя се дали той е оправял нещата в апартамента на Тери. За които говореше наемодателят. Това би било типично за него: да е другар, довереник на човек, който има нужда от голям и силен задник като него. Прилича му да накара някой като Тери, завършила студентка по криминологична психиатрия, да сложи съобщения на сайта, за да се ебава с нея. Но защо и с докторката?

— Защото е провалил се лекар, а леля ми не е. Всъщност не знам защо. Защо хората правят какви ли не идиотщини?

— Няма да махаш камерата, нали? Не искаме да разбере, че знаем.

— Разбира се, че няма — отговори Луси. Вятърът я блъскаше, сякаш се опитваше да я хвърли от покрива. — Вероятно се е бил качил да го махне това проклето нещо, когато си го изненадал по противопожарната стълба. Сигурно не го е очаквал. И му се налага да си пази задника. Заявява гръмко, че е монтирал камера за наблюдение, в случай че престъпникът се върне на местопрестъплението. Глупости! Отворих лог файла. През последните три седмици тази камера е изпратила над десет хиляди изображения и продължава да го прави в момента, докато говорим. Според индикатора на статута задникът точно в момента е влязъл в Мрежата. Ще се радваш да узнаеш, че изключих звука. Не че от вятъра можеш да чуеш нещо друго.

— Напълно сигурна ли си? — попита Марино.

— Не само това, но съм вътре. Това е напълно незаконно — обясни Луси и изведнъж възкликна смаяно: — Боже господи!

Беше отворила видеофайловете в личния имейл на Майк Моралес. Потребителското му име беше Чужденец.

Попадна на видеофайл, записан със съвсем различно устройство от камерата на покрива. Отвори го, натисна бутона „старт“ и почти изкрещя:

— Божичко! Запис, направен в навечерието на Нова година. Но не от покрива на кооперацията, а от апартамента на Тери. О, мамка му! О, мамка му!

Мансардният апартамент на Бъргър беше на две нива — главно, което беше долу, и за гости — горе. Там двете с Луси гледаха убийството на Тери Бриджис на голям плазмен телевизор от дивана в спалнята.

Беше почти на границата на онова, което можеха да понесат, а двете бяха виждали почти всичко. Седяха сковани и гледаха лицето на Тери, докато две ръце в латексови ръкавици я душаха отзад с еластичен син турникет, от вида, който се използва в лекарските кабинети, когато трябва да се вземе кръв. Жертвата и нападателят бяха голи. Ръцете на Тери бяха вързани на гърба и тя риташе зверски от стола с извит като дъга гръб, а той почти я вдигаше от него, докато я душеше до загуба на съзнание.

След това освобождаваше шията ѝ и когато тя се свестяваше, започваше отново.

През цялото време тя не каза нито дума, просто издаваше очакваното гърлено гъргорене на давец се човек, докато очите ѝ изскачаха, езикът увисваше от устата и от него се точеше слюнка. Трябваша ѝ точно двадесет и четири и половина минути, за да умре, защото му беше необходимо толкова време, за да еякулира и да я довърши, тъй като повече не го интересуваше.

Хвърли презерватива в тоалетната, дръпна водата и изключи камерата.

— Да го пуснем отначало — каза Бъргър. — Искам да чуя внимателно какво говорят, когато я вкарва в банята. Останах с впечатлението, че преди това са правили секс. И другите неща, които се казват, може би ще ни подсказат, защо я уби. Факторът преднамереност. Може да е имал мотив, който надхвърля сексуалната

му натрапчива садистичност. Нарече ли го Хуан? Или просто издаде някакъв звук?

— Подозирам, че е правила секс с него дълго време преди да започне и с Оскар — каза Луси. — Като се имат предвид близостта и коментарите, които прави той. Познавала го от кабинета на доктор Стюарт, от няколко години. Няма значение, че още не знаем със сигурност, че той е Хуан Амате. Казвам ти, че Моралес и Амате са едно и също лице. Трябва да са. Май наистина каза Хуан, но е трудно да се определи.

Натисна старта на дистанционното. Филмът започна по средата на изречението с кадър от изплашеното лице на Тери в овалното огледало. Зад нея се виждаше голото тяло на мъж. Той се размърда, нагласи себе си и ъгъла на камерата, показва възбудения си член в презерватив, потупа я с него между плешките, сякаш беше цевта на пистолет. Виждаше се само от кръста надолу.

— Обичайното ни, скъпа, с малко допълнителен лют пипер — каза гласът на убиеца.

— Не зная — отговори тя с потреперващ глас.

Ръката му в ръкавица държеше скалпел пред огледалото и го завъртя, стоманеното острие отрази светлината. Чу се звук на късащ се плат, докато той срязваше пеньоара ѝ, после дантеления червен сутиен. Той беше повдигащ и гърдите ѝ преливаха от него. Мъжът срязва и подхождащите към него червени дантелени бикини. Обърна камерата към розовия пеньоар, розовите чехли и сутиена, докато ги оставяше във ваната. Ръката в ръкавица размаха срязаните гащички пред обектива на камерата.

— Завладяване на знамето. — Говореше с испански акцент. — В моя джоб, така че да мога да се наслаждавам по-късно, нали, малкото ми момиче?

— Нека не го правим — каза тя. — Не мисля, че мога.

— Трябваше да помислиш, когато каза на малкия мъж всичките ни тайни.

— Не съм му казвала. Ти изпрати имейлите. Така е станало.

— Ти наистина създаде голяма бъркотия. Какво ще стане сега? Той се е оплакал на шибаната районна прокуратура. Какво ще стане сега, скъпа? Аз ти вярвах. Направих ти услуга. А ти му каза.

— Нищо не съм му казвала. Той ми каза. Ти си му изпращал имейлите и накрая той ми каза. Той откачи. Защо? Защо правиш това...? — И сякаш каза Хуан.

— Значи ще ми задаваш въпроси? — Скалпелът разсича въздуха, почти докосва бузата ѝ, после се отдръпва и изчезва.

— Не.

— Кой е твоят мъж? Малкият или аз?

— Ти — каза уплашеното ѝ лице на огледалото, докато ръцете му в ръкавици щипеха зърната ѝ.

— Знаеш, че не е така, иначе нямаше да му кажеш. — Гласът на убиеца я укоряваше.

— Честна дума, не съм. Той е разбрал заради имейлите. Онези карти, които си му изпращал. Той ми каза. Уплашил си го.

— Е, скъпа — вече щипеше зърната ѝ по-силно, — не искам повече да слушам лъжите ти. Сега ще трябва да измисля как да измъкна това шибано нещо от задника му, преди да го направи някой друг.

Луси натисна пауза и записът замръзна в неясно изображение на лицето на Тери с широко отворени очи — тя явно се оправдаваше, докато ръцете му мачкаха гърдите ѝ пред огледалото.

— Ето тук — каза Луси. — Начинът, по който го казва. Намеква, че ще убие Оскар, нали? И че той ще е човекът, който ще измъкне нещото от задника му.

— И аз мисля така — съгласи се Бъргър. Подчерта три пъти ключовата фраза в бележника си: *Джипиесът Терина идея?*, и продължи: — Няма съмнение как е започнало. Тери е помолила Моралес да следи Оскар, защото е била ревнива и искаща да има контрол личност. Не е било в природата ѝ да се доверява на никого и преди да се обвърже с Оскар или да го представи на семейството си, е искала доказателства, че е почтен.

— Говориш така, сякаш някой може да направи психологическата патология логична.

— Налага се. Съдебните заседатели очакват да научат причините. Не можеш просто да кажеш, че някой е зъл или има такова излъчване.

— Може да е казала, че иска да знае какво прави Оскар, но се съмнявам, че имплантираният джипиес е нейна идея — каза Луси. —

Не мисля, че е вярвала, че Моралес ще ѝ направи тази услуга и после ще стигне малко по-далече и ще започне да изпраща картите на джиписес проследяването на Оскар, за да го подлуди и да го измъчва до смърт. Изпращането на картите спира изведнъж, когато той е казал нещо за това на Тери, а тя очевидно е изпяла всичко на Моралес.

— Точно така. За това говори Моралес. — Бъргър кимна към замръзналото изображение на екрана. — Тя е направила погрешен ход, оплаквайки се на Моралес, може би го е сгълчала за стореното.

— Тип като този? Да обидиш неговия нарцисизъм? След това той става типичен психопат и обвинява нея, защото тя е поискала Оскар да бъде шпиониран. Изведнъж вината, че Оскар се е обадил в районната прокуратура и е разказал всичко, става нейна.

— На Марино на трети декември — каза Луси. — В този момент Оскар разрушава твърдия диск на своя компютър и скрива флашката в библиотеката, където я намериха леля и Бентън. Моралес е престанал да му изпраща картите, защото Тери вече е знаела и номерът вече не вървял.

— Кей спомена нишката на мокета пред апартамент на Оскар. Излазът на покрива и противопожарната стълба. Чудя се дали Моралес не е влязъл, за да се опита да намери флашката и пътем не е оставил бурканче „Акуалайн“. И дали не е влязъл през прозореца, изключил е алармата и е излязъл през покрива, така че портиерът да не го види. Имал е ключ, кода на алармата и паролата. След убийството на Тери е преживял някои неочаквани изненади. Оскар настоява да отиде в „Белю“. Настоява да види Бентън и Кей. Залогът се вдига значително. Моралес е изправен срещу достойни врагове. Срещу теб включително. Исква тази флашка, за да не може картите да бъдат проследени до него от човек като теб. И иска Оскар да бъде обвинен за поне четири убийства.

— Класически случай на човек, който декомпенсира — отбеляза Луси. — На Моралес не му е било нужно да убива Ива Пибълс. Просто не е имало защо. Не е имало защо да убива и Тери. Той е умен и лесно се сближава с непознати. Онова, което не мога да разбера, е, защо Оскар би позволил на когото и да било да направи подобно нещо?

— Имаш предвид импланта?

— Току-що го чухме да казва това. Пъхнал е нещо в задника на Оскар и трябва да го извади оттам. Какво друго може да означава?

Мисля, че само едно. Обаче човек не отива при някой и не му казва просто така: „Ей, дай да ти имплантирам един джиписес микрочип“.

Бъргър постави ръка на голото коляно на Луси и се облегна на нея, за да вземе безжичния телефон. Обади се на Скарпета за втори път през изминалия час.

— Пак сме ние. Може би с Бентън трябва да дойдете тук.

— Аз мога, но той не — отговори Скарпета.

Бъргър включи на високоговорител и остави слушалката върху масата за кафе в средата на красивия кът за сядане от кожа и стъкло, украсен с полиморфни картини на Агъм и сериграфи, които сякаш се променяха и проблясваха при всяко нейно движение.

Стаята на Грег.

Където той седеше пред телевизора, докато тя бе сама в леглото в съседната спалня. И спеше или работеше. Трябваше й известно време да се сети защо живее като по британско време — защото наистина живееше по британско време. Седеше тук и някъде след полунощ нийоркско време се обаждаше на своята приятелка адвокатката, която току-що отваряше очи в Лондон.

— Бентън е с Марино и Бакарди — обясни Скарпета. — Излязоха. Беше много тайнствен. Не съм чула и дума от доктор Лестър. Засега. Предполагам, че и ти не си.

Моралес беше оставил д-р Лестър пред съдебномедицинската служба, защото не бе знаел какво ще открие Луси. Сега вече знаеше, че го търсят, защото Бъргър се бе свързала с него. Всичко, което му каза, беше:

— Мисля, че трябва да обясниш някои неща.

Успя да стигне само до сребърния нитрат и доктор Стюарт, когато той й затвори.

— Предполагам, че някой ще ми каже, когато трябва да отида там — продължи Скарпета. — Въпреки че сериозно се съмнявам, че е проблем, тя трябва внимателно да направи рентгенови снимки на Ива Пибълс. Повтарям се, защото тялото й не трябва да напуска моргата, докато всеки сантиметър не е заснет с рентген. Същото се отнася за тялото на Тери. Всеки сантиметър да се подложи на рентгенови лъчи.

— За това исках да поговорим — каза Бъргър. — За имплантирания микрочип. Когато говори с Оскар, остана ли с впечатлението, че по някаква причина би позволил подобно нещо? С

Луси гледаме този богоненавистен запис отново и убиецът намеква за това. Имам предвид Моралес. Знаем, че е той.

— Оскар никога не би позволил подобно нещо — каза Скарпета. — Много по-вероятно е... Той се оплака от болезнени процедури при махането на косми с лазер. Махнал си е космите по гърба и вероятно на задника. Няма никъде косми, освен на лицето и главата. И пубисното окосмяване. Пред мен спомена демерол. Ако някой влезе с операционна манта и маска, а Оскар е лежал по корем, значи не е могъл да го види достатъчно добре, за да го разпознае.

— А в апартамента на Тери, когато Моралес се е сблъскал с Оскар на местопрестъплението? Оскар не би го свързал с някакъв фелдшер от задните помещения на кабинета на доктор Стюарт, нали?

— Не са се сблъскали — обясни Скарпета. — Оскар си е съчинил всичко, за да има повод да поиска влизане в „Белвю“.

— Ясно. Смятаме, че във видеото Тери го нарича Хуан. Не сме сигурни. Трябва да го чуеш.

— Разработени са безжични капсулирани в стъкло джипис чипове, които имат малки антени и хранване, което може да издържи около три месеца. С големината на оризово зърно, може би дори по-малки. Такъв чип може да е бил имплантиран в задника му и той никога не би разбрал, особено ако чипът е мигрирал и е влязъл по-дълбоко, което се случва. Бихме могли да го открием с рентгенова снимка, ако можем да го намерим. Между другото той не е единственият параноичен на тази тема. Американското правителство има редица пилотни проекти и много хора се страхуват, че ни очаква задължително поставяне на чипове.

— Не на мен — каза Бъргър. — Ще се изселя.

— Ще имаш голяма компания. Затова я наричат технология на Числото на звяра.

— Но не си видяла нещо подобно в рентгеновите снимки на Тери, нали?

— Не съм гледала специално — отговори Скарпета. — Имам електронните файлове от всички изследвания и откакто говорихме за последен път, ги преглеждам. Засега отговорът е не. Важно е доктор Лестър да направи още снимки и държа да ги видя. Особено на задните части, гърба и горната част на ръцете. Обикновено микрочиповете се имплантират в ръцете. Моралес сигурно знае доста

за технологията на микрочиповете, след като работи с домашни любимци. Сигурно е виждал да им ги имплантират във ветеринарния кабинет. Може и сам да е извършвал имплантиране. Проста процедура, за която са нужни единствено чип и пистолет за имплантиране с подкожни игли диаметър около два милиметра. Ще съм при вас след половин час.

— Чудесно.

Бъргър отново се протегна над Люси и изключи телефона. Върна слушалката на стойката за зареждане и записа в тефтера си още бележки, като подчертаваше някои думи и изречения. После погледна Луси, Луси отвърна на погледа ѝ и на Бъргър ѝ се прииска да я целуне отново, за да поднови онова, което бяха започнали, когато Луси се появи на прага ѝ и тя я хвана за ръка и я качи право тук горе. Луси дори нямаше време да си свали палтото. Бъргър не знаеше как е възможно да мисли за подобно нещо в момента, с отвратителната картина, замръзнала на екрана. Или може би точно затова си мислеше за секс. Защото не искаше да е сама.

— Най-вероятно така е станало — каза Луси. — Моралес е имплантирал джипиес чипа на Оскар, докато той е бил в кабинета по дерматологична козметика. Вероятно е решил, че му слагат инжекция с демерол в задника. Тери вероятно е споменала нещо на Моралес за Оскар, например, че не може да му има доверие. Вероятно когато с Оскар са започнали да се срещат. И Моралес е действал и се е държал като неин най-добър приятел и довереник.

— Важен въпрос е за кого Тери е смятала Моралес? За Хуан Амате или за Майк Моралес?

— Обзалагам се, че за Хуан Амате. Твърде рисковано би било да знае, че той е нюйоркски полицай. Мисля, че го нарече Хуан. Мисля, че чух точно това.

— Мисля, че си права.

— Ако тя се е чукала с него, това връзва ли се? — попита Луси. — Нямаше ли да му пука, ако се вижда и с други?

— Не. Както казах току-що, той действа като твоя най-добър приятел. Жените му се доверяват. Дори и аз до известна степен.

— До каква степен?

Не бяха повдигали отново въпроса за уискито в барчето.

— Не би трябвало да го казвам — отговори Бъргър, — но с Моралес не сме стигали дотам. Не смятам, че го мислиш, защото иначе нямаше да си тук. Не би се върнала. Таверната на зелената поляна. Слухове. Да, няма съмнение, че той ги е пуснал. Двамата с Грег се харесваха.

— Не е възможно!

— Не, не, не в този смисъл... — Бъргър махна с ръка. — Грег няма колебания само за едно нещо и това е какво обича да чука. Мъжете не влизат в това число.

32.

Скарпета отново напълни чашите с кафе и ги сложи на подноса при нещата за хапване. Открай време вярваше, че липсата на сън се лекува с добра храна.

Поднесе биволска моцарела, нарязани продълговати домати, поръсени с босилек и полети с чист студено пресован зехтин. Подаде пълния с филии ръчно месен италиански хляб бамбуков панер на Марино, за да си вземе и да го даде на следващия на масата, и седна на дивана до Бентън.

— И не забравяй — каза ѝ той, — когато чуе, а ти знаеш, че ще го чуе, не говори за това, което се готвя да направя. Нито преди, нито след като съм го направил.

— Правилно — обади се Марино. — Телефонът ѝ ще започне да звъни без прекъсване. Трябва да ти кажа, че не съм много навит. Ще ми се да можем да го обмисля малко повече.

— Е, не можем — каза Бентън. — Не разполагаме с лукса време. Оскар е някъде навън и ако Моралес още не го е пипнал, скоро ще го направи. Единственото, което трябва да направи, е да го проследи като подгонено животно.

— Както досега всъщност — каза Бакарди. — Такъв тип те кара да вярваш в смъртното наказание.

— Много по-добре е, ако получим възможност да ги изучаваме — отбеляза делово Бентън. — Убиването им не носи никаква полза.

Беше облечен безукорно в един от ушитите си по поръчка костюми, които никога не носеше в болничното отделение. Тъмносин с по-светло синьо райе и сребристосиня копринена вратовръзка. На гримьора в Си Ен Ен щяха да са му нужни само минути, за да дооправи външния му вид. Може би малко пудра и няколко струйки лак в платинената му коса, която се нуждаеше от подстригване. В очите на Скарпета Бентън изглеждаше както винаги и тя се надяваше, че той постъпва правилно. Че и двамата постъпват правилно.

— Нищо няма да кажа на Джейми — каза тя. — Ще стоя настрана. — И осъзна, че е започнала да я нарича Джейми от момента, когато разбра за тях с Луси.

През всичките тези години обикновено я наричаше Бъргър, което беше твърде хладно и може би не особено уважително.

— Ще ѝ кажа, че може да участва с теб. Телевизията не е моя и обратно на ширещото се мнение, аз не ти казвам какво да правиш — каза тя.

Мобилният телефон на Марино иззвъня, той го извади и се взря в екрана.

— Данъчните. Сигурно става дума за благотворителните ми фондации. — И натисна премигващия син бутон. — Марино... Да... С едни хора съм. А ти?... Чакай да взема нещо за писане.

Всички замълчаха, за да не му пречат на разговора.

— Нямам намерение да се правя на умник — почна Марино, — но първо, когато казваш остров Мен, къде се намира това място? Подозирам, че е някой карибски данъчен рай или някой от островите близо до Фиджи... Леле, изобщо не знаех. Да бе, зная, че не е точно в Англия. Зная, че става дума за остров, но в случай че си бягал от часовете по география, и Англия е остров.

Скарпета се наведе към Бентън и шепнешком му пожела успех. Искаше да му каже, че го обича, но при толкова хора наоколо не можеше. После се изправи и се поколеба, защото Марино май приключваше разговора.

— Нищо лично, но ние знаем това. Имаме този адрес — каза той, погледна към Бакарди и поклати глава, сякаш искаше да каже, че агентът на данъчната служба е по-тъп от купчина павета — едно от любимите му сравнения. — Точно така... Не, искаш да кажеш 1А. Той е на Тери Бриджис. Зная, че е дружество с ограничена отговорност и че още не са ви казали име, но това е нейният апартамент... Не, не 2Д. Тя е в 1А. — Намръщи се. — Сигурен ли си, имам предвид бетон?... Чакай малко. Този тип е британец, нали? Да, италианец, но живее в Обединеното кралство. Британски гражданин... Окей. Мисля, че това се връзва с остров Мен. Обаче гледай да си прав, защото след половин час вратата ще бъде разбита.

Прекъсна връзката с данъчната служба, без да благодари или да каже дочуване, и заяви високо:

— „Готам те пипна!“. Не знаем името на лицето зад колонката, но знаем къде има апартамент. Над Тери Бриджис. 2Д. Освен ако не са настъпили някакви промени и никой не ни е казал. До момента никой не се е прибрал във въпросното жилище. Наемателят е италианче, Чезаре Ингико, местожителство остров Мен, където е седалището на фирмата му. Остров Мен не е в Карибите. Това за сведение. Дружеството с ограничена отговорност, което наема апартамента, е същата офшорна, за която Луси изкопа информация. Този тип всъщност сигурно не живее там, а някой друг работи в жилището. А може и никой да не работи там. Според мен бързо ни трябва заповед за обиск, за да влезем. А може и първо да влезем, а после да вадим заповед. Както и да е. Важното е да не губим време, след като Ива Пибълс непряко е работила за този Чезаре Ингико от другата страна на улицата. Той впрочем вероятно не живее от другата страна на улицата, а на своя остров. И ще научим, запомнете ми думата, че е разговарял с Ива по телефона. Международен разговор. Във всеки случай Ива не е знаела нищо. Доколкото ви се струва вероятно всичко това?

— Защо не отидеш там с някои от вашите момчета? — предложи Бакарди. — Мисля, че трябва да наглеждате този район. Когато Бентън излезе в ефир, може да настане истински ад.

— Съгласен — каза Бентън. — Моралес ще разбере, ако досега се е съмнявал, че знаем за преследването на Оскар и че всички са по дирите му, на Моралес имам предвид.

— Мислиш ли, че е възможно Оскар и Моралес да са партньори във всичко това? — попита Бакарди. — Може и да ви звучи налудничаво, но откъде знаем, че не работят в екип? Нещо като Хенри Ли Лукас и Отис Тул^[1]. За Сина на Сам също не е сигурно, че е действал сам.

— Крайно невероятно — отговори Бентън, докато Скарпета си обличаше палтото до вратата. — Моралес е прекалено самовлюбен, за да работи с друг човек. Просто не може да работи с никого друго, независимо какво прави.

— Мисля, че си прав — съгласи се Марино.

— А пръстовите отпечатъци и следите от обувките на Оскар в апартамента на Ива Пибълс? — продължи Бакарди. — Дали просто не трябва да ги пренебрегнем и да приемем, че става дума за някакъв фалшификат или някаква грешка?

— Познайте от пръв път кой е събрал пръстовите отпечатъци и следите от обувки — каза Марино. — Шибаният Моралес. Освен това разполага с маратонките на Оскар, след като онази вечер е взел дрехите му за изследвания.

— Някой наблюдавал ли е, докато е свалял пръстовите отпечатъци от осветителното тяло? — продължи Бакарди. — Не е лесно да се осъществи измама. Имам предвид, едно са взетите от заподозрения маратонки, но съвсем друго е да свалиш отпечатъците му и да оставиш следи с тях. Искам да кажа, че трябва да има много добре организирана конспирация, за да смениш отпечатъците на местопрестъплението и да успееш да реализираш с тях попадение в компютърната база данни на Интегрираната система за идентифициране на пръстови отпечатъци.

— Е, Моралес е умник — каза Марино.

Бакарди стана и заяви:

— Тръгвам за Мъри Хил. Кой ще ме посрещне там?

— Сядай. — Марино посегна към кръста ѝ и леко я подръпна за колана. — Няма да взимаш такси. Ти си детектив. Аз ще те закарам. В багажника имам таран за разбиване на врати. Отмъкнах го снощи, докато бяхме пред кооперацията на Пибълс. Нали го поръчах специално. Обаче забравих да им го върна.

— Аз тръгвам — каза Скарпета. — Бъдете внимателни, моля ви! Майк Моралес е зъл човек.

— Така ли? — каза Бъргър. — Всъщност никога не съм казвала това на никого.

— Няма нужда да ми казваш нищо — отговори Луси.

— Мисля, че Моралес може да е свалил адвокатката за Грег и типично за него се превръща от сваляч в душеприказчик, на когото можеш да си изплачеш проблемите. Колкото повече мисля за това, толкова по-странен ми се струва в това отношение. Между многото други негови странности.

— Смяташ ли, че Грег е знаел?

— Не, не мисля. Искаш ли още кафе?

— Откъде знаеш, че Моралес е чукал адвокатката?

— Когато си в офис с други хора, не е трудно да отгатнеш такова нещо. Аз не обръщам много внимание, или поне така изглежда, но се забелязва. И като се замислиш, ти става ясно. Вероятно Моралес безброй пъти е правил подобни неща на практика под носа ми, чувала съм и приказки. Прелъстява някоя да изневери на гаджето или съпруга и веднага след това развива отношения с жертвата си като душеприказчик и помощник. Помага ѝ да оправи работата. Или се запознава с мъжа, когото е преобал, който естествено няма и представа, че е преобан, защото Моралес обича да се сприятелява с хора, които не знаят, че гаднярът всъщност е той. Садистични игрички след садистични игрички. С Грег седяха долу, пиеха скъпото му уиски и си приказваха. Вероятно за мен, поне през част от времето. Не доброжелателно.

— Преди колко време?

— Моралес беше прехвърлен в разследванията преди близо година. Значи по това време. Към края. Не много преди Грег да се премести в Лондон. Сигурна съм, че Моралес го е окуражил. Може дори да е било негова идея Грег просто да скъса с мен.

— Може би така Моралес би могъл да започне нещо с теб?

— Да ме довърши и да ме започне. Да, би се изпразнил на това — сухо отговори Бъргър.

— Значи Грег е причината на Моралес да му дойде идеята за ирландското и шотландско уиски, които описва във фалшивото интервю, което праща на Тери, докато се преструва, че е леля ми — отбеляза Луси. — А Грег не е трябвало да се оставя да го убеждават в нищо. Майната му. Той е направил избора си. А Моралес пък вече няма да направи нищо друго, освен да свърши със себе си. Помни ми думата.

— Ако провериш шишетата долу, моето предположение е, че Грег и Моралес доста са ги изпразнили. Моралес си поръчва най-скъпото в бара. Такъв е, и точка. Отвратително е да внушава, че Кей редовно пие уиски, което струва шестстотин-седемстотин долара бутилката, и да каже, че е повече, отколкото струват книгите на Тери. Нарисувал е доста злостен неин портрет и какво щеше да стане, ако Тери беше завършила дисертацията си или така наречената своя книга? Щеше да е ужасно тъжно. Сигурна съм, че ти е хрумнало, че той е „Готам те пипна!“. Подобно нещо би било точно по неговия вкус.

— Интернет протоколът на онзи, който пише тази колонка, е анонимен, а интернет доставчикът има сметка, която води до компания с ограничена отговорност с адрес на остров Мен — каза Луси. — Който има едно от най-силните законодателства за офшорни компании. Машинният код за достъп не прилича на нищо, което съм виждала, така че тези колонки не са писани на някой лаптоп или персонален компютър, които познаваме. Проблемът е, че юрисдикцията на места като остров Мен, Белийз и така нататък предлага такава строга защита на поверителността, че е много трудно да се пробие щитът и да се научи кой се крие зад ООД-то. Имам една връзка в данъчната служба и я използвам да ми помогне. Интересното е, че става дума за Обединеното кралство. Бих очаквала Кайманите, където са регистрирани седемдесет и пет процента от всички хедж фондове. Обаче не ми се вярва Моралес да е „Готам те пипна!“.

— Истината е, че човекът, който и да е, има много пари в офшорната зона — каза Бъргър.

— Разбира се — съгласи се Луси. — Рекламите и скритите реклами — вероятно получава потресаващи суми по сметките си там. Надеждата ми, че е прекалено умна в заобикалянето на определени данъчни закони и това ще ни позволи да получим физически адрес. Имам предвид, че наема или има собственост, плаща сметки или някой го прави от нейно име, вероятно има жилище тук в града и е наела жител на този град. Това го знаем със сигурност. Някой е превеждал пари на Ива Пибълс от Обединеното кралство от името на „Готам те пипна!“. Агентът, който някога беше в Бюрото за алкохол, наркотици и огнестрелно оръжие, а сега е в данъчната служба — дадох му и името на Марино — ще изстиска още информация от банката на Ива Пибълс. Искам да знам коя е „Готам те пипна!“ и къде се намира. А ако лъже данъчните? Тогава идеално, да ги лъже от затвора.

— Мислиш, че е жена?

— След излизането на първата колонка пуснах през езиков анализ още петдесетина архива. Наистина не смятам, че Моралес пише тези колонки и държи подобен сайт. Това би изисквало твърде много поддръжка, прекалено много работа. Той е от типа удряй и бягай. У него има една безгрижна жилка и точно тя ще го закове накрая.

— Значи си направила анализ на уебстраницата по същото време, когато я блокира?

— Не съм я блокирала аз. Мерилин Монро я блокира.

— Това е тема за друг ден. За протокола: не одобрявам заразяването на сайтове с червеи.

— Някои думи и фрази непрекъснато изскачат, както и намеци, метафори и сравнения — продължи Луси с обясненията си за езиковия анализ.

— Как е възможно компютърът да разпознае сравнение? — удиви се Бъргър.

— Ето ти един пример. Търсим думите *като* и *както*, след това компютърът започва да ги търси, следвани от прилагателни и съществителни: *като дългия корав крак на стол — както пеперуда каца на цвете*. А ето още няколко хубави примера от розовата проза на „Готам те пипна!": „Нежно извит като банан в излетите върху бедрата му джинси“. Чакай да видя дали помня още: „Нейните малки цици, плоски като сладки, зърната ѝ като малки стафидки“.

— И твоят компютър разпознава метафората? — попита Бъргър.
— Как точно става това?

— Несвързани единици информация със съществителни и глаголи, които не са несъвместими едни с други. „Черепът ми спи зимен сън в мокрото гнездо на моята коса“. Череп и зимен сън в едно и също изречение щяха да бъдат отбелязани като несъвместими. Както и гнездо и коса, ако ги разглеждаш буквално. Но онова, което имаш като метафора, е изречение от нобеловия лауреат за литература Шеймъс Хини. Сигурна съм, че усети, че това не е от розовата проза.

— Значи твоят софтуер като неврална мрежа чете поезия, когато не е зает да преследва тъпащи из интернет?

— Моят софтуер ми казва, че вероятно зад „Готам те пипна!“ стои жена — каза Луси. — Злонамерена, дребнава, отмъстителна и гневна. Жена, която се съревновава с други жени. Жена, която толкова силно мрази другите жени, че не се спира пред подигравки срещу жена, преживяла сексуално нападение. Тя унижава и смачкава жертвата отново и отново. Или поне се опитва.

Бъргър взе дистанционното и натисна „старт“.

Уплашеното лице на Тери говореше на огледалото, ръцете в ръкавици мачкаха гърдите ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Болеше я.

— Не, не мога. Съжалявам. Не ми се сърди. — Гласът ѝ трепереше. — Не искам да правим това.

Устните и езикът ѝ издаваха такива звуци, сякаш лепнеха, устата ѝ беше напълно пресъхнала.

Гласът на убиеца:

— Разбира се, че искаш, скъпа. Ти обичаш да те връзват и да те чукат, нали? Този път обаче ще се борим за голямата награда, схващаш ли?

Ръцете в ръкавици оставиха на плота бурканче „Акуалайн“, отвиха капака и пръстите му потънаха в него. После той бръкна и го размаза по вагината ѝ. Не бързаше. Скритият му в презерватива penis я блъскаше силно в горната част на гърба. Той я насилваше сексуално с гела и с пръстите си. Изнасилваше я със страх. Не проникваше в нея с пениса си — или поне камерата не бе заснела това. Той не правеше това. Не искаше това.

— Виж колко си сладка в огледалото — каза той. — Как хубаво си седнала. Сега си почти толкова висока, както когато си права. На кого друго бих могъл да кажа подобно нещо, а, малко момиченце?

— Недей — каза тя. — Моля те, не го прави. Оскар ще дойде всеки момент. Моля те, спри. Ръцете ми са безчувствени. Моля те, развържи ме. Моля те!

Тя плачеше, но и се опитваше да играе, сякаш беше наистина само това — игра. Опитваше се да играе, сякаш той не ѝ прави нищо болезнено. Това беше сексигра и на основата на забележките и поведението изглеждаше сигурно, че са я играли и преди и че властването е част от драмата. Но не като сега. С част от съзнанието си Тери знаеше, че ще умре, и то по ужасен начин, но правеше всичко възможно, за да се наложи да не стане така.

— Той ще дойде в пет, малкият беден точен Оскар. Да знаеш, че вината е твоя — каза Моралес на лицето ѝ в огледалото. — А сега, скъпа, следва онова, което ти създаде...

Бъргър отново изключи телевизора и си записа нещо в бележника.

Всичко се навързваше, но не можеха да докажат и една стотна. Трябваше да видят лицето на Майк Моралес, и то неведнъж. Не в това видео или онова, което беше записал, когато е убил Бетани в отвратителния си апартамент в Балтимор през лятото на 2003 г. Не и в

записа, който беше направил месеци след това, когато е убил Родрик и е захвърлил грациозното му младо тяло близо до търговското представителство на „Бугати“ в Гринич, където момчето беше попаднало в радара му, понеже Моралес бе работил на половин ден във ветеринарния кабинет. Там вероятно беше срещнал и Бетани, но в друг кабинет, този в Балтимор.

И в тези два случая беше направил същото, което правеше на Тери. Връзваше ръцете на жертвите си. Носеше хирургически ръкавици, когато проникваше в тях с пръсти, и използваше същото смазочно средство. По това време преди пет години се бе готвел да започне следването в академията на Нюйоркското полицейско управление, работата му на четири часа е била при ветеринари, а не при дерматолози. Но и ветеринарите използват обезболяващи мазила и гелове като „Акуалайн“. Кражбата на полуизползван буркан от работното му място беше неговият начин на действие и може би водеше началото си от първото му убийство.

Бъргър нямаше представа колко човека е убил, обаче се запита дали причината да използва гела не е да изправи полицията пред смесица от различни ДНК профили.

— Сигурно си е мислил, че е забавно — каза тя на Луси. — Сто на сто е изпитал страшна тръпка, когато един от профилите се оказва в ОДБД, но излиза, че става дума за парализирана жена от Палм Бийч. Сигурно е паднало голямо ха-ха!

— Няма да успее да се измъкне — каза Луси.

— Не знам.

Полицията не само още не беше намерила Моралес, но в момента нямаше и заповед за арестуването му. Основният проблем, който нямаше да изчезне, бяха доказателствата. Научните улики не доказваха, че Моралес е убил някого, и намирането на неговото ДНК на местопрестъплението в апартамента на Тери и по нейното тяло не означаваше нищо, щом е бил в апартамента и я е докосвал, за да провери жизнените ѝ функции. Той беше водещият следовател в нейния случай и беше докосвал всичко и всеки.

А на записите лицето му липсваше. Нямаше го и на видеозаписа на влизащите и излизащите от кооперацията на Тери, защото вероятно онази вечер беше използвал капака към покрива и бе издърпал стълбата след себе си. По-късно я бе върнал в килера на етаж. Преди

това, когато се е чукал с нея, вероятно е било на друго място. Не в апартамента ѝ. Това би било твърде опасно. Някой е можел да си спомни, че го е виждал в района. Моралес беше прекалено умен, за да се изложи на подобна опасност.

Възможно е, помисли си Бъргър, тогава също да е използвал покрива. Не би го изключила, но може би никога нямаше да узнае.

Моралес беше страшно умен. Беше завършил колежа в Дартмът и „Джон Хопкинс“. Беше садистичен сексуален психопат. Може би най-отвратителният и опасният, на когото Бъргър беше попадала. Замисли се колко пъти е била сама с него. В колата му. В Таверната на зелената поляна. След това в Сентръл Парк, когато беше отишла да види местопрестъплението, по случая с изнасилената и удушена бегачка. Запита се дали Моралес не е убил и нея.

Подозираше го, но не можеше да намери доказателства. Съдебните заседатели едва ли щяха да се доверят на разпознаването на гласа му. Убиецът от записа говореше със силен испански акцент, а когато Моралес говореше нормално, не се чувстваше никакъв акцент. Случаят не можеше да бъде спечелен само на основата на криминалогичен анализ на гласа. Нямаше значение колко е сложна програмата за анализи.

Ръцете му бяха с ръкавици, на пениса му имаше презерватив. А и да нямаше — какво? Как се разпознава пенис? С презерватива обаче все едно някой да си нахлузи дамски чорап на главата.

Ако има някакви характерни черти като лунички, чорапът ги маскира.

Най-много, което ченгетата или по-точно Луси можеха да направят, беше да докажат, че изобличителните записи са намерени в неговия имейл абонамент и да установят откъде ги е получил. Притежаването им обаче не доказваше, че е убил някого или че ги е заснел с камера на статив. Луси каза, че да накараш съдебните заседатели да разберат въпроса с адресите на интернет протоколите, кодовете за машинен достъп, анонимизирането, кукитата, пакетното търсене и още стотина термина, които бяха част от нейния безгрижен говор, е все едно да се върнеш в началото на 80-те, когато хора като Бъргър се опитваха да обяснят ДНК на съдиите и съдебните заседатели.

Да, тогава никой не ѝ вярваше, когато се опитваше да използва ДНК доказателства в съда. С разпространението на новите научни техники обаче се бяха появили нови изисквания и натиск — такива, които никой нито беше очаквал, нито виждал. Може би ако криминологията си беше останала там, където беше по времето, когато тя следваше в Колумбийския и живееше с жена, която ѝ разби сърцето и я прати право в обятията на Грег, щеше да има някакво желание да има личен живот. Да ходи на повече почивки, да ходи на такива места, където да не си носи куфарчето с работата. Може би щеше да познава по-добре децата на Грег. И хората, с които работи. Например Скарпета. На която дори не изпрати картичка, когато Роуз умря.

Марино ѝ бе казал, че е умряла.

Може би щеше да познава дори себе си.

— Кей ще дойде след минутка. Трябва да се облека — каза Бъргър на Луси. — Всъщност ти трябва да се облечеш.

Луси беше само по фланелка и шорти. Самата тя беше с копринената пижама и пенъоара, който си сложи, след като излезе от душа минути преди Луси да позвъни на входа.

За по-малко от пет часа, след като Скарпета, Бентън, Марино, Бакарди и Моралес бяха в хола ѝ, Бъргър беше научила гротескната истина и я беше гледала така, сякаш се случва пред очите ѝ. Трима души бяха станали плячка на човек, който би трябвало да ги защитава: лекар, който никога не беше практикувал и изобщо не е бивало да става полицай. Всъщност не биваше да бъде допускан близо до нито едно живо създание.

Досега беше намерен само Джейк Лаудин. Той нямаше да признае за Майк Моралес и че може би го използва да приспива животни, които не се продават, или бог знае за каквото там го ползваше. Може би Моралес влизаше в мазетата на магазините за животни като Хуан Амате и добавяше срещу пари още един слой нещастие към света. Може би Бъргър щеше да извади късмет по някакъв начин да подмами Лаудин да признае, че е помолил Моралес да убие някого. Съществуването на Ива Пибълс се беше превърнало в неудобство, което беше поднесло на Моралес извинението да се позабавлява още малко.

Тъкмо се облече и интеркомът започна да звъни. Луси още седеше на леглото. Докато дозакоччаваше карираната си оксфордска

риза, Джейми вдигна слушалката.

— Джейми? Аз съм, Кей — чу се гласът на Скарпета. — Пред вратата съм.

Бъргър натисна нулата на плафона с бутоните да отключи и каза:

— Влизай. Ще слеза след минутка.

— Имаш ли нещо против да взема един бърз душ? — попита Луси.

---

[1] Известна двойка хомосексуалисти, серийни убийци и подпалвачи. Не е сигурно колко души са убили. Колебанията са между 4–5 и 600. — Б.пр. ↑

33.

Докато крачеше бързо покрай Сентръл Парк Саут — цепеше с рамото напред през минувачите като устремен към вратата футболист — Марино гледаше актуалните новини на джобния си компютър.

Бентън в своя син костюм на райета седеше срещу журналиста Джим не знам кой си, Марино не можа да си го спомни, защото не беше някой от по-известните в този час на деня. Името на Бентън беше изписано с дебели букви:

Д-р БЕНТЪН УЕСЛИ,
криминологичен психолог, болница „Маклийн“

— Благодаря, че дойдохте. С нас е доктор Бентън Уесли, бивш началник на Отдела за поведенческа психология на ФБР в Куантико. Сега всъщност работи в Харвард и тук в „Джон Джей“, нали?

— Джим, бих искал да премина направо на същността, защото става дума за нещо крайно важно. Ние призоваваме господин Оскар Бейн да се свърже с ФБР...

— Позволете ми да допълня, като кажа на нашите зрители, че обръщението е във връзка с двата случая, за които не може да не сте чули, независимо какво гледате... двете ужасяващи убийства, извършени в Ню Йорк през последните два дни. Какво може да ни кажете за престъпленията?

Право напред се издигаха небостъргачите Кълъмбъс Съркъл и Таймс Уорнър, в момента Бентън седеше в някое от студията на втория. Не беше добра идея. Марино разбираше защо Бентън смята, че няма друг избор и защо не бе искал първо да попита Бъргър. Не искаше да я държат отговорна, а той не беше на нейно подчинение. Всъщност Бентън не бе на ничие подчинение. Марино разбираше всичко това, но сега, когато се беше появил по телевизията, нещо не се връзваше.

— Онова, за което молим, е, ако слуша, да се свърже с ФБР — каза гласът на Бентън в слушалката на Марино. — Имаме причини да сме много загрижени за безопасността на доктор Бейн. Той не бива, повтарям, не бива да се свързва с местната полиция или да се занимава с други власти. Трябва да се свърже с ФБР и ще бъде отведен на безопасно място.

Едно от нещата, които казваше Скарпета, беше да не притискаш човека така, че да няма какво да губи и къде да отиде. Бентън също го повтаряше. Марино не беше изключение. Тогава защо правеха това? Първо Бъргър се беше обадила на Моралес и Марино реши, че това е ужасна идея. Тя всъщност малко злорадстваше, докато му го забиваше: блестящият Моралес разкрит и сгачен. Бъргър беше страхотен прокурор. Вярно, беше корава, но не биваше да прави това. Марино още не беше сигурен за мотивите ѝ.

Имаше странното усещане, че причината е лична или поне донякъде. Скарпета никога не правеше такива неща, макар да имаше възможност. Докато бяха в хола на Бъргър от полунощ нататък, тя можеше да каже много неща, за да обвини Моралес; също като Марино тя не го обичаше и не му се доверяваше, макар по това време да не знаеха, че хобито му е да гледа записите на извършените от него убийства. Обаче Скарпета се държа напълно професионално, както винаги, с Моралес, който седеше там. Дори да ѝ беше хрумнала мисълта, че той е убиецът, щеше да запази мнението си за себе си. Такава беше тя.

— Доктор Уесли, трябва да призная, че това е най-необичайният призив, който съм чувал. Може би призив не е точната дума, но защо...

Марино хвърли поглед на дребните фигурки, които помръдваха на екранчето. Сградата на Бъргър беше може би на още две преки. Бъргър не беше в безопасност. Тласни тип като Моралес до края и натикай лицето му в собствените му лайна — и после какво? Той ще направи нещо. И първо на кого ще го направи? На същата госпожа, която се опитва да завоюва, откакто го направиха детектив. Същата госпожа, за която лъже и оставя у всички глупавото впечатление, че прави секс с разследващата сексуални престъпления районна прокурорка. Кое не беше вярно. Дори не беше близо до истината. Моралес не беше неин тип.

Марино имаше усещането, че е успял да разбере по кой тип си пада тя — някой богаташ като Грег. Обаче докато ги наблюдаваше с Луси, докато всички бяха в хола ѝ, и видя как Луси я последва в кухнята и след това изведнъж си тръгна, вече нямаше никакви съмнения.

Слабостта на Бъргър, нейната страст, не бяха мъжете. Емоционално и физически тя беше устроена по различен начин.

— Оскар има сериозни причини в момента да не се доверява на никого — тъкмо казваше Бентън. — Имаме основания да вярваме, че страховете за собствената му безопасност, изказани пред властите, са основателни. Ние ги приемаме много, много сериозно.

— Чакайте малко. Издадена е заповед да бъде арестуван заради убийствата. Извинете, но говорите така, сякаш защитавате лошия.

— Оскар, ако ме чуваш — Бентън погледна право в камерата, — трябва да се свържеш с ФБР в местното им представителство където и да се намираш. Ще те заведат на безопасно място.

— Струва ми се, че всички останали също трябва да се безпокоят за безопасността си. Не мислите ли така, доктор Уесли? Той е единственият заподозрян за убийствата на...

— Джим, няма да обсъждам случая с вас. Благодаря за времето, което ми отделихте.

Бентън откачи микрофоните от реверите си и стана.

— Е, това наистина беше необичаен момент в разследването на престъпленията в Ню Йорк. Две убийства разтърсиха тазгодишните новогодишни празници и легендарният, мисля, че мога да използвам това определение, легендарният профайлър Бентън Уесли апелира към човека, когото всички смятат за извършител...

— Мамка му — възкликна Марино.

Нямаше начин Оскар да звъне във ФБР. Или където и да било другаде, след като чуе това.

Марино излезе от интернет и затвори търсачката. Закрачи още по-бързо. Потеше се под старото си кожено яке „Харли“, а студеният въздух караше очите му да сълзят. Слънцето се опитваше да избяга от хватката на тежките черни облаци. Телефонът му започна да звъни.

— Да — каза той; заобикаляше хората, сякаш са чумави, без да ги поглежда.

— Ще говоря с неколцина агенти от представителството тук — каза Бентън. — Ще им обясня какво правим.

— Мисля, че мина добре — подхвърли Марино.

Бентън не беше питал за оценката му и не коментира, а продължи:

— Ще проведе няколко телефонни разговора тук от студиото, след това ще отида у Бъргър. — Говореше така, сякаш е обхванат от мрачно настроение.

— Мисля, че мина добре — повтори Марино. — Оскар ще го чуе. В това няма съмнение. Той трябва да е в някой мотел или нещо подобно и единственото, което има, е телевизор. Телевизията ще продължи да излъчва записа цял ден, че и през нощта. Това поне е сигурно.

Марино погледна нагоре към петдесет и две етажната сграда от стъкло и стомана и спря поглед на мансардния апартамент. Над главния вход с големи златни букви беше изписано „ТРЪМП“. Но това важеше за всички скъпи неща наоколо.

— Ако не го види по телевизията — Марино сякаш си говореше сам, защото Бентън беше странно утихнал, — не искам да мисля каква е причината. Ако не се е оперирал сам, всяко негово движение се проследява от джипиес... Нали знаеш кой му го е сложил? Така че ти постъпи правилно. Това беше единственото, което можеше да направиш.

Осъзна, че връзката е прекъснала. Не беше разбрал, че говори на нищото.

Опряният в основата на черепа ѝ револвер не предизвикваше такъв страх, какъвто би очаквала. Наистина не можеше да разбере защо.

Изглежда, нямаше синхрон между действията ѝ и последиците, между причината и резултата, и тогава, и сега. Единственото, което усещаше ясно, беше ужасното смайване, че вината Моралес да се намира в мансардния апартамент на Джейми Бъргър е нейна, и че в края на живота си беше извършила единствения грях, който беше наистина непростим. Тя беше виновна за трагедията и болката.

Нейната слабост и наивност бяха причинили на другите онова, срещу което винаги се беше борила.

Да, вината беше нейна. Бедността на семейството ѝ и смъртта на баща ѝ. Нещастieto на майка ѝ, неуравновесената Дороти и всичко лошо, което се беше случило на Луси през живота ѝ.

— Не го видях, когато натиснах звънеца — повтори тя, а Моралес ѝ се изсмя. — Не бих го пуснала да влезе.

Бъргър стоеше неподвижно под витата стълба и не отместваше немигащите си очи от Моралес. Стискаше мобилния си телефон в ръка. В галерията над нея се виждаха прекрасни произведения на изкуството. Възхитителният мансарден апартамент бе заобиколен отвсякъде със силуета на Ню Йорк — виждаше се ясно през безукорно чистата стъклена стена. Отпред беше всекидневната с мебели от скъпо дърво с бежова тапицерия, където само преди часове бяха седели всички, съюзници, приятели, рамо до рамо в битката срещу врага, който сега беше разкрит — и отново беше тук.

Майк Моралес.

Дулото на револвера се дръпна от черепа ѝ, но Скарпета не се обърна. Не отместваше очи от Бъргър; надяваше се тя да разбере, че когато бе слязла от асансьора и бе натиснала звънеца, беше сама. След миг някаква сила, изскочила сякаш от преизподнята, я бе сграбчила за ръката и я беше блъснала през вратата. Единствената причина да бъде до известна степен по-предпазлива, беше забележката, подхвърлена от една от портиерките, когато Скарпета влезе в сградата.

Привлекателната млада жена с хубав костюм каза:

— Другите вече ви очакват, доктор Скарпета.

Кои други?

Трябваше да попита. Боже, защо не го направи? Единственото, което бе трябвало Моралес да направи, бе да покаже значката си, но най-вероятно и това не е било нужно. Преди часове вече беше идвал. Не обичаше да му казват не, бе очарователен и убедителен.

Очите на Моралес — с разширени зеници — огледаха наоколо, ръцете му в латексови ръкавици пуснаха на пода малък спортен сак. Той се наведе и го отвори. Вътре имаше тринога със свити крака, безцветни каишки и разни други неща, които Скарпета не можа да види добре, защото каишките накараха сърцето ѝ да се разтупка. Тя знаеше какво могат да причинят тези каишки и се страхуваше от тях.

— Пусни Джейми и прави с мен каквото искаш.

— О, я млъквай.

Сякаш я смяташе за досадна.

С един замах върза ръцете на Бъргър зад гърба, заведе я до дивана и я блъсна силно да седне.

— Дръж се прилично — каза на Скарпета, след това изви ръцете ѝ отзад и ги стегна много силно.

Болката беше страшна, сякаш нещо метално се беше увило около китките ѝ, смазваше кръвоносните съдове и стигаше до костта. Докато Моралес я буташе да седне до Бъргър, на горния етаж започна да звъни мобилен телефон.

Очите на Моралес бавно се преместиха от мобилния телефон, който беше взел от Бъргър, към галерията горе и помещенията след нея.

Мобилният телефон звънеше, после спря. Вода течеше някъде там, но също спря. Скарпета си помисли за Луси в същия момент, в който и Моралес.

— Майк, откажи се. Не бива да усложняваш... — започна Бъргър.

Скарпета стана, но Моралес я блъсна силно и тя падна на дивана.

Той хукна нагоре по витите стъпала, краката му сякаш не ги докосваха.

Луси избърса късата си коса и вдиша парата на една от най-хубавите бани, в които беше влизала от много време.

Банята на Грег. Стъклена кабина, голям колкото слънчогледова пита душ, джакузи, парна баня и стерео съраунд, включително затоплена седалка, ако ти се доще просто да послушаш музика. Бъргър беше оставила в компактдиск плеърчето Ани Ленъкс. Може би беше съвпадение, но едва ли, нали Луси също я беше пуснала снощи. Грег и неговите уискита, хубавите му неща и неговата адвокатка. Луси наистина беше удивена от този мъж, който знаеше как да живее, но си беше избрал човек, с когото никога не би могъл да живее, и то заради един съвсем лек генетичен шепот.

Нещо като да сбъркаш една цифра в задачата. Когато завършиш дългото уравнение, се оказваш на светлинни години от правилния

отговор и това означава, че си се провалил. Бъргър беше точният човек, но погрешният отговор. Луси изпитваше леко съжаление към него, но не и за себе си. Всъщност тя изпитваше щастие, неописуемо, различно от всичко, което бе познавала досега, и сякаш единственото, което правеше, беше да го преживява отново и отново.

Все едно да слушаш една и съща опияняваща музика отново и отново, както беше правила току-що под душа: всеки жест, всеки поглед, всяка случайна идея да завършва с докосване на тела... Толкова еротично и същевременно трогателно, защото означаваше нещо. Не беше вулгарно. Не беше пропито с вина или потънало в срам. Усецането беше за нещо съвсем правилно и тя просто не можеше да повярва, че се случва на нея.

Това беше мечта, която никога не бе познавала достатъчно добре, за да я има, защото никоя част от нея не я беше искала — или не се бе страхувала достатъчно. Както не бе имала кошмари за извънземни или фантастични сънища за летящи машини и състезателни автомобили. Те не съществуваха, не бяха истински, не бяха тук. Джейми Бъргър не беше невъзможност или възможност, която някога ѝ беше минавала през главата, макар че по време на по-раншни срещи бе изпитвала замайване и нервност при редките случаи, когато беше близо до нея. Сякаш ѝ се предлагаше възможността да играе с голяма неопитомена котка, пантера или тигрица, с които дори не би останала в едно помещение, камо ли да милва.

Стоеше в изпълнената с пара душкабина, взираше се в замъгленото стъкло и се чудеше как най-добре да обясни всичко това на леля си.

Бутна вратата и в същия миг пред нея се появи сянка и от парата изплува ухиленото лице на Майк Моралес. Револверът му бе на сантиметри от главата ѝ.

— Умри, кучко — каза Моралес.

След първия удар с тарана вратата се отметна и се блъсна в стената.

Бакарди и униформеният полицаи, чието име според нея беше Бен, нахлуха в апартамент 2Д и се възряха невярващо в д-р Кей Скарпета.

— Какво значи това, по дяволите? — възкликна Бакарди.

Скарпета беше по всички стени. Цели плакати от тавана до земята, снимки от студиото в Си Ен Ен и как крачи из Кота нула или в моргата, прекалено заета, без да осъзнава, че някой прави онова, което Бакарди наричаше „снимка с мисъл“. Не че снимащият беше направил някакви шедеври, не — но ги беше снимал с мисъл.

— Това си е направо като храм на лудостта — подметна Бен или както там се казваше.

Апартаментът не беше обзаведен, ако се изключеше едно просто бюро от явор, опряно до стената, и пъхнатият под него обикновен канцеларски стол. На бюрото имаше лаптоп, от онези модерните пауърбуци, еърбуци или както там им казваха, скъп и много лек. Бакарди беше чувала за хора, които, без да искат си изхвърляли компютрите заедно със старите вестници, и сега разбираше как може да стане това. Лаптопът беше включен в захранващия кабел за зареждане на батерията и свиреше тиха мелодия, отново и отново бог знае от колко време.

Освен него на бюрото имаше четири високи тънки вази за по едно цвете от евтино шлифовано стъкло — и във всяка имаше по една избеляла роза. Бакарди се приближи, откъсна едно листенце и каза:

— Жълти.

Полицай Бен беше прекалено зает да оглежда посветеното на Скарпета светилище, за да го е грижа за четири изсъхнали рози или да разбере, че от женска гледна точка жълтото има значение. Когато ставаше дума за рози, нуждата на Бакарди от успокоение изискваше червени, но инстинктът ѝ работеше безотказно. Мъж, който ти подари жълти рози, няма никога да го имаш, а точно това е онзи, когото искаш и си готова да преместиш небето и земята, за да го получиш. Тя стрелна полицай Бен с поглед, защото за миг се уплаши, че може да е казала последната си мисъл на глас.

— Знаеш ли какво? — каза тя, докато оглеждаше другите помещения, и гласът ѝ отскочи от старите гипсови стени и голите дървени подове. — Не зная какво да правим, след като единствените неща тук са компютърът и тоалетната хартия.

Върна се при полицай Бен, който продължаваше да гледа снимките на Скарпета. Кимна ѝ към тях, сякаш тя можеше да му каже нещо.

— Ти си зяпай — каза Бакарди. — Аз ще се обадя на Пийт, за теб той е детектив Марино, нали, и ще попитам какво все пак да правим с „Готам те пипна!“. Бен, имаш ли представа как се арестува интернет страница?

— Бан — поправи я той. — От Банърман^[1]. После замислено добави: — Ако аз бях на мястото на доктор Скарпета, щях да си наема поне трима охранители.

---

[1] Знаменосец. — Б.пр. ↑

34.

Интеркомът започна да звъни.

— Сигурно е охраната — каза Бъргър на Моралес. Беше пребледняла от болка.

Вързаните ѝ ръце бяха станали морави. Скарпета не усещаше своите. Спокойно можеше да са ѝ ги отрязали.

— Сигурно са чули изстрела. — Ако глас може да бъде сив, гласът на Джейми Бъргър беше.

Когато Моралес чу мобилния телефон и хукна нагоре по стълбите, Скарпета зададе въпроса, който щеше да промени вечността за нея.

— Луси горе ли е?

Отговорът на Джейми бяха широко отворените ѝ очи. После чуха изстрела. Прозвуча като че ли метална врата се затваря с трясък, почти като вратите в „Белвю“.

След това тишина.

Сега Моралес се беше върнал и Скарпета вече не я интересуваше нищо на този свят, с изключение на Луси.

— Моля те, извикай линейка — каза тя.

— Докторке, чакай да ти кажа какво става. — Той размаха револвера; погледът му бе още по-странен. — Става това, че твоята малка племенница и супергерой сега е с куршум в главата. Представяш ли си какъв коефициент на интелигентност съм утрепал? Уха!

Взе отворения сак, заобиколи дивана и застава пред тях. На екрана на джобния компютър, закачен за колана на смъкнатите му джинси, се виждаше проследяван джипиес маршрут — дебела розова черта, която лъкатушеше из картата на някакво място.

Моралес пушна сака на масичката за кафе и клекна до него. Ръцете му в латексови ръкавици бръкнаха и измъкнаха малки маратонки „Брукс“ и пластмасово пликче с поливиниловите отпечатъци, които Скарпета беше направила от пръстите на Оскар. Пликчето чантичка беше мазно, сякаш Моралес беше намазал отпечатъците с олио или гел.

Той извади отпечатъците, нахлузи ги върху пръстите на лявата си ръка и Скарпета чак сега осъзна, че е левичар.

Стиснал револвера с дясната си ръка, Моралес стана и размърда пръстите на лявата. Изглеждаха странно с белите си гумени върхове. Той се усмихна; зениците му бяха толкова разширени, сякаш я гледаше през черни дупки.

— Обръщаш обърнатото — каза ѝ доверително. — И мене ме няма.

Бавно помръдваше гумените си върхове на пръстите и се хилеше.

— Нали, доктор Шерлок? Знаеш за какво говоря. Колцина биха се сетили за това?

Искаше да каже, че след като са от отпечатъци от следите, ще са обърнати, ако се пренесат на повърхност. Сигурно беше поправил това, когато бе снимал отпечатъците, поставени от него на абажура във ваната в апартамента на Ива Пибълс. Онзи, който щеше да снима и свали отпечатъците в апартамента на Бъргър, щеше да намери обърнати отпечатъци, огледално отражение на онова, което очакваха, и щеше да се чуди как е могло да се случи. Експертът по отпечатъци трябваше да прави настройки, да представя различни гледни точки, за да направи точен геометричен анализ и сравнение на тези подхвърлени отпечатъци с отпечатъците на Оскар.

— Кучко, не ми мълчи, когато ти говоря. — Моралес стана, приближи се и надвисна толкова близо над нея, че тя подуши потта му.

Той седна до Бъргър, изплези език и бавно почна да търка револвера между краката ѝ.

— Никой не би се сетил — каза на Скарпета.

Бъргър не помръдваше.

— Никой — съгласи се Скарпета.

Моралес стана и започна да натиска различни силиконови отпечатъци върху масичката за кафе. Отиде до бара, отвори стъклената врата и извади ирландското уиски. Взе и една чаша за уиски от цветно

стъкло, най-вероятно ръчно произведено венецианско, и наля. Остави отпечатъци на Оскар по бутилката и чашата, докато пиеше на големи глътки.

Интеркомът отново започна да звъни.

Моралес пак не му обърна внимание.

— Те имат ключ — каза Бъргър. — Когато чуят нещо в сградата и не отговориш, се качват. Трябва да им отговоря и да им кажа, че всичко е наред. Няма защо да пострадат и други хора.

Моралес отпи поредната глътка, изжабури си устата, преглътна уискито, махна с оръжието към Бъргър и нареди:

— Кажи им да се разкарат. Ако пробваш някой номер, сте мъртви и двете.

— Не мога с вързани ръце.

Моралес въздъхна театрално, взе слушалката и я доближи до устата и ухото ѝ.

Скарпета забеляза по светлата кожа на лицето му съвсем малки червени петънца. Приличаха на лунички, но не бяха. Нещо в нея се размърда подобно на плъзгането на земните плочи преди голямо земетресение.

Розовата линия на екрана на джобния компютър се извиваше и движеше. Някой или нещо, което се движеше бързо. Оскар.

— Моля те, повикай линейка — каза Скарпета.

Моралес вдигна рамене и отговори небрежно:

— Няма смисъл.

— Ало? — каза Бъргър в слушалката. — Така ли? Знаете ли, може да е от някой телевизор. Някой екшън или нещо подобно. Благодаря за загрижеността.

Моралес дръпна слушалката от бледото ѝ лице.

— Натисни нула — каза тя спокойно. — Така се изключва.

Той натисна нулата и остави слушалката в зареждащото устройство.

Марино — вече беше измъкнал глока от джоба на коженото си яке — тихо отвори вратата и влезе. В същия миг алармената система се разпищя, че има натрапник.

Стиснал пистолета с две ръце, Марино се втурна в хола.

Бъргър и Скарпета бяха на дивана, с вързани зад гърба ръце, и по израженията им той разбра, че е твърде късно. Една ръка се подаде иззад извития диван и опря револвер в тила на Скарпета.

— Хвърли го, глупако — нареди Моралес, докато се изправяше.

Марино се целеше в Моралес, който беше заровил дулото на револвера в русата коса на Скарпета.

— Чуваш ли ме, маймуно? Хвърли шибания пистолет или ще й пръсна гениалния мозък из целия апартамент.

— Моралес, откажи се. Всички знаят, че си ти. Можеш да изчезваш — каза устата на Марино, докато умът му прехвърляше възможностите, но възможности нямаше.

Беше в капан.

Можеше да стреля, Моралес също щеше да стреля. Може би Моралес щеше да умре и Бъргър и Марино щяха да оцелеят. Но Скарпета щеше да е мъртва.

— Май имаш малък проблем с доказателствата, а, маймуно? Някой наричал ли те е така? На мен ми харесва — каза Моралес. — Маймуна.

Марино не можеше да определи дали е пиян, или друсан. Но се беше натъпкал с нещо.

— Защото... защото — Моралес се изкикоти, — ти си пословичният маймуняк, нали? Тъпа горила. Как ти се струва, а?

— Марино, не си пускай пистолета — каза Скарпета с невероятно спокойствие, макар лицето й да бе мъртвешки бяло. — Той не може да застреля всички наведнъж. Не пускай пистолета.

— Голяма героиня е, а? — попита Моралес и натисна още по-силно дулото в черепа на Скарпета. Тя изстена. — Лесно е да си герой с пациенти, които не могат нито да ти благодарят, нито да се оплачат.

Наведе се и близна ухото й с език.

— Горкото, не можа да работиш с живите, а? Това казват за лекари като теб. И че трябва да пуснеш климатика на десет градуса, иначе не можеш да заспиш... Пусни пистолета! — кресна на Марино.

Погледите им се преплетоха.

— Окей. — Моралес вдигна рамене. После заговори на Скарпета: — Време е за нанкане и ще видиш скъпоценната си малка Луси отново. Каза ли на Марино, че й пръснах главата на горния етаж? Поздрави всички на небето от мен.

Марино знаеше, че Моралес ще го направи. Знаеше, че хората го правят, когато вече изобщо не ги е грижа, а Моралес не го беше грижа. Скарпета не означаваше нищо за него. Никой не означаваше нищо за него. Щеше да я убие.

— Не стреляй! — каза Марино. — Ще оставя пистолета. Недей да стреляш!

— Не! — Скарпета повиши тон. — Недей!

Бъргър не каза нищо, защото не можеше да каже нещо, което да промени нещата. За нея беше по-добре да си мълчи и тя го знаеше.

Марино не искаше да оставя пистолета. Моралес беше убил Луси. Щеше да убие и тях. Луси беше мъртва. Сигурно беше на горния етаж. Ако не оставеше пистолета, Моралес нямаше да може да убие всички. Но щеше да убие Скарпета. Не можеше да му позволи да го направи. Луси беше мъртва. Всички щяха да умрат.

Малка червена лазерна точица кацна на дясното слепоочие на Моралес. Потрепна, след това само леко запомръдва, като рубиненочервена светулка.

— Оставям пистолета на пода — каза Марино и приклепна.

Не вдигна очи да погледне пак. Не се издаде, че е видял нещо, докато оставяше глока на ориенталския килим, а очите му не изпускаха очите на Моралес.

— Сега се изправи много бавно — нареди Моралес. И насочи оръжието си към Марино. Червената светулка пълзеше около ухото му. — И кажи: мамо — добави Моралес в момента, когато червената точка застина върху дясното му слепоочие.

Изстрелът откъм галерията прозвуча като силен плясък и Моралес падна. Марино никога не го беше виждал това на живо: някой да падне като кукла, чиито конци са срязани. Хвърли се напред, грабна револвера от пода — от главата на Моралес бликаше кръв и се събираше на локва на черния мраморен под, грабна и телефона и набра 112, докато тичаше към кухнята за нож, след това промени намерението си, грабна ножицата за птици от блока с кухненски прибори и срязва каишките около китките на Скарпета и Бъргър.

Скарпета хукна нагоре. Луси бе точно зад прага на вратата, която водеше от галерията в главната спалня. Навсякъде имаше кръв, големи

петна пред банята, откъдето беше изпъзляла, след това по дюшемето до мястото, откъдето беше застреляла Моралес със своя глок четиридесети калибър, който бе паднал до нея. Седеше облегната на стената и трепереше, стиснала хавлиена кърпа в скута си. Беше толкова омазана с кръв, че Скарпета не можа да определи точно къде е улучена, но беше в главата. Може би в тила. Косата ѝ беше напоена с кръв, кръвта се стичаше по врата и голия ѝ гръб и вече плъзваше по пода.

Скарпета бързо свали палтото и блейзъра си, клекна до нея и опипа тила ѝ. Но ръцете ѝ бяха безчувствени. Притисна блейзъра към тила на Луси и тя изохка.

— Спокойно, Луси — каза Скарпета. — Какво стана? Можеш ли да ми покажеш къде си улучена?

— Ето тук. Ох! Божичко! Точно тук. Мамка му! Добре съм, само ми е ужасно студено.

Скарпета прекара ръка по лепкавия ѝ врат и нагоре, но не можа да усети нищо. Ръцете ѝ почнаха да парят и потрепват, пръстите ѝ сякаш не бяха нейни.

Бъргър дотича и Скарпета ѝ каза:

— Донеси кърпи. Много.

Бъргър хукна към банята, а Скарпета се обърна отново към Луси.

— Кажи ми, тук отзад къде боли най-много? Къде! Покажи ми с пръст.

— Нищо не усещам.

— Сигурна ли си? — Скарпета правеше всичко възможно да опипва нежно, но ръцете ѝ не я слушаха. — Искам да се уверя, че гръбнакът ти не е прекъснат.

— Не е. Имам усещането обаче, че лявото ми ухо го няма. Едва чувам.

Скарпета се промъкна зад Луси и седна зад нея с крака от двете ѝ страни и опрян в стената гръб. Започна внимателно да опипва силно кървящата ѝ глава.

— Ръцете ми са още безчувствени — обясни ѝ. — Насочвай пръстите ми, Луси. Покажи ми къде боли.

Луси посегна назад, хвана ръката ѝ и я насочи към една точка.

— Точно тук. Боже, как боли! Мисля, че може да е под кожата. Мамка му, как боли! Боже, не натискай, боли!

Скарпета не си беше сложила очилата и виждаше само плетеница от кървави косми. Притисна длан към тила на Луси и тя извика.

— Трябва да спрем кървенето — обясни Скарпета спокойно, сякаш говореше на дете. — Куршумът сигурно е точно под скалпа и затова боли, когато натискам. Ще се оправиш. Обещавам ти. Линейката ще дойде след минути.

Бъргър дотича с няколко бели хавлии и ги уви около врата на Луси и под краката ѝ. Ръцете ѝ бяха яркочервени, изтръпнали и непохватни.

Луси беше гола и мокра, сигурно току-що беше излязла изпод душа, когато Моралес я беше прострелял. Бъргър седна на пода до тях, загали Луси и заповтаря, че всичко ще се оправи.

— Мъртъв е — каза след миг. — Тъкмо щеше да застреля Марино, а после и нас.

Нервите в ръцете на Скарпета се пробуждаха и бяха гневни, хиляди иглички я пронизваха. След секунди тя успя да усети малка твърда бучка в тила на Луси, на няколко сантиметра вляво от средата на черепа.

— Напипах го — каза на Луси. — Помогни ми, ако можеш.

Луси вдигна ръка, натисна кожата до отвора и Скарпета изкара куршума. Луси стенеше от болка. Куршумът беше среден или голям калибър, леко сплескан. Скарпета го подаде на Бъргър и притисна силно хавлията към раната, за да спре кръвта.

Не смяташе, че куршумът е проникнал в костта. Подозираше, че е ударил под ъгъл и е изразходвал по-голямата част от кинетичната си енергия в едно сравнително малко пространство за милисекунди. Близо до повърхността на скалпа има толкова много кръвоносни съдове, че кръвотечението е тревожно и винаги изглежда по-страшно, отколкото е. Скарпета притискаше хавлиената кърпа към раната, а дясната ѝ ръка придържаше челото на Луси.

Луси се отпусна с цялата си тежест върху нея и затвори очи. Скарпета опипа врата ѝ отстрани, за да провери пулса. Беше ускорен, но не тревожно, дишането беше нормално. Не беше неспокойна и не изглеждаше обърквана. Нямаше признаци, че ще изпадне в шок. Скарпета отново я хвана за челото и притисна силно раната.

— Луси, искам да отвориш очи и да останеш будна. Чуваш ли? Можеш ли да ни кажеш какво се случи? — каза Скарпета. — Той изтича нагоре и чухме изстрел. Помниш ли какво стана?

— Ти ни спаси живота — намеси се Бъргър. — Ще се оправим. Всички ще се оправим.

Галеше Луси по ръката.

— Не знам — отговори Луси. — Бях под душа. А после бях на пода и някой все едно ме беше ударил с чук по главата. Сякаш ме беше блъснала кола в тила. И не виждах нищо. Помислих си, че съм ослепяла, но изведнъж видях светлина и образи. Чух го долу, но не можех да се изправя. Допълзях до стола, където беше палтото ми, и извадих глока.

Глокът лежеше на омазания с кръв под до перилата на галерията. Марино ѝ го беше дал за Коледа. Беше любимото оръжие на Луси. Беше ѝ казала, че това е най-хубавото нещо, което ѝ е подарявал: 40-и калибър с лазерен прицел плюс високоскоростни куршуми с кух връх. Да, Марино знаеше какво харесва Луси. Тъкмо той бе човекът, който я научи да стреля още когато беше дете и двамата изчезваха незнайно къде с неговата камионетка. Майката на Луси, Дороти, се обаждаше и ругаеше, обикновено след няколко питиета, че Скарпета ще съсипе детето ѝ, и заплашваше, че никога няма да я пусне отново при нея.

Сестра ѝ всъщност никога не би позволила на Луси да ѝ гостува, ако не беше един съвсем малък проблем. Дороти не искаше дете. Защото самата тя беше дете, което винаги щеше да иска един татко да се грижи за него и да го обича, така както Скарпета бе обичала баща им и се бе грижила за него до последния му дъх.

Кървенето беше намаляло, но Скарпета отказваше да погледне и продължаваше да притиска кърпата към раната.

— Прилича на тридесет и осми — каза Луси и отново затвори очи.

Изглежда, беше видяла куршума, когато Скарпета го подаде на Бъргър.

— Искам да си държиш очите отворени и да не заспиваш — каза Скарпета. — Добре си, но по-добре да не заспиваш. Мисля, че чувам спасителния екип. Отиваме в спешното и ще проведем всичките ти любими тестове: рентгенови снимки, компютърна томография. Как се чувстваш?

— Страшно боли. Добре съм. Видя ли оръжието му? Какво е? Аз не го видях. Всъщност не видях и него.

Скарпета чу вратата долу да се отваря и после тропота и напрегнатите гласове на спасителния екип. Марино ги доведе на бегом по стълбите. Всички говореха високо. Марино спря, погледна окървавената Луси и след това погледна глока на пода, наведе се и го вдигна. Тоест направи единственото, което никога не се прави на местопрестъплението: взе оръжието с голи ръце и изчезна в банята с него.

Двама фелдшери говореха с Луси, задаваха ѝ въпроси, докато я връзваха на носилката. Скарпета беше толкова заета да гледа какво правят, че не забеляза кога Марино е слязъл долу при трима униформени полицаи. Други фелдшери слагаха Моралес на друга носилка, но никой не си направи труда да му оказва първа помощ: от пръв поглед се виждаше, че е мъртъв.

Марино извади пълнителя от глока, извади и патрона от цевта и ги пусна в отворения плик за улики в ръцете на единия полицай. Обясняваше как Бъргър отворила вратата дистанционно и го пуснала да влезе, без Моралес да знае. Съчиняваше история как се е промъкнал колкото се може по-близо, а след това преднамерено издал шум, та Моралес да погледне към него.

— Това ми даде достатъчно време да стрелям, преди да успее да убие някого — излъга Марино. — Стоеше зад докторката с насочен в главата ѝ револвер.

Бъргър поясни:

— Седяхме ето тук, на дивана.

— Тридесет и осми калибър — обясни ненужно Марино.

Поемаше вината, а не признанието, че е убил Моралес. Бъргър се включи в това без затруднения. Изглежда, новата роля в живота ѝ щеше да е да пази Луси от неприятности.

По закон Луси не можеше да има оръжие в Ню Йорк Сити. Нито в жилището си, нито за самозащита. По закон пистолетът още принадлежеше на Марино, защото той така и не беше прехвърлил подаръка си на името на Луси, още повече че толкова неща се бяха случили преди година в Чарлстън. Никой не бе доволен и щастлив с останалите, после Роуз също рязко се промени — вече не беше същата и известно време никой не знаеше защо. А Скарпета се оказа

неспособна да закърпи света, който сякаш се разпадаше като стара топка за голф. Онази Коледа беше началото на онова, за което тя доскоро мислеше, че ще е техният край.

Кървавата ѝ ръка стискаше кървавата ръка на Луси. Фелдшерите с тракане бутаха носилката към асансьора; единият говореше по радиостанцията с линейката, която ги чакаше пред сградата.

Вратите се отвориха и Бентън излезе от асансьора със синия си раиран костюм. Изглеждаше точно така, както по Си Ен Ен — Скарпета го беше гледала, разбира се.

Бентън хвана другата ръка на Луси и погледна Скарпета в очите. Тъгата и облекчението, изписани на лицето му, бяха толкова силни, колкото изобщо могат да бъдат подобни чувства.

35.

13 януари

Скарпета получи масата в „При Илейн“ не благодарение на известността си, защото тук не беше възможно да си достатъчно важен, за да спечелиш снизхождение или да останеш недосегаем, ако легендарната ресторантьорка не те харесва.

Тук из въздуха като цигарен дим се носеше ароматът на някогашните дни, когато изкуството беше обожавано, критикувано, преформулирано — всичко, но не и пренебрегвано, и когато в „При Илейн“ можеше да влезе всеки, независимо в какво състояние е. Сред тези стени се съдържаше ехо от миналото, по което Скарпета тъгуваше, но което не ѝ липсваше, след като за пръв път бе влязла тук преди десетилетия, като място за бягство в края на седмицата с един мъж, в когото се беше влюбила, докато следваше в Правния център на Джорджтаунския университет.

Онзи мъж отдавна го нямаше, тя имаше Бентън, но декорът в „При Илейн“ не се беше променил: черен, като се изключат червените керамични плочки на пода, с куки за закачане на дрехи и монетни телефонни автомати, които, доколкото Скарпета знаеше, вече отдавна не се използваша. На лавиците имаше подредени книги с автографи — посетителите знаеха, че не бива да ги пипат. Снимки на литературни и филмови величия изпълваха всеки сантиметър от стената чак до тавана.

Скарпета и Бентън спряха до масата на Илейн, за да кажат „здравей“, придружено от целувка по двете бузи и:

— Не съм те виждала от известно време. Къде изчезна?

Скарпета научи, че за малко е изпуснала един бивш държавен секретар, а миналата седмица гост бил един бивш защитник на „Джайънтс“, когото не харесваше, тази пък щял да дойде телевизионен водещ, когото харесваше още по-малко. Илейн съобщи, че очаква и други известни посетители, но това не беше новина, защото всички, които идваха в ресторанта ѝ, бяха известни хора.

Любимият келнер на Скарпета Луи ги заведе на масата им и докато издърпваше стола ѝ, каза:

— Знам, че не бива да повдигам въпроса, но чух всичко за станалото. — Поклати глава. — Не би трябвало да го казвам, и то на теб. Гамбино? Бонано? Тогава беше по-добре. Знаеш ли какво? Те правеха, каквото правеха, но си имаха причини. Разбираш какво искам да кажа. Не се разхождаха наоколо да трепят хора само за да се забавляват. Особено да видят сметката на някоя бедна женица като тази. Джудже. После другата жена и детето. Какъв шанс са имали?

— Никакъв — отговори Бентън.

— Ако питаш мен, аз вярвам в циментовите обувки. В някои случаи те са най-доброто решение. Нали нямате нищо против да попитам как е... как е другото джудже? О, знам, че не бива да използвам тази дума, защото много хора влагат в нея отрицателен смисъл, но...

Оскар се беше свързал с ФБР и беше добре. Бяха му извадили джипиес чипа и сега той си почиваше в частното психиатрично отделение в „Маклийн“, известно като Павилиона. Беше подложен на терапия и най-важното, даваха му усещането за сигурност, докато успее да се съвземе.

— Добре е — отговори Бентън. — Ще му кажа, че си попитал.

— Какво да ви донеса? — попита Луи. — Ордъоври ще желаете ли?

— Кей? — каза Бентън.

— Скоч. Най-хубавото ви малцово уиски.

— Нека бъдат две — каза Бентън.

— Специално за вас от специалните ми запаси. — Луи намигна. — Имам няколко нови и държа да ги опитате. Някой ще шофира ли?

— Големи и чисти — отговори Скарпета и Луи тръгна към бара.

До прозореца, който гледаше към Второ авеню, един едър мъж с каубойска шапка седеше сам и работеше върху питие, което приличаше на чиста водка или джин с тоник. От време на време извиваше врат, за да провери резултата на баскетболния мач, който протичаше беззвучно на екрана над главата му, и Скарпета зърна голямата му челюст, дебелите устни и огромните бакенбарди. Нещо в този мъж ѝ беше познато и тя си представи кадри, които бе видяла по телевизията — и се смая, че всъщност вижда Джейк Лаудин.

Но това не беше възможно. Той беше задържан. Този човек беше по-нисък и доста по-слаб. Тогава се сети, че това е един актьор, който вече не е много зает.

Бентън изучаваше менюто, част от лицето му беше скрито зад пластмасовите корици със снимка на Илейн отгоре.

— Приличаш на Розовата пантера под полицейско наблюдение — подхвърли Скарпета.

Той затвори менюто, сложи го на масата и отговори:

— Искаш ли да кажеш нещо специално? След като организира това събиране по причини, надхвърлящи социалните контакти. Просто реших да го спомена, преди да дойдат.

— Всъщност не — отговори Скарпета. — Просто исках да се поразсея. Реших, че всички трябва малко да разпуснем, преди с теб да се върнем у дома. Ще ми се да можехме да останем. Някак си ми се струва неправилно всички да са тук, а ние — там.

— Луси ще е добре.

Очите на Скарпета се напълниха със сълзи. Все още не можеше да го преодолее. Някакъв ужас все още стискаше сърцето ѝ с ледените си ръце и дори в съня си тя помнеше, че за малко не бе изгубила племенницата си.

— Тя ще е тук, с нас — продължи Бентън и я хвана за ръката. — Ако искаше да се махне, щеше да го е направила много отдавна.

Скарпета попи очите си със салфетката и се вторачи в безмълвния телевизор, макар изобщо да не я интересуваше кои играят.

Подсмръкна и каза:

— Но това е почти невъзможно.

— Не е така. Тя всъщност иска да е с нас. Или поне не е казала, че възнамерява да се махне. Всички сме добре. Дори повече от добре — повтори Бентън, притисна устни към ръката ѝ, а после нежно я целуна по устата.

Винаги се беше притеснявал да изразява толкова открито чувствата си пред хора. Но явно вече не му пукаше. Ако „Готам те пипна!“ още съществуваше, вероятно щяха да цъфнат в утрешното издание. Всъщност цялата компания, с която щяха да вечерят.

Скарпета не отиде в апартамента, където неизвестната авторка бе писала жестоките си и отмъстителни колонки, а сега, когато беше сигурна, че знае коя е тя, изпитваше към нея единствено съжаление.

Много добре разбираше защо Тери Бриджис се беше обърнала срещу нея. Тери бе получавала безсърдечни и пренебрежителни имейли от своята героиня — или поне бе смятала, че са от нея — и когато се беше отвратила от нея, бе поставила на своето друго аз задачата да изкорми Скарпета публично.

Луси беше определила, че Тери е автор на двете новогодишни колонки на 30 декември и че те са били подредени една след друга и изпратени автоматично на Ива Пибълс, след като самата Тери вече е била мъртва. Освен това Луси откри, че следобеда на 31 декември, само часове преди да умре, Тери е изтрила всички имейли от Скарпета⁶¹² — не защото е имала предчувствието, че ще умре — според Бентън това беше сигурно, — а защото е извършила анонимно престъпление срещу един съдебен медик, когото накрая е щяла да срещне в моргата.

Бентън смяташе, че Тери е имала съвест и че точно затова е изтрила имейлите, повече от сто, които според нея си е разменяла със Скарпета. Че безпокойството ѝ я е тласнало да изтрие всички доказателства, че може да има някаква връзка между „Готам те пипна!“ и Тери Бриджис. Че като изтрива кореспонденцията, тя същевременно изхвърля своя паднал герой от живота си.

Така гласеше теорията на Бентън. Скарпета нямаше своя, освен тази, че на света винаги ще има някакви теории.

— Мисля, че всички трябва да го прочетат, затова ще им го покажа — каза тя. — Обаче преди това искам да го прочета на теб. Не имейл, а истинско писмо на истинска хартия, моите лични писмени принадлежности, които не съм ползвала от бог знае кога. Обаче съм го стенографирала. Знаеш ли, с годините почеркът ми става все по-грозен. След като няма да има процес, Джейми каза, че мога да кажа на Оскар каквото поискам. Точно това направих. Направих всичко възможно да му обясня, че семейството на Тери ѝ е причинявало много трудности и че това ранно програмиране я е принудило да се опитва да държи под контрол всичко около себе си. Че е била гневна, защото са я наранили, а наранените хора често сами причиняват болка, но че под всички тези наслоявания е била добър човек. Правя ти, така да се каже, обобщение, защото текстът е дълъг.

Тя извади четири сгънати листа дебела кремава хартия от плик за писма и внимателно ги разгъна. Присви очи, докато намери частта,

която искаше Бентън да чуе.

После зачете тихо:

„... В тайните помещения, където е писала колоните си, стояха жълтите рози, които си й подарил ти. Беше запазила и четирите и се обзалагам, че не ти е казала. Оскар, никой не би направил подобно нещо, ако чувствата не са били много важни. Искам да запомниш това и ако някога го забравиш, да прочетеш това писмо отново. Затова го написах. Да има какво да запазиш.

Също така си позволих да пиша на семейството й, за да изкажа съболезнованията си и да им разкажа каквото мога, защото сигурно имат много въпроси. Страхувам се, че д-р Лестър не е била толкова услужлива, колкото биха искали, затова запълних празнините. Повечето от разговорите водихме по телефона и освен това си разменихме няколко имейла.

Разказах и за теб и те може би вече са се свързали с теб. Ако не са, сигурна съм, че ще го направят. Казаха, че искат аз да ти кажа какво е написала Тери в завещанието си и че също ще ти пишат за това. Може би вече са го направили.

Няма да разкривам нейните желания, защото това не е моя работа, но за да изпълня обещанието си към семейството й, мога да ти разкрия следното. Тери е завещала една значителна сума на Малките хора на Америка, за да се основе фондация, която да предлага помощ в медицинските грижи за онези, които искат и имат нужда от медицински процедури (като козметични операции), които медицинската застраховка не покрива. Както сам знаеш, много от онова, което може и трябва да се направи, нечестно е посочено като въпрос на личен избор — например грижите за зъбите и в някои случаи удължаването на костите.

Достатъчно е да кажа, че Тери е имала много милостиво сърце...”

Успя да прочете само толкова, защото отново я заля тъга. Сгъна листовите и ги прибра в плика.

Луи се появи с напитките и както ненаатрапчиво беше дошъл, по същия начин се оттегли. Скарпета отпи глътка и тя я стопли и подкрепи ума ѝ, сякаш се беше оттеглила на някое уединено място и се нуждаеше от кураж.

— Ако сметнеш, че няма да попречи на лечението на твоя пациент — тя подаде плика на Бентън, — би ли се погрижил да го получи?

— За него това ще значи много повече, отколкото можеш да си представиш — отговори Бентън, докато прибираше плика във вътрешния джоб на мастиленочерното си кожено сако.

То беше ново като колана „Уинстън“ с орела на катарамата и ръчно изработените ботуши. Лусиният начин да отпразнува онова, което бе описала като „избягване на още един куршум“, беше да купува подаръци, и то скъпи. Купи на Скарпета още един часовник, от който наистина нямаше нужда: златен „Бреге“ със стъкло от карбонови нишки, за да отивал на черното „Ферари Ф430 Спайдър“, което също била купила на леля си. Слава богу, това беше шега. Скарпета по-скоро би карала велосипед, отколкото едно от тези чудовища. Марино получи нов мотоциклет, състезателно червено „Дукати 1098“, но Луси му го пазеше в хангара в Уайт Плейнс: заяви, че в града му било забранено да се вози на нещо с по-малко от четири колелета. После бе добавила доста грубо, че трябвало да се грижи за килограмите си, защото иначе нямало да може да се качи на супермотора.

Скарпета нямаше представа какво е подарила на Бъргър. Не задаваше въпроси — освен ако Луси не проявеше желание да ѝ бъдат зададени. Беше търпелива. Луси продължаваше да чака присъда, която тя нямаше да отсъди, защото не чувстваше нещата по този начин. Ни най-малко. След като преодоля първоначалния шок, макар да нямаше оправдание за подобно нещо, Скарпета не би могла да изпита по-голямо задоволство.

Миналата седмица двете с Бъргър най-после наистина бяха излезли да обядват заедно. Две дами в „При Форлини“ до площад „Хоугън“. Настаниха се в сепаре, за което Бъргър каза, че било наименувано почти на Скарпета. И обясни, че носело късмет, защото тук била скъсала. Скарпета каза, че не може да си представи как това

може да бъде тълкувано като късмет. Бъргър мъдро отговори, че зависи от коя страна го гледаш.

На Скарпета не ѝ бяха нужни обяснения, за да разбере какво намеква, и каза, че се радва, че сепарето, наречено на главния пожарникар на Ню Йорк, е излязло толкова късметлийско. Малко хора знаеха толкова една за друга като Скарпета и Бъргър...

— Не отговорих на въпроса ти — каза Бентън, гледаше към вратата. — Извинявай.

— Вече го забравих.

— За писмото ти. Благодаря, че ми го прочете, но не го чети на другите.

— Защо?

— Те не се нуждаят от доказателство, че си достойно човешко същество. — Очите на Бентън бяха втренчени в нейните.

— Толкова ли е очевидно?

— Всички знаят за лайната в интернет, за имейлите, които е изпращал Моралес, как се е преструвал на теб и така нататък. Ние знаем коя си и какво не си. Нищо от станалото не е по твоя вина и ние с теб ще продължим да говорим за това и да повтаряме отново и отново едни и същи неща. Нужно е доста време чувствата ти да догонят интелекта ти. Между другото, аз би трябвало да се чувствам виновен. Моралес е научил всичко от онази Нанси, а и Марино никога не би отишъл при терапевтката. Аз го изпратих в онзи шибан терапевтичен център.

— Съгласна съм, че не е трябвало да говори с Моралес. Но разбирам защо го е направила.

— Не. — Бентън поклати глава. — Изобщо не е трябвало. Вероятно я е прельстил по телефона. Не зная какво ѝ е казал, но не е трябвало да му казва и дума от онова, което ѝ е доверил Марино. Това е такова нарушение на Закона за опазване на информацията за пациентите, че тази жена ще си загуби работата. Ще се погрижа за това.

— Дай да не отмъщаваме. Между хората има предостатъчно несъгласия, борби и връщане тъпкано. Непряко това е причината за смъртта на Тери. Затова умря и Ива. Ако Тери не си беше връщала на всички... Е, ако Марино иска да накаже тая своя бивша тъпа терапевтката, да го направи сам.

— Вероятно си права — съгласи се Бентън. — Ето ги, идват.

И се изправи, та Марино да го види в пълния с хора сумрак, и четиримата, сред които новото гадже на Марино Бакарди, която си имаше и малко име, и то беше Джорджия, се запромъкваха между пълните с вечерящи хора маси, изказаха почитанията си на Илейн и дойдоха при тях. До един в добро настроение. Луси носеше шапка на „Ред Сокс“, вероятно за да дразни Бъргър, която мразеше този отбор, но най-вече за да прикрива обръснатото място на тила си.

Защото това беше удар по суетата ѝ. Раната беше заздравяла, лекото сътресение на мозъка бе отшумяло, но обръснатото място си оставаше. Марино беше подметнал, че куршумът всъщност нямало какво да засегне, освен кокал.

Луи им поднесе прочутите калмари на Илейн и започна да им взема поръчките, без да си записва и буква. Луси и Бъргър поискаха да опитат специалната му доставка скоч. Бакарди не отдаде дължимото на името си и си поръча ябълково мартини. Марино се поколеба, после поклати глава и отказа. Скарпета протегна ръка зад гърба на Луси и го докосна по рамото.

Той се облегна назад — столът му изскърца — и каза:

— Как си?

— Идвал ли си тука? — попита тя.

— А, не. Това не е мой тип заведение. Не си падам да водя лични разговори с Барбара Уолтърс на съседната маса.

— Е, поне в момента я няма. Тук точат „Ред Страйп“, „Бъкълър“, „Шарпс“. Не знам какво пиеш сега.

Не му казваше да пие или да не пие. Казваше му, че това не я интересува и че си е само негова грижа. Всъщност и нейна, но тайна.

Марино попита Луи:

— Още ли точите „Ред Страйп“?

— Разбира се.

— Може би малко по-късно.

— Може би малко по-късно — повтори като ехо Луи, повтори и останалите поръчки и изчезна.

Бъргър погледна Скарпета, после кимна към мъжа с бялата каубойска шапка и попита:

— Нали знаеш какво си мисля?

— Не е той.

— Едва не получих удар, когато влязох — продължи Бъргър. — Изобщо нямаш представа. Казах си: как е възможно!

— Още ли е там, където му е мястото?

— Имаш предвид в ада? — включи се Луси, която, изглежда, знаеше много добре за какво си говорят. — Там му е мястото.

— Роки, престани да си измисляш — каза Марино.

Това беше стар прякор на Луси, която никога не знаеше кога да спре и винаги го предизвикваше да се боксира и боричкат, докато не стана на дванадесет и не ѝ дойде първият мензис. Бащиното ѝ име беше Роко и затова когато той ѝ казваше Роки, Скарпета имаше чувството, че се извършва известна проекция. Това, което Марино обичаше у Луси, бяха нещата, които харесваше у себе си, но той, изглежда, не го съзнаваше.

— Ама тоя Роки! Не ме интересува кой какво казва — възкликна Бакарди. — Последният, „Роки Балбоа“. Винаги плача накрая. Не знам защо. Истински черва и кървища? Няма проблем. Но седна ли да гледам филми, не мога да се сдържа.

— Някой ще шофира ли? — попита Луи зад гърба на Скарпета, но бързо си отговори сам: — Разбира се, че никой няма да шофира. Не знам какво става, може би причината е в земното притегляне, но винаги ги наливам големи. Щом започна да наливам, земното притегляне поема нещата в свои ръце. Просто не ми позволява да вдигна бутилката и продължавам да наливам.

— Родителите ми ме водеха тук, когато бях дете — каза прокурорката на Луси. — Това е старият Ню Йорк. Трябва да запомниш всяка подробност, защото един ден няма да е останало нищо от една епоха, когато всичко беше по-хубаво дори ако по онова време не изглеждаше така. Хората идваха тук и говореха за изкуство и идеи. Хънтър Томпсън и Джо Димаджо.

— Никога не съм мислила, че Димаджо е разговарял за изкуство и идеи. Главно за бейзбол, но не и за Мерилин Монро. Всички знаят, че не е говорил за нея — каза Луси.

— Трябва да се молиш да няма такова нещо като духове — каза Бентън на своята почти племенница. — След онова, което направи.

— Искях да те попитам... — обърна се Бакарди към Луси. — Уф, в това наистина има страшно много ябълки!

Пъхна ръка под лакътя на Марино и се облегна на рамото му така, че да се види татуираната на гърдата ѝ пеперудка.

— Значи след като шибаният сайт по някаква тайнствена причина се скапа, не успях да видя оная снимка. Фалшива е, нали?

— Какво искаш да кажеш? — попита невинно Луси.

— Не ми се прави на света вода ненапита — ухили се Бакарди и надигна ябълковото си мартини все едно е в кръчма.

— Сигурно си видяла много интересни хора тук, когато си била малка — обърна се Скарпета към Бъргър.

— Много от хората, чиито снимки сега са на стените — отвърна тя. — За половината Луси дори не е чувала.

— О, стига вече! Направо е за чудене, че ми сервират алкохол — възмути се Луси. — Все едно съм още на десет. И ще си остана на десет през целия си живот.

— Не си била родена, когато застреляха Джон Кенеди. И Боби, и Мартин Лутър Кинг. Дори по времето на Уотъргейт — обясни Бъргър.

— А да съм пропуснала нещо хубаво? — поинтересува се Луси.

— Когато Нийл Армстронг стъпи на Луната — каза Бъргър. — Това беше хубаво.

— Аз обаче бях родена, когато умря Мерилин Монро — върна ги Бакарди на темата на разговора. — Да чуем. Разкажи ми за снимката. За червея или както там го наричат в пресата.

— В интернет има снимки на мъртвата Монро — намеси се Марино. — Поне десетина. Стават такива работи. Някой тъпанар, който работи в моргата, продава снимки. Можем да забраним на хората да влизат с мобилни телефони — обърна се той към Скарпета. — Да ги оставят на пропуската, както аз си оставям пистолета, когато ида в затвора. Трябва да има каса или нещо такова.

— Това не е истинска снимка — каза Луси. — Само от шията нагоре. Останалото е копи, пейст и ретуш.

— Смяташ ли, че наистина е убита? — попита Бакарди съвсем сериозно.

Скарпета беше видяла фалшивата снимка и онова, което бе написала по този повод Ива. Освен това беше доста добре запозната с документите по случая. Ако не беше изпила половин чаша уиски, сигурно нямаше да е толкова пряма, но сега каза:

— Вероятно.

— Със сигурност няма да е разумно да кажеш това по Си Ен Ен — намеси се Бентън.

Скарпета отпи още една глътка. Скочът влизаше гладко. Лекият торфен привкус се понесе нагоре в носа ѝ и потъна някъде дълбоко в мозъка.

— Хората биха се изненадали, ако разберат онова, което премълчавам — каза Скарпета. — Ива Пибълс не е сбъркала във всичко.

Луси вдигна чашата си с две ръце почти до очите си, погледна леля си изпод козирката на бейзболната си шапка и се усмихна съзаклятнически.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.